WILBUR SMITH

OCHIUL DE TIGRU

editura elit comentator

Copyright © 1975 Wilbur Smith
The Proprietars : William Heinemann Limited
on behalf of Reed International Books Limited
of Michelin House, 81 Fulham Road, London SW 3 6 RB.
© Elit Comentator, România

I. S. B. N. 973-9100-40-6

WILBUR SMITH

OCHIUL DE TIGRU

traducere : CORNELIA BUCUR

Era unul din sezoanele alea cînd peştele apare tîrziu. Trăgeam tare şi de barcă şi de echipaj, mergînd mult spre nord în fiecare zi şi întorcîndu-ne în Grand Harbour tîrziu după căderea nopţii, dar era deja 6 noiembrie cînd l-am văzut pe primul dintre cei mari înotînd în valurile purpurii ale Curentului Mozambicului.

Aveam de-acum nevoie disperată de un peşte. Clientul era singur, un grangur din lumea reclamei new-yorkeze pe nume Chuck Mc George, unul din cei care făceau anual pelerinajul pînă în insula St. Mary, după marlin mare. Era un tip scund dar vînjos, chel ca un ou de struţ şi cu tîmplele încărunţite, cu o faţă uscată şi smeadă ca de maimuţă, dar cu picioare puternice, aşa cum îţi trebuie la pescuit de peşti mari.

Cînd, în sfîrşit, am zărit peştele, era la suprafaţă, arătîndu-şi întreaga dorsală, mai lungă decît un braţ de bărbat, cu curbura de iatagan care îl distinge de rechin sau delfin. Angelo l-a văzut în aceeaşi clipă cu mine şi s-a aplecat peste balustrada punţii din faţă şi a început să dîrdîie de bucurie, cu buclele de ţigan acoperindu-i obrajii întunecaţi şi dinţii strălucind în soarele tropical.

Peştele sălta cînd pe creste cînd printre valuri, despicînd apa ca un buştean negru, masiv şi greu. Coada — ecou al graţioasei curburi a dorsalei — apărea înainte ca el să alunece din nou între două

valuri și apa să se închidă deasupra spatelui lat și lucios.

M-am întors și am aruncat o privire în cocpit. Chubby îl ajuta deja pe Chuck să se instaleze în scaunul mare de luptă, legîndu-i hamurile și punîndu-i mănușile, dar ridică ochii și privirile ni se întîlniră.

Chubby se încruntă și scuipă peste bord, în total contrast cu agitația care ne cuprinsese pe toți. Chubby e un uriaș, la fel de înalt ca mine dar mult mai lat în umeri și în pîntec, de asemenea cel mai constant pesimist din meseria asta.

— Pește timid, mîrîi Chubby și scuipă din nou.

I-am rînjit.

— Nu-l băga în seamă, Chuck, am strigat. Bătrînul Harry are să-ți agațe peștele ăsta.

— Pe-o mie de dolari de ai mei că n-o să poți, răspunse Chuck strîmbîndu-se din pricina soarelui reflectat în apă, dar cu ochii scăpărîndu-i de emoție.

— S-a făcut, am acceptat un pariu pe care nu mi-l puteam permite și mi-am mutat atenția asupra peștelui.

Bineînțeles Chubby avea dreptate. După mine, el e cel mai bun vînător de sturion din întreaga lume. Peștele era mare, timid și fricos.

De cinci ori i-am întins momelile, ademenindu-l cu toată viclenia și îndemînarea mea. De fiecare dată s-a întors și a dat bir cu fugiții chiar cînd o aduceam pe Dansatoarea Valurilor pe un curs convergent, încercînd să-i tai calea.

— Chubby, în congelator, e niște momeală proaspătă de delfin ; adu-o sus și o să-l încercăm cu un singur cîrlig, am strigat, începînd să disper.

I-am oferit delfinul. Montasem cu mîna mea momeala care plutea în apă cu o mișcare naturală.

Am văzut momentul în care marlinul a acceptat momeala. Păru că își încordează umerii masivi și i-am zărit albul burții, ca o oglindă sub suprafața apei, cînd s-a răsturnat ca să muște.

— Vine ! țipă Angelo. Uite-l că vine !

Chuck l-a agățat la zece și un pic dimineața și lupta fost strînsă. Prea multă sfoară înseamnă un efort suplimentar al celui care ține undița. Slujba mea era infinit mai complicată decît să mă agăț cu dinții strînși și cu toate puterile de capătul undiței grele din fibră de sticlă. Am ținut-o pe Dansatoare la o viteză ridicată în timp ce peștele dădea primele atacuri și făcea primele salturi disperate, pînă cînd Chuck a reușit să se așeze în scaunul special și să se aplece peste bord, proptindu-se în picioarele alea grozave pe care le are.

Cîteva minute după prînz, îl învinse. Înota la suprafață, în primul din cercurile largi pe care Chuck urma să le micșoreze din ce în ce mai mult, pînă cînd îl va putea aduce la cange.

— Hei, Harry ! strigă Angelo deodată, întrerupîndu-mi gîndurile. Avem un musafir !

— Ce e, Angelo ?

— Big Johhny vine în susul curentului

Arătă cu mîna.

— Peștele sîngerează, l-a mirosit.

M-am uitat și am văzut rechinul venind. Aripioara boantă înainta constant, atrasă de luptă și de mirosul sîngelui. Era un pește ciocan, mare, și i-am strigat lui Angelo :

— Angelo, pe punte ! și i-am trecut comanda.

— Harry, dacă-l lași pe nenorocitul ăsta să-mi halească peștele, îți iei adio de la cei o mie de marafeți, mîrîi Chuck transpirat, din scaunul de luptă, și m-am repezit în cabina principală.

Lăsîndu-mă în genunchi, am desfăcut zăvoarele de la compartimentul motorului și l-am deschis.

M-am culcat pe burtă, am băgat mîna dedesubt și am înșfăcat patul carabinei FN, agățată în locașul special, cilindric. În timp ce mă repezeam înapoi pe punte, am verificat încărcătura și am pus selectorul în poziție de foc automat.

— Angelo, pune-mă paralel cu bătrînul Johnny.

Spînzurat peste bordul de la prova, am urmărit cu privirea rechinul, în timp ce Angelo trecea pe deasupra lui. Era într-adevăr un pește ciocan, mare, douăsprezece picioare de la cap la coadă, de culoarea bronzului arămiu în apa limpede.

Am țintit atent între ochii monstruoși care turteau și deformau capul peștelui, și am tras o rafală scurtă.

Carabina a bubuit, cartușele goale s-au revărsat din ea și apa a erupt în pînze subțiri, tăioase.

Rechinul s-a cutremurat convulsiv în timp ce gloanțele îi striveau căpățîna, sfărîmînd cartilajul și explodînd creierul minuscul. Se răsturnă și începu să se scufunde.

— Mulțam, Harry, oftă Chuck, roșu și transpirat, de pe scaunul său.

— E inclus în serviciu, i-am rînjit, și m-am dus să iau timona de la Angelo.

La unu fără zece, Chuck aduse marlinul la cange lovindu-l pînă ce uriașul pește se răsturnă pe o parte, cu coada zbătîndu-i-se fără vlagă, închizînd și deschizînd spasmodic ciocul lung. Singurul ochi, sticlos, era mare cît un măr copt, în timp ce corpul lunguieț pulsa strălucind în o mie de nuanțe de argint, aur și purpură.

— Ușor acum, Chubby, am strigat în timp ce, cu mîna înmănușată, trăgeam de coarda de oțel,

aducînd peştele spre locul unde Chubby aştepta cu cîrligul cangei pregătit.

Chubby mă săgetă cu o privire care îmi spunea limpede că, pe vremea cînd el străpungea deja sturioni cu cangea, eu mă mai jucam încă în ţărîna unei mahalale londoneze.

— Aşteaptă ruliul, l-am prevenit din nou numai ca să-l sîcîi, iar Chubby zîmbi la auzul sfatului necerut.

Valul aduse peştele la nivelul nostru, cu pieptul argintiu şi larg, expus între cele două aripioare pectorale.

— Acum ! spusei, iar Chubby înfipse adînc oţelul. Cu un val de sînge roşu aprins, peştele intră într-un delir al morţii, bătînd apa pînă o făcu numai spumă şi înecîndu-ne în cincizeci de galoane de apă de mare.

Am agăţat peştele pe digul Amiralităţii, de biga macaralei. Benjamin, căpitanul portului, semnă certificatul pentru o greutate totală de o mie opt sute de kilograme. Deşi culorile vii, fluorescente se estompaseră odată cu moartea, trecînd într-un negru fumuriu şi şters, dimensiunile însele erau impresionante 5,74 metri de la vîrful ciocului pînă la capătul cozii despicate, de rîndunică.

— Mister Harry a spînzurat unu, baban la Amiralitate.

Vestea s-a răspîndit pe străzile oraşului, dusă în fugă de puşti cu picioarele goale, iar locuitorii insulei s-au grăbit să profite de prilejul ce li se oferea să înceteze lucrul şi să se înghesuie pe dig ca la fiesta.

Ştirea ajunse la Casa de pe faleză a Guvernatorului, şi Land-Rover-ul prezidenţial coborî fornăind drumul sinuos cu steguleţul fluturînd vesel pe capotă. Îşi făcu loc prin mulţime şi-l „depozită"

pe importantul personaj pe dig. Înainte de independență, Geoffrey Biddle fusese singurul avocat din St. Mary, născut pe insulă și educat la Londra.

— Mister Harry, ce specimen magnific, exclaeel încîntat.

Un trofeu ca acesta urma să dea un impuls proaspetei industrii turistice din St. Mary, și el se apropie să-mi strîngă mîna. Din toți șefii de Stat din partea asta de lume, e numărul unu.

— Vă mulțumesc, d-le președinte.

Chiar și cu pălăria neagră pe cap, nu-mi trecea de subțioară. Era o simfonie în negru : costum negru de lînă, pantofi de culoarea antracitului și doar niște franjuri pufoase și uimitor de albe care i se ondulau pe după urechi.

— Ești, într-adevăr, de felicitat.

Președintele Biddle țopăia de încîntare și știam că voi cina din nou la Casa Guvernatorului, în serile oficiale din acest sezon. Îmi luase vreo doi ani dar, în cele din urmă, președintele mă acceptase ca și cînd aș fi fost băștinaș. Eram unul din copiii lui, cu toate privilegiile pe care le oferea această poziție.

Sosi și Fred Coker cu dricul, dar înarmat cu echipamentul fotografic și, în timp ce-și instala trepiedul și dispărea sub pînza neagră a anticului aparat de fotografiat, ne-am așezat cu toții să pozăm lîngă leșul colosal. Chuck în mijloc cu undița în mîini și noi toți ceilalți grupați în jurul său, ținîndu-ne de braț, ca membrii unei echipe de fotbal. Angelo și cu mine zîmbeam, iar Chubby se încrunta înfricoșător în obiectiv. Fotografia avea să dea bine în noua mea broșură publicitară — echipajul credincios și căpitanul întreprinzător, cu părul buclat ieșindu-i de sub caschetă și din despicătura

cămășii, tot numai mușchi și zîmbete — da, avea să-i atragă în cîrduri în sezonul următor.

Am aranjat ca peștele să meargă în camera frigorifică a depozitelor exportatorilor de ananas. Urma să-l încredințez firmei Rowland Ward din Londra, pentru transport. Apoi i-am lăsat pe Angelo și pe Chubby să frece punțile Dansatoarei, să-i facă plinul la danele Shell de pe partea cealaltă a portului și să o ducă la locul ei de ancoraj.

În timp ce mă urcam împreună cu Chuck în cabina Fordului meu hodorogit, Chubby se strecură după mine ca un vînzător de ponturi la curse, vorbind din colțul gurii :

— Harry știi, prima mea pentru sturion...

Știam exact ce vrea să spună, aveam aceeași discuție de fiecare dată.

— Madam Chubby nu trebuie să afle, nu ? sfîrșii propoziția în locul lui.

— Da, acceptă mohorît și își împinse șapca marinărească pe ceafă.

L-am dus pe Chuck la avion la 9,00 în dimineața următoare și, pe tot drumul de întoarcere de pe platou, am fredonat claxonînd la fetele care munceau pe plantațiile de ananas. Se îndreptau de mijloc, cu zîmbete strălucitoare sub borurile largi ale pălăriilor și-mi făceau cu mîna.

La Agenția de Voiaj Coker am schimbat cecurile American Express ale lui Chuck, tocmindu-mă cu Fred asupra ratei de schimb. Era în mare ținută, în frac și cu cravată. Avea o înmormîntare la prînz. Aparatul de fotografiat și trepiedul erau puse de-o parte, fotograful devenit cioclu.

Pompele Funebre Coker erau în spatele Agenției de Voiaj și dădeau într-o alee, iar Fred folosea dricul pentru a transporta turiștii de la pînă la aero-

port, schimbînd pancarta de pe vehicul și instalînd scaune deasupra șinei pentru coșciuge.

Toți clienții mi-i contactam prin el iar el își oprea 10 % din toate cecurile pe care le primeam. Tot a lui era și agenția de asigurări și, în fiecare an, înainte de a-mi face socotelile, avea grijă să-și oprească prima de asigurare pentru Dansatoare. Verificam socotelile cu mare grijă, fiindcă deși Fred Coker arată ca un profesor de școală primară, înalt, slab și înțepat, cu atîta sînge băștinaș în vine cît să-i dea o aparență de bronz sănătos, nu e șmecherie pe care să nu o știe, ba sînt unele pe care le-a inventat el însuși.

Așteaptă răbdător în timp ce verificam, fără să se supere și, cînd am vîrît teancul de bani în buzunarul de la spate, îmi spuse pe tonul unui părinte grijuliu :

— Nu uita că avem un grup care vine mîine, d-le Harry.

— Bine, d-le Coker, nu-ți face griji, echipajul are să fie gata.

— Sînt deja la Lord Nelson, îmi spuse delicat. Fred are tot timpul sub mînă pulsul insulei.

— D-le Coker, eu sînt stăpînul unui vas de plăcere, nu al unui azil. Dar nu-ți face griji, i-am spus din nou și m-am ridicat. Nimeni n-a murit încă din mahmureală.

Am traversat strada Drake și m-am îndreptat spre Edward's Store și spre primirea cuvenită unui erou. Însăși Ma Eddy ieși de după tejghea și mă învălui cald la pieptul ei pneumatic.

— Domnu' Harry, gînguri sărutîndu-mă. Am fost pe dig să văd peștele de ieri.

Apoi se întoarse fără să-mi dea drumul și strigă la una din fetele de la tejghea :

— Shirley, adu-i lui domnu' Harry o bere rece, auzi ?

Am scos teancul de bancnote. Fetele ciripiră ca vrăbiile la vederea lor, iar Ma Eddy își rostogoli ochii și mă strînse și mai tare la piept.

— Cît îți datorez, madam Eddy ?

Din iunie pînă în noiembrie e un lung sezon mort, fără pește, iar Ma Eddy mă păsuiește pe toată această perioadă secetoasă.

M-am rezemat de tejghea, cu o cutie de bere în mînă, și mi-am ales marfa din rafturi uitîndu-mă la picioarele fetelor cu fuste scurte, atunci cînd acestea se urcau pe scărițe — bătrînul Harry, grozav și țanțoș cu grămada aia de verzituri scorțoase în buzunarul de la spate.

M-am dus apoi la danele Companiei Shell, unde managerul m-a primit în ușa biroului, între marile rezervoare argintii pentru combustibil.

— Haide Harry, te-am așteptat toată dimineața. Șeful a țipat tot timpul à propos de nota ta de plată.

— Așteptarea ta a luat sfîrșit, amice, i-am spus.

Dar Dansatoarea Valurilor, ca orice femeie frudrum pe la sudul Capului Bunei Speranțe, spre moasă, e o amantă costisitoare și, cînd m-am urcat din nou în camionetă, teancul din buzunar se subțiase considerabil.

Mă așteptau în grădina de la Lord Nelson. Insula se mîndrește grozav cu legăturile ei cu Marina Imperială, în ciuda faptului că nu mai e posesiune britanică, ci are statut de independent de șase ani ; înainte de asta, timp de două sute de ani, ea a fost bază a flotei britanice. Gravuri vechi ale unor artiști de mult stinși din viață decorează barul, înfățișînd nave mari care străbat canalul sau stau la ancoră în Grand Harbour, de-a lungul Digului Ami-

ralităţii — nave de război sau nave comerciale ale lui John Company care îşi făceau aici aprovizionarea şi reparaţiile înainte de a-şi începe lungul drum spre Atlantic.

St. Marry nu şi-a uitat niciodată locul cuvenit în istorie, şi nici pe amiralii sau navele lor care trecuseră pe aici. Lord Nelson e o parodie a propriei sale măreţii apuse, dar mie îmi place eleganţa lui decăzută şi cam zdrenţăroasă, ca şi legăturile lui cu trecutul, mai mult decît turnul de beton şi sticlă pe care Compania Hilton l-a ridicat pe promontoriu, deasupra portului.

Chubby şi nevastă-sa stăteau unul lîngă altul pe banchetă cu spatele lipit de peretele opus intrării, amîndoi în haine de duminică. Era felul în care puteai să-i deosebeşti cel mai bine, faptul că Chubby purta costumul cu vestă pe care şi-l cumpărase la nuntă — cu nasturii căscaţi şi cu şapca de marinar, acoperită de cristale de sare şi de sînge de peşte, pe cap — în timp ce nevasta lui purta o rochie lungă neagră, din lînă groasă, bătînd în verde din cauza vechimii, şi ghete negre, cu nasturi. Altfel chipurile lor ca de mahon erau aproape identice, chiar dacă Chubby era proaspăt ras iar ea avea o uşoară mustaţă.

— Bună ziua, madam Chubby, ce mai faci? am întrebat.

— Mulţumesc, domnu' Harry.

— Atunci bei ceva?

— Poate puţin gin cu suc de portocale domnu' Harry, şi cu un pic de bere amară, ca să alunece mai bine.

În timp ce ea îşi sorbea băutura dulceagă, i-am numărat în palmă leafa lui Chubby ; buzele i se mişcau pe măsură ce număra odată cu mine. Chubby ne urmărea neliniştit şi m-am întrebat din nou

cum de reușise să o fraierească cu prima pentru sturioni în toți anii ăștia.

Madam Chubby își goli paharul de bere și spuma îi scoase și mai tare în evidență mustața.

— Atunci eu mă duc, domnu' Harry. Se ridică maiestuos și ieși din curte. Am așteptat pînă a ajuns în strada Frobisher, înainte de a-i strecura lui Chubby pe sub masă micul teanc de bancnote, apoi am intrat împreună în barul privat.

Angelo stătea cu cîte o fată de fiecare parte și una în brațe. Avea cămașa de mătase neagră deschisă pînă la centură, dezvăluindu-i mușchii lucioși ai pieptului. Pantalonii de pînză groasă erau perfect mulați, nelăsînd nici o îndoială asupra genului și purta cizme de cowboy lucrate de mînă și bine lustruite. Își unsese părul și-l pieptănase lins pe spate, în stilul tînărului Presly. Fața i se lumină într-un zîmbet ca un reflector și, după ce l-am plătit, a vîrît fiecărei fete în decolteu cîte o bancnotă.

— Hei, Eleonor, du-te să stai la Harry în brațe, dar ai grijă. Harry e virgin — să te porți frumos cu el, auzi ?

Hohoti încîntat și se întoarse spre Chubby.

— Hei, Chubby, nu mai chicoti tot timpul. E caraghios — tot timpul chicotești și zîmbești.

Rictusul lui Chubby se adînci și întreaga față, plină de cute și riduri, începu să arate ca a unui buldog.

— Hei, d-le barman, dă-i bătrînului Chubby ceva de băut. Poate o să-l facă să nu se mai hlizească atîta.

La 4 p. m. Angelo își gonise fetele și rămăsese așezat la masă, cu paharul în față. Alături era cuțitul pescăresc ascuțit ca un brici, lucind crud în lumina de deasupra. Mormăia întunecat, pentru sine, cufundat într-o adîncă melancolie alcoolică.

Din cînd în cînd încerca lama cuţitului cu degetul mare şi arunca cîte o privire sumbră în jur. Nimeni nu-l băga în seamă.

Chubby stătea vis-à-vis de mine, rînjind ca o broască mare, cafenie — expunîndu-şi un set de dinţi mari şi uimitori de albi cu gingii de plastic roz.

— Harry, îmi spuse într-un avînt, şi-şi puse un braţ gros şi musculos după gîtul meu. Eşti băiat bun, Harry. Ştii ceva, Harry, am să-ţi spun un lucru pe care nu ţi l-am mai spus niciodată.

Dădu din cap ca un filozof, concentrîndu-se pentru declaraţia pe care mi-o făcea în fiecare zi de leafă.

— Harry, te iubesc. Te iubesc mai mult ca pe propriul meu frate.

Am ridicat şapca pătată şi i-am mîngîiat uşor craniul boltit şi chel.

— Iar tu eşti puişorul meu preferat şi blond, i-am spus.

Se îndepărtă de mine un moment, atît cît îi permitea lungimea braţelor, studiindu-mi chipul, apoi izbucni într-un hohot de rîs ca răgetul unui leu. Rîsul lui era molipsitor şi, cînd Fred Coker intră şi se aşeză la masă, încă mai rîdeam amîndoi. Îşi aranjă pince-nez-ul şi spuse înţepat :

— Domnule Harry, tocmai am primit o înştiinţare de la Londra. Grupul dumitale şi-a anulat călătoria.

M-am oprit din rîs.

— Ce dracu' ? ! am spus.

Două săptămîni fără clienţi în plin sezon şi doar două sute de dolari amărîţi, ca taxă de rezervare.

— D-le Coker, trebuie să-mi găseşti un client.

Mai aveam în buzunar trei sute de dolari rămaşi de la Chuck.

— Trebuie să-mi găseşti un client, am repetat, iar Angelo a pus mîna pe cuţit şi, cu zgomot, l-a înfipt adînc în tăblia mesei. Nu l-a băgat nimeni în seamă, şi a aruncat o privire încruntată încăperii.

— O să-ncerc, spuse Fred Coker, dar e un pic cam tîrziu.

— Telegrafiază celor pe care am fost nevoiţi să-i refuzăm.

— Şi cine plăteşte telegramele ? întrebă Fred delicat.

— Le plătesc eu, fir-ar ale dracului.

Iar el a dat din cap şi a ieşit.

Am auzit dricul pornind, în stradă.

— Nu fi îngrijorat, Harry, spuse Chubby. Te iubesc şi-aşa.

Angelo adormi brusc lîngă mine. Căzu, iar fruntea îi lovi masa cu un trosnet sonor. I-am răsucit capul ca să nu se înece în băltoaca de băutură de pe masă, i-am pus cuţitul la loc în teacă şi i-am luat banii ca să-i păzesc de fetele care se învîrteau prin preajmă.

Chubby a mai comandat un rînd şi a început să cînte un cîntec marinăresc tărăgănit şi mormăit în dialectul insulei, în timp ce eu îmi cîntăream grijile.

Eram iar legat frumuşel pe scaunul de tortură al banului. Doamne, cum mai uram banii — sau mai degrabă lipsa lor. Aceste două săptămîni erau hotărîtoare pentru supravieţuirea mea şi a Dansatoarei în sezonul mort şi pentru rămînerea noastră în legalitate. Ştiam că nu se poate. Ştiam că va trebui să reîncepem cursele nocturne.

La dracu', dacă tot trebuie, hai s-o facem acum. O să împrăştii vestea că Harry e gata să facă un tîrg. Odată hotărîrea luată, am simţit iar încordarea aceea plăcută a nervilor, tensiunea care vine odată

cu primejdia. Cele două săptămîni nu vor fi fost pierdute, pînă la urmă.

M-am alăturat cîntecului lui Chubby, fără să fiu foarte sigur că intonam aceeași melodie, fiindcă versurile mele păreau să se termine mult mai repede decît ale lui.

Pesemne orgia asta muzicală i-a atras pe oamenii legii. Pe St. Mary aceasta are înfățișarea unui inspector și a patru soldați, mai mult decît suficient pentru insulă.

În afară de prostituția juvenilă și cîteva neveste bătute, nu există încălcări ale legii demne de numele ăsta.

Inspectorul Peter Daly era un tînăr cu mustață blondă, ten roșcovan englezesc, obraji netezi și ochi de un albastru deschis, apropiați, ca ai unui șoarece cafeniu. Purta uniforma poliției coloniale britanice, cascheta cu insigna argintie și cozorocul lucios din piele, pantalonii și haina apretate și călcate fosneau cînd pășea, centura de piele lustruită și diagonalele Sam Brown. Avea în mînă un baston ușor de trestie, îmbrăcat și el în piele lustruită. Dacă nu te uitai la însemnele verde cu galben ale insulei St. Mary care-i străluceau pe umeri, arăta ca o podoabă a Imperiului, podoabă pe care înșiși oamenii în uniformă o zdrobiseră.

— D-le Fletcher, spuse el oprindu-se deasupra mesei noastre și plesnindu-și cravașa în palmă. Sper să n-avem necazuri astă-seară.

— ... domnule, l-am ajutat.

Inspectorul Daly și cu mine n-am fost prieteni niciodată — nu-mi plac bătăușii și nici persoanele care, de pe poziții oficiale, își suplimentează lefurile mai mult decît mulțumitoare cu șperțuri și bacșișuri.

Se înfruptase din plin din cîştigurile mele pînă acum, iar ăsta era un păcat de neiertat.

Buzele îi încremeniră sub mustaţa blondă şi se înroşi repede.

— ... domnule, repetă, împotriva voinţei lui.

Acum, e drept că, de vreo două ori în trecutul îndepărtat, Chubby şi cu mine cedasem unor accese de bună dispoziţie tinerească, atunci cînd tocmai spînzuraserăm vreun peşte mai baban, dar asta nu-i dădea inspectorului Daly dreptul să vorbească aşa. Nu era, la urma urmelor, decît un biet expatriat cu un contract pe trei ani — contract care ştiam de la însuşi preşedintele că n-avea să fie reînnoit.

— D-le inspector, am dreptate să cred că ăsta e un local public şi că nici eu şi nici prietenii mei nu încălcăm proprietatea nimănui ?

— Aşa e.

— De asemenea, am dreptate să cred că intonarea unor cîntece melodioase şi decente într-un local public nu constituie un act ilegal ?

— Aă, aşa e, dar...

— D-le inspector, du-te dracului, îi spusei amabil.

Ezită, uitîndu-se de la Chubby la mine. Împreună însumăm o grămadă de muşchi şi în ochii noştri se vedea sămînţa de scandal. Era vizibil că-şi dorea să fi avut soldaţii cu el.

— N-o să vă pierd din ochi, spuse şi, agăţîndu-se de demnitatea lui ca un cerşetor de zdrenţe ne părăsi.

— Chubby, cînţi ca un heruvim, am spus, iar el îmi zîmbi.

— Harry, am să-ţi cumpăr ceva de băut.

Iar Fred Coker sosi la vreme ca să capete şi el ceva. Bea bere cu suc de lămîie, care mi-a întors

puțin stomacul pe dos, dar ce avea să-mi spună era un bun antidot.

— Domnu' Harry, ți-am găsit client.

— Domnu' Coker, te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse Chubby, dar, în adincul sufletului, simții o ușoară dezamăgire. Mă bucurasem la gîndul unei curse nocturne.

— Cînd sosesc ? am întrebat.

— Sînt deja aici — mă așteptau la birou cînd m-am întors.

— Nu mai spune !

— Știau că cei dinainte și-au anulat călătoria și au întrebat de d-ta personal. Trebuie c-au venit cu avionul pentru livrări speciale. Mintea-mi era cam amețită de băutură, altfel m-aș fi întrebat măcar o clipă cum se făcea că un client se retrăsese și altul îi luase locul atît de iute.

— Stau la Hilton.

— Vor să mă duc să-i iau ?

— Nu, vă întîlniți pe digul Amiralității mîine dimineață la zece.

Le eram recunoscător că stabiliseră plecarea atît de tîrziu.

În dimineața aia Dansatoarea avea un echipaj de strigoi. Angelo gemea și căpăta o nuanță de ciocolatiu deschis ori de cîte ori se apleca să înfășoare o frînghie sau să strîngă straiurile, iar Chubby asuda alcool pur și expresia de pe chipul lui era cu-adevărat înspăimîntătoare. Nu scosese un cuvînt toată dimineața.

Nici eu nu eram cu mult mai vesel. Dansatoarea era ancorată confortabil la chei, și eu mă rezemam de balustrada punți deschise purtînd ochelarii Polaroid cu cele mai închise lentile din cîți aveam și,

deși pielea capului mă furnica, îmi era frică să-mi scot cascheta de teamă să nu-mi explodeze.

Unicul taxi de pe insulă, un Citroën din '62 coborî pe strada Drake și apoi la capătul cheiului ; din el coborîră clienții mei. Erau doi iar eu așteptam trei, Coker spusese sgur trei.

O porniră pe digul pavat cu piatră, alături, și m-am îndreptat încet de șale, urmărindu-i. Am simțit disconfortul fizic pierzîndu-se în noianul lucrurilor fără însemnătate, înlocuit din nou de starea aceea de încordare și încleștare interioară,și de furnicăturile ușoare în brațe și în ceafă.

Unul era înalt și umbla cu ușurința naturală a unui atlet profesionist. Era cu capul descoperit iar părul blond roșcat îi era pieptănat grijuliu peste o chelie prematură, lăsînd să se vadă scalpul rozaliu. Dar era subțire în pîntec și șolduri și era conștient de asta. E singurul cuvînt care ar putea descrie senzația pe care o inspira.

Cei de-un fel se recunosc ușor. Ăsta era un tip instruit să trăiască cu și prin violență. Era o gorilă, un „soldat", în jargon. Nu avea importanță de ce parte a legii își exercita calitățile — în apărarea sau în încălcarea ei — era însă o surpriză foarte neplăcută. Sperasem să nu văd niciodată specia asta de baracudă brăzdînd apele liniștite ale insulei St. Mary. Faptul că mă ajunsese iar era ca o lovitură în plex. Repede m-am uitat la celălalt ; la el nu era atît de vizibil, muchia era ceva mai tocită, conturul moleșit de timp și grăsime, dar era acolo — altă surpriză neplăcută.

— Bună treabă, Harry, îmi spusei amar. Toate astea și o mahmureală pe deasupra.

Îl recunoscui acum pe cel mai în vîrstă ca fiind șeful. Mergea cu jumătate de pas înainte, cel mai tînăr și mai înalt acordîndu-i acest semn de respect.

Era cu cîțiva ani mai mare și decît mine, probabil se apropia de patruzeci. Deasupra curelei din piele de crocodil se vedea un început de burtă și ceva pungi de carne sub fălci, dar tunsoarea și-o făcuse în Bond Street și își purta cămașa de mătase Sulka și mocasinii Gucci ca pe însemne ale rangului. Coborînd pe chei își tampona bărbia și buza de sus cu o batistă albă și i-am cîntărit diamantul de pe degetul mic la două carate. Era montat într-un inel simplu, de aur, iar ceasul era, de asemenea, aur, probabil Lanvin sau Piaget.

— Fletcher ? întrebă, oprindu-se dedesubtul meu pe ponton.

Ochii îi erau mici și negri, ca ai unei nevăstuici. Ochi de animal de pradă, strălucind fără căldură. Am văzut că era mai bătrîn decît crezusem, căci părul îi era cu siguranță cănit, ca să îi ascundă firele albe. Pielea obrajilor îi era întinsă nenatural și, la linia de plantație îi vedeam cicatricele operațiilor estetice. Un tip vanitos, mi-am spus, și am pus bine informația.

Era un soldat bătrîn, ridicat la rang de comandă. El era creierul, iar tipul care îl însoțea era brațul. Cineva își trimisese în misiune prima echipă și, într-un moment de clarviziune, am înțeles de ce clienții mei inițiali își anulaseră excursia.

Un telefon urmat de o vizită a acestei perechi ar fi lecuit orice cetățean obișnuit de pescuitul de marlin, pe viață. Mai-mai că și-or fi frînt gîtul alergînd să anuleze rezervarea.

— Domnul Materson ? Urcați la bord...

Un lucru era sigur, nu veniseră la pescuit, și am hotărît să țin capul la cutie pînă-i dibui, așa că am adăugat și un întîrziat — „domnule".

Gorlla sări pe punte, aterizînd elastic ca o pisică, și am văzut cum sacoul împăturit pe braț s-a

legănat greu ; avea ceva masiv în buzunar. Mi-a măsurat echipajul cu fălcile încleștate, trecîndu-și repede privirile peste ei.

Angelo i-a acordat versiunea dezumflată a cunoscutului său zîmbet și și-a dus mîna la șapcă.

— Bne ați venit, d-le.

Iar rictusul lui Chubby s-a înmuiat un moment și el a mormăit ceva care suna a înjurătură, deși era probabil o urare caldă de bun venit. Tipul i-a ignorat și s-a întors să-l ajute pe Materson să sară pe punte, unde a rămas să aștepte pînă cînd garda a verificat, salonul principal al Dansatoarei. Apoi a intrat, iar eu am intrat după el.

Condițiile noastre sînt de lux, la o sută douăzeci de mii e și normal. Aerul condiționat mai muia din căldura dimineții, iar Materson oftă de ușurare în timp ce se scufunda într-unul din fotoliile capitonate.

— El e Mike Guthrie.

Mi-a arătat gorila, care se fîțîia prin cabină, controlînd hublourile, deschizînd ușile și, în general, făcînd prea mult pe durul.

— Plăcerea e de partea mea, d-le Guthrie, i-am zîmbit cu farmec tineresc, iar el a dat din mînă fără să se uite la mine.

— Ceva de băut d-lor ? am întrebat deschizînd barul.

Au acceptat fiecare cîte o Coca-Cola, dar mie-mi trebuia ceva care să-mi vindece mahmureala și șocul. Prima înghițitură de bere rece din cutie m-a revigorat.

— Ei bine, d-lor, cred că vă voi putea oferi ocazii minunate. Chiar ieri am prins un pește impresionant și sînt semne bune...

Mike Guthrie se proţăpi în faţa mea şi mă privi fix. Ochii îi erau stropiţi cu puncte maro şi verzui, ca o stofă de lînă ţesută în casă.

— Nu te cunosc de undeva ? întrebă.

— Nu cred c-am avut plăcerea.

— Eşti londonez, nu ?

Îmi depistase accentul.

— Am părăsit Blighty de mult, nepoate, am rînjit, exagerîndu-mi accentul.

N-a zîmbit şi şi-a dat drumul în scaunul din faţa mea, punîndu-şi mîinile pe masa dintre noi, cu degetele răşchirate, cu palmele în jos. A continuat să mă privească fix. Un dur, într-adevăr.

— Mă tem că pentru azi e tîrziu, am trăncănit vesel în continuare. Dacă mergem la pescuit în Curentul Mozambicului, trebuie să ieşim din port la şase. Dar putem pleca mîine dimineaţă devreme...

Materson mi-a întrerupt peroraţia.

— Uită-te pe lista asta, Flecther, şi spune-mi de ce mai ai nevoie.

Mi-a pasat o foaie împăturită şi m-am uitat la coloana scrisă de mînă. Era numai echipament de scufundare şi salvare.

— Atunci, nu vă interesează pescuitul de peşte mare ?

Bătrînul Harry surprins şi uimit de o asemenea posibilitate.

— Am venit să facem nişte explorări, atît.

Am dat din umeri.

— D-voastră plătiţi, facem cum vreţi.

— Ai toate chestiile alea ?

— Cele mai multe.

În sezonul mort lucrez şi cu scufundători amatori, ajută la plata cheltuielilor. Aveam un set de scufundare complet iar Dansatoarea avea un com-

presor instalat în sala motoarelor, pentru reîncărcări.

— N-am saci pneumatici și nici atîta frînghie...

— Poți să faci rost de ele ?

— Sigur .

Ma Eddy era bine aprovizionată cu materiale nautice, iar bătrînul lui Angelo era meșter de vele. Putea să facă sacii în cîteva ore.

— Bine, atunci, fă rost.

Am dat din cap.

— Cînd vreți să pornim ?

— Mîine dimineață. O să mai vină cineva cu noi.

— Dl. Coker v-a spus că e cinci sute de dolari pe zi — și că va trebui să vă taxez suplimentar pentru tot echipamentul ăsta ?

Materson și-a înclinat capul și a dat să se ridice.

— Aș putea să văd ceva din bani înainte ? am întrebat suav iar ei au înghețat.

Am zîmbit împăciuitor.

— A fost o iarnă lungă și uscată, d-le Materson, și trebuie toate chestiile astea și să umplu rezervoarele.

Materson și-a scos portofelul și mi-a numărat trei sute de lire în hîrtii de cîte cinci. În timp ce o făcea, îmi spuse încet, pe un ton murmurat:

— N-o să avem nevoie de echipaj, Fletcher. Noi trei o să te ajutăm să manevrezi vasul.

Mă luase prin surprindere. Nu mă așteptasem la asta.

— Va trebui să-și primească salariile întregi chiar dacă nu-i luăm. Nu pot să nu-i plătesc.

Mike Guthrie stătea încă în fața mea, și acum se aplecă înainte.

— Ai auzit ce ți s-a spus, Fletcher, dă ciorile jos de pe vas, îmi spuse șoptit.

Am împăturit încet teancul de bancnote de cinci lire și le-am pus în buzunarul de la piept, pe care l-am încheiat, apoi m-am uitat la el. Era foarte iute, l-am văzut cum se încordează pregătindu-se să mă întîmpine și, pentru prima dată, o expresie apăru în ochii cu punctișoare. Era nerăbdarea. Știa că mă atinsese, și se aștepta să-l încerc. O dorea, după cum dorea și să mă facă bucăți. Și-a pus mîna stîngă pe masă, cu palma în jos și degetele desfăcute. Mi-am închipuit cum aș putea lua degetele mici de la fiecare mînă și să le rup de la mijloc, ca pe niște bețișoare. Știam că pot s-o fac înainte să încerce să miște și ideea asta mi-a făcut o mare plăcere, căci eram furos. Nu am prea mulți prieteni dar pe cei pe care îi am îi prețuiesc.

— Ai auzit ce ți-am spus, băiete ? îmi șuieră Guthrie, și am afișat iar zîmbetul de puștan, pe care l-am lăsat să-mi spînzure pe față într-un unghi caraghios.

— Da, d-le Guthrie, am spus. D-voastră plătiți; deci cum doriți dvs.

Aproape m-am înecat cu cuvintele astea. Se lăsă pe spate în scaun și am văzut că era dezamăgit. Era gorilă și-i plăcea slujba. Cred că atunci am știut că urma să-l omor și asta mi-a dat destulă putere ca să-mi păstrez zîmbetul.

Materson ne urmărea cu ochii lui strălucitori. Interesul lui era detașat, clinic, ca al unui om de știință care urmărește două specimene în laborator. A văzut că, pentru moment, conflictul fusese rezolvat, iar vocea îi deveni din nou moale.

— Foarte bine, Fletcher.

Se îndreptă spre punte.

— Adună echipamentul ăla și fii gata mîine dimineață la opt.

I-am lăsat să plece și m-am așezat să-mi termin berea. Poate era numai mahmureala mea de vină, dar începeam să am o senzație foarte urîtă legată de grupul ăsta de clienți, și m-am gîndit că, pînă la urmă, poate că era mai bine dacă-i lăsam pe Chubby și pe Angelo la mal. Am ieșit să le comunic.

— Ne-am aranjat de doi pungași. Îmi pare rău, dar se pare că stăpînesc un mare secret și vor să vă debarce.

Am pus rezervoarele de aer la compresor să se umple și am lăsat-o pe Dansatoare la chei, apoi eu m-am dus la magazinul lui Ma Eddy, iar Angelo și Chubby au plecat cu desenele mele pentru sacii pneumatici la tatăl lui Angelo.

Sacii erau gata la ora patru. I-am încărcat în camionetă și mai apoi în lada pentru vele de sub scaunele din cocpit. Am mai petrecut o oră desfăcînd și reasamblînd valvele aparaturii de scufundare și verificînd restul echipamentului.

La apusul soarelui am dus-o eu însumi pe Dansatoare la locul de ancoraj și, tocmai mă pregăteam să cobor și să vîslesc spre mal, cînd mi-a venit o idee bună.

M-am întors în cabină și am deschis capacul motorului.

Am scos carabina FN din ascunzătoare, am băgat un cartuș pe țeavă, am pus-o pe foc automat și i-am pus siguranța, înainte de a o agăța din nou la locul ei.

Înainte de a se lăsa întunericul, mi-am luat plasa de pescuit și m-am îndreptat spre recif, prin lagună. Am zărit mișcarea agitată sub oglinda apei, pe care soarele care apunea o arămise pînă la culoarea flăcărilor și a cuprului, și am lansat plasa, cu o mișcare aruncată din umeri și brațe. S-a um-

flat ca o paraşută şi a căzut într-un cerc larg deasupra bancului de chefal vărgaţi. Cînd am tras de sfoară şi am închis plasa, în cutele ude se zbăteau cinci peşti mari, argintii, lungi cît antebraţul meu.

Am fript la grătar doi din ei şi i-am mîncat pe veranda colibei. Erau mai buni la gust decît păstrăvul ; după aceea mi-am terminat un al doilea whisky şi l-am băut stînd pe întuneric.

În general, acesta e momentul cînd insula mă înfăşoară într-un văl de linişte şi mi se pare că înţeleg care e secretul existenţei. De data asta, însă, nu mai era la fel. Eram furios că tipii veniseră pe insulă, aducînd cu ei aerul otrăvit, să ne contamineze. De el fugisem acum cinci ani, sperînd că am găsit un loc sigur. Şi totuşi, dacă era să fiu sincer cu mine însumi, dincolo de furie resimţeam o anumită tensiune, o tensiune plăcută. Din nou sentimentul acela, încă o dată percepţia riscului. Încă nu ştiam care e miza, dar ştiam că e importantă şi că, din nou, mă jucam cu cei mari.

Eram din nou pe un drum greşit. Drumul pe care mi-l alesesem la şaptesprezece ani, cînd în mod deliberat respinsesem bursa universitară pe care o cîştigasem, fugind din orfelinatul St. Stephen din nordul Londrei, şi minţisem cînd fusesem întrebat ce vîrstă am pentru a mă putea îmbarca pe o balenieră în drum spre Antarctica. Acolo, la marginea banchizei, îmi pierdusem şi ultima brumă de chef pentru o carieră academică. După ce banii cîştigaţi în mările sudului s-au terminat, m-am înrolat într-un batalion special, unde am învăţat cum violenţa şi moartea brutală pot fi practicate ca artă. Am practicat arta asta în Malaezia şi Vietnam, mai apoi în Congo şi Biafra — pînă cînd deodată, într-o zi, într-un loc din mijlocul junglei, în timp ce colibele de stuf ardeau ridicînd coloane de fum

negru şi înecăcios în înaltul albastru şi pustiu al cerului, şi muştele se aşezau pe morţi în nori verzi bîzîitori, mi s-a făcut o silă profundă, din adîncul sufletului. Doream să ies din joc.

În Atlanticul de sud începusem să iubesc marea, şi acum îmi doream un loc în apropierea ei, o barcă şi multă linişte în serile lungi şi calme.

Mai întîi aveam nevoie de banii cu care să cumpăr toate astea — bani mulţi — atît de mulţi încît singura cale de a-i cîştiga era în practicarea artei pe care o ştiam.

Pentru ultima dată, mi-am promis, plănuind totul cu cea mai mare grijă. Aveam nevoie de un secund şi am ales un tip pe care îl întîlnisem în Congo. Împreună am furat colecţia completă de monede de la Secţia de Numismatică a lui Britsh Museum din Belgrave Square. Trei mii de monede rare din aur, care intrau uşor într-o servietă obişnuită, monede ale cezarilor romani şi ale împăraţilor bizantini, monede ale primelor state americane şi ale regilor Angliei — florini şi ducaţi ai lui Eduard III, nobili ai regilor Henric şi angeli ai lui Eduard IV, coroane ale trandafirului din timpul domniei lui Henric VIII, şi monede de cinci lire ale regelui George III şi ale reginei Victoria — trei mii de monede valorînd, chiar şi la o vînzare forţată, nu mai puţin de două milioane de dolari.

Apoi am făcut prima greşeală în cariera mea de pungaş profesionist. Am avut încredere în alt pungaş. Cînd m-am reîntîlnit cu secundul meu într-un hotel arăbesc din Beirut, am avut cu el o discuţie destul de dură şi cînd, în cele din urmă, l-am întrebat ce făcuse cu servieta cu monede, a scos de sub saltea un pistol Beretta de calibru 38. În învălmăşeala care a urmat, s-a ales cu gîtul rupt.

Fusese o greşeală. Nu intenţionam să-l omor, dar încă şi mai puţin intenţionam să mă las omorît de el. Am agăţat pe uşă cartonaşul cu „NU DERANJAŢI" şi am luat primul avion care părăsea ţara. Zece zile mai tîrziu poliţia găsea servieta cu monede la un birou de bagaje din gara Paddington. A fost pe prima pagină a tuturor ziarelor importante.

Am încercat din nou la o expoziţie de diamante tăiate din Amsterdam, dar prospecţiunile pe care le-am făcut asupra sistemului electronic de alarmă au avut lacune şi am întretăiat un fascicol pe care îl omisesem.

Detectivii în civil, angajaţi de organizatorii expoziţiei s-au repezit, ciocnindu-se cu poliţiştii în uniformă, la intrarea principală, unde a început un tir spectaculos, în timp ce Harry Fletcher, complet neînarmat, se strecura afară în noapte, urmărit de strigăte şi focuri de armă.

Cînd s-a dat semnalul de încetare a focului între cele două forţe ale legii, eram deja la jumătatea drumului spre aeroportul Schipol — nu înainte însă ca un sergent din poliţia olandeză să primească o rană serioasă în piept.

Am stat rozîndu-mi unghiile şi bînd nenumărate beri în camera mea de la Holiday Inn de lîngă aeroportul din Zürich, urmărind la televizor lupta bunului sergent cu moartea. N-aş fi vrut deloc să am încă un om pe conştiinţă şi am jurat solemn că, dacă poliţistul moare, îmi abandonez proiectul.

Dar sergentul olandez s-a refăcut spectaculos şi am încercat o mîndrie de proprietar atunci cînd, în sfîrşit, a fost declarat în afară de orice pericol. Iar cînd a fost avansat inspector adjunct şi i s-a dat o primă de cinci mii de coroane, m-am convins

că eram de fapt zîna lui cea bună şi că individul îmi datora recunoştinţă veşnică.

Şi totuşi, cele două eşecuri mă zgîlţîiseră şi am acceptat un post de instructor la o şcoală de navigaţie, pe o perioadă de şase luni, timp în care mi-am cîntărit viitorul. La sfîrşitul celor şase luni am hotărît să mai încerc o dată.

De data asta mi-am făcut temele cu meticulozitate. Am emigrat în Africa de Sud unde am reuşit, cu calificarea mea, să obţin un post de operator la una din firmele de pază care se ocupau de transporturile de aur din Banca Sud — Africană de Resurse din Pretoria spre bănci din străinătate. Timp de un an am ajutat la transportul a sute de milioane de dolari în lingouri de aur şi am studiat sistemul pînă la cel mai mic amănunt. Punctul slab, cînd l-am găsit, era la Roma — dar din nou aveam nevoie de ajutor.

De data asta am apelat la profesionişti, dar mi-am fixat preţul la un nivel care făcea să fie mai simplu să-mi cumpere partea decît să mă scoată din joc, şi m-am asigurat înmiit împotriva înşelătorilor.

Totul a mers aşa cum plănuisem şi, de data asta, fără victime. Nimeni nu s-a ales cu vreun glonţ sau cu căpăţîna crăpată. N-am făcut altceva decît să înlocuim parte din încărcătură cu containere cu plumb. Apoi am trecut două tone şi jumătate de aur dincolo de graniţa elveţiană, într-un camion de mobilă.

La Basel, într-un birou bancar privat, mobilat cu piese vechi şi de mare valoare, deasupra apelor Rinului pe care lebedele albe pluteau maiestuoase, m-au plătit. Manny Resnick a semnat transferul în contul meu a o sută cincizeci de mii de lire sterline şi a rîs, un rîs scurt şi feroce.

— Ai să te-ntorci, Harry, ai dat de gustul sîngelui și ai să te-ntorci. Vacanță plăcută, și să vii tot la mine cînd îți mai vine o idee ca asta.

Se înșelase. Nu m-am mai întors. Am ajuns la Zürich cu o mașină închiriată și de acolo am luat avionul pînă la Paris-Orly. În compartimentul de toaletă de acolo mi-am ras barba, am scos din seif servieta care conținea pașaportul pe numele Harry Delville Fletcher. Apoi am luat un avion Pan-Am, pînă în Australia la Sydney.

Dansatoarea Valurilor m-a costat o sută douăzeci și cinci de mii de lire sterline și am pornit într-o călătorie peste ocean, pînă la insula St. Mary, încărcați cu butoaie cu combustibil, un voiaj de două mii de mile în care am învățat să ne iubim unul pe celălalt.

Pe St. Mary mi-am cumpărat douăzeci și cinci de acri de liniște și mi-am construit coliba cu mîinile mele — patru camere, acoperiș de stuf și o verandă lată, între palmierii de la marginea plajei albe. Cu excepția cîte unei curse nocturne, forțate, mă ținusem pînă acum de drumul drept.

Se făcuse tîrziu cînd mi-am epuizat amintirile și fluxul începuse să avanseze de-a latul plajei înaînte ca eu să intru în colibă, dar, cînd am făcut-o, am adormit ca un prunc.

A doua zi am fost punctuali. Charles Materson purta un costum strîmt. Taxiul i-a lăsat la capătul pontonului, în timp ce eu o țineam pe Dansatoare cu ambele motoare torcînd încetișor.

I-am urmărit apropiindu-se, și m-am uitat mai bine la cel de-al treilea membru al grupului. Nu era ce mă așteptasem. Era înalt și subțire, cu o figură deschisă și prietenoasă și păr șaten, moale. Spre deosebire de ceilalți, avea fața și brațele foar-

te bronzate iar dantura îi era mare şi foarte albă. Purta nişte jeanşi scurţi şi un tricou alb şi avea umeri largi şi braţe puternice de înotător. În momentul acela am ştiut cine era cel care avea să folosească echipamentul de scufundare.

Avea pe umăr un sac mare şi verde, din pînză. Îl ducea fără efort, deşi se vedea că e greu, şi tăifăsuia vesel cu cei doi tovarăşi care îi răspundeau monosilabic. Cei doi îl flancau ca nişte gardieni.

Mă privi direct cînd ajunse în dreptul meu şi am constatat că era tînăr şi plin de elan. Era ceva în el, o emoţie, o stare de anticipaţie, care îmi aminteau de mine în urmă cu zece ani.

— Salut, îmi zîmbi, un zîmbet detaşat şi prietenos ; am observat că era grozav de arătos.

— Salutare, i-am răspuns.

Mi-a plăcut din prima clipă şi mă întrebam cum de-şi găsise loc în haita asta de şacali. La indicaţiile mele au ridicat frînghiile de ancorare şi, din acest mic exerciţiu, mi-am dat seama că tînărul era singurul familiarizat cu vasele de tonaj mic.

Pe cînd ieşeam din port, el şi cu Materson veniră pe puntea deschisă. Materson era roşu la faţă şi gîfîia din pricina efortului. Mi-l prezentă pe noul venit.

— El e Jimmy, îmi spuse cînd îşi recăpătă suflul.

Am dat mîna şi l-am apreciat ca neavînd prea mult peste douăzeci de ani. De aproape, nu vedeam nici un motiv să-mi revizuiesc prima impresie. Ochii cenuşii, adînci priveau drept iar mîna era fermă şi uscată.

— Frumuşică barcă ai, căpitane, îmi spuse, ceea ce era echivalent cu a-i spune unei mame că pruncul ei e frumos.

— Nu-i urîtă.

— Cît are 44-45 de picioare ?

— 45, i-am răspuns — îmi plăcea tot mai mult.

— Jimmy are să-ţi spună încotro mergem, îmi spuse Materson. Urmezi ordinele lui.

— Perfect, spusei, iar obrajii lui Jimmy se colorară un pic sub bronz.

— N-or să fie nişte ordine, d-le Fletcher, eu numai o să-ţi spun unde vrem să mergem.

— Bine, Jimmy, o să vă duc.

— După ce scăpăm de insulă, virăm spre vest.

— Cît de departe spre vest vreţi să mergeţi ? am întrebat.

— Vrem să mergem de-a lungul coastei africane, se băgă Materson.

— Perfect, am spus, grozav. Şi v-a spus cineva vreodată că străinii nu-s primiţi cu surle şi trîmbiţe pe-acolo ?

— O să ne ţinem la distanţă de ţărm.

Am ezitat o clipă înainte de a întoarce timona către Digul Amiralităţii şi a-i debarca pe toţi la mal.

— Unde vreţi să ajungeţi, la nord sau la sud de gurile rîului ?

— La nord, spuse Jimmy, ceea ce schimba lucrurile în bine. La sud de rîu erau patrule cu elicoptere, foarte sensibile cînd era vorba de apele teritoriale. N-aveam de gînd să intru acolo în plină zi.

La nord, activitatea pe coastă era redusă. Aveau o singură vedetă de asalt rapidă la Zimballa dar, cînd îi funcţionau motoarele, ceea ce se întîmpla cîteva zile pe săptămînă, atunci minţile echipajului erau plecate cu sorcova din cauza băuturii pe care localnicii de pe coastă o prepară din frunze de palmier. Cînd şi echipajul şi motoarele funcţionau si-

multan, puteau scoate pînă la cincisprezece noduri; iar Dansatoarea scotea douăzeci și două oricînd voiam.

Ultimul meu atu era că eu puteam s-o duc pe Dansatoare prin labirintul de recife și insule, pe o noapte întunecată și pe furtună, în timp ce experiența mă învățase că vedeta și căpitanul ei evitau astfel de extravaganțe. Chiar și la lumina zilei și cu o mare calmă, acesta prefera liniștea portului Zimballa. Auzisem că suferea groaznic de rău de mare și că-și păstra postul numai fiindcă era foarte departe de capitala țării unde, ca ministru în guvern, fusese implicat într-o serie de mici neplăceri legate de dispariția unor mari cantități de ajutoare din străinătate.

În ce mă privea, era omul potrivit la locul potrivit.

— Bine, spusei, întorcîndu-mă spre Materson. Dar mă tem că ceea ce vreți are să vă coste încă două sute cincizeci de dolari pe zi — spor de periclitate.

— M-am temut și eu de asta, spuse el, moale.

Am dus-o pe Dansatoare aproape de farul de la Oyster Point.

Era o dimineață luminoasă, cu un cer limpede pe care stăteau nemișcați norii care marcau poziția fiecărui grup de insule, ca niște coloane uriașe și moi, orbitor de albe.

Curenții aerieni ce traversează oceanul se sparg de masa solidă a continentului african. Aerul ricoșat venea acum înapoi, în pale și izbucniri bruște de vînt ce se repezeau deasupra apelor verzui, stropind suprafața cu alb. Dansatoarea murea de plăcere, avea un motiv să se legene și să se fîțîie din fund.

— Căutaţi ceva special, sau căutaţi, pur şi simplu ? am întrebat, aparent nepăsător, iar Jimmy se întoarse să-mi răspundă.

Era ca pe jar de nerăbdare şi ochii cenuşii îi străluceau. Deschise gura să vorbească.

— Căutăm, pur şi simplu, interveni Materson cu un ecou ciudat în voce şi cu o privire scurtă de avertisment, iar Jimmy închise gura.

— Ştiu foarte bine apele astea. Cunosc fiecare insulă, fiecare recif. V-aş putea ajuta să economisiţi o grămadă de timp — şi poate şi ceva bani.

— Frumos din partea dumitale, îmi mulţumi Materson cu ironie groasă. Dar cred că ne descurcăm şi singuri.

— Voi plătiţi, ridicai din umeri iar.

Materson îi aruncă lui Jimmy o privire, înclină capul ordonîndu-i să-l urmeze şi coborîră în cocpit. Se aşezară alături, la pupa şi Materson vorbi apăsat timp de două minute. Îi vedeam figura lui Jimmy, roşind violent, trecînd apoi de la uimire la bosumflare copilărească şi am ghicit că e tras zdravăn de urechi, în legătură cu secretul şi securitatea operaţiei.

Cînd se întoarse pe puntea deschisă spumega de furie şi, pentru prima dată, îi observai linia dură a maxilarului. Am hotărît că nu era numai un băieţel drăguţ.

Evident la ordinele lui Materson, Guthrie, gorila, ieşi din cabină şi răsuci scaunul mare, capitonat, de luptă, în aşa fel încît să stea cu faţa spre punte. Se aşeză comod în el, chiar şi în stare de relaxare ameninţător ca un leopard care se odihneşte, urmărindu-ne, cu un picior atîrnat peste braţul scaunului şi cu sacoul de in, cu greutatea aceea în buzunar, împăturit în poală.

„Un echipaj încîntător", chicotii, conducînd-o pe Dansatoare înspre insule, ţesînd o reţea fină prin apa verzuie, limpede, în care recifele pîndeau nu prea adînc sub suprafaţă, ca monştrii fioroşi. Insulele erau bordate cu nisip de coral, alb ca zăpada, şi acoperite cu vegetaţie întunecată şi deasă, deasupra căreia coroanele palmierilor se ondulau graţios în ultimele răsuflări ale curenţilor.

A fost o zi lungă şi, în timp ce mergeam la întîmplare, am încercat să ghicesc măcar în parte scopul expediţiei. Dar, cu urechile încă roşii după ciocnirea cu Materson, Jimmy a rămas tăcut şi mohorît. Din cînd în cînd îmi cerea să schimb cursul, după ce îi arătam poziţia pe o hartă mare a amiralităţii, pe care o scosese din sac.

Harta nu avea nici un alt marcaj dar, după ce am examinat-o pe furiş, am putut să-mi dau seama că îi interesa o arie cuprinsă între cinsprezece pînă la treizeci de mile nord de gurile rîului Rovuma şi vreo şaisprezece mile în larg. O zonă cuprinzînd în jur de trei sute de insule variind în dimensiune de la cîţiva acri la multe mile pătrate — o căpiţă foarte mare în care să cauţi un ac.

Am rămas cocoţat pe puntea Dansatoarei, la comandă, bucurîndu-mă să simt nava vibrînd sub tălpi, şi urmărind animalele marine şi păsările.

Pe scaunul de luptă, scalpul lui Mike Guthrie începu să arate, printre şuviţele subţiri, ca o reclamă de neon.

„Coace-te, bestie" m-am gîndit încîntat şi am tot neglijat să-l avertizez ce înseamnă soarele tropical, pînă pe scară, cînd ne-am îndreptat spre casă. A doua zi era în chinuri, cu cremă întinsă pe faţa puhavă şi sîngerie şi cu o pălărie largă de pînză pe cap, dar mutra avea culoarea semnalului de la babordul unui transatlantic.

Pe la prînz mă plictisisem. Jimmy nu era o companie prea grozavă căci, chiar dacă-şi recăpătase ceva din simţul umorului, era atît de stresat de secretoşenie încît se gîndi timp de treizeci de secunde înainte de a accepta o cafea.

Mai mult fiindcă voiam să fac ceva decît pentru că aş fi avut nevoie de peşte la masă, cînd am văzut un mic escadron de pescăruşi atacînd un banc mare de scrumbii în faţa noastră, i-am pasat cîrma lui Jimmy.

— Păstrează cursul, i-am spus şi mi-am dat drumul în cocpit.

Ochii lui Guthrie mă urmăreau de pe mutra umflată şi rozacee şi îl vedeam pe Materson în cabină amestecîndu-şi un gin tonic. La şapte sute cincizeci de dolari pe zi, nu-mi părea rău. Nu ieşise din cabină de două zile.

M-am întors la dulăpiorul de scule, am ales două undiţe şi le-am aruncat. Am traversat coada bancului şi am agăţat o scrumbie pe care am scos-o zbătîndu-se, sclipind auriu în soare.

Am strîns undiţele şi le-am pus la loc, mi-am şters lama grea a cuţitului de pescuit pe piatra de ascuţit ca să-i refac tăişul şi am despicat burta peştelui de la orificiul anal pînă la branhii, scoţînd o mînă de intestine pe care le-am azvîrlit în urma vasului.

Imediat, o pereche de pescăruşi care se învîrteau planat pe deasupra noastră au izbucnit într-un ţipăt lacom şi s-au repezit la mîncare. Agitaţia lor a stîrnit şi pe alţii şi, în cîteva minute, la prova era un întreg stol de păsări, strigînd şi bătînd din aripi.

Zgomotul lor nu era destul de puternic ca să acopere nechezatul metalic de lîngă mine, sunetul inconfundabil al unei arme scoase din toc, încăr-

cate şi pregătite. M-am mişcat exclusiv din instinct.

Fără să mă gîndesc la el, cuţitul s-a răsucit aşezîndu-se cuminte în poziţie de aruncare iar eu m-am întors şi m-am trîntit la podea din aceeaşi mişcare, amortizînd căderea pe picioare şi pe braţul stîng, în timp ce dreptul se îndoia înapoi peste umăr ; am început aruncarea în secunda în care am ochit ţinta.

Mike Guthrie avea în mînă un pistol mare, automat. Un pistol de calibru 45, demodat, o armă de ucigaş însă, cu care poţi face în pieptul unui om o gaură prin care să treci cu un taxi londonez.

Două lucruri l-au salvat pe Guthrie de la a fi ţintuit de spătarul scaunului cu lama lungă şi grea a cuţitului de pescuit. Unul, că pistolul nu era îndreptat chiar spre mine şi, al doilea, expresia de uluire comică de pe faţa stacojie.

M-am oprit din aruncare, stăpînindu-mi mişcarea instinctivă cu un uriaş efort de voinţă, şi ne-am privit. Ştia cît de aproape trecuse şi zîmbetul pe care îl impuse buzelor umflate şi scorojite era tremurat şi neconvingător. M-am ridicat şi am înfipt cuţitul în scîndura pentru tăiatul momelii.

— Fă-ţi ţie însuţi un serviciu, i-am spus încet. Nu te mai juca cu chestia aia în spatele meu.

A rîs, violent şi dur din nou. A rotit scaunul şi a ţintit în larg, peste pupa. A tras două cartuşe, împuşcăturile au răsunat puternic acoperind zgomotul motoarelor Dansatoarei şi mirosul de cordită s-a răspîndit în aer.

Doi dintre pescăruşi care se învîrteau deasupra apei au explodat grotesc, în zdrenţe pline de sînge şi pene împrăştiate de gloanţele mari, iar restul stolului se împrăştie cu strigăte de panică. După felul în care se dezintegraseră păsările am înţeles

că Guthrie își încărcase pistolul cu gloanțe explozive, mult mai periculoase decît o pușcă cu țeavă retezată.

— Ești grozav, l-am lăudat și m-am întors către scara de acces pe puntea de comandă, dar Materson stătea în ușa cabinei cu paharul de gin în mînă și-mi spuse, cînd treceam pe lîngă el :

— Acum știu cine ești ; vorbea încet, parcă torcea. Ne-am tot gîndit, știam că te cunoaștem de undeva.

L-am privit fix și el i-a strigat, pe lîngă mine, lui Guthrie :

— Acum știi cine e, nu ? dar Guthrie a scuturat din cap.

Cred că nu avea încredere în propria voce.

— Atunci avea barbă, gîndește-te un pic — o fotografie instantaneu.

— Isuse, spuse Guthrie, Harry Bruce.

Am simțit un mic șoc la auzul numelui, după atîția ani. Sperasem că fusese dat uitării pentru totdeauna.

— Roma, spuse Materson. Furtul aurului.

— El l-a pus la cale. Guthrie pocni din degete. Eram sigur că-l cunosc. Barba m-a derutat.

— Cred că d-voastră, domnilor, ați greșit adresa, am spus, încercînd cu disperare să păstrez un ton calm, gîndind frenetic, încercînd să evaluez informația asta nouă. Văzuseră o fotografie — unde ? Cînd ? Erau oamenii legii, sau erau de partea cealaltă ? Aveam nevoie de timp să gîndesc — am urcat pe punte.

— Regret, murmură Jimmy, în timp ce preluam cîrma. Trebuia să-ți spun că are pistol.

— Mda, zisei, ar fi fost bine.

Mintea îmi lucra febril și prima pistă pe care am încercat-o a fost cărarea strîmbă. Va trebui să

dispară. Îmi descoperiseră ascunzătoarea elaborată, mă mirosiseră şi nu exista decît o soluţie sigură. Am privit în cocpit, dar şi Materson şi Guthrie intraseră în cabină.

Un accident, amîndoi odată ; la bordul unui vas mic sînt o mulţime de feluri în care un amator se poate accidenta, cu cele mai grave rezultate. Trebuia să dispară.

L-am privit apoi pe Jimmy, care mi-a zîmbit.

— Te mişti iute, îmi spuse. Mike mai c-a făcut pe el, a fost convins că are să capete cuţitul în băşică.

Şi puştiul ? mă întrebai — dacă-i omor pe ceilalţi doi, va trebui să dispară şi el. Apoi, deodată, am simţit aceeaşi greaţă fizică pe care o cunoscusem pentru prima oară în satul biafrez.

— Ţi-e rău, căpitane ? mă-ntrebă Jimmy; mi se văzuse pe faţă.

— N-am nimic, Jim, i-am spus. Mai bine du-te şi adu cîte o cutie de bere.

Cît el era sub punte, m-am hotărît. O să fac un tîrg. Eram sigur că nu voiau reclamă în piaţa publică. O să facem schimb. Probabl că, în cabina de dedesubt, şi ei ajungeau la aceeaşi concluzie.

Am blocat cîrma şi am traversat repede spre un colţ al punţii, atent la paşi să nu mi se audă din cabină.

Acolo e orificiul ventilatorului de deasupra mesei din salon. Descoperisem că ventilatorul devenea o pîlnie acustică destul de eficientă şi că sunetele urcau prin el pînă pe punte.

Dar şi eficacitatea acestui sistem depinde de mai mulţi factori, între care cel mai important e direcţia şi forţa vîntului şi poziţia exactă în cabină a vorbitorului.

Vîntul bătea în rafale dintr-o parte, direct în deschizătura ventilatorului, acoperind fragmente din conversația de sub punte. Jimmy stătea probabil chiar dedesubtul ventilatorului fiindcă vocea i se auzea puternic atunci cînd nu-o acoperea zgomotul vîntului.

— De ce nu-l întrebați acum ? dar replica fu ștearsă, apoi veni iar o rafală și cînd aceasta se opri, Jimmy vorbea din nou.

— Și dacă e diseară, unde o să... și vîntul începu... dacă vrem lumina zorilor va trebui să... Toată discuția părea să se învîrtă în jurul unor date și locuri și, pe cînd mă întrebam ce speră să cîștige ieșind din port în zori, spuse încă o dată... dacă lumina zorilor e unde... am încercat să prind și restul cuvintelor dar vîntul le acoperi timp de zece secunde și, apoi : ... nu văd de ce nu putem... protesta Jimmy ; dintr-o dată se auzi vocea brutală a lui Mike Guthrie. Probabil se apropiase de Jimmy amenințător.

— Uite ce e Jimmy, băiete, lasă pe seama noastră partea asta. Treaba ta e să găsești blestemăția aia și, pînă acum, nu prea te descurci.

Probabil se mișcaseră din nou fiindcă glasurile deveniră neclare și, cum am auzit ușa glisantă spre cocpit deschizîndu-se, m-am întors fuga la cîrmă, deblocînd-o exact în momentul în care capul lui Jimmy apărea peste marginea punții, urcînd scara.

Mi-a dat berea, ceva mai relaxat acum. Rezerva îi dispăruse.

— Dl. Materson a spus că e de ajuns pentru azi. Mergem acasă.

Am adus-o pe Dansatoare de-a curmezișul curentului și ne-am apropiat de insulă pe lîngă gura golfului Turtle, de unde se vedea coliba mea, prin-

tre palmieri. Am avut o premoniție rea, ca în fața unei pierderi. Soarta ceruse un pachet nou de cărți, jocul era prea tare și miza prea grea pentru curajul meu, dar nu mai puteam da înapoi.

Mi-am reprimat fiorul de disperare și m-am întors către Jimmy. Trebuia să profit de noua lui încredere și să încerc să obțin ce informații puteam.

Am stat de vorbă pe tot drumul prin canal spre Grand Harbour. Evident, îi spuseseră că m-au scos de pe lista neagră. În mod bizar, faptul că aveam un trecut încărcat mă făcuse mai ușor acceptabil haitei de șacali. Acum știau de unde să mă apuce. Găsiseră o pîrghie și puteau să mă manevreze — chiar dacă eram sigur că nu-i povestiseră tînărului Jimmy chiar totul. Faptul că putea să stea de vorbă normal cu mine era în mod limpede o ușurare pentru el. Era un tip prietenos și deschis, fără ascunzișuri. Un exemplu în acest sens era felul în care numele lui de familie îmi fusese ascuns ca un secret militar și totuși purta în jurul gîtului un lanț de argint cu o plăcuță de avertisment cum că J. A. NORTH, purtătorul său, era alergic la penicilină.

Acum își lăsase deoparte toate rezervele dinainte și, încetul cu încetul, am extras fărîme de informații, care aveau să-mi folosească în viitor. Din experiența mea, răul cel mai mare ți-l fac lucrurile pe care nu le știi.

Am ales subiectul care am presupus că mi-l va deschide complet.

— Vezi reciful de pe partea cealaltă a canalului, acolo unde se sparge acum valul ? Acolo e Reciful Dracului-de-Mare și are douăzeci de stînjeni în adîncime. E vizuina unei familii de merú, mari de tot. Anul trecut am prins unul de peste două sute de kilograme.

— Două sute..: exclamă. Mamă doamne, asta înseamnă aproape patru sute cincizeci de livre!

— Da, îţi încăpeau şi capul şi umerii în gura lui.

Îi dispăru şi ultima reţinere. Studiase istoria şi filozofia la Cambridge dar petrecea prea mult timp pe mare şi trebuise să renunţe. Acum avea o mică firmă de echipament pentru imersiuni şi operaţiuni de recuperare submarină, ceea ce îi asigura traiul şi îi dădea ocazia să facă scufundări aproape zilnic. Lucra pe cont propriu şi colaborase de cîteva ori cu guvernul şi cu marina militară.

De cîteva ori a menţionat numele de Sherry şi l-am încercat prudent.

— Iubită sau soţie ? — şi mi-a zîmbit.

— Soră, soră mai mare, dar e o dulce — ea se ocupă de hîrtii şi registre, ea are grijă de firmă şi tot restul, îmi spuse pe un ton care nu lăsa dubiu asupra părerii lui Jimmy despre contabilitate şi hîrţogărie. E pasionată de studiul scoicilor, scoate două mii de lire pe an din cochilii marine.

Dar nu mi-a explicat cum de intrase în compania dubioasă în care se găsea acum, şi nici ce căuta la polul opus locului unde-i era firma. I am lăsat la Amiralitate şi am dus-o pe Dansatoare la danele Shell, să alimentez înainte de căderea întunericului.

În seara aceea am prăjit peştele pe cărbuni, am copt vreo doi cartofi dulci în coajă şi, tocmai îmi clăteam gîtlejul cu o bere rece,stînd pe verandă şi ascultînd zgomotul valurilor, cînd am văzut farurile coborînd spre colibă, printre palmieri.

Taxiul parcă lîngă camioneta mea şi şoferul rămase la volan în timp ce cei doi pasageri urcau treptele pridvorului. Îl lăsaseră pe Jimmy la Hilton şi erau numai ei doi acum — Materson şi Guthrie!

— Un pahar de ceva ?

Le-am arătat sticlele și gheața, pe masă. Guthrie turnă gin pentru amîndoi și Materson luă loc vis-à-vis de mine și mă urmări în timp ce-mi terminam cina.

— Am dat vreo cîteva telefoane, îmi spuse cînd am dat farfuria la o parte. Mi s-a spus că Harry Bruce a dispărut în iunie acum cinci ani și că nu s-a mai auzit de el de-atunci. Am întrebat pe-aici și am aflat că Harry Fletcher a intrat în Grand Harbour trei luni mai tîrziu, venind din Australia.

— Serios ? mi-am scos un os de pește dintre dinți și mi-am aprins un trabuc din producția indigenă.

— Și încă ceva, cineva care l-a cunoscut bine mi-a spus că Harry Bruce are o cicatrice de la o rană de cuțit la brațul stîng, toarse el, și involuntar m-am uitat la linia subțire de țesut cicatrizat care îmi decora mușchiul antebrațului. Se micșorase și se aplatizase cu anii, dar era încă foarte albă pe pielea închisă, bronzată.

— Acu', asta-i coincidența dracului, spusei trăgînd din trabuc.

Era tare și aromat, cu gust de mare, de soare și de mirodenii. Nu-mi mai era teamă, se pregăteau să facă un tîrg.

— Nu-i așa ? fu de acord Materson și privi în jur demonstrativ. Ai o căsuță simpatică, Fletcher. Plăcut, comod și plăcut.

— E cu mult mai bine decît să trebuiască să muncești, recunoscui.

— Sau să spargi piatră, sau să coși saci de poștă.

— Probabil.

— Puștiul are să te-ntrebe cîte ceva mîine. Fii amabil cu el, Fletcher. După ce plecăm, poți să uiți

că ne-ai văzut vreodată, iar noi o să uităm să povestim cuiva despre toate coincidenţele alea curioase.

— D-le Materson, eu am o memorie foarte proastă, l-am asigurat.

După conversaţia care o auzisem în cabină, mă aşteptam să-mi ceară să pornim devreme în zori, căci lumina zorilor părea să fie importantă pentru planurile lor. Totuşi nici unul din ei nu spuse nimic şi, după ce-au plecat, ştiind că n-am să pot dormi, am pornit-o pe plajă, de-a lungul golfului pînă la Mutton Point, să văd luna răsărind printre palmieri.

Am stat acolo pînă după miezul nopţii.

Barca cu vîsle nu era la ponton, dar Hambone, barcagiul, mă duse pînă la locul de ancoraj al Dansatoarei înainte de răsărit a doua zi şi, în timp ce ne apropiam, am văzut o siluetă cunoscută fîţîindu-se pe punte, şi bărcuţa legată într-o parte.

— Hei, Chubby !

Am sărit la bord.

— Te-a gonit nevasta din pat ?

Puntea Dansatoarei strălucea chiar şi în lumina slabă, cu toate părţile metalice frecate şi lustruite. Muncea probabilde cîteva ceasuri ; Chubby o iubeşte pe Dansatoare aproape la fel de mult ca mine.

— Arăta ca un closet public, Harry, mormăi el. Ai o gaşcă de împuţiţi, şi scuipă zgomotos peste bord. N-au nici un pic de respect pentru vas, asta e.

Cafeaua mă aştepta făcută, tare şi aromată cum numai el ştie s-o facă, şi am băut-o în salon. Chubby se încruntă fioros în ceaşcă şi suflă în lichidul negru, aburind. Avea ceva să-mi spună.

— Ce face Angelo ?

— Le mulțumește pe văduvele Rawano, mîrîi el.

Insula nu are destule locuri de muncă pentru toți bărbații în putere, așa că mulți dintre ei pleacă la baza americană de supreveghere a sateliților sau la baza aeriană de pe insula Rawano, cu contracte pe trei ani. Lasă în urmă soțiile tinere — văduvele Rawano — iar fetele sînt pe drept cuvînt faimoase pentru fierbințeala sîngelui și atitudinea prietenoasă.

— Angelo are să-și piardă și mințile, de luni nu mai face altceva, zi și noapte.

Se auzea în mîrîitul lui invidia, și nu mică. Madam Chubby îl ținea scurt în lanț. Sorbi zgomotos din cafea.

— Cum e grupul, Harry ?

— Banii-s buni.

— Nu pescuiți, Harry.

Mă privi.

— V-am urmărit de pe Coolie Peak, nici nu v-ați apropiat de canal. Lucrați aproape de țărm.

— Așa e, Chubby.

Își îndreptă din nou atenția spre cafea.

— Harry, ai grijă. Să fii cuminte și atent, auzi ! Indivizii ăștia doi sînt marfă proastă. Nu știu ăla tînăr, dar ceilalți sînt putrezi.

— O să am grijă, Chubby.

— O știi pe fata aia nouă de la hotel, pe Marion ? Sezoniera ?

Am dat din cap, era o fărîmă de om, subțirică și drăguță, cu picioare lungi, de vreo nouăsprezece ani, cu un păr negru lucios, cu pistrui pe față, ochi îndrăzneți și un zîmbet poznaș.

— Ei bne, azi-noapte s-a dus cu ăla blond, ăla cu fața roșie.

Ştiam că Marion combină uneori utilul cu plăcutul, furnizînd hotelului unde lucra servicii înafara îndatoririlor ei. Felul ăsta de activitate nu atrăgea nici un fel de stigmat social aici pe insulă.

— Da, îl încurajai pe Chubby.

— A lovit-o, Harry, a bătut-o rău.

Chubby luă încă o gură de cafea. Apoi i-a dat atîţia bani încît să nu se poată duce la poliţie.

Acum îmi plăcea Mike Guthrie şi mai puţin. Numai un animal ar fi putut profita de Marion. O ştiam bine. Avea o inocenţă copilărească, o acceptare a vieţii care o făcea, în promiscuitatea ei, ciudat de atrăgătoare. Mi-am amintit cum mă gîndisem că va trebui să-l omor pe Mike Guthrie într-o zi — şi am încercat să păstrez simţămîntul.

— Sînt oameni răi, Harry, m-am gîndit că e mai bine s-o ştii.

— Mulţumesc, Chubby.

— Şi nu-i mai lăsa s-o murdărească aşa pe Dansatoare, adăugă acuzator. Salonul şi puntea erau ca o cocină.

M-a ajutat s-o duc pe Dansatoare la digul Amiralităţii şi s-a îndreptat spre casă, mormăind şi mîrîind întunecat. Trecu pe lîngă Jimmy care venea din direcţia opusă şi-i aruncă o singură privire, atît de duşmănoasă încît mă aşteptam să-l veştejească pe loc.

Jimmy era singur, proaspăt şi vesel.

— Noroc, căpitane, îmi strigă, sărind pe puntea Dansatoarei şi am intrat împreună în salon şi ne-am turnat cîte o cafea.

— Dl. Materson zice că ai nişte întrebări pentru mine, aşa e ?

— D-le Fletcher, vreau să știi că n-am vrut să te jignesc nevorbindu-ți pînă acum. Nu din cauza mea, a celorlalți.

— Da, am spus. Nu-i nimic, Jimmy.

— Normal ar fi fost să-ți cerem ajutorul de mult, în loc să bîjbîim așa cum am făcut-o. În fine, acum ceilalți au hotărît, deodată, că e-n regulă.

Tocmai îmi spusese mai mult decît își imagina și mi-am schimbat opinia despre domnișoru' Jimmy. Era clar că avea niște informații pe care nu le împărtășise celorlalți. Erau polița lui de asigurare, și probabil că insistase să stea de vorbă cu mine singur, ca să-și păstreze polița intactă.

— Căpitane, căutăm o insulă, o insulă anume. Nu pot să-ți spun de ce, regret.

— Lasă, Jimmy, n-are nimic.

Ce te așteaptă, James North, m-am întrebat brusc. Ce-ți vor pregăti șacalii odată ce i-ai condus pînă la insula asta a ta specială ? N-o să fie ceva cu mult mai puțin plăcut decît o alergie la penicilină ?

Am privit figura tînără, frumoasă, și am simțit un val neobișnuit de afecțiune pentru el — poate din cauza tinereții și inocenței lui, a emoției cu care privea lumea asta bătrînă, obosită și înrăită. Îl invidiam și-mi plăcea pentru asta și nu mă bucuram deloc la gîndul că va fi doborît și tîrît în noroi.

— Jim, cît de bine îți cunoști prietenii ? l-am întrebat încet. Fu luat prin surprindere și se puse imediat în gardă.

— Destul de bine, îmi răspunse prudent. De ce?

— Îl cunoști de mai puțin de o lună, am spus ca și cînd aș fi știut, și am avut confirmarea în expresia de pe fața lui. Iar eu am cunoscut oameni ca ăștia toată viața mea.

— Nu văd ce legătură are, d-le Fletcher.

Se burzului ; îl tratam ca pe un puşti şi nu-i plăcea.

— Ascultă, Jim. Uită de povestea asta, oricare va fi fiind ea. Las-o baltă, du-te înapoi la magazinul tău şi la firma ta de scufundări.

— Asta-i o aiureală, îmi spuse. Nu înţelegi nimic.

— Înţeleg, Jim, zău că înţeleg. Am mers pe drumul ăsta şi îl ştiu bine.

— Pot să-mi port singur de grijă, nu te preocupa.

Roşise sub bronz, iar ochii cenuşii îi sclipeau sfidători. Ne-am privit cîteva clipe şi am înţeles că iroseam şi timp şi sentimente. Dacă cineva mi-ar fi vorbit aşa cînd aveam vîrsta lui, aş fi zis că-i senil.

— Bine, Jim. S-o lăsăm moartă, dar ştii care e regula. Să joci detaşat şi prudent. Atît.

— O.K. d-le Fletcher.

Se relaxă încet şi zîmbi fermecător.

— Oricum, mulţumesc.

— Să auzim ce-i cu insula aia, am propus iar el a privit în jur prin cabină.

— Hai să mergem pe punte, sugeră şi, afară, în aer liber, luă un ciot de creion şi un petec de hîrtie din compartimentul pentru hîrtii de deasupra mesei.

— Cred că e în dreptul ţărmului african, la vreo şase pînă la zece mile, şi între zece şi treizeci de mile nord de gurile rîului Rovuma.

— O grămadă de loc, Jim — după cum poate că ţi-ai dat seama în ultimele cîteva zile. Ce mai ştii despre ea ?

A ezitat un pic, înainte de a mai scoate la iveală unul din atu-uri. A luat creionul şi a desenat o linie orizontală pe hîrtie.

— Nivelul mării, spuse şi apoi, deasupra liniei trasă un profil neregulat care începea jos şi apoi urca abrupt, formînd trei piscuri înainte de a se sfîrşi brusc. Iar ăsta e profilul văzut dinspre mare. Cele trei vîrfuri sînt din bazalt vulcanic, stîncă goală, are foarte puţină vegetaţie.

— „Bătrînii" o recunoscui imediat, dar ai greşit mult la calcule e mai de grabă la vreo douăzeci de mile de ţărm...

— Dar se vede de pe mal ? întrebă el repede. E neapărat nevoie să fie vizibilă de pe continent.

— Sigur, de pe vîrfurile dealurilor se vede departe, spusei, în timp ce el rupea foaia din carnet, o făcea bucăţele pe care le arunca în apa portului.

— Cît e de departe la nord faţă de rîu ?

Se întoarse să mă privească.

— Aş zice că la vreo şaizeci — şaptezeci de mile.

Rămase pe gînduri.

— Da, ar putea fi atît de departe spre nord. S-ar putea, în funcţie de cît îţi va...

Nu sfîrşi, îmi urma sfatul şi juca prudent

— Poţi să ne duci acolo, căpitane ?

Am dat din cap.

— Dar e cale lungă şi-ar fi bine să vă pregătiţi să dormiţi peste noapte la bord.

— Mă duc să-i aduc pe ceilalţi, îmi spune, nerăbdător şi excitat din nou. Dar odată ajuns pe chei, se întoarse.

— Chestia cu insula, cum arată şi toate celelalte, nu le discuta cu ei, da ?

— O.K. Jim, i-am zîmbit. Du-te.

M-am dus să mă uit puţin pe harta amiralităţii. „Bătrînii" erau punctul cel mai ridicat al unei creste de bazalt, un recif lung şi dur care mergea paralel cu ţărmul pe două sute de mile. Dispărea sub

suprafața apei dar apărea din cînd în cînd, formînd un desen regulat printre insulele de coral și de nisip și bancurile aruncate la întîmplare.

Era marcată ca nelocuită și lipsită de surse de apă, iar în recifele de coral din jur se descoperiseră cîteva canale adînci. Deși era mult mai la nord decît locurile prin care hălăduiam de obicei, vizitasem zona cu un an înainte, ca gazdă a unei expediții ce studia obiceiurile țestoaselor verzi care se găseau aici în număr mare.

Făcusem tabără timp de trei zile pe o altă insulă, despărțită de „Bătrînii" printr-un canal de flux. Aici exista un loc de ancoraj care putea fi folosit pe orice vreme, într-o lagună, și apă cam sălcie, dar bună de băut, dintr-o fîntînă făcută de pescari printre palmieri. Văzuți la locul de ancoraj, „Bătrînii" arătau exact așa cum mi-i desenase Jimmy, de aceea îi și recunoscusem atît de repede.

O jumătate de oră mai tîrziu veni întregul grup; pe acoperișul taxiului era legat în chingi un balot voluminos, înfășurat într-o pînză groasă, verde.

Au plătit vreo doi băștinași să-l care, împreună cu sacii pe care îi aveau, pe ponton, pînă la locul în care îi așteptam.

Au așezat balotul învelit în pînză pe puntea din față fără să-l desfacă ; n-am întrebat nimic. Fața lui Guthrie începea să cadă în fîșii de piele arsă de soare, lăsînd expusă carnea de dedesubt, smeadă și roșie. Pe deasupra dăduse cu cremă. Mi l-am închipuit pălmuind-o pe Marion în apartamentul de la Hilton și i-am zîmbit.

— Arăți grozav, te-ai gîndit vreodată să concurezi la Miss Univers ? iar el s-a strîmbat la mine pe sub borul pălăriei și s-a așezat în scaunul de luptă.

Pe tot timpul călătoriei spre nord a băut bere direct din cutie și a folosit cutiile goale ca ținte, trăgînd cu pistolul după ele în timp ce se rostogoleau și săltau în siajul Dansatoarei.

Puțin înainte de prînz i-am pasat cîrma lui Jimmy și am coborît. Am descoperit că Materson deschisese iar barul și scosese sticla de gin.

— Cît mai durează ? mă întrebă, transpirat și roșu la față, în ciuda aerului condiționat.

— Vreo oră-două, i-am spus, gîndindu-mă că avea să devină alcoolic, judecînd după felul în care bea la ora prînzului.

Dar ginul îl ma domolise și, oportunist cum sînt, l-am mai ușurat de încă trei sute de lire din portofel, ca avans la plata ce mi se cuvenea, înainte de a o aduce pe Dansatoare pe ultimul tronson al călătoriei, prin canalul nordic ce ducea la „Bătrîni".

Cele trei vîrfuri apărură prin aerul mișcător, fantomatice, cenușii și amenințătoare, părînd că atîrnă deasupra canalului fără vreo legătură cu uscatul.

Jimmy examină vîrfurile prin binoclu, apoi îl coborî și se întoarse spre mine încîntat.

— Asta pare să fie, căpitane, și coborî în cocpit.

Cei trei ieșiră apoi pe punte, trecură pe lîngă încărcătura depozitată acolo și acoperită, și se opriră umăr lîngă umăr de-a lungul balustradei, privind insula în timp ce înaintam prudent pe canal.

Fluxul în creștere ne împingea și m-am folosit de el pentru a aborda insula dinspre extremitatea ei estică și de a debarca pe plaja din fața primului vîrf. Pe coasta asta diferența de nivel e de pînă la șaptesprezece picioare primăvara și e imprudent să intri în apele mici pe timpul refluxului. Te poți trezi că ai eșuat și că apa îți dispare cu repeziciune de sub chilă.

Jimmy mi-a luat busola de mînă, a împachetat-o împreună cu o hartă, un termos cu apă rece şi o sticluţă cu tablete de sare din dulapul cu medicamente, şi le-a pus în rucsac. În timp ce ne apropiam cu grijă de plajă, Jimmy şi Materson îşi scoteau pantalonii şi pantofii.

Cînd Dansatoarea atinse uşor cu chila nisipul alb şi tare al plajei, le-am strigat :

— O.K., coborîţi ; şi, cu Jimmy în frunte, coborînă scara pe care o atîrnasem de copastia Dansatoarei.

Apa le venea pînă la subţiori şi Jimmy înainta spre plajă cu rucsacul deasupra capului.

— Două ore, am strigat după ei. Dacă întîrziaţi, puteţi dormi aici. Eu nu vin să vă iau în timpul refluxului.

Jimmy dădu din mînă şi zîmbi. Am pus motoarele în marşarier şi am dat înapoi cu atenţie ; cei doi ajunseseră pe plajă şi acum ţopăiau caraghios, îmbrăcîndu-şi pantalonii şi punîndu-şi pantofii, după care o porniră printre pîlcurile de palmieri şi dispărură din vedere.

După o căutare de zece minute prin apa limpede ca un izvor de munte, am zărit umbra întunecată pe care o căutam şi am aruncat ancora.

Cu Guthrie urmărindu-mă interesat, mi-am pus masca de scafandru şi mi-am dat drumul peste bord, cu o plasă mică pentru stridii şi un levier greu. Apa avea o adîncime de doisprezece metri şi m-am bucurat că plămînii încă mă ajută şi că am reuşit să cobor şi să strîng o plasă de scoici duble într-o singură scufundare. Le-am curăţat pe puntea din faţă şi, cu gîndul la mustrările lui Chubby, am zvîrlit cochiliile goale peste bord şi am şters puntea cu grijă, înainte de a duce găleata plină cu carne dulce jos, la bucătărie. Le-am pus într-o oală minune, cu

șos de vin și usturoi, sare și piper măcinat și numai un pic de chilli. Am potrivit plita pentru fiert înăbușit și am pus capacul oalei.

Cînd m-am întors pe punte, Guthrie era încă în scaunul de luptă.

— Ce-ai păţit meştere, te plictiseşti ? l-am întrebat, plin de amabilitate. N-ai fetiţe pe aici să le tragi palme ?

Ochii i se îngustară, gînditor. Vedeam că încearcă să depisteze sursa informaţiei.

— Ai gura cam mare, Bruce. Într-o zi o să ţi-o închidă careva.

Am mai schimbat cîteva amabilităţi, nici una cu mult peste acest nivel, dar măcar ne-am trecut timpul pînă cînd cele două siluete îndepărtate, au reapărut pe plajă şi ne-au făcut semne strigînd. Am ridicat ancora şi am plecat după ei.

Cum au urcat la bord l-au chemat pe Guthrie şi s-au strîns pe puntea din faţă, la una din şedinţele lor de grup.

Toţi erau agitaţi, Jimmy cel mai tare ; gesticula şi arăta spre canal vorbind pe ton scăzut, dar vehement. Păreau să fie, o dată, de acord dar, cînd au terminat discuţiile, mai rămăsese doar o oră de lumină şi am refuzat să mă conformez cererii lui Materson de a ne continua explorările în seara aia. Nu aveam nici un fel de dorinţă să mă plimb pe întuneric şi la vremea refluxului.

Am pus piciorul în prag şi am dus-o pe Dansatoare într-un loc sigur de ancoraj în lagună şi, cînd soarele apunea dincolo de un orizont în flăcări, iahtul se odihnea liniştit în două ancore grele, iar eu stăteam pe punte, savurînd ultimele ceasuri ale zilei şi primul scotch al serii. În salon dedesubtul meu, se auzea murmurul interminabil al discuţiilor şi speculaţiilor. L-am ignorat fără să mă deran-

jez măcar pînă la ventilator, pînă cînd primii ţînţari îşi făcură apariţia peste lagună şi începură să-mi bîzîie pe la urechi. Am coborît şi, la intrarea mea, conversaţia a murit.

Am îngroşat sosul şi am servit mîncarea de scoici cu cartofi copţi şi salată de ananas, pe care le-au mîncat într-o tăcere respectoasă.

— Mamă, e mai bun chiar şi decît mîncarea soră-mi, oftă Jimmy în cele din urmă.

Am rînjit larg. Sînt destul de mîndru de calităţile mele de bucătar, iar tînărul Jimmy era, în mod evident, un gourmet.

M-am trezit puţin după miezul nopţii şi am ieşit pe punte să verific ancorele Dansatoarei. Erau în regulă. Am făcut popas admirînd luna.

O linişte perfectă domnea în noapte, întreruptă doar de zgomotul moale al fluxului în coasta Dansatoarei şi de bubuitul îndepărtat al valurilor în reciful exterior. Brizanţii veneau înalţi, din oceanul deschis şi se spărgeau cu tunet alb în coralii recifului Gunfire[1]. Numele fusese bine ales, bubuitura profundă rezonînd exact ca salutul unui tun de calibru mic.

Razele lunii spălau canalul în argint tremurător şi cădeau pe crestele pleşuve ale „Bătrînilor", care luceau ca fildeşul. Dedesubtul lor, ceţurile ridicate din lagună se răsuceau şi se încolăceau ca nişte suflete chinuite.

Brusc am auzit în spate o mişcare uşoară şi m-am întors. Guthrie mă urmărea, încet ca un leopard la vînătoare.

Nu avea decît un şort, pe el, iar trupul îi lucea alb, suplu şi musculos în lumina lunii.

---

[1] Gunfire = lovitură de tun (lb. engl.).

Pistolul mare, negru, de calibru 45 îi atîrna în mînă la înălțimea coapsei. Ne-am uitat unul la altul cîteva clipe, apoi ne-am relaxat.

— Știi ceva, iubire, zău că ar trebui să te lași păgubaș. Nu ești deloc genul meu, i-am spus, dar simțeam adrenalina în sînge și vocea mi-era răgușită.

— Cînd o să vină vremea să te lichidez, Fletcher, pe ăsta o să-l folosesc, îmi spuse, și ridică pistolul. Tot, băiete — și rînji.

Am luat micul dejun înainte de răsăritul soarelui, după care mi-am luat cana de cafea pe punte, s-o beau în timp ce navigam pe canal îndreptîndu-ne spre marea deschisă.

Materson era jos, iar Guthrie se legăna în scaunul de luptă. Jimmy stătea lîngă mine și îmi dădea instrucțiuni pentru ziua respectivă.

Era încordat de emoție, părînd că tremură ca un prepelicar cînd adulmecă pasărea.

— Vreau să fac niște poze cu „Bătînii", mi-a explicat. O să folosesc compasul de mînă, apoi te chem.

— Dă-mi coordonatele, Jim, și fac eu calculele și te duc exact unde vrei, i-am propus.

— Hai să facem cum zic eu, căpitane, îmi răspunse încurcat, și nu-mi mai putui reține o undă de iritare în glas.

— Bine, șoimul patriei.

Roși și se duse la babord, încercînd să prindă vîrfurile în lentila compasului. Trecură vreo zece minute, pînă să deschidă iar gura.

— Putem să-ntoarcem două grade babord, căpitane ?

— Sigur că putem, i-am zîmbit, dar ajungem pe capătul recifului Gunfire — și-i sfîșiem burta!

Mi-a luat alte două ore de bîjbîială prin labirintul de recife pînă s-o scot pe Dansatoare în marea deschisă, apoi am ocolit, ca să ne apropiem de Gunfire Reef dinsrpe est.

Era ca într-un joc de copii ; Jimmy striga „foc", sau „apă", fără să-mi dea cele două detalii care m-ar fi ajutat s-o plasez pe Dansatoare exact pe locul pe care-l căuta.

Aici valurile veneau într-o procesiune măreaţă spre ţărm, crescînd în înălţime şi în forţă pe măsură ce fundul se înclina. Dansatoarea rula, săltînd în sus şi în jos pe ele, în timp ce încercam să ne strecurăm cît mai aproape de recif. Cînd ajungeau la bariera de coral, talazurile îşi pierdeau măreţia izbucnind furioase, fierbînd şi aruncînd trîmbe uriaşe de spumă, revărsîndu-se sălbatic peste corali, cu izbituri explozive. Apoi erau supte la loc, descoperind colţii negri şi răi, şi apa curgînd în cascade spumegînde de pe recif, iar următorul val se pregătea de asalt, încordîndu-şi spinarea imensă, sticloasă.

Jimmy mă conducea direct spre sud, pe un curs convergent cu reciful şi ştiam că sîntem foarte aproape de marcajele lui. Privea atent prin compas, pe rînd, la vîrfurile celor trei „Bătrîni".

— Încet acum, căpitane, îmi strigă. Uşor, drept înainte.

Am privit înainte, luîndu-mi o secundă privirea de la coralii ameninţători şi am văzut valul care se arunca înainte şi se spărgea pe toată lăţimea cu excepţia unui singur punct la cinci sute de metri în faţa noastră. Acolo el îşi păstrase forma şi înainta nestînjenit spre ţărm. Pe ambele părţi se spărgea de recif, dar în punctul acela drumul era deschis.

Mi l-am amintit pe Chubby lăudîndu-se.

— N-aveam decît nouăsprezece ani cînd am pescuit primul jerofish în gaura de la Gunfire Break. N-a mai vrut nimeni să vină cu mine — şi nici nu pot să-i condamn. Nici eu n-aş mai intra acolo, acum aş avea mai multă minte.

Gunfire Break — acum ştiam încotro ne îndreptăm. Am încercat să-mi amintesc exact ce-mi povestise Chubby.

— Dacă vii dinspre mare cu vreo două ore înainte de pnuctul maxim al fluxului, ţine-te pe centrul spărturii pînă ajungi în dreptul capului cel mare de coral de la tribord — ai să-l recunoşti cînd îl vezi ; treci cît mai aproape de el şi-apoi virează puternic spre tribord, ai să ajungi într-o adîncitură mare, în spatele recifului principal. Cu cît eşti mai aproape în spatele recifului, cu-atît mai bine...

Îmi aminteam limpede acum, Chubby în starea lui vorbăreaţă în barul public de la Lord Nelson, lăudîndu-se că e unul dintre puţinii care trecuseră vreodată prin Gunfire Break.

— Nici o ancoră nu te ţine acolo, trebuie să împingi zdravăn în cîrmă ca să poţi să stai pe loc în spărtură ; gaura de la Gunfire Break e adîncă, dar şi jerofish sînt din cei mai mari. Am prins într-o zi patru, cel mai gras avea o sută şaptezeci de kilograme. Nu poţi sta acolo mai mult de o oră după flux — marea te trage prin spărtură de parcă ar avea lanţuri. De ieşit, ieşi pe unde ai intrat, numai că de data asta trebuie să te rogi cu şi mai multă ardoare — fiindcă ai o tonă în plus de peşte la bord şi zece picioare de apă mai puţin sub chilă. În spatele recifului mai e o cale de ieşire, printr-un canal. Dar despre ăla nici nu vreau să-mi amintesc. O singură dată l-am încercat.

Ne îndreptam exact spre spărtură, Jimmy avea de gînd să ne ducă pe mijlocul ei.

— O.K. Jim, pînă aici a fost.

Am încetinit motoarele şi am început să întorc spre larg ; apoi m-am întors să înfrunt furia lui Jimmy.

— Ce dracu', aproape ajunsesem, izbucni el. Puteam să ne mai apropiem un pic.

— Ai vreo problemă acolo, sus, băiete ? strigă Guthrie din cocpit.

— Nu, nu-i nimic, răspunse Jimmy şi se întoarse spre mine furios. Ai un contract, d-le Fletcher...

— Hai să-ţi arăt ceva, James, şi l-am dus la hartă. Gunfire Break era marcată printr-o simplă cifră pentru adîncimea de treizeci de stînjeni, fără nume sau instrucţiuni de navigaţie. Am trasat iute vîrfurile extreme ale „Bătrînilor" şi distanţa pînă la spărtură, şi am măsurat unghiul pe care-l făceau cu ajutorul echerului de navigaţie.

— Aşa-i ? l-am întrebat, iar el rămase pe gînduri uitîndu-se la cifrele mele.

— Aşa e, nu ? am insistat iar el a aprobat din cap fără tragere de inimă.

— Da, ăsta e locul, aprobă ; şi m-am apucat să-i povestesc tot ce ştiam despre Gunfire Break.

— Dar trebuie să ajungem acolo, îmi spuse cînd mi-am terminat discursul, ca şi cum n-ar fi auzit nici un cuvînt.

— Nu-i chip, i-am spus.

Singurul loc care mă interesa acum era Grand Harbour, St. Mary şi i-am schimbat Dansatoarei cursul. În ce mă privea, călătoria se terminase.

Jimmy dispăru în jos pe scară şi se întoarse după cîteva minute, cu întărituri — Materson şi Guthrie, amîndoi furioşi şi scandalizaţi.

— Spune-mi numai un cuvînt, şi-i rup dobitocului o mînă şi-l bat cu ea pînă crapă, zise Mike Guthrie încîntat.

— Puştiul spune că dai înapoi ? vru să ştie Materson.

— Nu-i aşa că s-a înşelat ?

Le-am explicat încă o dată care sînt riscurile în Gunfire Break şi s-au potolit imediat.

— Du-mă cît poţi de aproape şi o să înot restul drumului, mă rugă Jimmy, dar de răspuns i-am răspuns lui Materson :

— Ai să-l pierzi, asta e sigur. Vrei să rişti ?

Nu mi-a răspuns, dar am văzut că Jimmy le era prea preţios ca să-i rişte viaţa.

— Lăsaţi-mă să încerc măcar, insistă Jimmy, dar Materson scuturâ din cap iritat.

— Dacă nu putem trece de recif, măcar lăsaţi-mă să mă duc de-a lungul lui cu bobul, continuă Jimmy, şi atunci am aflat ce duceam pe puntea din faţă, sub pînză.

— Numai de două ori, pe exteriorul recifului, prin faţa intrării.

Acum se ruga, şi Materson se uită la mine întrebător. Ocazii ca astea nu ţi se oferă în fiecare zi pe o tavă de argint. Ştiam că pot s-o duc pe Dansatoare pînă la un scuipat de recif fără să risc nimic, dar m-am încruntat îngrijorat.

— Riscul e foarte mare, dar dacă ne învoim la un spor de periclitate...

Îl prinsesem pe Materson în uşă şi l-am strîns pînă am mai stors o zi de plată — cinci sute de dolari, achitaţi în avans.

În timp ce noi făceam tîrgul, Guthrie îl ajută pe Jimmy să desfacă pînza de pe bob şi să o ducă în cocpit.

Am băgat teancul de bancnote și m-am dus să montez funiile de remorcare. Sledge era ca un tobogan frumos construit din plastic și oțel inoxidabil. În loc de tălpici avea niște aripioare de direcționare, cîrma și aripi portante comandate printr-un joystick așezat la îndemîna pilotului în spatele ecranului din Perspex.

Avea un inel montat pe bot, de care se prindea parîma de remorcare cu care Dansatoarea putea să-l tragă. Jimmy urma să stea culcat pe burtă în dosul ecranului, respirînd aer comprimat din cele două rezervoare încorporate în șasiul bobului. Pe bord avea indicatoare de adîncime și presiune, o busolă și un cronometru. Cu ajutorul joystick-ului Jimmy putea să controleze adîncimea și să cîrmească stînga-dreapta față de axul Dansatoarei

— Frumușică piesă, am spus, și s-a înroșit de plăcere.

— Mulțumesc, căpitane, cu mîna mea am făcut-o.

Își îmbrăca echipamentul de Neopren, negru și gros, udat în prealabl și, în timp ce era ocupat cu gluga care-l incomoda, m-am aplecat și am examinat plăcuța cu numele fabricantului. fixată pe șasiu, memorînd tot ce era scris pe ea.

Construit de North's Underwater World.

Pavilion Arcade nr. 5
Brighton, Sussex.

M-am ridicat chiar cînd fața lui apăru în deschizătura glugii :

— Cinci noduri cred că e viteza optimă de remorcare, căpitane. Dacă te ții la o sută de metri de recif o să am destulă libertate de mișcare ca să urmez conturul recifului.

— Bine, Jim.

— Dacă lansez o balizâ de marcaj galbenă, n-o băga în seamă, înseamnă numai că am găsit ceva, şi ne vom întoarce mai încolo, dar dacă trimit una roşie, înseamnă că am necazuri, încercaţi să mă scoateţi din recif şi să mă aduceţi la bord.

Am dat din cap.

— Ai trei ore, l-am avertizat. Apoi începe refluxul şi n-o să ne mai putem ţine aproape.

— E suficient, încuviinţă el.

Guthrie şi cu mine am ridicat bobul peste bord şi l-am lăsat să se bălăcească în apă. Jimmy s-a urcat pe el, s-a aşezat în spatele ecranului, testînd comenzile, ajustîndu-şi masca şi aranjîndu-şi tubul aparatului de respirat în gură. Suflă zgomotos şi-mi făcu semn că puteam porni.

Am urcat pe punte şi am pornit motoarele. Dansatoarea îşi mări viteza ; Guthrie fila parîma groasă de remorcare, lăsînd bobul tot mai mult în urmă. O sută cincizeci de metri se desfăşuraseră, apoi bobul zvîcni şi începu să tragă.

Jimmy dădu din mînă şi am lăsat-o pe Dansatoare la cinci noduri, constant. Am făcut un cerc larg, apoi m-am apropiat de recif, cu valuri dintr-o coastă, ceea ce îi dădea Dansatoarei un raliu violent.

Jimmy dădu din nou din mînă şi l-am văzut împingînd pîrghia de comandă. Se stîrni un vîrtej de apă albicioasă de-a lungul aripioarelor şi, deodată, bobul lăsă nasul în jos şi se scufundă. Unghiul pe care-l făcea parîma de nylon se modifica rapid, în timp ce bobul cobora şi cîrmea spre recif.

Tensiunea făcea parîma să tremure ca o săgeată cînd se-nfige, şi storcea apa din fibre.

Mergeam încet, paralel cu reciful, apropiindu-ne de deschizătură. Am privit cu respect bariera de coral, fără să risc, şi mi l-am imaginat pe Jimmy

plutind tăcut în adînc, trecînd razant pe lîngă zidul înalt de coral submarin. Era, probabil, o senzaţie ameţitoare, şi l-am invidiat, hotărît să fac şi eu o plimbare cu bobul, cînd se va ivi ocazia.

Am ajuns în faţa deschizăturii, am depăşit-o, şi l-am auzit pe Guthrie strigînd. M-am uitat repede la pupa şi am zărit balonul mare şi galben ţopăind în valuri în urma noastră.

— A găsit ceva, ţipă Guthrie.

Jimmy dăduse drumul unei sfori cu lest, cartuşul umflase balonul galben cu bioxid de carbon şi marcase locul.

Am continuat să înaintăm încet pe lîngă recif ; la un sfert de milă mai încolo, unghiul făcut de frînghie începu să se micşoreze şi bobul ţîşni la suprafaţă ca dintr-o arteziană.

M-am îndepărtat prudent, apoi am coborît să-l ajut pe Guthrie să recupereze bobul.

Jimmy se căţără în cocpit şi, cînd îşi scoase masca, buzele îi tremurau şi ochii cenuşii îi scăpărau. Îl luă de braţ pe Materson şi-l tîrî în cabină, împrăştiind apă de mare pe toată puntea atît de dragă lui Chubby.

Guthrie şi cu mine am strîns frînghia, apoi am ridicat bobul în cocpit. M-am întors pe punte şi am dus-o pe Dansatoare încet înapoi spre intrarea în Gunfire Break.

Materson şi Jimmy ieşiră pe punte înainte să ajungem noi acolo. Materson era atins de entuziasmul lui Jimmy.

— Puştiul vrea să încercăm o recuperare.

Ştiam că e mai bine să nu întreb despre ce e vorba.

— Cît e de mare ? am întrebat în schimb, uitîndu-mă la ceas. Mai aveam o oră şi jumătate pînă cînd refluxul va începe să se scurgă prin spărtură.

— Nu prea mare, mă asigură Jimmy, cel mult treizeci de kilograme.

— Eşti sigur, James ? Nu mai mare ?

Nu eram sigur că, în entuziasmul lui, nu minimaliza efortul necesar.

— Jur.

— Vrei să-i pui un sac pneumatic ?

— Da, o să-l ridic cu un sac de aer şi după aia îl remorcăm pînă ne îndepărtăm de recif.

Am dus-o pe Dansatoare încet, în marşarier, spre balonul galben care sălta uşor între fălcile de coral ale lui Gunfire Break.

— Pînă aici merg, am strigat în jos, spre cocpit, iar Jimmy dădu din mînă în semn că a înţeles.

Lipăi legănat pe labele de gîscă pînă la pupa, aranjîndu-şi echipamentul. Luase cu el doi saci şi o pînză groasă şi îşi legase la brîu un colac de frînghie.

L-am văzut stabilindu-şi poziţia faţă de baliza galbenă cu ajutorul busolei de mînă, apoi îmi mai aruncă o privire înainte să se arunce pe spate peste bordul de la pupa şi să dispară.

Bulele albe ale respiraţiei sale regulate ţîşniră de sub pupa, apoi începură să se mişte spre recif. Guthrie fila parîma cu care era legat.

Am menţinut poziţia Dansatoarei mergînd înainte şi înapoi pe distanţe scurte, ţinînd-o la o sută de metri de capătul sudic al deschizăturii.

Încet bulele lui Jimmy se apropiară de baliza galbenă şi rămaseră lîngă ea. Lucra dedesubt şi mi l-am închipuit fixînd sacii pneumatici, goi, de obiect, cu ajutorul chingilor de nylon. Nu era treabă uşoară, cu curenţii care smuceau de sacii destul de voluminoşi. Odată montate chingile, putea începe operaţia de umplere cu aerul din rezervoare.

Dacă aprecierea lui Jimmy fusese corectă, va avea nevoie de puţin aer pentru a ridica misteriosul obiect de pe fund şi, odată eliberat, îl puteam remorca pînă la loc deschis înainte de a-l aduce la bord.

Timp de patruzeci de minute am ţinut-o pe Dansatoare pe loc, apoi, brusc, la pupa, apărură la suprafaţă două grămăjoare verzi şi lucioase. Sacii pneumatici. Jimmy îşi ridicase prada.

Imediat apăru şi capul acoperit de glugă, lîngă saci, iar Jimmy ridică braţul drept în sus. Semnalul de remorcare.

— Gata? — i-am strigat lui Guthrie, care era în cocpit.

— Gata !

Fixase parîma şi m-am îndepărtat încet de recif, atent să nu răstorn sacii şi să-i golesc de aerul care îi făcea să plutească.

La cinci sute de metri de recif, am scos motoarele din viteză şi am încercat să-i ajut să-i aducă la bord pe scufundător şi sacii lui verzi şi graşi.

— Stai pe loc, a mîrîit Materson către mine cînd m-am apropiat de scară ; am ridicat din umeri şi m-am întors la cîrmă.

Să-i ia dracu' pe toţi, mi-am spus, şi mi-am aprins un trabuc — dar nu mi-am putut reţine curiozitatea, pe cînd ceilalţi ridicau sacii şi îi împingeau apoi la prova.

L-au ajutat pe Jimmy să urce la bord, iar el şi-a aruncat rezervoarele grele cu aer comprimat de pe umeri şi le-a lăsat să cadă pe punte, împingîndu-şi în acelaşi timp masca pe frunte.

— Drept la ţintă ! strigă. E...

— Ai grijă, îl avertiză Materson, iar James se opri şi toţi mă priviră, ridicîndu-şi feţele către puntea de comandă.

— Nu vă ocupați de mine, băieți, am rînjit, făcîndu-le semn cu trabucul.

Se întoarseră și se îngrămădiră laolaltă. Jimmy șopti ceva, iar Guthrie spuse : Isuse Cristoase ! cu voce tare, și-l bătu pe Materson pe spate și începură cu toții să strige și să rîdă, aplecîndu-se peste bord să ridice sacii pneumatici și povara lor. Nu erau prea îndemînatici și ruliul Dansatoarei era mare ; mă aplecai peste balustradă, ros de curiozitate.

Mari îmi fură și dezamăgirea și tristețea cînd văzui că Jimmy fusese destul de prudent ca să învelească obiectul în pînza verde care acoperise bobul. Acesta urcă la bord sub forma unui balot de pînză diform și murat de apă, înfășurat în frînghia de nylon.

Era greu, îmi dădeam seama din felul în care îl manevrau, dar nu voluminos, cam cît o valiză mică.

Îl așezară pe punte și se strînseră fericiți în jurul lui. Materson zîmbi.

— O. K., Fletcher. Vino să vezi.

Fusese minunat jucat, mizase pe curiozitatea mea, ca un adevărat artist. Brusc mi-am dorit foarte mult să văd ce scoseseră din fundul mării. Am înșfăcat bine trabucul între dinți și m-am repezit în jos pe scară, în direcția grupului adunat la prova. Ajunsesem la jumătatea punții, în spațiu deschis, cînd Materson, încă zîmbind, spuse încet :

— Acum !

Abia atunci am înțeles că fusese o capcană și mintea începu să-mi lucreze atît de repede că totul părea să se întîmple cu încetinitorul.

Am zărit masa neagră a pistolului în pumnul lui Guthrie, ridicîndu-se încet către abdomenul meu. Mike Guthrie era ghemuit în poziție de tra-

gere, cu braţul drept perfect întins, rînjind, cu ochii lui cu punctuleţe mijiţi, ochind în lungul ţevii groase.

Am văzut faţa frumoasă a lui Jimmy contorsionată de groază, l-am văzut întinzînd mîna să apuce braţul cu pistolul dar Materson, continuînd să zîmbească, îl împinse brutal de-o parte, iar el se împiedică, dezechilibrat şi de balansul Dansatoarei.

Raţionam iute şi limpede, era mai degrabă un set de imagini simultane decît un proces logic.

M-am gîndit ce frumos mă atrăseseră în cursă, treabă de profesionişti.

M-am gîndit ce prostie făcusem încercînd să fac un pact cu o haită de şacali. Pentru ei era mai uşor să ucidă decît să negocieze.

M-am gîndit şi că acum, că Jimmy asistase la toate astea, va trebui eliminat la rîndul lui. Probabil asta fusese intenţia lor din start. Îmi părea rău. Începuse să-mi placă puştiul.

M-am gîndit la glonţul exploziv de plumb, greu şi moale, pe care-l scuipa pistolul de calibru 45, la felul în care îşi rupe ţinta lovind-o cu 300 de kilograme forţă.

Arătătorul lui Guthrie se încîrligă pe trăgaci şi am început saltul către balustrada de alături, cu trabucul încă în gură, conştient că e prea tîrziu.

Pistolul din mîna lui sălta mult şi i-am văzut gura scoţînd o flacără palidă în lumina soarelui. Bubuitul ca de tunet şi glonţul greu, de plumb m-au izbit în acelaşi timp. Zgomotul mă asurzi şi îmi smuci capul pe spate, trabucul zbură în aer, înalt, lăsînd în urmă o jerbă de scîntei. Apoi şocul glonţului mă încovoie, luîndu-mi tot aerul din plămîni, mă ridică de pe picioare şi mă zvîrli înapoi pînă cînd şalele întîlniră balustrada punţii.

Nu simţeam durere, numai un şoc care mă amorţise. Îl luasem în piept, eram sigur, şi ştiam că aveam o gaură cît toate zilele. Eram sigur şi că rana e mortală şi mă aşteptam ca raţiunea să mă părăsească. Mă aşteptam să mă pierd în întuneric.

Dimpotrivă, balustrada mă lovi în spate şi mă prăbuşii peste ea cu capul înainte, în îmbrăţişarea rece a mării care mă acoperi. M-a şi liniştit, şi am deschis ochii spre norii argintii de bule de aer şi spre lumina blîndă, verzuie, a soarelui, filtrată de stratul de apă.

Plămînii îmi erau goliţi de aer prin impactul cu glonţul şi instinctul îmi spunea să înot la suprafaţă ca să respir dar, surprinzător, mintea îmi era încă limpede şi ştiam că Mike Guthrie are să-mi zboare creierii în secunda în care apar. M-am răsturnat şi m-am scufundat, dînd greu din picioare, şi m-am ascuns sub carena Dansatoarei.

Cu plămînii goi era o călătorie tare lungă, burta albă şi netedă a Dansatoarei îmi trecu încet pe deasupra capului şi am continuat să înot disperat, surprins că mai am încă destulă forţă în picioare.

Deodată mă înconjură întunericul, într-un nor roşu şi moale şi aproape am intrat în panică, crezînd că numai văd — pînă cînd am realizat, brusc, că era propriul meu sînge. Nori enormi şi argintaţi din sîngele meu colorînd apa. Peşti-zebră minusculi se mişcau iute de colo-colo prin norul ăsta, înfulecînd lacomi.

Am încercat să-i gonesc, dar braţul stîng nu mă asculta. Atîrna mort în umăr, iar sîngele se împrăştia în jurul meu ca fumul.

În braţul drept aveam forţă şi am înaintat pe sub vas, am trecut pe sub chilă şi m-am ridicat spre linia de plutire.

Urcînd, am văzut coarda de nylon atîrnată peste bord, parte din ea în apă, şi am apucat-o fericit.

Am ieşit la suprafaţă în dreptul pupei şi am tras dureros aer în piept, în plămînii amorţiţi şi şocaţi ; aerul avea gust de aramă, dar l-am sorbit cu nesaţ.

Judecata îmi era încă limpede. Eram sub pupa; haita de şacali era la prova, iar carabina în lăcaşul motorului, în cabina principală.

Am întins cît am putut braţul în sus, mi-am încolăcit coarda în jurul încheieturii drepte, mi-am ridicat genunchii şi mi-am aşezat degetele picioarelor pe dunga rugoasă care marchează linia de plutire a Dansatoarei.

Ştiam că am destulă forţă pentru o tentativă, nu mai mult. Le-am auzit vocile sus, la prova stridente de furie, ţipau unul la altul, dar i-am ignorat şi mi-am adunat puterile.

M-am ridicat cu ambele picioare şi un singur braţ valid. Ochii mi se împăienjeneau de efort, pieptul îmi era o masă amorţită, dar am ieşit din apă şi m-am prăbuşit peste balustradă unde am rămas atîrnat ca un sac gol pe un gard de sîrmă ghimpată.

Am zăcut acolo cîteva secunde, aşteptînd ca ochii să mi se limpezească şi simţind sîngele cald care mi se scurgea pe coaste şi pe burtă. Senzaţia asta mi-a dat putere. Mi-am dat seama ce puţin timp mai am pînă cînd pierderea sîngelui are să mă arunce în nesimţire. Am zvîcnit din picioare şi m-am prăbuşit pe podeaua cocpitului, dînd cu capul de scaunul de luptă şi gemînd de durere.

Zăceam pe-o parte şi-mi priveam trupul. Ce-am văzut m-a îngrozit, împrăştiam şuvoaie groase de sînge, care se strîngea sub mine într-o băltoacă./

M-am tîrît spre cabină, şi am ajuns la pragul din dreptul intrării. Cu un alt efort disperat, m-am tras în sus, spînzurat într-un singur braţ, pe picioarele deja slabe şi moi ca de gumă.

Am aruncat o privire pe după colţul cabinei, în lungul punţii, spre locul unde cei trei erau încă grupaţi, la prova.

Jimmy North se chinuia să-şi pună din nou rezervoarele de aer comprimat în spate, iar faţa îi era o mască a groazei şi a ororii. Ţipa la Materson cu o voce stridentă.

— Criminali nenorociţi ! Mă duc după el. Mă duc să-l caut — şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, o să am grijă să plătiţi...

Chiar şi în starea în care eram m-a cuprins un val de admiraţie pentru curajul puştiului. Cred că nici nu i-a trecut prin cap că era următorul pe listă.

— Asta e crimă, crimă cu sînge rece, a strigat şi s-a întors către balustradă, acoperindu-şi ochii şi nasul cu masca.

Materson l-a privit pe Guthrie, puştiul era cu spatele la ei, iar Materson a dat din cap.

Am încercat să strig ca să-l previn, dar din gîtlej nu mi-a ieşit decît un cîrîit sec, iar Guthrie a făcut un pas în spatele lui Jimmy. De data asta n-a mai dat greş. A lipit gura pistolului de baza craniului lui Jimmy şi zgomotul împuşcăturii a fost amortizat de gluga de cauciuc a costumului de scafandru.

Capul lui Jimmy se împrăştie, zdrobit de trecerea glonţului greu. Acesta ieşi prin placa de sticlă a măştii, într-un nor de cioburi. Forţa loviturii îl aruncă peste bord, şi căzu în apă cu un plescăit. Apoi se aşternu o tăcere în care amintirea focului

de armă părea să răsune împreună cu zgomotul apei și al vîntului.

— Are să se scufunde, spuse Materson, calm. Avea centura cu lest — dar noi ar trebui să încercăm să-l găsim pe Fletcher. Să nu-l ducă valurile la mal cu gaura aia în piept.

— S-a aplecat, nenorocitul s-a aplecat, nu l-am nimerit cum trebuie, protestă Guthrie, și n-am mai auzit continuarea.

Picioarele mi s-au muiat și m-am prăbușit pe puntea cocpitului. Mi-era rău din pricina șocului, a groazei și a sîngelui pierdut.

Am văzut moartea violentă în multe împrejurări, dar moartea lui Jimmy m-a mișcat mai mult ca niciodată. În acel moment nu era decît un singur lucru pe care voiam să-l fac înainte ca propria mea moarte violentă să vină.

Am început să mă tîrăsc înspre cabină. Puntea albă părea să se întindă înaintea mea ca deșertul Sahara, și începeam să simt mîna de plumb a unei teribile sfîrșeli apăsîndu-mi umerii.

Le-am auzit pașii pe punte deasupra mea, și murmurul vocilor. Se întorceau în cocpit.

— Zece secunde, te rog, Doamne, am șoptit. Atît îți cer, dar știam că era în zadar. Vor ajunge în cabină cu mult înainte de a ajunge eu la lăcașul motorului — și totuși am continuat să mă tîrăsc cu disperare spre el.

Apoi, deodată, pașii s-au oprit, dar vocile au continuat să se audă. Se opriseră și discutau pe punte, și m-a invadat o mare ușurare, căci ajunsesem la țintă.

Am început lupta cu zăvoarele. Păreau de neclintit și am înțeles cît de slăbit eram dar, dincolo de slăbiciune, am început să simt forța dătătoare de viață a furiei.

M-am întors şi am lovit zăvoarele cu piciorul, şi aşa le-am deschis. Mi-am înfrînt slăbiciunea şi m-am ridicat în genunchi. Cînd m-am sculat în picioare, un val de sînge proaspăt s-a scurs pe puntea albă.

N-ai decît să-ţi înghiţi limba, Chubby, am gîndit, fără nici o legătură, şi am deschis ascunzătoarea. S-a deschis îngrozitor de încet, era grea ca plumbul şi, în timp ce ţesuturile din plămîni începeau să se rupă dn cauza efortului, am simţit şi primele valuri de durere.

Capacul căzu cu un zgomot înfundat şi imediat vocile de pe punte tăcură şi am ştiut că sînt cu urechile ciulite.

M-am aruncat pe burtă, căutînd disperat sub punte ; mîna dreaptă găsi patul carabinei.

— Haide !

O exclamaţie cu voce tare, i-am recunoscut glasul lui Materson, şi imediat s-au auzit tropăituri pe punte, în direcţia cocpitului.

Am tras frenetic de arma care păre a lipită în ascunzătoare şi se opunea eforturilor mele.

— Drace ! Puntea e plină de sînge, strigă Materson.

— E Fletcher, răcni Guthrie. S-a urcat pe la pupa.

În momentul ăla carabina se eliberă şi aproape că am scăpat-o în camera motoarelor, dar am reuşit s-o apuc şi să o scot de unde era.

M-am aşezat cu ea în poală, am tras siguranţa cu degetul mare, cu sarea şi transpiraţia care îmi intrau în ochi, şi am rămas să supraveghez intrarea.

Materson a făcut trei paşi înăuntrul cabinei înainte de a mă vedea, apoi s-a oprit şi m-a privit stupefiat. Faţa îi era roşie de efort şi agitaţie şi şi-a ridicat mîinile, desfăcîndu-le într-un gest de

apărare, în timp ce eu ridicam carabina. Diamantul de pe degetul mic îmi făcu vesel cu ochiul.

Am apucat carabina cu o singură mînă, iar greutatea ei m-a îngrozit. Cînd ţeava a ajuns în dreptul genunchilor lui Materson, am apăsat pe trăgaci.

Cu un bubuit continuu care îţi spărgea urechile, puşca vărsă un val de gloanţe, reculul împinse ţeava în sus, scuipîndu-şi şuvoiul spre burta şi pieptul lui Materson. Îl aruncă în spate izbindu-l de peretele cabinei şi-l despică în două ca un cuţit care taie un peşte. Materson intră într-un mic şi grotesc dans al morţii.

Ştiam că nu trebuie să golesc carabina, îl mai aveam şi pe Mike Guthrie pe cap, mi se părea că nu mă voi mai opri niciodată, şi gloanţele treceau prin trupul lui Materson, smulgînd aşchii din peretele carabinei.

Apoi, brusc am luat degetul de pe trăgaci. Torentul de gloanţe se opri iar Materson căzu greu pe burtă.

Cabina puţea a cordită şi a sînge cald.

Guthrie se aruncă pe culoarul care ducea la cabină, ghemuit, cu braţul drept întins, şi trase un singur glonţ în direcţia mea, în centrul încăperii.

Avea tot timpul din lume pentru a ochi bine, dar era grăbit, panicat şi dezechilibrat. Zgomotul îmi izbi timpanele, iar proiectilul dizlocă aerul care îmi mătură obrazul, în timp ce el se ducea razna. Reculul îi împinse arma în sus, pe cînd o cobora la loc pentru focul următor, m-am rostogolit şi am ridicat carabina.

Nu mai aveam decît o încărcătură, dar a fost să fie norocoasă. Nici n-am ochit, numai am smucit de trăgaci odată cu ridicarea armei.

L-a lovit pe Guthrie în interiorul cotului, zdrobindu-i încheietura, şi pistolul îi zbură înapoi, peste

umăr, alunecă pe punte şi se opri în orificiile de scurgere de la pupa.

Guthrie se întoarse, cu braţul răsucit grotesc şi atîrnîndu-i din încheietura zdrobită şi, în acelaşi moment, cocoşul carabinei lovi în gol.

Ne-am privit, amîndoi grav răniţi, cu ura rămasă intactă între noi. Ea mi-a dat puterea să mă ridic în genunchi, lăsînd carabina goală să-mi cadă din mînă.

Guthrie gemu şi se întoarse, ţinîndu-şi braţul rupt cu mîna bună. Se îndreptă împleticindu-se spre pistolul aruncat în grătar.

Am văzut că nu aveam cum să-l opresc. Nu era rănit mortal, şi ştiam că probabil mînuieşte arma la fel de bine cu mîna stîngă ca şi cu dreapta. Totuşi, am făcut o ultimă încercare şi m-am tîrît peste cadavrul lui Materson, afară în cocpit, unde am ajuns exact cînd Guthrie se apleca să ridice pistolul.

Dansatoarea mi-a venit în ajutor şi s-a cabrat ca un cal sălbatic, lovită de un val aiurit. L-a dezechilibrat pe Guthrie, şi pistolul a pornit-o alunecînd de-a curmezişul punţii. Se întoarse şi se aruncă după el, dar picioarele îi derapau în sîngele pe care îl împrăştiasem în cocpit, şi căzu.

Se prăbuşi, prinzîndu-şi braţul zdrobit sub el.

Ţipă şi se rostogoli ridicîndu-se în genunchi, şi începu să se tîrască iute după pistolul negru şi lucios.

Rezemate de peretele exterior al cocpitului, harpoanele lungi stăteau în rastel ca un set de tacuri de biliard. Lungi de zece picioare, cu cîrligele mari din oţel inoxidabil în sus.

Chubby ascuţise vîrfurile ca la stilet. Erau făcute pentru a fi împlîntate adînc în corpul peştelui mare, iar şocul unei lovituri putea să despartă capul

de trunchi. Apoi peștele era ridicat la bord cu parîma grea de nylon, legată de cîrlig.

Guthrie aproape că ajunsese la pistol cînd am deschis izbind zăvorul de la rastel și am înșfăcat unul din harpoane. Apucă pistolul cu stînga, îl așează mai bine în palmă, concentrîndu-și întreaga atenție pe armă și, în timp ce el era ocupat, m-am așezat din nou în genunchi și am ridicat harponul cu o mînă, cît am putut de sus, și l-am prăvălit peste spinarea lui încovoiată. Cînd cîrligul sclipi deasupra capului lui, am lovit cu toată puterea, înfingîndu-i-l pe tot în coaste, pînă la rădăcină. Șocul loviturii îl aruncă pe punte și, din nou, pistolul îi scăpă din mînă iar legănarea vasului i-l împinse departe.

Acum urla, în agonie, cu oțelul înfipt adînc în trup. Am tras și mai tare de harpon, încercînd să găsesc inima sau plămînul, iar cîrligul se rupse din mîner. Guthrie se rostogoli pe punte în direcția pistolului. Bîjbîia frenetic după el, iar eu am dat drumul cozii harponului, bîjbîind la fel de frenetic după frînghia care-l ținea.

Am văzut odată două femei luptătoare într-o baltă de noroi, într-un bar de noapte din cartierul St. Pauli din Hamburg — acum Guthrie și cu mine făceam același lucru, doar că în locul noroiului ne luptam în propriul nostru sînge. Alunecam și ne rostogoleam pe toată puntea, zvîrliți fără milă de colo-colo de zbaterea Dansatoarei în hulă.

În sfîrșit, Guthrie începu să obosească, cu mîna bună ca o ghiară pe cîrlgul mare de oțel implîntat în trup și, la următoarea aplecare a vasului, am reușit să-i arunc de gît un colac de frînghie și să mă sprijin solid, cu un picior, de scaunul de luptă! Apoi am tras cu toată puterea care-mi mai rămăsese și cu toată hotărîrea.

Brusc, cu o ultimă expirație explozivă, limba îi ieși din gură și se relaxă, membrele i se întinseră mai și capul începu să i se bălăbăne înainte și înapoi, odată cu mișcarea Dansatoarei.

Eram obosit pînă la nepăsare. Mîna mi se destinse cu de la sine putere, scăpînd frînghia. M-am întins pe spate și am închis ochii. Întunericul coborî peste mine ca un giulgiu.

Cînd mi-am recăpătat cunoștința, îmi simțeam fața ca arsă cu acid, buzele îmi erau umflate, iar setea mă bîntuia ca focul o pădure.

Timp de șase ore zăcusem cu fața în sus sub soarele tropical care mă arsese fără milă.

Încet m-am rostogolit pe-o parte, și am gemut ușor la intensitatea durerii care îmi străbătea pieptul. Am rămas liniștit o vreme, ca s-o las să treacă, apoi am început să-mi examinez rana.

Glonțul intrase prin bicepsul stîng, fără să atingă osul, și ieșise prin triceps, lăsînd o gaură mare în urmă. Imediat după aceea intrase într-o parte a pieptului.

Sughițînd din pricina efortului, mi-am găsit și explorat rana cu degetul. Glonțul lovise o coastă, simțeam că osul, dezgolit, e plesnit și capetele rupturii erau neregulate, acolo unde proiectilul izbise și ricoșase, lăsînd așchii de plumb și spărturi de os în carnea zdrobită. Trecuse prin mușchiul gros al spatelui și ieșise pe sub omoplat, lăsînd o gaură de dimensiunile unei cești de cafea mijlocii.

M-am prăbușit din nou pe punte, gîfîind și luptîndu-mă cu valurile de greață. Explorările mele stîrniseră din nou sîngele, dar măcar știam că glonțul nu intrase în cavitatea toracică. Tot aveam un fel de baftă.

În timp ce mă odihneam, am privit în jur, ca prin ceaţă. Părul şi hainele îmi erau ţepene din cauza sîngelui închegat, peste tot în cocpit era sînge, uscat, negru şi lucios, coagulat.

Guthrie zăcea pe spate, cu cîrligul încă înfipt în el şi cu frînghia în jurul gîtului. Gazele din abdomen începuseră deja să se dilate, dîndu-i un aspect umflat, ca şi cînd ar fi fost gravid.

M-am ridicat în genunchi şi m-am tîrît. Trupul lui Materson bloca pe jumătate intrarea în cabină, zdrenţuit de gloanţe de parcă l-ar fi hăcuit un animal de pradă.

M-am tîrît peste el, şi am descoperit că scînceam, cînd am zărit frigiderul în spatele barului.

Am băut trei cutii de coca-cola, cu lăcomie, înecîndu-mă şi sufocîndu-mă, vărsîndu-mi lichidul rece pe piept, gemînd şi strănutînd la fiecare înghiţitură. Apoi m-am întins din nou să mă odihnesc. Am închis ochii şi nu mi-am mai dorit decît să pot dormi pentru totdeauna.

— Unde dracu' sîntem?

Întrebarea m-a izbit, trezindu-mă. Dansatoarea plutea în voia valurilor, pe o coastă înşelătoare, presărată cu recife şi bancuri de nisip.

M-am ridicat cu greu în picioare şi am ajuns în cocpitul acoperit de sînge.

Sub noi curgea curentul purpuriu-albastru al Mozambicului şi un orizont limpede ne înconjura, iar deasupra se ridicau spre cerul senin coloanele masive ale norilor. Refluxul şi vîntul ne împinseseră departe spre est, aveam destulă apă între noi şi ţărm.

Picioarele mi s-au tăiat, şi poate am adormit o vreme. Cînd m-am trezit, aveam capul mult mai limpede, dar rana se rigidizase oribil. Fiecare miş-

care era un chin. Pe mîna bună și pe genunchi, am ajuns în baie, unde aveam un dulăpior cu medicamente. Mi-am sfîșiat cămașa și am turnat o soluție dezinfectantă, nediluată, în rănile larg deschise. Apoi le-am astupat aproximativ cu niște bandaje chirurgicale și am legat totul cum am putut, dar efortul a fost prea mare.

Amețeala m-a copleșit iar și am căzut fără cunoștință pe linoleum.

M-am trezit cu mintea limpede și slăbit ca un nou-născut.

Am făcut un efort enorm ca să-mi confecționez o eșarfă pentru brațul rănit, iar călătoria pînă pe punte a fost o succesiune nesfîrșită de amețeli, dureri și greață.

Motoarele Dansatoarei porniră din prima, întotdeauna fusese o scumpă.

— Du-mă acasă, puiule, am șoptit, și am cuplat pilotul automat.

I-am dat un curs aproxmativ. Dansatoarea s-a așezat pe el iar eu m-am scufundat din nou în întuneric. M-am împrăștiat pe punte, bucuros de uitarea care mă cuprindea.

Probabil mișcarea schimbată a Dansatoarei m-a trezit. Nu mai sălta rulînd pe valurile înalte ale Mozambicului, ci se balansa liniștit într-o mare adăpostită. Amurgul cădea repede.

Înțepenit, m-am tîrît pînă la timonă. La vreme, fiindcă exact în față, în lumina împuținată, se vedea masa întunecată a uscatului. Am tăiat motoarele, lăsîndu-le în ralanti. S-a oprit, legănîndu-se ușor în apa mică. Am recunoscut forma insulei — Big Gull Island.

Ratasem canalul de intrare în Grand Harbour, cursul meu fusese puțin prea la sud, și ajunsesem

în dreptul roiului de mici atoli care formau limita sudică a grupului de insule St. Mary.

Sprijinit de timonă, m-am aplecat. Balotul învelit în pînză era tot pe puntea din față — și brusc am înțeles că trebuia să scap de el. Motivele nu-mi erau clare în acel moment. Dar, ca prin ceață, am înțeles că în jocul în care fusesem tîrît, miza era foarte mare. Știam că nu voi avea curajul să duc pachetul înapoi cu mine la Grand Harbour, în plină zi. Trei oameni fuseseră deja uciși din cauza lui — iar eu aveam aproape jumătate din piept lipsă.

În pînza aia trebuie că era un drog puternic.

Mi-a luat cincisprezece minute ca să ajung pe puntea din față și am leșinat de două ori pe drum. Cînd am ajuns lîngă balot, gemeam la fiecare mișcare.

Altă jumătate de oră am încercat să-l desfășor din pînza și să dezleg nodurile întărite ale nylonului. Cu o singură mînă și degetele atît de înțepenite și amorțite încît nici nu le puteam încleșta ca lumea, încercarea era sortită eșecului, iar întunericul se tot lupta să mă acopere. Am început să mă tem că voi intra în port cu obiectul la bord.

Întins pe o parte, m-am folosit de ultimele raze ale soarelui care apunea încercînd să stabilesc poziția insulei, aliniind un pîlc de palmieri și o ridicătură de pămînt — marcînd locul cu grijă.

Apoi am deschis partea batantă a balustradei punții din față, pe unde trăgeam de obicei peștii mari la bord, m-am așezat pe partea opusă a balotului — mi-am sprijinit ambele picioare de el și l-am împins peste bord. A căzut cu un plescăit greoi și picăturile pe care le-a stîrnit, m-au stropit pe față.

Efortul îmi redeschisese rănile și sîngele proaspăt îmbibase pansamentul neîndemînatic pus. Am

pornit-o înapoi de-a lungul punţii, dar nu mi-a reuşit. Ultima dată am leşinat cînd am ajuns la intrarea în cocpit.

Soarele dimineţii şi un scîrţîit răguşit ca de hambar m-au trezit dar, cînd am deschis ochii, mi s-a părut că soarele e acoperit, ca în timpul unei eclipse. Vederea îmi era împăienjenită şi cînd am încercat să mă mişc n-am găsit forţa necesară. Am rămas întins, strivit sub povara slăbiciunii şi a durerii. Dansatoarea era înclinată într-un unghi ridicol, probabil eşuată frumuşel pe vreo plajă.

Am privit funiile de deasupra. Pe strai erau trei pescăruşi cu spatele negru, mari ca nişte curcani, aşezaţi în rînd. Îşi suceau gîturile ca să se uite în jos la mine, şi le vedeam ciocurile galbene şi puternice. Ciocul se termina într-un vîrf coroiat, roşu aprins. Mă urmăreau cu ochi negri, sticloşi, şi îşi înfoiau penele nerăbdători.

Am încercat să strig la ei să-i gonesc, dar buzele nu voiau să se mişte. Eram complet neajutorat şi ştiam că în curînd se vor repezi la ochii mei. Ochii sînt întotdeauna prima ţintă.

Unul din peseăruşii de deasupra mea îşi făcu curaj şi, întinzîndu-şi aripile, plană pînă pe punte, lîngă mine. Îşi strînse aripile, se apropie legănîndu-se, cîţiva paşi şi rămaserăm aşa, privindu-ne. Am încercat din nou să strig, dar n-am scos nici un sunet şi pescăruşul s-a mai legănat cîţiva paşi, apoi şi-a întins gîtul, şi-a deschis ciocul ucigaş şi a scos un ţipăt răguşit, de ameninţare. Am simţit fiecare fibră a corpului meu mutilat încercînd să se îndepărteze de pasărea aceea.

Deodată, tonalitatea ţipetelor pescăruşilor se schimbă şi aerul se umplu de bătăile aripilor lor. Pasărea la care mă uitam ţipă din nou, de data asta

a dezamăgire şi se lansă în zbor, şi simţii pe faţă, curentul stîrnit de aripile sale, în timp ce se ridica.

A urmat o tăcere lungă apoi, cum stăteam pe puntea înclinată, luptîndu-mă cu valurile de întuneric care încercau să mă înghită, am auzit un hîrşîit pe-o latură a vasului.

Mi-am mişcat capul să văd ce e şi, în acelaşi moment, o mutră ciocolatie s-a iţit deasupra nivelului punţii, zgîindu-se la mine de la nici un metru distanţă.

— Mamă Doamne ! spuse o voce cunoscută. Dumneata eşti domnu' Harry ?

Mai tîrziu am aflat că Henry Wallace, vînător de ţestoase din St. Mary, era pe unul dintre atoli şi, cînd se trezise în patul lui de paie, o găsise pe Dansatoare eşuată pe bancul de nisip de la intrarea lagunei, cu un cîrd de pescăruşi ciondănindu-se deasupra. Mersese prin apă, traversase bancul şi se căţărase să privească abatorul în care se transformase cocpitul Dansatoarei.

Am vrut să-i spun ce fericit sînt să-l văd, am vrut să-i promit că va bea bere pe gratis tot restul vieţii — dar, în loc, am început să plîng, un şuvoi lent de lacrimi venite din adînc. Nu mai aveam nici măcar putere să suspin.

— O zgîrietură, se minună MacNab. Ce faci atîta tărăboi pentru ea ? şi o examină hotărît.

Am icnit în timp ce se juca cu spinarea mea.

M-aş fi sculat din patul de spital şi i-aş fi vîrît instrumentul ăla în orficiul cel mai la îndemînă al organismului lui. N-am făcut însă decît să gem stins.

— Termină doctore. Pe vremea cînd ar fi trebuit să nu-ţi dea diploma, nu te-a învăţat nimeni ce-i aia morfină ?

MacNab mă ocoli ca să mă privească în faţă. Era dolofan şi foarte roşu la faţă, pe la vreo cincizeci de ani, cu părul şi mustaţa încărunţite. Numai cu respiraţia, şi ar fi putut să mă anestezieze.

— Harry, băiete, chestia aia costă bani — iar tu ce eşti, de fapt, pacient particular, sau cu ajutor social ?

— Tocmai mi-am schimbat statutul, sînt particular.

— Şi bine ai făcut, încuviinţă MacNab. Un om cu poziţia ta în societate — şi înclină din cap către soră. Perfect, draga mea, fă-i d-lui Harry o doză de morfină înainte să începem. Şi, în timp ce o aştepta să pregătească injecţia, a continuat, ca să mă înveselească.

— Am băgat în tine trei litri de sînge aseară, erai aproape secat. L-ai absorbit ca un burete.

Sigur, nimeni nu se aştepta ca pe St. Mary să profeseze vreunul din monştrii sacri ai medicinei. Aproape că îmi venea să dau crezare zvonurilor care circulau pe insulă, cum că era mînă în mînă cu Fred Cokere şi pompele lui funebre.

— Şi cît ai de gînd să mă ţii aici, doctore ?

— Nu mai mult de o lună.

— O lună !

M-am zbătut să mă ridic şi două asistente s-au repezit la mine să mă ţină, ceea ce nu le-a cerut un efort prea mare. Abia dacă puteam să-mi ridic capul.

— Nu pot să-mi permit o lună. Dumnezeule, e chiar în mijlocul sezonului de pescuit. Săptămîna viitoare vine un grup nou...

Asistenta se îndreptă spre mine cu seringa.

— Ce vrei, să mă ruinezi ? Nu-mi pot permite să ratez nici un singur grup...

— Harry, bătrîne, sezonul ăsta poţi să ţi-l scoţi din gînd. N-ai să ieşi la pescuit, şi se apucă să culeagă din trupul meu aşchii de os şi bucăţi de plumb, fredonînd vesel de unul singur.

Morfina îmi atenuase durerea, dar nu şi starea de disperare. Dacă Dansatoarea şi cu mine ratam o jumătate de sezon, puteam să ne luăm adio. Eram din nou pe scaunul de tortură al finanţelor. Doamne, cum uram banii !

MacNab mă înfăşură în bandaje curate şi îmi mai aduse o rază de soare.

— Ai să-ţi pierzi parte din funcţionalitatea braţului stîng, Harry. Are să rămînă, probabil, definitiv un pic ţeapăn, şi ai să ai şi nişte drăguţe de cicatrice cu care să impresionezi fetele.

Sfîrşi de înfăşurat bandajul şi se întoarse către soră.

— Schimbă-i pansamentele la fiecare şase ore, tamponează-l cu Eusol şi dă-i doza obişnuită de Aureo Mycytin la patru ore. Trei pastile de Mogadon astă seară şi o să-l văd mîine la vizită.

Se întoarse să-mi zîmbească, cu dantura proastă care-i ieşea de sub mustaţa zbîrlită şi căruntă.

— Tot corpul poliţienesc aşteptă în faţa acestei uşi. Acum o să trebuiască să-i las să intre.

O porni spre uşă, apoi se opri, chicotind din nou.

— Ai făcut treabă bună cu tipii ăia doi, i-ai împrăştiat în decor, parcă i-ai pus cu lopata. Nu tragi rău, Harry.

Inspectorul Daly era îmbrăcat în uniforma lui impecabilă, călcată şi apretată, cu centura şi diagonalele de piele lustruite perfect.

— Bună ziua, d-le Fletcher. Am venit să-ţi iau o declaraţie. Sper că te simţi destul de în putere!

— Mă simt grozav, d-le inspector. Nimic nu te înviorează mai bine ca un glonț în piept.

Daly se întoarse către ofițerul care îl însoțea și îi făcu semn să își tragă un scaun lîngă pat și acesta, în timp ce-și pregătea hîrtia și creionul, îmi spuse încet :

— Îmi pare rău, domnu' Harry.

— Mulțumesc, Wally, ar trebui să vezi cum arată ceilalți.

Wally era unul din nepoții lui Chubby, iar mama lui îmi spăla rufele. Era un tînăr negru înalt, solid și chipeș.

— I-am văzut, rînji el. Mamă !

— Dacă îmi permiteți, d-le Fletcher, ne întrerupse Daly, înțepat, iritat de dialogul nostru. Putem începe.

— Dă-i drumul, spusei :

Aveam povestea bine pregătită. Ca toate poveștile convingătoare, era adevărul exact și literal, cu omisiuni. N-am pomenit nimic despre captura făcută de James North, pe care o aruncasem la loc în largul insulei Big Gull — și nici despre zona în care ne desfășurasem cercetările. Sigur că el ar fi vrut să știe. Se tot întorcea la întrebarea asta.

— Ce căutau ?

— N-am idee. Au avut mare grijă să nu aflu!

— Unde s-au întîmplat toate astea ? insistă.

— În porțiunea din spatele recfului Herring Bone, la sud de capul Rastafa.

Asta era la vreo cincizeci de mile depărtare de intrarea în Gunfire Reef.

— Ai recunoaște locul exact unde s-au scufundat ?

— Nu cred, poate cu bătaie de cîteva mile. Nu făceam altceva decît să urmez niște instrucțiuni.

Daly își mușcă neputincios mustața mătăsoasă.

— Bine, spui că te-au atacat fără avertisment.

Confirmai din cap.

— De ce ? De ce să încerce să te omoare ?

— N-am mai apucat să discutăm despre asta. N-am mai avut timp să-i întreb.

Începeam să mă simt din nou foarte obosit și slab, nu voiam să mai vorbesc ca să nu fac vreo greșeală.

— Cînd Guthrie s-a apucat să tragă după mine cu tunul ăla al lui, nu mi-a făcut impresia că ar vrea să stăm la taclale.

— Nu-i de glumă, Fletcher, îmi spuse rece, și am apăsat pe soneria de lîngă pat.

Sora trebuie că stătea lîngă ușă.

— Soră, îmi e cam rău.

— Va trebui să plecați acum, d-le inspector.

Se întoarse spre cei doi polițiști ca o cloșcă, și-i dădu afară din rezervă. Apoi se întorse să îmi așeze pernele.

Era o minionă drăgălașă cu ochi mari și negri, cu talia subțire, încercuită ferm cu o centură care îi accentua sînii mari și frumoși, pe care își avea însemnele și ecusoanele. De sub boneta cochetă a uniformei se iteau bucle castanii, lucioase.

— Și cum zici că te cheamă ? am șoptit răgușit.

— May.

— Soră May, cum se face că nu te-am văzut pe-aici pînă acum ? am întrebat-o în timp ce se apleca peste mine să îmi aranjeze cearșaful.

— Probabil nu vă uitați destul de atent, d-le Harry.

— Ei bine, acum mă uit.

Nasturii bluzei albe de uniformă erau la cîțiva centimetri de nasul meu. Se ridică repede.

— Se spune că eşti dat nabii, îmi spuse. Acum văd că lumea are dreptate.

Dar zîmbea.

— Acum culcă-te. Trebuie să capeţi puteri.

— Bine atunci, mai vorbim, i-am răspuns, iar ea a rîs.

În cele trei zile care au urmat am avut o grămadă de timp de gîndire căci n-am avut voie să văd pe nimeni pînă nu s-a terminat ancheta oficială. Daly postase un poliţist în faţa uşii, ceea ce nu mi-a mai lăsat nici un dubiu că eram acuzat de o crimă îngrozitoare. Camera în care stăteam era mare şi aerisită, cu o privelişte minunată peste pajişti, pînă la pîlcurile de bananieri cu frunze de un verde închis, şi mai departe pînă la zidurile masive de piatră ale fortului, cu tunurile aşezate pe metereze. Mîncarea era bună, aveam fructe şi peşte din belşug, iar sora May şi cu mine devenisem prieteni buni, chiar dacă nu intimi. Mi-a adus pe furiş, pînă şi o sticlă de Chivas Regal, pe care o păstram în ploscă. De la ea am aflat cît de incitaţi erau toţi de încărcătura pe care o adusese Dansatoarea în Grand Harbour. Ea mi-a spus că pe Materson şi pe Guthrie, îi îngropaseră a doua zi în cimitirul vechi. La latitudinile astea cadavrele nu rezistă prea mult.

În aceste trei zile am hotărît că pachetul pe care îl aruncasem în largul insulei Big Gull va trebui să rămînă acolo. Puteam să bănuiesc că deacum încolo vor fi o mulţime de ochi pe mine, şi eram clar dezavantajat. Nu ştiam nici cine erau cei care mă urmăreau şi nici de ce o făceau. Trebuia să mă ţin la fund pînă descopeream de unde urma să vină următoarea împuşcătură. Jocul ăsta nu-mi plăcea. Puteau să mă scoată oricînd din el, iar eu preferam să ştiu pe ce lume sînt.

M-am gîndit mult şi la Jimmy North, şi, de fiecare dată cînd mă descopeream jelindu-l inutil, încercam să-mi spun că era un străin, că nu însemna pentru mine nimic, dar fără rezultat. E una dintre slăbiciunile mele ,împotriva căreia trebuie să fiu tot timpul pregătit. Mă leg sentimental prea repede de alţi oameni. Încerc să rămîn singur şi să evit complicaţiile şi, după ani de zile, o fac cu un oarecare succes. Rar mi se mai întîmplă azi ca cineva să îmi penetreze armura în felul în care o făcuse Jimmy North. În a treia zi eram deja mult mai bine. Puteam să mă ridc în poziţie şezînd fără ajutor şi cu un grad moderat de suferinţă.

Ancheta oficială s-a ţinut în rezerva mea. Cu uşile închise — au luat parte numai şefii departamentelor legislativ, juridic şi executiv ale guvernului din St. Mary.

Preşedintele însuşi, ca de obicei îmbrăcat în negru, cu cămaşa albă apretată şi cu halo-ul de lînă albă ca neaua în jurul cheliei, a prezidat şedinţa. Judecătorul Harkness, înalt şi slab, ars de soare, l-a asistat, iar inspectorul Daly a reprezentat executivul.

Prima grijă a Preşedintelui a fost pentru sănătatea mea. Eram unul dintre favoriţi.

— Te rog să nu te oboseşti, d-le Harry. Dacă ai nevoie de ceva, să ceri, ai înţeles ? N-am venit decît ca să ascultăm versiunea dumitale, dar vreau să te asigur că nu ai de ce să-ţi faci griji. N-are să ţi se întîmple nimic.

Inspectorul Daly era jignit, văzîndu-şi prizonierul declarat nevinovat încă înainte de proces.

Aşa că mi-am spus din nou povestea Preşedintelui care făcea comentarii ajutătoare sau admirative ori de cîte ori mă opream să-mi recapăt suflul, şi care, cînd am terminat, a dat din cap a uimire.

— Tot ce pot să spun, d-le Harry, e că nu sînt mulţi oameni care ar fi avut forţa şi curajul să facă ce ai făcut dumneata cu banditii ăia, nu-i aşa, domnilor ?

Judecătorul Harkness aprobă entuziast, dar inspectorul Daly nu spuse nimic.

— Şi banditi erau, continuă el. Le-am trimis amprentele la Londra şi azi dimineaţă am primit răspuns că au venit aici sub nume false, şi că amîndoi au cazier la Scotland Yard. Banditi, amîndoi!

Preşedintele îl privi pe judecătorul Harkness!

— Întrebări, d-le judecător ?

— Nu cred, d-le Preşedinte.

Bun. Preşedintele dădu din cap, mulţumit! Dumneata, d-le inspector ?

Daly scoase o listă bătută la maşină. Preşedintele nu făcu nici un efort să-şi ascundă iritarea.

— Dl. Fletcher e încă un om foarte bolnav, d-le inspector. Sper că întrebările dumitale sînt, într-adevăr, foarte importante.

Inspectorul Daly ezită, iar Preşedintele continuă răspicat.

— Bun, deci ne-am înţeles. Verdictul este moarte prin accident. Dl. Fletcher a fost în legitimă apărare şi, deci, e descărcat de orice responsabilitate. Nu i se va aduce nici o acuzaţie.

Se răsuci către stenografa din colţ.

— Ai scris ? Bate-o la maşină şi trimite-mi un exemplar la birou să-l semnez.

Se ridică în picioare şi se apropie de patul meu.

— Să te însănătoseşti grabnic, d-le Harry. Te aştept la cină de îndată ce te simţi mai bine. Secretara are să-ţi trimită o invitaţie oficială. Vreau să-mi mai spui o dată povestea de la un cap la altul.

Data viitoare cînd am să apar în faţa unui organ judecătoresc, după cum cu siguranţă se va întîmpla, sper să am parte de aceeaşi consideraţie. Odată declarat nevinovat în mod oficial, am început să primesc vizitatori.

Chubby şi Madam Chubby au venit împreună, îmbrăcaţi în hainele cele bune. Madam Chubby îmi făcuse una din prăjiturile ei minunate cu banane, căci îmi cunoştea slăbiciunea pentru ele.

Chubby era sfîşiat între bucuria de a mă revedea în viaţă şi indignarea faţă de ce-i făcusem Dansatoarei. Se încruntă la mine fioros şi se apucă să-mi spună pe larg ce gîndea el despre toată povestea.

— Puntea aia n-o să mai fie niciodată curată. A intrat în ea, ştii ? Blestemata aia de carabină a ta a muşcat tot peretele cabinei. Şi eu şi Angelo muncim de trei zile la ea, şi încă mai e nevoie de cîteva zile.

— Regret, Chubby, data viitoare cînd împuşc pe cineva o să-l rog să stea lîngă balustradă.

Ştiam că, după ce Chubby va fi terminat reparaţiile, stricăciunile vor fi invizibile.

— Şi cînd ai de gînd să ieşi de-aici ? Apele curentului sînt pline de peşte mare.

— O să ies curînd, Chubby. Cel mult o săptămînă.

Chubby pufni.

— Am auzit că Fred Coker ţi-a anulat toate grupurile pe sezonul ăsta — le-a spus că eşti rănit grav, şi şi-au schimbat rezervările pentru dl. Coleman.

Dick Coleman avea o înţelegere cu Hotelul Hilton. Ei îi finanţaseră cumpărarea a două bărci mari de pescuit, pentru care Coleman importase doi căpitani de pe alte meleaguri. Nici una dintre bărci

nu prindea prea mult peşte, n-aveau fler pentru asta. Îşi găsea cu greu clienţi, şi puteam să bănuiesc că Fred Coker fusese recompensat frumos ca să-i dea grupurile mele. Coker veni în dimineaţa următoare.

— Domnu' Harry, doctorul MacNac mi-a spus că în sezonul ăsta n-ai să poţi pescui. Nu puteam să-mi las clienţii de izbelişte, veneau de la şase mii de mile depărtare, numai ca să te găsească pe un pat de spital. Nu puteam face una ca asta, am şi eu reputaţia mea la care trebuie să mă gîndesc.

— D-le Coker, reputaţia dumitale pute ca unul din morţii pe care îi ţii ascunşi în cămăruţa din spate, i-am spus, iar el a pufnit pe nasul încălecat de ochelarii cu ramă aurie ; bineînţeles că avea dreptate, mai era mult pînă să fiu în stare să ies din nou în larg după sturioni.

— Să nu-ţi faci griji, domnu' Harry. Cum te faci bine, îţi aranjez cîteva expediţii lucrative.

Cursele de noapte, iarăşi, comisionul la o singură asemenea cursă putea să meargă pînă la şapte sute cincizeci de dolari. Asta puteam să fac chiar şi în starea în care mă aflam, nu presupunea decît s-o duc pe Dansatoare pînă în apropierea ţărmului şi din nou în larg — atîta vreme cît nu dădeam de belea.

— Las-o moartă, d-le Coker. Ţi-am spus că de acum încolo pescuiesc, şi-atît, iar el dădu din cap şi zîmbi, şi continuă ca şi cînd nu i-aş fi spus nimic:

— Unul dintre clienţii vechi mă tot întrebă de dumneata.

— Carne sau ladă ? întrebai.

„Carne" însemna transportul ilegal de persoane, pe sau de pe continentul african, politicieni fugind de plutonul de execuţie — sau viitori politicieni, încercînd să schimbe vreun guvern. „Lăzile"

de obicei, conţineau arme, iar transportul se făcea într-o unică direcţie. Mai de mult asta se chema trafic cu arme.

Coker dădu din cap şi spuse :

— Cinci, şase — din poezioara pentru copii : Cinci, şase. Astea-s oase.

În contextul ăsta oasele erau colţi de fildeş. O operaţiune de braconaj masivă şi bine organizată extermina elefantul african din rezervaţiile de stat şi de pe terenurile aparţinînd triburilor din estul continentului. Orientul era o piaţă nesăţioasă şi care plătea foarte bine pentru fildeş. Pentru a scoate preţioasa încărcătură din gurile estuarului, prin apele periculoase de lîngă ţărm, pînă în larg, unde aştepta, pe valurile Mozambicului, vasul care să o preia, era nevoie de o navă rapidă şi de un căpitan bun.

— D-le Coker, i-am spus ostenit, sînt sigur că mama dumitale n-a aflat niciodată cu cine te-a făcut.

— Pe tatăl meu îl chema Edward, domnu' Harry, zîmbi el prudent. I-am spus clientului că preţul e mare. Acum, de cînd cu inflaţia şi cu preţul la motorină...

— Cît ?

— Şapte mii de dolari drumul.

Ceea ce nu mai era aşa de mult după ce Coker îşi v-a lua cei 15% şi după ce inspectorul Daly va fi fost uns în aceeaşi măsură pentru ca văzul să i se întunece şi auzul să i se stingă. Pe deasupra, la fiecare cursă de noapte, Chubby şi Angelo îşi aveau sporul lor de periclitate, de cîte cinci sute de dolari.

— Las-o baltă, d-le Coker, spusei, neconvingător. Aranjează-mi nişte grupuri de pescari.

El însă ştia că nu voi rezista.

— De îndată ce vei fi în stare să pescuiești, discutăm și asta. Între timp, cînd vrei să-ți aranjez prima cursă nocturnă ? Să le spun că de azi în zece zile ? Fluxul o să fie înalt și luna o să fie numai bună.

— Bine, am acceptat resemnat, peste zece zile.

Odată hotărîrea luată, părea că rănile mi se închid mai repede.. Fusesem într-o formă foarte bună, ceea ce contase, și găurile din brațul stîng și din spinare se cicatrizau în mod miraculos.

În a șasea zi a convalescenței am atins punctul crucial. Sora May mă îmbăia în pat, cu ajutorul unui lighean cu săpun și al unui prosop, cînd am asistat la o demonstrație monumentală a sănătății mele fizice. Chiar și eu, care nu sînt chiar străin de fenomenul acesta, am rămas impresionat, iar Sora May a fost atît de copleșită încît vocea i-a devenit o șoaptă mică și răgușită.

— Doamne ! spuse. Ți-ai revenit de-a binelea.

— Soră May, crezi că avem dreptul să irosim așa ceva ? am întrebat-o, iar ea scuturâ vehement din cap.

De-atunci încolo am început să privesc cu mai mult optimism lucrurile și, deloc surprinzător, secretul înfășurat în pînză, care zăcea pe fundul apei lîngă Big Gull Island, începu să mă sîcîie. Simțeam cum hotărîrea mea înțeleaptă se topește.

O să arunc doar o privire, mi-am spus. Cînd am să fiu sigur că s-au mai liniștit apele.

Îmi dădeau voie să mă ridic din pat timp de cîteva ore pe zi de-acum, și eram agitat și nerăbdător să mă apuc de treabă. Nici măcar eforturile devotate ale surorii May nu reușeau să-mi potolească din avînt. MacNab era impresionat.

— Te vindeci frumos, Harry, bătrîne. Se închid repede — încă o săptămînă și gata.

— O săptămînă pe dracu ! i-am spus hotărît. Peste şapte zile era programată cursa. Coker o aranjase fără probleme, iar eu eram aproape lefter. Aveam mare nevoie de ea.

Echipajul venea să mă vadă în fiecare dimineaţă şi să-mi raporteze cum merg reparaţiile Dansatoarei. Într-una din seri, Angelo sosi mai devreme ca de obicei — era îmbrăcat în straiele lui de cuceritor, cu cizme de cow-boy şi tot tacîmul — dar era ciudat de liniştit şi nu era singur.

Fata pe care o adusese cu el era învăţătoare la şcoala de stat de lîngă fort. O ştiam destul de bine, schimbasem cu ea cîteva zîmbete pe stradă. Madam Eddy mi-o descrisese odată.

— Judith e o fată bună. Nu-i fluşturatică şi zvînturată ca altele. Cine o s-o ia de nevastă o să fie un om cu noroc.

Era atrăgătoare, avea o siluetă înaltă şi mlădioasă, se îmbrăca simplu şi îngrijit, şi mă salută timid.

— Bună ziua, d-le Harry.

— Bună, Judith. Îţi mulţumesc că ai venit, şi l-am privit pe Angelo fără să-mi pot ascunde zîmbetul.

Nu avea curaj să mă privească în ochi, şi se înroşea pe măsură ce-şi căuta cuvintele.

— Eu şi Judith vrem să ne căsătorim, explodă el, în cele din urmă. Şi am vrut să afli şi dumneata, şefule.

— Crezi că poţi să-l ţii în frîu, Judith ? am rîs, încîntat.

— Aşteptaţi numai, să vedeţi, spuse, cu o sclipire a ochilor negri care făcea întrebarea inutilă.

— Asta-i grozav — la nuntă am să ţin un discurs, i-am asigurat. Ai să-l mai laşi pe Angelo să lucreze pentru mine ?

— Nici n-aş încerca să-l opresc, mă asigură. Are o slujbă bună la dumneavoastră.

Au mai stat vreo oră şi, cînd au plecat, am simţit o pişcătură mică de invidie. Trebuie că e bine să ai pe cineva — în afară de tine însuţi. M-am gîndit că, într-o zi, dacă găsesc omul potrivit, s-ar putea să încerc şi eu. Apoi am gonit gîndul acesta, ridicîndu-mi garda din nou. Sînt o groază de femei în lumea asta — şi nu a nici o garanţie că ai să alegi corect.

MacNab mi-a dat drumul din spital cu două zile mai devreme. Hainele atîrnau pe mine, slăbisem aproape treisprezece kile şi bronzul meu ajunsese un maroniu gălbui murdar, aveam cearcăne mari sub ochi şi eram încă slăbit ca un prunc. Braţul îmi atîrna în eşarfă şi rănile îmi erau încă deschise, dar de-acum puteam să-mi schimb singur pansamentele.

Angelo a venit cu camioneta la spital şi m-a aşteptat să-mi iau rămas bun de la sora May, pe trepte.

— Mi-a părut bine, d-le Harry.

— Să treci pe la mne. Am să-ţi fac languste la grătar şi o să bem nişte vin.

— Contractul meu se termină săptămîna viitoare. Plec înapoi, în Anglia.

— Să fii fericită, auzi ? i-am spus.

Angelo m-a dus la Amiralitate şi, împreună cu Chubby, am petrecut o oră trecînd în revistă reparaţiile făcute Dansatoarei.

Punţile erau albe ca neaua şi înlocuiseră toată lemnăria cabinei, treabă de tîmplar căreia nici măcar eu nu i-am putut găsi vreun cusur.

Am coborît pe canal pînă la capul Mutton şi mi-a făcut bine să o simt legănîndu-mi-se sub picioare şi să aud bolboroseala continuă a motoare-

lor : Ne-am întors odată cu amurgul, am ancorat şi am rămas pe întuneric pe punte, stînd de vorbă şi bînd bere din cutie.

Le-am spus că aveam o cursă în noaptea următoare iar ei m-au întrebat în ce direcţie şi cu ce încărcătură. Atîta tot — eram înţeleşi fără prea multe întrebări.

— E timpul să mergem, spuse Angelo în cele din urmă. Mă duc s-o iau pe Judith de la şcoală — şi am vîslit spre mal în bărcuţă.

În spatele depozitelor de ananas, lîngă camioneta mea, era parcat un Land Rover al poliţiei şi din el a coborît, cînd ne-am apropiat, Wally, poliţistul cel tînăr. Şi-a salutat unchiul, apoi s-a întors spre mine.

— Regret că vă deranjez, domnu' Harry, dar inspectorul Daly vrea să vă vadă sus, la fort. Zice că-i urgent.

— Doamne, am mîrîit. Poate să mai aştepte pînă mîine.

— Zice că nu, domnu' Harry.

Wally era jenat şi, de dragul lui, m-am dus.

— Bine, te urmez cu maşina mea, dar mai întîi trebuie să-i lăsăm pe Chubby şi pe Angelo.

Am crezut că Daly voia să se tocmească în legătură cu partea care i se cuvenea. De obicei de asta se ocupa Fred Coker, dar am presupus că Daly intenţiona să ridice preţul cinstei sale.

Conducînd cu o singură mînă şi ţinînd volanul cu genunchii în timp ce cu mîna bună schimbam vitezele, am urmat stopurile roşii ale Land Roverului zdrăngănind peste podul mobil şi am parcat lîngă el în curtea interioară a fortului.

Zidurile masive de piatră fuseseră ridicate de sclavi pe la mijlocul secolului al optsprezecelea. De pe meterezele late, tunul lung de treizeci şi şase de

livre, acoperea canalul și intrarea în Grand Harbour.

O aripă era folosită ca sediu al poliției de pe insulă, ca închisoare și arsenal — restul era ocupat de birourile guvernului și de apartamentele Președintelui și ale oficialităților.

Am urcat treptele pînă în hol iar Wally m-a condus printr-o ușă laterală, un coridor, în jos pe niște trepte, apoi alt coridor, și din nou trepte de piatră.

Nu mai fusesem niciodată aici și eram intrigat. Pereții de piatră, trebuie să fi avut șapte metri grosime, eram probabil în vechea pulberărie. Mă așteptam oarecum ca Frankenstein să apară din dosul ușii groase de stejar ghintuită cu ținte de fier și înnegrită de vreme, de la capătul ultimului culoar. Am trecut.

Nu era Frankenstein, ci ruda lui apropiată. Inspectorul Daly ne aștepta, împreună cu unul din polițiștii lui și am băgat repede de seamă că purtau pistoale. Încăperea era goală, cu excepția unei mese și a patru scaune. Pereții erau din piatră nevăruită iar podeaua era din dale.

La capătul celălalt, o ușă cu arcadă ducea la un șir de celule. Lumina venea de la becurile de o sută de wați, atîrnate de un cablu electric expus vederii pe tavanul cu grinzi. Aruncau umbre negre, dure, prin colțurile încăperii cu formă neregulată.

Pe masă era carabina mea FN. M-am uitat la ea fără să înțeleg.

În spatele meu, Wally închise ușa de stejar.

— D-le Fletcher, asta e arma dumneavoastră ?

— Știi foarte bine că da, i-am răspuns furios! De-a ce dracu' ne jucăm, Daly ?

— Harold Delville Fletcher ești arestat pentru port ilegal de armă de categoria A. Anume, una

pușcă automată de tip Fabrique Nationale, cu seria no. 4163215.

— Nu ești în toate mințile, am spus, rîzînd.

Nu i-a plăcut rîsul. Buzele subțiri se strînseră sub mustață, ca ale unui copil bosumflat și dădu din cap la polițiștii lui. Primiseră instrucțiuni, așa că au ieșit repede pe ușa de stejar.

Am auzit trăgîndu-se zăvoarele, și m-au lăsat singur cu Daly. Stătea la o distanță bună de mine, în partea cealaltă a camerei, cu tocul pistolului deschis.

— Excelența sa știe de chestia asta, Daly ? am întrebat, încă zîmbind.

— Excelența sa a părăsit St. Mary azi după-masă la patru și s-a dus la o conferință a șefilor de state din Commonwealth, la Londra. O să fie plecat două săptămîni.

N-am mai zîmbit. Știam că e adevărat.

— Între timp, avem motive să credem că securitatea statului e amenințată.

Acum zîmbea el, subțire și numai din buze.

— Înainte de a continua, vreau să te asigur că sînt foarte serios.

— Te cred, am spus.

— Am două săptămîni cu tine aici, singuri, Fletcher . Zidurile astea sînt suficient de groase, poți să faci cîtă gălăgie vrei.

— Ești un avorton mic și hidos, asta ești.

— Nu sînt decît două feluri în care poți ieși de aici. Ori cădeam la o învoială, tu și cu mine, ori Fred Coker o să vină să te ridice într-o cutie.

— Să aud propunerea, mititelule.

— Vreau să știu exact — dar exact — unde și-au făcut clienții tăi scufundările, înainte de bătălie.

— Ți-am spus, undeva în largul Capului Rastafa. Nu pot să-ți spun locul exact.

— Fletcher, tu știi locul ăla la milimetru. Sînt gata să pariez pe viața *ta*. Nu pierzi tu o asemenea ocazie, știi bine. Și eu știu — și au știut-o și ei. De-aia au încercat să-ți facă de petrecanie.

— D-le inspector, du-te...

— Mai mult decît atît, nu e nici pe departe vorba de capul Rastafa. V-ați învîrtit la nord de-aici, în direcția continentului. M-am interesat — și am primit cîteva rapoarte asupra mișcărilor voastre.

— Era în largul capului Rastafa, am repetat încăpățînat.

— Bine, acceptă. Sper că nu ești atît de dur precum pari, Fletcher, fiindcă altfel o să fie o treabă lungă și murdară. Dar înainte să începem, nu te obosi să-mi dai informații false. Ai să stai aici în timp ce fac verificările — am două săptămîni la dispoziție.

Ne-am uitat lung unul la altul și am simțit carnea încrîncenîndu-mi-se. Mi-am dat seama că lui Peter Daly avea să-i facă plăcere toată povestea asta. Avea un zîmbet de încîntare pe buze și un luciu cețos în privire.

— În Malaya am căpătat multă experiență în domeniul interogatoriilor, știi. Fascinant subiect. Are așa de multe aspecte. Uneori cei duri și puternici cedează primii, și sfrijiții sînt cei care rezistă la nesfîrșit...

Asta era preludiul, se vedea clar că perspectiva de a provoca durerea îl excita. Respirația i se modificase, era mai rapidă și mai profundă, iar obrajii i se îmbujoraseră.

— ... sigur, tu acum ești la un punct minim al rezistenței fizice, Fletcher. Probabil pragul durerii

e mult scăzut după ultimele peripeţii. Cred că n-o să ne ia mult ...

Părea să regrete. M-am încordat, adunîndu-mi forţele pentru un atac.

— Nu ! lătră. Să nu încerci, Fletcher.

Puse mîna pe patul pistolului. Era la mai bine de cinci metri de mine. Eu eram slăbit, cu un singur braţ valid, în spate aveam o uşă încuiată şi doi poliţişti înarmaţi — umerii mi s-au relaxat.

— Aşa da.

Zîmbi din nou. Acum o să te prindem în cătuşe de barele unei celule, şi putem să ne apucăm de treabă. Cînd ţi-a ajuns, nu trebuie decît să spui. Cred că ai să găseşti micul meu aparat electric simplu, dar eficace. Nu e decît o baterie de maşină de doisprezece volţi — iar firele se leagă la părţile mai interesante ale corpului...

Întinse mîna în spate, şi, pentru prima dată, am văzut butonul soneriei electrice din perete. Apăsă şi am auzit sunetul înăbuşit dincolo de uşa de stejar.

Zăvoarele fură trase şi cei doi poliţişti reintrară.

— Duce-ţi-l la celule, ordonă Daly, dar poliţiştii ezitară.

Am bănuit că tipul ăsta de tratament le era străin.

— Haide odată, se răsti Daly, iar cei doi mă încadrară.

Wally puse uşor mîna pe braţul meu rănit, şi i-am lăsat să mă ducă spre celule, şi spre Daly.

Nu aşteptam decît ocazie să sar la el, doar una!

— Ce face mama, Wally ? întrebai, aparent nepăsător.

— E bine, domnu' Harry, mormăi el, stînjenit.

— A primit darul pe care i l-am trimis de ziua ei ?

— Da, l-a primit.

Era tulburat, şi-mi pica bine. Ajunsesem în dreptul lui Daly, care stătea lîngă uşa care ducea la celule, aşteptîndu-ne să trecem şi plesnindu-şi bastonul din trestie de coapsă.

Poliţiştii mă ţineau respectuos, slab, nesiguri. Am făcut un pas lateral, împingîndu-l uşor pe Wally, apoi m-am răsucit, eliberîndu-mă.

Nici unul din ei nu era pregătit pentru aşa ceva şi deja făcusem cei trei paşi pînă la Daly înainte ca ei să înţeleagă ce se întîmplă ; i-am băgat un genunchi în pîntec, aruncîndu-mi toată greutatea corpului odată cu el. L-am izbit sub burtă, o lovitură solidă, ca la carte. Orice preţ urma să plătesc pentru plăcerea asta, era puţin.

Daly săltă de pe picioare o jumătate bună de metru în aer, şi zbură înapoi, zdrobindu-se de bare. Apoi se frînse de mijloc, ţinîndu-se cu mîinile de partea de jos a abdomenului, ţipînd subţire — un sunet ca al unui ceainic care fierbe. În timp ce se prăbuşea, m-am pregătit pentru o nouă lovitură, în faţă. Voiam să-i scot toţi dinţii dintr-un şut, dar poliţiştii îşi reveniseră din uimire şi săriră să mă îndepărteze. Acum se purtau brutal, răsucindu-mi braţele.

— N-ar fi trebuit să faci asta, domnu' Harry, strigă Wally furios. Îşi îngropă degetele în bicepsul meu şi am scrîşnit din dinţi.

— Preşedintele însuşi m-a eliberat, Wally, ştii bine ! am strigat la rîndul meu.

Daly se îndrepta, cu faţa schimonosită de durere, încă ţinîndu-se cu mîinile.

— E o înscenare.

Ştiam că nu am decît cîteva secunde să vorbesc. Daly se tîra spre mine agitîndu-şi amenințător cravașa, cu gura deschisă larg, încercînd să-şi regăsească vocea.

— Dacă mă bagă în celula aia, mă omoară, Wally...

— Taci din gură ! ţipă Daly.

— N-ar îndrăzni să încerce dacă Preşedintele...

— Taci ! Taci !

Mă lovi cu cravașa, o lovitură de rever, care şuieră ca o cobră. Urmărise special să-mi nimerească rănile, şi bastonul flexibil mă ajunse cu o pocnitură ca de pistol.

Durerea era de neînchipuit şi m-am chircit, zbătîndu-mă involuntar în strînsoare. Continuară să mă ţină.

— Taci din gură !

Daly era isteric de durere şi de furie. Lovi iar, şi cravașa muşcă adînc din carnea numai pe jumătate vindecată. De data asta am ţipat.

— Am să te omor, nenorocitule !

Daly se clătină, dînd înapoi, cocoşat de durere, căutîndu-şi tocul pistolului.

Dar ceea ce sperasem s-a întîmplat. Wally mi-a dat drumul şi a făcut un salt spre el.

— Nu ! strigă. Asta nu !

Plană deasupra siluetei subţirele, chircite, a lui Daly, blocîndu-i arma cu un braţ masiv, negricios.

— Dă-te la o parte. Îţi ordon ! strigă Daly, dar Wally îi desfăcu carabiniera de centură şi-l dezarmă. Făcu un pas înapoi, cu pistolul în mînă.

— Pentru asta am să te zdrobesc, şuieră Daly! E datoria ta...

— Îmi cunosc datoria, d-le inspector.

Wally vorbea cu un fel de demnitate simplă.

— Iar datoria mea nu e să omor prizonieri.

Apoi se întoarse spre mine :

— Domnu' Harry, ar fi mai bine să ieşi de-aici!

— Eliberezi un prizonier... se sufocă Daly. Am să te zdrobesc !

— N-am văzut nici un mandat, i-o tăie Wally. Cînd Preşedintele are să semneze un mandat de arestare, îl ducem pe domnu' Harry imediat înapoi.

— Cioroi împuţit, mai gîfîi Daly la el dar Wally îmi spuse :

— Haide ! repede !

Drumul pînă la colibă mi s-a părut tare lung, fiecare piatră de pe drum parcă mă lovea direct în piept. Un lucru învăţasem însă din distracţia din seara aia, şi anume că judecasem corect de la bun început : indiferent ce conţine pachetul din largul insulei Gig Gull, el putea să aducă o mulţime de belele unui om liniştit ca mine.

Nu eram destul de naiv încît să cred că inspectorul Daly făcuse ultima lui încercare de a mă interoga. Numai să-şi revină din şutul pe care-l recepţionase la maşina de multiplicat, şi va face o nouă încercare să mă conecteze la reţeaua electrică. M-am întrebat dacă lucra singur sau avea ceva tovarăşi, şi am ajuns la concluzia că e singur şi profită de o ocazie care i se ivise întîmplător.

Am parcat camioneta în curte şi m-am îndreptat către veranda colibei. Madam Chubby măturase şi făcuse ordine cît lipsisem. Într-un borcan de dulceaţă, pe masa din sufragerie, erau nişte flori proaspete dar, mai important decît florile, îmi lăsase nişte ouă, şuncă, nişte pîine şi ceva unt în frigider. Mi-am scos cămaşa pătată de sînge şi bandajele. Pe piept, cravaşa îmi lăsase dîre late, scoase mult în relief, iar rănile îmi erau toate deschise.

Am făcut un duș și mi-am pus pansamente noi apoi, gol în fața aragazului mi-am făcut o omletă mare cu șuncă și, în timp ce se cocea, mi-am turnat un pahar de whisky foarte sec, pe care l-am băut ca pe un medicament.

Eram prea obosit ca să mă mai bag în pat și, în timp ce zăceam de-a curmezișul lui, m-am întrebat dacă o să fiu în stare să fac cu bine cursa care mă aștepta.

A fost ultimul meu gînd înainte de răsăritul soarelui.

După ce am mai făcut un duș și am luat două pastile de Doloxene cu un pahar de suc rece de ananas, și am mai mîncat o omletă la micul dejun, mi-am spus că răspunsul ar putea fi afirmativ. Eram țeapăn și plin de vînătăi, dar funcționam. La prînz am mers în oraș, am oprit la magazinul lui Madam Eddy ca să fac aprovizionarea, și am coborît spre cheiul Amiralității.

Chubby și Angelo erau deja la bord, iar Dansatoarea stătea ancorată la ponton.

— Am umplut și rezervoarele auxiliare, Harry, îmi spuse Chubby, avem destul pentru o mie de mile.

— Ați scos și plasele pentru încărcare ? am întrebat, iar el a dat din cap afirmativ.

— Sînt în dulapul mare pentru vele.

Aveam nevoie de ele ca să încărcăm pachetele grele de fildeș.

— Nu uitați să vă aduceți haine groase, o să fie frig în curent, cu vîntul ăsta care bate.

— N-ai grijă, Harry. Tu ești cel care ar trebui să fie prudent. Arăți ca acum zece zile. Ce mai, arăți tare rău.

— Mă simt însă grozav, Chubby.

— Mda, mîrîi el, ca soacră-mea.

Apoi schimbă subiectul.

— Unde-i carabina ?

— E în custodia poliției.

— Vrei să zici că ieșim fără nici o armă la noi?

— Pînă acum nu am avut niciodată nevoie.

— Pînă într-o zi, murmură. O să mă simt ca dezbrăcat fără ea.

Obsesia lui Chubby în legătură cu armele m-a amuzat întotdeauna. În ciuda tuturor demonstrațiilor mele, Chubby nu s-a putut niciodată dezbăra de ideea că viteza glonțului depinde de forța cu care apeși pe trăgaci — iar Chubby voia ca gloanțele lui să ajungă foarte repede și foarte departe.

Forța sălbatică cu care le trimitea la drum ar fi îndoit o armă mai puțin solidă decît FN-ul. În același timp, suferea de o completă neputință de a ține ochii deschiși în timp ce trăgea.

L-am văzut ratînd un rechin tigru de cinci metri, de la o depărtare de trei metri, după ce trăsese un întreg încărcător de douăzeci de cartușe. Chubby nu va ajunge niciodată un mare țintaș, dar avea o pasiune înnăscută pentru armele de foc și pentru tot ce făcea zgomot.

— Are să fie foarte simplu, o amărîtă de călătorie de plăcere, ai să vezi, Chubby, și el își încrucișă degetele ca să gonească piaza rea, și își tîrșîi picioarele pe puntea acum strălucitoare a Dansatoarei, iar eu mă întorsei la mal.

Biroul din față al agenției de voiaj a lui Fred Coker era pustiu și am sunat din clopoțelul de pe ghișeu. Își iți capul pe ușa din spate.

— Bun venit, domnu' Harry.

Își scosese haina și cravata și își suflecase mînecile, iar în jurul mijlocului, avea un șort roșu de cauciuc.

— Încuiați, vă rog, ușa din față și poftiți înăuntru.

Încăperea din spate contrasta puternic cu tapetul țipător și afișele colorate din primul birou. Era un soi de hambar lung și mohorît. De-a lungul unuia din pereți erau depozitate sicrie. Dricul era parcat la capătul îndepărtat al hambarului, dincoace de ușile duble. În spatele unui paravan sumbru de pînză, într-un colț, se afla o masă cu tăblia de marmură, cu marginile adîncite într-un jgheab și cu un orificiu prin care lichidul se scurgea din jgheab într-o găleată așezată pe jos.

— Intrați și luați loc. Uitați un scaun. Scuzați-mă dacă îmi continui treaba în timp ce stăm de vorbă. Trebuie să termin aici pînă la patru.

Am aruncat o privire trupului fragil, gol, de pe masă. Era o fetiță de vreo șase ani, cu părul lung. O singură privire mi-a fost de ajuns și mi-am mutat scaunul în spatele paravanului, de unde vedeam numai capul chel al lui Fred Coker, și mi-am aprins un trabuc. În încăpere plutea un miros greu, de lichid pentru îmbălsămare, care mi se lipea de gîtlej.

— Te obișnuiești, domnu' Harry.

Fred Coker îmi observase dezgustul.

— Ai aranjat ?

Nu aveam chef să discut despre meseria lui sinistră.

— S-a aranjat, mă asigură.

— L-ai uns și pe prietenul nostru de sus, de la fort ?

— Totul e în ordine.

— Cînd ai vorbit cu el ? am insistat, fiindcă voiam să aflu ce face Daly. Eram foarte interesat să știu cum se simte.

— L-am văzut azi dmineață, domnu' Harry.

— Ce mai făcea ?

— Părea să facă bine.

Coker se opri din activitatea lui macabră şi mă privi întrebător.

— Se ţinea pe picioare, umbla, dansa un menuet, cînta, se juca cu cîinele ?

— Nu, stătea pe scaun, şi nu era prea bine dispus.

— Se potriveşte.

Am rîs, iar rănile mi s-au părut mai uşor de suportat.

— Dar a luat banii ?

— Da, i-a luat.

— Bun, deci tîrgul e încă valabil.

— Cum vă spuneam, totul e aranjat.

— Povesteşte-mi, d-le Coker.

— Preluarea se face la gurile rîului Salsa, unde intră în canalul sudic al estuarului mare al lui Duza.

Am aprobat, era bine. Canalul era bun, iar fundul lui Salsa destul de bun pentru ancoraj.

— Semnalul de recunoaştere — două lumini, una pestee alta, aşezate pe mal, imediat în apropierea gurilor rîului. Aprinzi o lanternă de două ori, repeţi la interval de treizeci de secunde, şi, cînd lumina de la bază se stinge, poţi ancora. Aţi înţeles?

— Bun.

Totul era mulţumitor.

— Or să aducă ei oameni care să ajute la încărcare.

Am dat din cap, apoi am întrebat :

— Ştiu că nivelul minim al apei e la ora trei şi că eu trebuie să ies din canal pînă atunci ?

— Da, domnu' Harry. Le-am spus că trebuie să termine cu încărcatul înainte de ora două fix.

— Perfect. Şi predarea ?

— Predarea se face la douăzeci şi cinci de mile de capul Rastafa.

— Bine.

Mă puteam ghida după farul de la Rastafa. Totul era foarte simplu.

— Veţi preda unei goelete mari, cu velatură arăbească. Semnalul de recunoaştere va fi acelaşi: Două lumini pe catarg, lanterna de două ori la treizeci de secunde, şi lumina de jos se stinge. Atunci puteţi începe descărcarea. Vor fi oameni care să facă asta şi vi se va întinde o suprafaţă de ulei care să vă ajute. Cred că asta e tot.

— Mai puţin banii.

— Mai puţin banii, bineînţeles.

Scoase un plic din buzunarul şorţului. L-am luat delicat cu două degete şi m-am uitat la calculele făcute pe el cu pixul.

— Jumătate înainte, ca de obicei, restul la livrare, sublinie el.

Erau trei mii cinci sute de dolari, din care lipseau două mii o sută, comisionul lui Coker şi mita lui Daly. Rămîneau o mie patru sute, din care trebuia să le plătesc primele lui Chubby şi Angelo — o mie — deci nu prea mult.

M-am strîmbat.

— Mîine dimineaţă te aştept în faţa biroului la ora nouă, d-le Coker.

— O să am nişte cafea pregătită pentru dumneavoastră, domnu' Harry.

— Şi nu numai atîta, i-am spus, iar el a rîs şi s-a aplecat din nou deasupra mesei de marmură.

Am ieşit din Grand Harbour după-amiaza tîrziu şi ne-am prefăcut că o luăm în jos pe canal, spre capul Mutton, spre derutarea oricărui posibil

urmăritor care ar fi stat cu un binoclu pe Coolie Peak. Cînd a căzut întunericul am intrat pe cursul real și ne-am îndreptat, printre insule, către gurile largi ale rîului Duza.

Noaptea era fără lună dar stelele erau mari și spuma valurilor strălucea fosforescent, fantomatic verzuie în lumina stinsă a soarelui care apunea.

Dansatoarea naviga cu viteză, după reperele știute — luciul unui atol în lumina stelelor, valurile spărgîndu-se de un recif, curgerea însăși a apei care mă conducea pe canale și mă avertiza atunci cînd întîlneam bancuri sau locuri unde fundul nu era prea adînc.

Angelo și Chubby erau ghemuiți lîngă mine, pe puntea de comandă. Din cînd în cînd cîte unul din ei se ducea jos să mai facă un ibric de cafea neagră și tare, din care sorbeau cu toții privind în întuneric, așteptînd umbra albicioasă care înconjoară nu valurile ce se sparg, ci siajul unui vas de patrulare.

La un moment dat. Chubby rupse tăcerea.

— Aud de la Wally că aseară ai avut oarece necazuri sus la fort.

— Oarece, încuviințai.

— Wally a trebuit să-l ducă la spital după aceea.

— Wally mai are slujbă ? întrebai.

— De puțin. Tipul a vrut să-l încuie în fort, dar Wally e prea solid.

Angelo se băgă și el :

— Judith era la aeroport pe la prînz. S-a dus să ia un pachet cu cărți pentru școală, și l-a văzut îmbarcîndu-se în avionul care mergea pe continent.

— Pe cine ? am întrebat.

— Pe inspectorul Daly, a plecat cu avionul de prînz.

— Şi de ce nu mi-ai spus pînă acum ?

— N-am ştiut că te interesează, Harry.

— Da, acceptai, poate că nici nu mă interesează.

Motivele pentru care Daly se putea duce pe continent erau nenumărate şi nici unul dintre ele nu era legat nici în cea mai mică măsură de problemele mele. Şi totuşi ştirea mă neliniştea, nu-mi plăcea sentimentul că ceva ca un animal de pradă îmi dă tîrcoale atunci cînd începeam o treabă riscantă.

— Tare-aş fi vrut să-ţi fi luat carabina, Harry, repetă Chubby sumbru.

Nu i-am răspuns, dar şi eu aş fi vrut acelaşi lucru.

Fluxul potolise apele de la intrarea în canalul sudic al Duzei, în care am intrat cam pe bîjbîite. Bancurile de nămol de pe laturi erau înţesate cu capcane verticale pentru peşti, aşezate de pescarii negri, şi care dădeau, pînă la urmă, o imagine a traseului canalului.

Cînd m-am asigurat că aceea este intrarea, am oprit ambele motoare, lăsînd nava să înainteze dusă de flux. Ascultam toţi concentraţi, aşteptînd zgomotul, duduitul motorului vreunei nave de patrulare, dar nu se auzea decît cîte un ţipăt de pasăre, sau plescăitul cîte unui chefal în apa mică.

Tăcuţi ca nişte fantome, ne lăsam purtaţi de curent în susul canalului. La un moment dat, o canoe scobită, lungă şi îngustă, a alunecat pe lîngă noi ca un crocodil, cu vîslele celor doi pescari sclipind fosforescent. S-au oprit să ne privească un moment, apoi şi-au continuat drumul fără să ne salute, şi au dispărut repede, înghiţiţi de întuneric.

— Asta nu-i bine, spuse Angelo.

— Înainte de a avea timp să spună ceva acolo unde nu trebuie, noi o să stăm în bar la Lord Nelson, la o bere.

Știam că cei mai mulți dintre pescarii de pe coasta asta își aveau secretele lor, pe care le păstrau laolaltă cu informații care nu-i priveau.

Întîlnirea nu mă îngrijorase. Am zărit primul cot al canalului drept în față, și curentul începu să o împingă pe Dansatoare înspre malul mai îndepărtat. Am apăsat pe starter și am pornit motoarele, readucînd vasul în apa adîncă.

Ne-am croit drum pe canalul sinuos, pînă am ajuns într-un loc unde se terminau mangrovele și solul ferm începea să se ridice pe ambele laturi.

La o milă în față se vedea gura rîului Salsa, ca o spărtură întunecată în mal. închisă cu o perdea de trestii înalte, cu capetele zbîrlite. Dincolo de rîu se vedeau cele două lumini-semnal, galbene și calde, una deasupra celeilalte.

— Ce ți-am spus eu, Chubby, floare la ureche!

— N-am ajuns încă acasă.

Chubby, eternul optimist.

— Haide Angelo, du-te la prova. Îți spun eu cînd să lași ancora.

Ne-am tîrît pe canal și, în timp ce blocam cîrma și luam lanterna din dulap, poezioara din copilărie mi se învîrtea prin cap : „Trei, patru, — Hai la teatru / Cinci, șase, — Astea-s oase."

M-a străbătut un gînd legat de animalele mari care muriseră din pricina colților lor, și un fior de complicitate la măcel mi-a coborît pe șira spinării. Dar l-am gonit ridicînd lanterna, am îndreptat-o spre luminile care ardeau pe mal și am dat semnalul stabilit.

De trei ori am făcut codul de recunoaștere dar, pînă să se stingă brusc lumina inferioară, aproape ajunsesem în dreptul lor.

— Gata, Angelo, dă-i drumul, am spus încet, oprind motoarele. Ancora plescăi în apă și lanțul se derulă cu zgomot în liniștea nopții. Dansatoarea se cabră și se roti în jurul lui, așezîndu-se cu fața în josul canalului.

Chubby se duse să scoată plasele pentru încărcare, însă eu m-am oprit lîngă balustradă, fixînd luminile semnal. Tăcerea era absolută, ruptă doar de orăcăitul broaștelor dintre trestiile de pe malul Șalsei.

În tăcerea aceea mai mult am simțit decît am auzit bătaia, ca a inimii unui uriaș. Am perceput-o mai degrabă prin tălpi decît prin urechi.

Bătaia motorului diesel marin Allison nu se poate confunda. Știam că trupele navale din al doilea război mondial înlocuiseră vechile nave de asalt din Zinballa cu motoare Allison, iar ceea ce simțeam acum era pulsul unui motor marin Allison în ralanti.

— Angelo, încercam să păstrez o tonalitate scăzută dar, în același tmp, să-i comunic și starea de tensiune. Abandonează. Pentru numele lui Dumnezeu ! Repede, cît poți de repede !

Exact pentru cazuri din astea montasem un dispozitiv de siguranță pe lanț, și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru el în timp ce mă repezeam la comenzi.

În clpia în care am pornit motorul am auzit bubuitul barosului cu care Angelo scotea piedica și, imediat, capătul lanțului căzînd în apă.

— S-a dus, Harry, strigă Angelo și am pus-o pe Dansatoare în mișcare deschizînd la maximum supapele.

Mugi furioasă iar spuma învîrtejită de elice țîșni de sub carenă, în timp ce nava făcea un salt înainte.

Deși mergeam în josul rîului, Dansatoarea avea împotrivă un curent cu o viteză de cinci noduri, și nu răspundea destul de repede comenzilor.

Chiar și peste zgomotul propriilor motoare, am auzit Allison-ul pornind, și, din gura cu perdeaua de trestie a rîului Salsa, ieși o siluetă lungă, ucigașă.

Am recunoscut-o imediat în lumina stelelor : cu prova largă, cu liniile frumoase, zvelte, cu talia ca de ogar și cu pupa tăiată brusc — una din vedetele rapide ale Marinei Regale, care își petrecuse tinerețea în Canalul Mînecii și își trăia ultimele zile pe coasta asta bîntuită de friguri.

Întunericul îi era favorabil, acoperind petele de rugină și vopseaua sărită, dar era bătrînă. Fără minunatele motoare Rolls, înlocuite cu mult mai economicoasele Allison. În condiții normale, Dansatoarea s-ar fi jucat cu ea, dar condițiile nu erau normale, iar ea avea toată viteza și forța necesară ca să ne taie calea intrînd pe canal, iar cînd și-a aprins reflectoarele de luptă, lumina lor ne-a lovit ca un obiect solid. Două fascicole albe, de o intensitate orbitoare, care m-au obligat să duc mîna la ochi, să mi-o apăr.

Era drept în fața noastră, blocînd canalul. Pe punte se vedeau umbrele tunarilor, ghemuite în jurul obuzierului de trei livre, așezat pe suporții lui lați. Țeava acestuia părea să țintească drept în nara mea stîngă — și m-a cuprins o disperare cumplită.

Ambuscada fusese atent pregătită și executată. M-am gîndit cum ar fi să încercăm s-o răsturnăm, carena îi era din placaj, probabil putrezit rău, iar fibra de sticlă a Dansatoarei ar putea rezista șo-

culuí, dar, cu curentul potrivnic, Dansatoarea nu avea destulă viteză.

Deodată, un megafon mugi electronic din întunericul din spatele luminilor năucitoare.

— Opreşte, d-le Fletcher. Sau am să fiu nevoit să deschid focul.

Un singur proiectil ne putea scufunda şi de tras putea trage foarte repede. De la distanţa asta ne transformau într-o epavă arzîndă în nici zece secunde.

Am închis supapele.

— O hotărîre înţeleaptă, d-le Fletcher, acum vă rog să ancoraţi unde sînteţi, mai scheună megafonul.

— Haide, Angelo, am spus resemnat şi am aşteptat în timp ce el lăsa şi lega ancora de rezervă.

Brusc, braţul rănit mă durea foarte tare ; în ultimele cîteva ceasuri uitasem de el.

— Am spus eu că trebuia să avem puşca, murmură Chubby lîngă mine.

— Mda, mi-ar plăcea grozav să te văd bătîndu-te cu tunul ăla împuţit, Chubby. Ce-aş mai rîde.

Vedeta manevra stîngaci pe lîngă noi, ţintindu-ne sub reflectoare şi în bătaia tunului. Stăteam neajutoraţi în lumină, aşteptînd. Refuzam să gîndesc, încercam să nu simt nimic, dar o voce interioară îşi bătea joc de mine :

— Ia-ţi adio de la Dansatoare, Harry, băiete, aici drumurile voastre se despart.

Aveam o şansă bunicică să mă aflu în faţa plutonului de execuţie cît de curînd, dar asta nu mă îngrijora la fel de tare ca gîndul că-mi voi pierde barca. Cu Dansatoarea eram Domnu' Harry, cel mai al dracu' tip de pe St. Mary şi unul dintre cei mai buni pescari de peşte mare din toată lumea asta largă. Fără ea, nu eram decît unul din nenu-

mărații păduchioși care trag barca pe uscat. Mai bine mort.

Vedeta ne abordă, îndoindu-ne balustrada și cojindu-ne un metru de vopsea pînă să fie în stare să se ancoreze ca lumea.

— Pui de lele, mîrîi Chubby în timp ce vreo șase siluete înarmate, în uniforme, se revărsau peste bord, într-o grămadă gălăgioasă și indisciplinată.

Purtau pantaloni albaștri, largi și jachete scurte cu gulere late, marinărești, veste în dungi alb-albastru și berete albe cu ciucuri roșii în creștet, dar croiala uniformei era chinezească iar armele pe care le vînturau erau pistoale automate AK 47, cu încărcătoarele curbate înspre înainte și paturi din lemn.

Înghesuindu-se pentru șansa de a ne trage cîte un șut sau a ne îmbrînci cu patul armei, ne duseră jos în salon, unde ne-au așezat cu forța pe bancheta de la peretele dinspre prova. Am rămas acolo, umăr la umăr, cu doi soldați care ne păzeau ținîndu-ne mitralierele la doi centimetri de nas, cu degetele strînse, plini de speranță, pe trăgaci.

— Acum știu de ce mi-ai plătit ăia cinci sute de dolari, șefule, încercă Angelo să facă o glumă, dar unul din paznici răcni ceva și îl lovi cu patul armei în față.

Se șterse, întinzîndu-și sîngele pe bărbie, și ne pieri tuturor cheful de bancuri.

Ceilalți marinari înarmați se apucară să o facă bucăți pe Dansatoare. Presupun că se voia o percheziție, dar o făceau cu furie, spărgînd dulapurile și distrugînd lambriurile.

Unul din ei descoperi dulăpiorul cu băuturi și, deși înăuntru nu erau decît vreo două sticle, stîrni răgete de bucurie. Se ciondăniră zgomotos, ca pes-

căruşii pe resturile de mîncare, apoi trecură la magazia de alimente cu acelaşi abandon vesel. Nici măcar atunci cînd, ajutat de patru membri ai echipajului, comandantul lor se aventură să întreprindă periculoasa călătorie peste cei zece centimetri care despărţeau nava lor de Dansatoare, nu conteniră strigătele şi rîsul şi zgomotul lambriurilor şi al sticlelor sparte.

Comandantul traversă cocpitul gîfîind din greu şi se aplecă să intre în salon.

Era unul dintre cei mai solizi oameni pe care îi văzusem vreodată, peste 1,85 m înălţime şi extrem de gras — un trup uriaş, umflat, cu un pîntec ca un balon de baraj sub haina albă de uniformă Haina stătea să plesnească la nasturi şi transpiraţia trecuse prin ea la subraţ. Pe piept purta o constelaţie de decoraţii şi medalii, între care am recunoscut Crucea Navală Americană şi Steaua Victoriei 1918.

Avea un cap de forma şi culoarea unui ceaun negru lustruit, din acelea în care sînt gătiţi misionarii, şi o caschetă încărcată de fireturi aurii, aşezată şmechereşte pe-o parte. Rîuleţe de sudoare îi curgeau pe faţă şi se căznea să-şi recapete suflul şi se ştergea de transpiraţie, privindu-mă cu ochii holbaţi.

Încet-încet trupul începu să i se umfle, din ce în ce mai mare, ca al unui broscoi, pînă cînd m-am alarmat de-adevăratelea, gîndindu-mă că are să plesnească.

Buzele negre-purpurii, groase ca nişte cauciucuri de tractor, se deschiseseră şi, din peştera rozalie a gurii ieşi un sunet cu un volum de necrezut.

— Tăceţi din gură ! răcni.

În aceeași secundă echipa devastatoare îngheță; unul din membrii ei cu arma încă ridicată să lovească într-un lambriu din spatele barului.

Uriașul ofițer înainta cu greu, părînd să umple întregul salon. Se lăsă încet pe scaunul de piele. Se șterse încă o dată pe față, apoi mă privi din nou și încet, întreaga făptură i se lumină de zîmbetul cel mai minunat și mai prietenos din lume, ca al unui bebe imens și drăgălaș ; avea dinți mari și de o albeață perfectă, iar ochii îi erau aproape îngropați în masele de carne zîmbăreață.

— D-le Fletcher, nu pot să-ți spun ce plăcere îmi face.

Vocea îi era profundă, caldă și prietenoasă, iar accentul curat brtanic, cu siguranță deprins într-o școală înaltă. Engleza lui era mai bună decît a mea.

— De cîțiva ani aștept să te cunosc.

— Mă măguliți, domnule amiral.

Cu uniforma aia, nu putea avea un rang mai mic.

— Amiral, repetă încîntat. Îmi place cum sună; și izbucni în rîs.

Începu prin a-și zgîlțîi pîntecul uriaș și sfîrși gîfîind și încercînd să-și recapete suflul.

— Vai, d-le Fletcher, te lași înșelat de aparențe.

S e dichisi un pic, potrivindu-și medaliile și aranjîndu-și cascheta.

— Nu sînt decît un umil locotenent Comandor.

— Ce păcat, d-le comandor.

— Nu, nu, d-le Fletcher — nu-ți pierde timpul compătimindu-mă. Am toată autoritatea pe care mi-aș pute-o dori.

Se opri ca să inspire adînc și să-și șteargă un nou strat de sudoare de pe față.

— Pot hotărî asupra vieţii sau morţii oamenilor, crede-mă.

— Vă cred, d-le, îi spusei grăbit. Vă rog să nu vă simţiţi obligat să-mi dovediţi.

Izbucni din nou în hohote de rîs, se înecă, scoase ceva mare şi galben din gît, îl scuipă pe jos şi-mi spuse :

— Îmi placi, d-le Fletcher. Zău că-mi placi. Simţul umorului e foarte important. Şi cred că dumneata şi cu mine putem deveni buni prieteni.

Mă îndoiam, dar am zîmbit încurajator.

— Ca semn al respectului meu, îţi dau voie să mi te adresezi cu apelativul familiar — Suleiman Dada.

— Îţi mulţumesc, Suleiman Dada, foarte mult, iar tu spune-mi Harry.

— Harry, spuse, hai să bem o gură de whisky.

În momentul acela un alt individ intră în salon. O siluetă suplă, cu alură tinerească, îmbrăcată nu în obişnuita uniformă a poliţiei coloniale, ci într-un costum uşor de mătase şi o cămaşă de mătase de culoarea lămîii, cu cravată asortată şi pantofi din piele de aligator.

Freza blondă, spălăcită, îi era pieptănată cu grijă şi mustaţa impecabil tunsă, ca întotdeauna, dar călca atent, ca şi cînd şi-ar fi menajat un loc sensibil. I-am zîmbit.

— Şi zi, ce-ţi mai fac ouăle, Daly ? l-am întrebat blînd, dar nu mi-a răspuns, ci s-a dus să se aşeze vis-à-vis de locotenent Comandorul Suleiman Dada.

Dada întinse o labă uriaşă şi neagră şi îl uşură pe unul din soldaţi de o sticlă de scotch, parte a fostului meu stoc, după care îi făcu altuia semn să aducă nişte pahare din barul făcut ţăndări.

Cu jumătate de pahar de scotch în mînă, Dada toastă :

— Pentru o prietenie îndelungată și prosperitate.

Am băut, Daly și cu mine precaut, Dada pînă la fund și cu evidentă plăcere. În timp ce stătea cu capul pe spate și cu ochii închiși, soldatul încercă să subtilizeze sticla de scotch care stătea pe masă, în fața lui.

Fără să lase paharul, Dada îi arse una cu palma deschisă peste tîmplă, lovitură care aproape îi frînse gîtul și-l trimise în partea opusă a salonului, în dulăpiorul de băuturi. Se prelinse pe perete și rămase așezat pe jos, scuturînd năucit din cap. Am înțeles că Suleiman Dada era, în ciuda dimensiunilor, iute și înspăimîntător de puternic.

Își goli paharul, îl puse jos și îl umplu din nou. Mă privi, de data asta cu o expresie schimbată. Clovnul dispăruse și, dintre straturile revărsate de carne, mă înfrunta acum un adversar viclean, periculos și fără nici un scrupul.

— Harry, am înțeles că tu și inspectorul Daly ați fost întrerupți de curînd în mijlocul unei discuții.

Am ridicat din umeri.

— Toți cei care ne aflăm aici sîntem persoane rezonabile, de asta sînt sigur.

N-am spus nimic, am continuat numai să studiez cu mare atenție whisky-ul din pahar.

— Asta e un mare noroc, căci nu trebuie decît să ne închipuim ce i s-ar putea întîmpla unui om lipsit de această calitate, aflat în situația ta.

Se opri și-și clăti gura cu puțin whisky. Transpirația îi stătea broboane pe nas și pe bărbie ca o erupție. Și-o șterse.

— Mai întîi, un tip nerezonabil ar putea fi martor atunci cînd echipajul i-ar fi dus pe punte şi executat, unul cîte unul. Pe-aici asta se face cu un mîner de tîrnăcop. E o treabă istovitoare, iar inspectorul Daly mă asigură că ai nişte relaţii cu totul speciale cu ce doi.

Lîngă mine, Chubby şi Angelo se foiră pe scaune neliniştiţi.

— Apoi, un tip nerezonabil s-ar trezi cu nava dusă în golful Zimballa. Odată ajunsă acolo, n-ar mai exista nici o cale să şi-o recapete vreodată. Ar fi confiscată în mod oficial, scăpată din bietele mele mîini.

Se opri şi-mi arătă bietele mîini, întinzîndu-le spre mine. I s-ar fi potrivit perfect unei gorile. Amîndoi ne uitarăm la ele cîteva clipe.

— Apoi, un tip nerezonabil s-ar trezi la închisoarea din Zimballa care, după cum probabil ştii, e o închisoare cu grad maxim de securitate pentru deţinuţii politici.

La fel cu toată lumea, auzisem cîte ceva despre închisoarea din Zimballa. Cei care mai ieşeau de-acolo ,ieşeau fie morţi, fie zdrobiţi fizic şi psihic. I se spunea „Cuşca cu lei".

— Suleiman Dada, vreau să te asigur că sînt unul dintre tipii fundamental rezonabili, i-am spus, iar el a rîs iar.

— Eram sigur. Eu recunosc oamenii de la o poştă — apoi redeveni serios. Dacă plecăm acum, înainte de reflux, putem ieşi de pe canal înainte de miezul nopţii.

— Da, încuviinţai, am putea.

— Apoi ne-ai putea duce la locul cu pricina, ne-ai aştepta pînă ne convingem de buna ta credinţă — pe care eu unul n-o pun nici un moment la îndoială — apoi şi tu şi echipajul aţi fi liberi să

plecați cu vasul ăsta minunat, iar mîine noapte ați putea dormi în paturile voastre.

— Suleiman Dada, ești un om generos și cult. Nici eu nu am vreun motiv să mă îndoiesc de onestitatea ta — nu mai mult decît de a lui Materson și a lui Guthre, amendai în gînd afirmația — și, în plus, am o dorință nestăpînită să dorm mîine noapte în propriul meu pat.

Daly deschise gura pentru prima oară, arătîndu-și colții sub mustața tunsă.

— Trebuie să-ți spun că un vînător de broaște țestoase ți-a văzut iahtul ancorat în laguna de vis-à-vis de „Bătrîni" și de recifuI Gunfire cu o noapte înaintea incidentului cu împușcăturile — într-acolo aștepetăm să ne duci.

— Eu n-am nimic împotriva unui om care ia mită, Daly — Dumnezeu mi-e martor că și eu o fac, dar unde e onoarea aia a banditului, de care vorbesc poeții ?

Eram tare dezamăgit de Daly, numai că el îmi ignora reproșurile.

— Nu cumva să mai încerci vreun vicleșug, mă avertizează.

— Ești o scîrbă de mare clasă, Daly. Ți s-ar cuveni un premiu.

— Domnilor, vă rog.

Dada ridică mîinile pentru a-mi opri revărsarea retorică.

— Haideți să fim prieteni. Mai bem un păhărel de whisky și apoi Harry are să ne fie ghid într-un tur interesant.

Umplu paharele și se opri puțin înainte de a bea.

— Cred că trebuie să te previn, Harry, mie nu-mi plac valurile. Nu-mi fac bine. Dacă mă bagi unde sînt valuri, mă supăr rău. Ne-am înțeles ?

— De dragul tău am să poruncesc apelor să fie liniştite, Suleiman Dada, l-am asigurat, iar el a dat solemn din cap, ca şi cînd era de aşteptat ca măcar atîta lucru să fac.

Zorile erau ca o femeie frumoasă care se ridică de pe un pat de apă, cu lumină în nuanţe calde de roz şi sidefiu, cu norii ca şuviţe blonde, despletite şi încurcate, aurite de prima strălucire a soarelui.

Pluteam spre nord, prin apele mai liniştite ale canalului. Primisem ordin să navigăm înainte, şi Dansatoarea se cabra ca un mînz pur-sînge muşcîndu-şi zăbala, în timp ce la o jumătate de milă în urmă, vedeta se clătina plescăind, împinsă de motoarele ei Allison. Ne îndreptam către Bătrîni şi Gunfire Reef.

Stăteam singur la cîrma Dansatoarei, pe puntea descoperită. În spatele meu erau, Peter Daly şi un marinar de pe nava cealaltă.

Jos, în salon, Chubby şi Angelo stăteau aşezaţi pe banchetă, păziţi de trei soldaţi înarmaţi cu mitraliere.

Dansatoarea fusese prădată de toate proviziile, aşa că nici unul din noi nu mîncase nimic şi nu băuse nici măcar o cafea.

Primul şoc paralzant după capturare trecuse şi acum făceam calcule frenetice, încercînd să găsesc o ieşire din labirintul în care intrasem.

Ştiam că, dacă le arăt lui Daly şi Dada locul din reciful Gunfire, fie că au să-l cerceteze fără să găsească nimic — ceea ce era foarte posibil, căci ce fusese acolo era acum împachetat şi depozitat în largul insulei Big Gull, fie au să găsească altceva. În ambele cazuri nu mă aştepta nimic bun : dacă nu găseau nimic, Daly va avea marea plăcere să mă conecteze la reţeaua electrică pentru a mă face

să vorbesc ; dacă găseau ceva, prezența mea devenea inutilă și o duzină de marinari nerăbdători se vor bate pentru a-mi fi călăi. Gîndul la tîrnăcoape nu-mi plăcea — promitea să fie o treabă scîrboasă!

Dar și șansele de a scăpa păreau foarte mici! Chiar la o jumătate de milă distanță, bătaia tunului de pe vasul lui Dada ne ținea într-o lesă strînsă, și în plus îi aveam la bord pe Daly și patru dintre oamenii lui.

Mi-am aprins primul trabuc pe ziua aceea, care a avut un efect miraculos, fiindcă aproape imediat am început să văd o luminiță la capătul tunelului lung și întunecos. Am mai cugetat un pic pufăind din trabuc și am ajuns la concluzia că merită să-n-cerc, dar mai întîi trebuia să vorbesc cu Chubby! M-am întors și am spus peste umăr :

— Daly, cheamă-l pe Chubby pe punte să preia comanda. Eu trebuie să mă duc jos.

— De ce ? mă întrebă suspicios. Ce vrei să faci ?

— Să zicem că, orice ar fi ,se întîmplă în fiecare dimineață pe la ora asta, și că nimeni altcineva n-o poate face în locul meu. Dacă mă obligi să-ți spun mai mult, am să roșesc.

— Ar fi trebuit să te faci actor, Fletcher. Ai un haz nebun.

— E interesant ce spui. Exact asta îmi trecuse și mie prin cap.

Îl trimise pe soldat în salon să-l aducă pe Chubby, căruia i-am predat cîrma.

— Stai pe-aproape, trebuie să-ți spun ceva, i-am spus din colțul gurii și am coborît în cocpit!

Angelo s-a luminat puțin cînd am intrat în salon și a încercat o imitație a vechiului lui zîmbet vesel dar cei trei paznici, evident plictisiți, și-au

întors armele asupra mea cu mult aplomb şi mi-am ridicat mîinile în grabă.

— Uşurel, băieţi, uşurel, i-am calmat şi m-am strecurat pe lîngă ei, în jos pe scară.

Doi dintre ei m-au urmat însă. M-ar fi urmat şi în cabina de toaletă ca să-mi ţină companie.

— Domnilor, dacă şi în următoarele clipe, critice, veţi continua să vă aţintiţi armele asupră-mi, va trebui, probabil, să brevetaţi leacul pentru constipaţie.

S-au încruntat la mine ezitînd şi le-am închis ferm uşa în nas, adăugînd :

— Dar voi nu vreţi cu tot dinadinsul să luaţi premiul Nobel, nu-i aşa ?

Cînd am redeschis-o, aşteptau exact în aceeaşi poziţie, nici nu se clintiseră. Cu un gest conspirativ, i-am poftit să mă urmeze. Imediat au devenit interesaţi, şi i-am dus în cabina principală. Petrecusem multe ceasuri amenajînd un ascunziş sub patul dublu. Era cam de dimensiunile unui sicriu, cu aerisire. Putea să încapă în el un om, dacă stătea întins. Pe vremea cînd transportam ilegal oameni, fusese o foarte bună ascunzătoare în caz de percheziţie ; acum era un loc foarte bun pentru mărfuri preţioase sau ilicite şi primejdioase. În momentul acela conţinea cinci sute de încărcătoare pentru FN, o ladă de lemn cu grenade de mînă şi două cutii cu scotch Chivas Regal.

Cu exclamaţii de bucurie, ce doi paznici îşi atîrnară pistoalele pe umăr şi scoaseră cutiile cu whisky. Uitaseră complet de mine şi m-am strecurat înapoi pe punte. M-am apropiat de Chubby, întîrziind să iau cîrma.

— Nu te-ai prea grăbit, mîrîi Daly.

— Nu mă grăbesc niciodată cînd mi-e bine; i-am explicat, iar el își pierdu interesul și merse la pupa să privească siajul și nava care ne urma.

— Chubby, am șoptit. Trecerea prin Gunfire. Mi-ai spus odată că se poate intra și dinspre uscat.

— Cînd e fluxul înalt, cu o balenieră condusă de un cîrmaci bun și cu nervii tari. Eu am făcut-o pe cînd eram un puști zănatic.

— Fluxul e maxim în trei ceasuri. Crezi că pot s-o trec pe Dansatoare dincolo ? l-am întrebat.

Expresia de pe fața lui Chubby se schimbă.

— Isuse ! șopti și se întoarse zgîindu-se la mine neîncrezător.

— Pot ? am insistat încet, iar el își supse dinții zgomotos, uitîndu-se la soarele care răsărea și scărpinîndu-și bărbia țepoasă.

Apoi, brusc, ajunse la o concluzie, și scuipă peste bord.

— Tu ai putea, Harry, dar nimeni altul din cei pe care îi cunosc n-ar putea-o face.

— Dă-mi niște amănunte Chubby, repede.

— A fost demult, dar — se apucă să-mi descrie schematic locul — ai trei coturi : stînga, apoi dreapta, apoi stînga din nou, pe urmă e o sugrumătură cu corali pe ambele părți — s-ar putea ca Dansatoarea să treacă, dar are să-și lase ceva vopsea peacolo. Ajungi în bazinul mare din spatele recifului principal. Acolo e loc să întorci și să aștepți momentul potrivit pentru a ieși din nou în larg.

— Mulțumesc, Chubby. Acum du-te jos. Le-am dat paznicilor provizia de whisky. Cînd o să vină vremea să trecem prin spărtură vor fi deja beți morți. Am să bat de trei ori în punte cu piciorul și numai de voi o să depindă să le luați armele și să-i legați cît mai strîns.

Soarele urcase bine şi linia cu trei vîrfuri a Bătrînilor se ridica drept în faţa noastră la cîteva mile, cînd am auzit jos primul hohot răguşit de rîs şi zgomotul de mobilă sfărîmată. Daly nu le-a băgat în seamă şi am continuat să plutim pe apele adăpostite dinspre uscat, îndreptîndu-ne spre Gunfire Reef. Vedeam deja linia zimţată a recifului, ca dinţii negri ai unui rechin foarte bătrîn. Dincolo de el brizanţii înalţi se spărgeau strălucitori şi albi. În spatele lor era oceanul.

M-am strecurat spre recif şi am deschis supapele un pic. Ritmul motorului Dansatoarei se schimbă puţin, dar nu suficient ca să-l alerteze pe Daly. Stătea rezemat de balustradă, plictisit şi neras şi probabil flămînd. Auzeam de-acum bubuitul valurilor în bariera de coral. De jos venea zgomot continuu de petrecere. În cele din urmă Daly se sesiză şi trimise pe soldatul rămas să cerceteze. Acesta, plictisit la rîndul lui, dispăru în cabină şi nu se mai întoarse.

M-am uitat în urmă. Viteza crescută mărea încet dsitanţa dintre Dansatoare şi vedeta rapidă, timp în care noi continuam să ne apropiem de recif.

Priveam nerăbdător în faţă, căutînd semnele şi reperele lui Chubby. Am atins uşor supapele, deschizîndu-le încă puţin. Vedeta rămase încă puţin în urmă.

Brusc, la o mie de metri în faţă, am zărit intrarea în Gunfire Reef. Era marcată de două turnuri de coral mîncat de vreme şi lăsa să se vadă clar diferenţa de culoare între bariera de coral şi apa limpede care trecea prin spărtură.

De jos veni un alt hohot de rîs nestăpînit şi unul din paznici ieşi clătinîndu-se în cocpit. Ajunse la timp la balustradă şi vomită copios în siaj. Apoi

genunchii i se muiară şi se prăbuşi pe punte, unde rămase grămadă, ca un sac uitat de cineva.

Daly scoase o exclamaţie furioasă şi se repezi în jos pe scară. Am profitat de ocazie ca să mai deschid supapele cu încă două gradaţii.

Priveam drept înainte, adunîndu-mi puterile. Trebuia să măresc şi mai mult distanţa dintre Dansatoare şi urmăritori, căci fiecare centimetru ne putea fi de folos să-i derutăm pe tunari.

Mi-am planificat să ajung mai întîi în dreptul canalului şi apoi s-o împing pe Dansatoare prin el cu toată viteza, riscînd mai degrabă colţii de coral decît să testez abilitatea ochitorilor de pe vedetă. Aveam o jumătate de milă de canal strîmt şi întortochiat, printre corali, pînă să ajungem în lagună. Pe cea mai mare parte a lui, Dansatoarea va fi adăpostită de ridicăturile barierei, şi chiar şi meandrele drumului vor contribui la derutarea adversarilor.

Speram, de asemenea, că valurile care treceau prin spărtură au să-i impună Dansatoarei şi o mişcare pe verticală destul de pronunţată, astfel încît va ţopăi pe valuri precum răţuştele de la tir, prin bîlciuri.

Un lucru era sigur : locotenentul Comandor Suleiman Dada, marinar încercat, nu va risca o urmărire prin spărtură, şi deci tunarul lui va trebui să se descurce la o distanţă din ce în ce mai mare.

Am ignorat balamucul alcoolic care se auzea de jos, cu ochii pe gura canalului care se apropia rapid. M-am trezit sperînd că echipajul şi comandantul vedetei erau la fel de buni ochitori pe cît erau de buni marinari.

Peter Daly veni în fugă în sus pe scară şi se repezi la mine. Era roşu la faţă de furie şi mustaţa

încerca să-şi zbîrlească perii mătăsoşi. Buzele i se mişcară o clipă fără a putea să articuleze.

— Le-ai dat să bea, Fletcher, ticălos viclean !

— Eu ? întrebai indignat. Nu fac eu aşa ceva.

— Sînt beţi ca porcii, toţi ! strigă, apoi se întoarse către pupa.

Vedeta era la o milă în urma noastră şi distanţa continua să crească.

— Pui ceva la cale, ţipă, bîjbîind în buzunar, căutînd ceva.

În acel moment am ajuns în dreptul intrării în canal. Am deschis complet ambele supape, iar Dansatoarea mugi şi făcu un salt înainte.

Cu mîinile încă în buzunare, Daly îşi pierdu echilibrul. Se clătină şi continuă să ţipe.

Am tras de cîrmă complet dreapta şi Dansatoarea făcu o piruetă ca de balerină. Daly îşi schimbă direcţia şi, aruncat de-a curmezişul punţii, se izbi zdravăn de balustradă în timp ce Dansatoarea se înclina brusc la rîndul ei. În momentul acela Daly scoase din buzunar un pistol mic, argintiu. Părea să fie de calibru 25, felul de armă pe care o poartă femeile în poşetă.

Am părăsit o clipă cîrma. Aplecîndu-mă, l-am apucat pe Daly de glezne şi l-am ridicat brusc.

— Acum lasă-ne, amice, i-am spus, în timp ce se ducea pe spate peste bord într-o cădere de patru metri, ştergea balustrada punţii inferioare şi cădea apoi dezordonat în apă.

Pe cînd o aliniam pe Dansatoare la intrare, am auzit strigăte, jos, în salon, şi mi s-a strîns inima cînd un pistolmitralieră s-a pornit cu un sunet ca de pînză ruptă — prrr ! — şi gloanţele au ieşit prin puntea din spatele meu, lăsînd o gaură cu marginile bordate cu aşchii albe. Măcar bine că ieşiseră

prin acoperiș, și deci era improbabil ca Chubby sau Angelo să fi fost atinși.

Exact înainte de a trece prin strîmtoarea de coral am mai aruncat o privire în urmă. Vedeta era încă la o milă depărtare și în spuma siajului se vedea săltînd capul lui Daly. M-am întrebat dacă vor ajunge la el înaintea rechinilor.

Apoi n-am mai avut timp pentru speculații. În momentul în care Dansatoarea se arunca prin spărtură, m-a cuprins groaza față de sarcina pe care i-o dădusem.

Dacă mă aplecam peste bord atingeam excrescențele de coral de pe ambele părți, iar sub nivelul apei vedeam formele sinistre ale altor alcătuiri de coral, la pîndă. Prin șerpuirile canalului, apa își mai istovise din forță dar, cu cît înaintam, cu atît redevenea mai violentă, făcînd ca reacțiile Dansatoarei la comenezile cîrmei să fie din ce în ce mai puțin previzibile.

Primul cot ne apăru în față și am cîrmit. Dansatoarea se întoarse cuminte, legănîndu-și fundul și trăgînd foarte puțin către coralul amenințător.

Pe cînd îndreptam cursul pentru următoarea porțiune dreaptă, Chubby se cățără pe punte. Zîmbea de la o ureche la cealaltă. Nu erau decît două lucruri care să-l poată pune în starea asta de spirit, iar unul dintre ele era o păruială zdravănă. Încheieturile degetelor de la mîna dreaptă îi erau zdrelite.

— Jos e liniște, Harry. Angelo are grijă de ei. Privi împrejur. Unde-i polițaiul ?

— S-a dus să înoate puțin.

Nu-mi luam ochii de pe canal.

— Unde-i vedeta ? Ce fac ?

Chubby se uită după ei.

— Nici o schimbare. Am impresia că n-au priceput — stai un pic — ba da, uite-i. Încarcă tunul de pe punte.

Continuam să înaintăm iute pe canal şi am riscat să arunc o privire în urmă. Am văzut, în momentul acela, dîra lungă de fum alb de cordită ieşind ca o pană din ţeava tunului şi, o secundă mai tîrziu, proiectilul ne trecu pe deasupra capetelor, urmat imediat de detunătura seacă.

— Pregăteşte-te, Harry. Curbă la stînga.

Am cotit, iar a doua împuşcătură căzu, prea scurtă, împroşcînd cu ţăndări şi fum albastru una dintre cocoaşele de coral la cincizeci de metri în lateral.

Am dus-o pe Dansatoare înainte şi, pe cînd coteam stînga, un nou proiectil căzu în siajul nostru, ridicînd o coloană înaltă şi graţioasă de apă albicioasă deasupra nivelului punţii. Vîntul, care ne bătea din spate, ne aduse stropii.

Eram deja la jumătatea drumului, iar valurile care se repezeau să ne întîmpine depăşeau doi metri în înălţime, înfuriate de strînsoarea zidurilor de coral.

Ochitorii de pe vedetă făceau tot felul de exerciţii alarmante. Unul din proiectile căzu la cinci sute de metri în urmă, apoi următorul trecu printre mine şi Chubby, un passing-shot al cărui suflu mă aruncă într-o parte.

— Uite strîmtoarea, strigă Chubby nerăbdător, iar mie mi se strînse inima cînd văzui cum se îngusta canalul şi se ridicau meterezele de coral.

Părea imposibil ca Dansatoarea să poată trece printr-o deschizătură atît de mică.

— Gata, Chubby, ţine pumnii strînşi.

Şi, cu supapele încă deschise la maximum, am împins-o pe Dansatoare prin strîmtoare.

L-am văzut strîngînd balustrada cu ambele mîini şi am crezut că oţelul are să se îndoaie de forţa strînsorii.

Parcursesem jumătate din drum cînd ne-am lovit cu un scrîşnet strident. Dansatoarea se clătină şi ezită.

În momentul acela, lîngă noi explodă un alt proiectil. Ţăndări de coral şi fragmente de oţel acoperiră zumzăind puntea, lucru pe care abia dacă l-am observat, concentrat cum eram s-o scot pe Dansatoare din strîmtoare.

Am încercat să mă îndepărtez de zid şi scrîşnetul se auzi de-a lungul babordului. O secundă am rămas înţepeniţi, apoi un val verde, uriaş, se repezi spre noi, ridicîndu-ne şi scoţîndu-ne dintre colţii de coral, apoi am trecut. Dansatoarea se aruncă înainte.

— Chubby, du-te jos. Vezi dacă s-a găurit carena.

Sîngera din pricina unei schije care-l lovise în bărbie, dar se aruncă în jos pe scară.

Fără alte obstacole înainte, îmi putui permite să mai arunc o privire peste umăr, spre vedetă.

Era aproape complet acoperită de un bloc mare de coral, dar trăgea încă foc rapid şi la întîmplare. Părea că s-a oprit la intrarea în canal, probabil ca să-l ia pe Daly, dar, ştiam că oricum nu va mai încerca să ne urmeze. Şi i-ar fi luat patru ore ca să ajungă în spatele insulei Bătrînilor, prin canalul principal.

Apăru şi ultimul cot al canalului şi, din nou, coca Dansatoarei atinse bariera de coral ; zgomotul îmi sfîşia inima. Apoi, în fine, ajunserăm în bazinul adînc din spatele recifului principal, o arenă circulară cu apă adîncă, cu o lăţime de trei sute de metri, mărginită de ziduri de coral şi deschisă

către Oceanul Indian numai în punctul Gunfire Break.

Chubby apăru din nou lîngă mine.

— E etanşă ca o ureche de nutrie, Harry. Nu ia nici un strop de apă.

Mi-am felicitat iubita în gînd

Acum, pentru prima dată eram în bătaia focului celor de peste recif, la depărtare de jumătate de milă, iar ocolul pe care-l făcusem le-o aşezase pe Dansatoare din flanc. Ca şi cînd ar fi simţit că asta e ultima lor şansă, trăgeau spre noi foc după foc.

Proiectilele cădeau ploaie în jurul nostru, prea aproape ca să-mi dea de ales. Am cîrmit din nou, am îndreptat-o pe Dansatoare spre spărtura îngustă şi am lăsat-o să gonească prin trecerea în Gunfire Reef.

I-am dat cursul şi, cînd era prea tîrziu ca să ne mai răzgîndim, am simţit o piatră în stomac la vederea oceanului care ne aştepta dincolo de strîmtoare. Părea că toată apa lumii se strînsese înaintea noastră şi se pregătea să se arunce asupra vasului fragil, ca un monstru vorace.

— Chubby, am strigat cu voce cavernoasă, ia uită-te aici !

— Harry, şopti el, momentu-i numai bun pentru o rugăciune.

Dansatoarea ieşi curajoasă să înfrunte Goliatul marin care o aştepta.

Acesta se repezi, încordîndu-şi umerii monstruoşi, pentru atac, se ridică din ce în ce mai sus, perete verde sticlos — îl auzeam foşnind ca un foc în iarba uscată.

Un nou obuz trecu destul de aproape deasupra noastră, dar mai că nu l-am observat fiindcă Dan-

satoarea tocmai îşi aruncase capul pe spate şi începuse ascensiunea muntelui de apă.

Pe creastă valul se făcea verde pal şi începea să se curbeze, iar Dansatoarea urca precum un ascensor.

Puntea se înclnă abrupt, cu noi agăţaţi neputincioşi de balustradă.

— O ia înapoi, strigă Chubby, în timp ce nava se sprijinea în coadă. Se răstoarnă!

— Haide, treci prin el ! i-am ţipat Dansatoarei. Intră prin zidul ăsta verde ! şi, ca şi cînd m-ar fi auzit, bărcuţa se înfipse cu prova ascuţită în coama valului, cu o clipă înainte ca acesta să se prăbuşească peste noi şi să ne zdrobească.

Trecu peste noi ca un coşmar verde mugind, pînze solide măturară puntea Dansatoarei de la prova la pupa, înalte de doi metri, iar Dansatoarea se cutremură ca sub o lovitură ucigaşă.

Apoi, brusc, ieşirăm prin spinarea valului ; dedesubtul nostru se căsca o vale, un abis în care Dansatoarea se azvîrli în cădere liberă, o cădere în prăpastie, care-ţi lăsa un gol în stomac.

Ne-am oprit din cădere cu o izbitură înfiorătoare, care păru că o imobilizează, şi care, pe mine şi pe Chubby, ne aruncară jos pe punte. Dar, pe cînd mă tîram încercînd să mă ridic, Dansatoarea se scutură de tonele de apă care umpluseră puntea şi se îndreptă către valul următor.

Era mai mic şi nava sări peste coama lui ca un delfin.

— Aşa, iubita mea, i-am strigat, iar ea mai prinse viteză atacînd cel de al treilea val ca un armăsar pur-sînge un obstacol.

Undeva, în apropiere, un alt proiectil de trei livre lovi cerul, dar eram deja scăpaţi din bătaia

focului care, de altfel, a fost şi ultimul pe care l-am auzit.

Soldatul care leşinase în cocpit din cauza excesului de scotch trebuie că fusese luat de valul uriaş, căci nu-l mai văzurăm niciodată. Pe ceilalţi trei i-am lăsat pe o insuliţă la treizeci de mile nord de St. Mary, unde aveau apă sălcie într-o fîntînă, şi pe unde ştiam sigur că trec pescarii de pe continent.

Se treziseră, dar erau toţi grozav de mahmuri! I-am lăsat pe plajă, trei siluete părăsite, şi ne-am îndreptat spre sud, în lumina soarelui care apunea. Cînd ne-am strecurat în Grand Harbour era întuneric. Am ancorat în larg, nevrînd să trag la cheiul Amiralităţii. Nu voiam ca rănile Dansatoarei să devină subiect de speculaţie pentru întreaga insulă.

Chubby şi Angelo vîslră spre ţărm în bărcuţa de salvare — eu eram prea obosit ca să mai fac acest efort şi, fără să mai mănînc nimic, m-am prăbuşit pe patul dublu dn cabina principală şi am dormit neîntors pînă cînd m-a trezit Judith, pe la nouă şi ceva dimineaţa. O trimisese Angelo cu o porţie de plăcintă cu peşte şi şuncă.

— Chubby şi Angelo s-au dus la Madam Eddy să cumpere materialele de care au nevoie pentru reparaţii, îmi spuse. Vin şi ei curînd.

Am înfulecat micul dejun cu o poftă de lup, apoi m-am dus să fac un duş şi să mă bărbieresc. Cînd m-am întors, era tot acolo, aşezată pe marginea patului. Era limpede că avea ceva de discutat.

Îmi opri eforturile stîngace de a-mi bandaja rănile, şi mă obligă să stau jos în timp ce se ocupa de treaba asta.

— Domnu' Harry, nu vrei să mi-l omori pe Angelo sau să-l bagi în închisoare, nu ? mă întrebă.

Dacă aveţi de gînd s-o duceţi tot aşa, o să-l oblig să rămînă pe uscat.

— Grozav, Judith, am spus, rîzînd de grijile ei. De ce nu-l trimiţi pe insula Rawano timp de trei ani, iar tu să rămîi aici ?

— Eşti rău, domnu' Harry.

— Viaţa e rea, Judith, i-am spus, mai blînd. Şi eu şi Angelo facem atît cît putem. Dacă vreau să-mi păstrez iahtul, trebuie să-mi asum unele riscuri. La fel şi Angelo. Mi-a spus că a strîns destui bani ca să-ţi cumpere o căsuţă drăguţă lîngă biserică. Banii ăştia i-a strîns lucrînd cu mine.

Tăcu şi isprăvi de legat bandajele şi, cînd vru să se întoarcă să plece, i-am luat mîna şi am tras-o înapoi. Nu voia să se uite la mine, pînă am luat-o de bărbie şi am obligat-o. Era un copil adorabil, cu ochi mari cenuşii şi pielea netedă şi mătăsoasă.

— Nu te frămînta, Judith. Angelo îmi e ca un frate mai mic. O să am grijă de el.

Se uită atent la mine, lung.

— Vorbeşt serios, nu-i aşa ? mă întrebă.

— Da.

— Te cred, îmi spuse în sfîrşit, şi zîmbi.

Lîngă pielea aurie ca chihlimbarul, dinţii îi erau de o albeaţă perfectă.

— Am încredere în dumneata.

Asta-mi spun întotdeauna femeile : „Am încredere în dumneata". Mare scofală, intuiţia feminină.

— Să-ţi botezi unul din copii cu numele meu, ai auzit ?

— Pe primul, domnu' Harry.

Zîmbetul îi lumină faţa, iar ochii îi străluceau.

— Promit.

— Se spune că, atunci cînd cazi de pe cal, trebuie să te ridici imediat şi să-l încaleci din nou, dacă vrei să nu-ţi pierzi curajul, domnu' Harry.

Fred Coker stătea în fotoliul din agenţia sa de voiaj, avînd în spate un poster cu un ostaş din garda regală şi cu Big Ben — „England Swings" scria pe el. Tocmai terminasem de dezbătut problema comportamentului perfid al inspectorului Peter Daly, deşi aveam o bănuială că îngrijorarea lui Fred Coker era considerabil mai mică decît a mea. El îşi luase comisionul în avans şi nimeni nu încercase să-i bage *lui* gîtul în vreun laţ, după cum nu *lui* îi distruseseră aproape complet nava. Acum discutam dacă aranjamentul nostru mai era sau nu valabil.

— Dar se mai spune, d-le Coker, că, dacă-ţi iese fundul prin găurile pantalonilor, nu trebuie să te ţii prea fudul, i-am spus, şi ochelarii lui Coker sclipiră a mulţumire. Dădu din cap.

— Iar asta, domnu' Harry, e zicala cea mai înţeleaptă dintre cele două, încuviinţă el.

— Accept orice. Carne, cutii sau oase. Cu o singură condiţie. Preţul vieţii mele a crescut la zece mii de dolari pe cursă — înainte.

— Chiar şi la preţul ăsta o să-ţi găsim de lucru, îmi promise, şi am înţeles că pînă atunci muncisem prea ieftin.

— Repede, am insistat.

— Foarte repede, aprobă el. Ai noroc. Nu cred că inspectorul Daly se va întoarce curînd pe St. Mary. Aşa că ai să economiseşti comisionul lui.

— Măcar atîta, am aprobat la rîndul meu.

In următoarele şase săptămîni am făcut trei curse de noapte. Două de persoane şi o cutie — toate mai jos de gurile rîului, în ape portugheze. Per-

soanele erau doi tipi, fiecare singur, negri, tăcuți, în uniforme de camuflaj, pe care i-am dus departe în sud, în puncte de mare penetrație. I-am lăsat pe plaje îndepărtate, întrebîndu-mă cu ce misiuni secrete veniseră și cîtă suferință și moarte vor rezulta din sosirea lor secretă.

„Cutia" a fost, de fapt, optsprezece lăzi lunguiețe de lemn, cu însemne chinezești. Le-am preluat de la un submarin, pe canal, și le-am predat într-un estuar, descărcate în niște canoie scobite, legate cîte două ca să aibă stabilitate mai mare. N-am comunicat cu nimeni și nimeni n-a încercat să ne pună bețe în roate.

Cursele au fost ușoare și am strîns optsprezece mii de dolari — destul ca să ne țină în sezonul mort, pe mine și restul echipajului, în stilul de viață obișnuit. Mai mult, intervalul de pace și liniște mi-a fost suficient ca să-mi vindec rănile și să-mi recapăt forțele. La început zăceam în hamac ore în șir, între palmieri, citind sau dormind. Apoi, pe măsură ce mă înzdrăveneam, am început să înot și să pescuiesc, să fac plajă, să prind stridii și languste, pînă mi-am recăpătat pe deplin forța, suplețea și bronzul.

Rana s-a vindecat lăsînd o cicatrice groasă și neregulată, tribut talentelor chirurgicale ale lui Mac Nab, care mi se încolăcea pe piept și pe spate ca un dragon purpuriu, furios. Într-o privință avusese dreptate; rupturile masive ale mușchilor brațului stîng îl lăsaseră țeapăn și slăbit. Nu-mi puteam ridica cotul mai sus de umăr și mi-am pierdut titlul de campion la lupte indiene, în fața lui Chubby, în barul de la Lord Nelson. Speram, însă, că înotul și exercițiile regulate or să-l întărească.

Pe măsură ce-mi refăceam forțele, mi se trezeau din nou și curiozitatea și spiritul de aventură.

Am început să visez balotul învelit în pînză, din largul insulei Big Gull. Într-unul din vise mă scufundam și deschideam pachetul, care conținea o statuetă micuță, cît un bibelou de Dresda, o sirenă aurie cu figura dulce a surorii May și cu niște sîni uluitori, cu coada grațioasă în formă de seceră, ca a unui marlin. Mica sirenă îmi zîmbea timid și îmi întindea mîna. În palmă ținea un șiling strălucitor de argint.

— Sex, bani și sturioni, am recapitulat cînd m-am trezit — bătrînul și nesofisticatul Harry, pradă ușoară pentru Freud.

Dar în momentul acela am fost sigur că nu va trece mult pînă mă voi întoarce la insula Big Gull.

Pînă să-l conving pe Fred Coker să-mi aranjeze o partidă de pescuit a trecut mult și sezonul s-a apropiat de sfîrșit, și experiența a fost amară ca un vin prost.

Grupul era format din doi industriași nemți supraponderali și flasci, cu nevestele lor grase și pline de bijuterii. Am muncit din greu pentru ei și i-am pus pe amîndoi pe urma unor pești buni.

Primul a fost un marlin mare, negru, dar individul și-a blocat mulineta înainte de vreme, cînd peștele era încă în forță și dornic de fugă. L-a ridicat pe neamț cu totul de pe scaun și, înainte să apuc să-i deblochez mulineta, mi-am văzut undița de trei sute de dolari dispărînd peste bord. Fibra de sticlă se rupse ca un băț de chibrit.

Celălalt membru al grupului, după ce a pierdut doi pești buni, a gîfîit și a asudat timp de trei ore luptîndu-se cu un pui de marlin albastru. Cînd, în cele din urmă, a reușit să-l aducă la cange, cu greu m-am îndurat să înfig fierul în el și mi-a fost rușine să-l atîrn pe digul Amiralității. Am făcut fotografiile la bordul Dansatoarei și am dus peștele

pe uscat pe furiș, învelit înntr-o velă. Ca și Fred Coker, am și eu o reputație de păzit. Totuși industriașul german fusese atît de încîntat de isprava lui, încît a strecurat în gheara mea avară o primă de cinci sute de doari. I-am spus că peștele era magnific, minciună care valora o mie. Întotdeauna îmi fac datoria pînă la capăt. Apoi vîntul a început să bată spre sud, temperatura apei din canal a scăzut cu patru grade și peștele a dispărut.

Am desfăcut și am curățat echipamentul de pescuit și l-am pus la păstrare, într-un strat gros de vaselină aurie. Am scos-o pe Dansatoare pe uscat în docul de alimentare și am revăzut carena, am curățat și refăcut peticele provizorii pe care le pusesem pe rănile făcute de reciful Gunfire.

Apoi am vopsit-o pînă cînd a început să strălucească, suplă și frumoasă, după care am pus-o din nou pe apă și am dus-o la locul de ancoraj. Acolo ne-am pus pe muncă încetișor, de la linia de plutire în sus, am curățat-o de vopsea, am șmirgheluit-o, am revopsit-o și am verificat sistemul electric, mai sudînd un contact pe ici, mai înlocuind un fir pe colo. Nu ne grbeam. Mai aveam trei săptămîni pînă sosea următorul grup — o expediție biologică marină de la o universitate canadiană.

Între timp zilele se răceau, iar eu simțeam din nou ce bine e să fii întreg și sănătos. Cinam la palatul guvernatorului cam o dată pe săptămînă și de fiecare dată trebuia să spun întreaga poveste a duelului cu Guthrie și Materson. Președintele Biddle știa istoria pe dinafară și mă corecta dacă omiteam fie și un singur amănunt. De fiecare dată se termina cu Președintele care striga înfierbîntat : „Arată-le cicatricea, d-le Harry !" și trebuia să-mi deschei cămașa apretată chiar acolo, la masă.

Erau zile frumoase, de lîncezeală. Viața insulei se scurgea lent pe lîngă mine. Peter Daly nu se mai întorsese pe St. Mary și, după șase săptămîni, Wally Andrews a fost avansat inspector și șef al forțelor de poliție. Unul din primele lucruri pe care le-a făcut a fost să-mi înapoieze carabina FN.

Această perioadă liniștită era presărată cu momente scurte de anticipație. Știam că într-o zi, curînd, aveam să mă întorc la Big Gull și la trebușoara aia neterminată din adîncul limpede al apei, și gîndul ăsta îmi făcea plăcere.

Apoi într-o vineri seară, încheiam o săptămînă, împreună cu echipajul meu, în barul de la Lord Nelson. În locul turmei care altădată se înghesuia în jurul lui Angelo vinerea seara, acum Judith venea cu noi. Îi făcea bine, Angelo nu mai bea pînă la nesimțire.

Chubby și cu mine tocmai ne începeam primul duet pe seara aceea, cu un decalaj de numai cîteva măsuri, cînd Marion se strecură pe scaunul de lîngă mine.

Mi-am pus brațul pe după umerii ei și i-am ținut halba la gură în timp ce ea bea cu sete, iar asta m-a făcut s-o iau și mai tare înaintea lui Chubby cu cîntecul.

Marion lucra la centrala telefonică a hotelului Hilton. Era o minionă drăgălașă, cu o mutriță sexy și păr lung și drept. Pe ea o folosise Mike Guthrie drept sac de box cu atît de multă vreme în urmă.

Cînd Chubby și cu mine am reușit să ajungem la sfîrșitul refrenului, Marion îmi spuse :

— Vă caută o doamnă, domnu' Harry.

— Ce doamnă?

— La hotel, a venit cu avionul de dimineață! Știa și cum vă cheamă și tot. Vrea să vă vadă!

I-am spus că vă întîlnesc astă-seară și că o să vă transmit mesajul.

— Cum arată? am întrebat-o pe Marion, interesat.

— E frumosă, domnu' Harry. Și e o doamnă!

— Pare genul meu, am încuviințat, și am comandat o bere pentru Marion.

— Nu te duci s-o vezi acum?

— Cu tine alături, Marion, toate femeile frumoase din lume pot să aștepte pînă mîine.

— Vai, domnu' Harry, ești dracu' gol, a chicotit ea, strîngîndu-se încă un pic lîngă mine.

— Harry, spuse Chubby din partea cealaltă, am să-ți spun acum ceva ce nu ți-am mai spus niciodată.

A sorbit lung din halbă, apoi a continuat cu ochii scăldați în lacrimi sentimentale.

— Harry, te iubesc. Te iubesc mai mult decît pe propriul meu frate.

Am ajuns la Hilton cu cîteva minute înaintea prînzului. Marion ieși din birouașul din spatele recepției. Avea căștile încă agățate de gît.

— Vă așteaptă pe terasă.

Îmi arătă cu mîna, dincolo de holul mare, decorat în stil hawaiian 'ersatz'.

— Doamna blondă în costum de baie galben.

Citea o revistă, culcată pe burtă pe una din canapelele înclinate și era cu spatele la mine, astfel încît prima mea impresie a fost a unei mase de păr blond, des și strălucitor, tapat ca o coamă de leu, apoi lăsat să cadă într-o cascadă suplă și aurie.

Mi-a auzit pașii. S-a întors, și-a ridicat ochelarii de soare și i-a pus pe cap, apoi s-a ridicat în picioare și am realizat că era minionă, nu părea să-mi ajungă mai sus de piept. Și costumul era

minion, lăsînd să se vadă un pîntec lat cu un buric adînc, umeri fermi, uşor bronzaţi, sîni mici şi o talie îngustă. Picioarele aveau o linie frumoasă, vîrîte într-o pereche de sandale, cu unghiile vopsite în roşu, permanent, asortate cu unghiile lungi de la mîini. Mîinile, cu care îşi înfoia părul, erau mici şi frumoase.

Era puternic machiată dar cu multă măiestrie, în aşa fel încît tenul avea o strălucire moale, sidefie, iar obrajii şi buzele îi erau subtil fardate. Ochii aveau gene lungi artificiale, iar pleoapele erau marcate cu culoare şi cu tuş, care le dădeau o înclinaţie orientală.

— Harry, dragule!

Ceva în adîncul meu scoase un strigăt de avertisment căruia aproape că i-am dat ascultare. Ştiam bine genul, mai fuseseră şi altele ca ea — feline micuţe care torc — aveam şi cicatrici doveditoare, cicatrici trupeşti şi sufleteşti. Dar nimeni nu poate spune despre bătrînul Harry că încearcă să se ascundă atunci cînd e prins cu pantalonii în vine.

Plin de curaj, am păşit spre ea, mijindu-mi ochii şi strîmbîndu-mi gura în zîmbetul ăla de puştan năbădăios, care de obicei le dinamitează.

— Salut, am spus, eu sînt Harry Fletcher.

M-a privit, începînd de la picioare şi urcînd un metru nouăş' doi pînă la creştet, unde privirea i-a stăruit speculativ, cu buza de jos lăsată.

— Bună, răspunse, cu vocea răguşită, ca şi cînd şi-ar fi pierdut respiraţia — atent exersată. Eu sînt Sherry North, sora lui Jimmy North.

Eram pe veranda colibei, seara. Era răcoare, şi apusul era o spectaculoasă desfăşurare pirotehnică ce inflama palmierii şi se topea deasupra lor.

Ea bea un Pimms no 1, cu fructe și gheață — una din specialitățile mele cu calități seducătoare — și purta un caftan dintr-un material ușor, vaporos prin care trupul i se vedea ca o umbră, cum stătea sprijinită de balustradă, în lumina apusului. Nu-mi dădeam seama dacă mai purta și altceva pe sub caftan, și asta, împreună cu clinchetul gheții din paharul ei îmi distrăgeau atenția de la scrisoarea pe care o citeam. Mi-o arătase cu o parte din scrisorile ei de recomandare. Era o scrisoare de la Jimmy North, scrisă cu cîteva zile înaintea morții. Am recunoscut scrisul, iar întorsătura frazei era tipică puștului isteț și entuziast. Citind, am uitat de prezența surorii și m-am cufundat în amintiri. Era o scrisoare lungă și entuziastă, scrisă ca unui prieten apropiat, cu apropouri subtile la misiune și la succesul ei, cu promisiuni pentru un viitor bogat și vesel și plin de lucruri bune.

Gîndul la băiatul aflat acum în mormîntul său singuratic din adînc, mă străbătu dureros, gîndul la visurile zadarnice, irosite odată cu el, la fel ca algele de mare putrezite.

Apoi, brusc, din pagină sări propriul meu nume: „...nu te poți opri să-ți placă, Sherry. E un tip înalt și aparent dur, plin de cicatrici și bătătorit ca un motan bătrîn care toată viața s-a bătut pe aleile dintre blocuri, în fiecare noapte. Dar sub aparența asta, pot să jur că e tare blînd. Pare că-i place de mine. Ba chiar îmi dă sfaturi părintești "

Continua așa și m-am simțit stînjenit și gîtlejul mi s-a strîns; am luat o înghițitură de whisky care mi-a adus lacrimi în ochi și a făcut cuvintele să-mi joace în fața ochilor, pînă am terminat scrisoarea și am împăturit-o.

I-am dat-o lui Sherry și m-am dus la capătul celălalt al verandei. Am rămas acolo o vreme, ui-

tîndu-mă la apele golfului. Soarele alunecă sub orizont şi se făcu deodată întuneric şi frig.

M-am întors şi am aprins lampa, aşezînd-o sus ca să nu ne bată în ochi. M-a urmărit în tăcere pînă am terminat de turnat al doilea scotch şi m-am aşezat în scaunul de trestie.

— O.K., am spus, deci eşti sora lui Jimmy. Ai venit la St. Mary să mă vezi. De ce?

— Ai ţinut la el, nu? m-a întrebat dezlipindu-se de balustradă şi venind să se aşeze lîngă mine.

— Eu ţin la o mulţime de oameni. E o slăbiciune a mea.

— A murit... vreau să spun... a fost aşa cum au scris ziarele?

— Da, am spus, aşa a fost.

— Ţi-a spus vreodată ce căutau acolo?

Am scuturat din cap.

— Erau foarte ascunşi. Iar eu nu pun întrebări.

Tăcu, întinzînd degetele lungi cu unghii smălţuite în pahar ca să apuce o felie de ananas, ciuguli din fruct cu dinţii mici şi albi, lingîndu-şi apoi buzele cu o limbă rozalie şi ascuţită ca a unei pisici.

— Fiindcă Jimmy te-a plăcut şi a avut încredere în tine, şi fiindcă eu cred că ştii mai mult decît ai spus oricui altcuiva, şi pentru că am nevoie de ajutorul tău, am să-ţi spun o poveste, O.K.?

— Ador poveştile, am spus.

— Ai auzit vreodată de maimuţa pe băţ? mă întrebă.

— Sigur, e o jucărie pentru copii.

— E în acelaşi timp, numele de cod pentru un avion de vînătoare american, cu decolare verticală.

— A, da, îmi amintesc, am văzut un articol în Time. Niște interpelări în senat. Dar am uitat amănuntele.

— S-au ridicat obiecții la investiția de șapte sute cincizeci de milioane de dolari.

— Da, îmi amintesc.

— Acum doi ani, mai exact pe 16 august, un avion prototip și-a luat zborul de la baza aeriană Rawano din Oceanul Indian. Era înarmat cu patru rachete aer-apă, „ucigătoare de balene", fiecare dintre ele dotată cu focos nuclear tactic...

— O încărcătură destul de periculoasă.

Dădu din cap.

— „Ucigătorul de balene" e proiectat conform unui concept cu totul nou în ce privește rachetele. Este un dispozitiv de detectare și urmărire a submarinelor scufundate sau la suprafață. Poate distruge un portavion, sau își poate schimba mediul — aer cu apă — și se poate scufunda o mie de stînjeni, ca să distrugă un submarin inamic.

— Mamă! am spus și am mai luat o înghițitură de whisky.

Ajunsesem la subiecte complicate.

— Îți aduci aminte de 16 august din anul acela? Erai aici?

— Eram aici, dar a fost tare demult. Împrospătează-mi memoria.

— Ciclonul Cynthia, spuse ea.

— Dumnezeule, da, desigur.

Se abătuse urlînd asupra insulei, vîntul care bătea cu peste trei sute de kilometri pe oră îmi smulsese acoperișul colibei și aproape o scufundase pe Dansatoare în Grand Harbour. Astfel de furtuni nu erau chiar neobișnuite în această zonă.

— Avionul a decolat din Rawano cu cîteva minute înainte de izbucnirea taifunului. Douăsprezece

minute mai tîrziu pilotul s-a catapultat şi avionul s-a prăbuşit în oceaen cu tot cu cele patru focoase nucleare şi cu cutia neagră. Radarul din Rawane era orbit de taifun. N-au putut să-i înregistreze traiectoria.

În sfîrşit, începea să capete sens.

— Şi unde intră Jimmy în toată istoria asta?

Făcu un gest nerăbdător.

— Aşteaptă, spuse, apoi continuă. Ai vreo idee care ar putea fi valoarea încărcături pe piaţa liberă?

— Îmi închipui că ţi-ai putea scrie singur ceeul, cu bătaie de unul-două milioane de dolari.

Bătrînul Harry era tot numai urechi, nu degeaba făcuse atîtea exerciţii în ultima vreme.

Sherry înclină din cap.

— Pilotul de încercare de pe prototip era un comandor în Marina Militară americană, pe nume William Bryce. La o înălţime de cincizeci de mii de picioare avionul s-a defectat, chiar înainte de a ieşi prin vîrful conului furtunii. Bryce s-a luptat cu el pînă jos, era un ofiţer conştiincios, dar la cinci sute de picioare a înţeles că nu mai era nimic de făcut. S-a catapultat şi a privit avionul prăbuşindu-se.

Vorbea atent, alegîndu-şi cuvintele în mod ciudat, prea tehnice pentru o femeie. Toate astea le învăţase pe dinafară, eram sigur — de la Jimmy? Sau de la altcineva?

„Harry, cască urechile, ca să afli cît mai multe", mi-am spus.

— Billy Bryce a supravieţuit timp de trei zile pe o plută de cauciuc, în mijlocul oceanului şi al taifunului, înainte de a fi găsit de unul din elicopterele de la baza Rawano. Avusese destul timp de gîndire. Unul din lucrurile la care se gîndise era valoarea încărcăturii, pe care o comparase cu leafa

lui de comandor. Declarația sa de la tribunal a omis amănuntul că avionul se prăbușise la o distanță care-i permitea să fie văzut de pe mal, ca și faptul că Bryce reușise să-și stabilească niște puncte de reper fixe înainte de a fi purtat de vînt în larg.

Nu găseam nici o fisură istoriei ei, suna perfect — și foarte interesant.

— Verdictul tribunalului a fost „eroare de pilotaj" și Bryce și-a dat demisia. Cariera lui a fost distrusă de acest verdict. A hotărît să-și cîștige pensia și, în același timp, să-și spele reputația. Avea de gînd să forțeze Marina să-și răscumpere „ucigătoarele de balene" și să accepte probele din cutia neagră.

Am vrut să pun o întrebare, dar Sherry m-a oprit din nou cu un gest. Nu voia ca recitalul să-i fie întrerupt.

— Jimmy lucrase pentru Marina Militară S.U.A. — la inspectarea carenei unuia din transportoarele lor; îl cunoscuse pe Bryce. Se împrieteniseră, așa că lui Bryce i s-a părut normal să apeleze la Jimmy. Ei doi nu aveau destul capital pentru a organiza expediția, deci s-au gîndit să-și găsească niște sponsori. Dar cum ăsta nu e unul din lucrurile pe care să le dai la anunțuri în Time, încă nu ajunseseră la o concluzie atunci cînd Billy Bryce a fost ucis în Thunderbird-ul său, pe autostrada M4, lîngă Heathrow.

— Parcă-i un blestem, am spus.

— Ești superstițios, Harry? m-a întrebat ea, privindu-mă cu ochii ei migdalați, ca de tigroaică.

— Un pic, am recunoscut, iar ea a dat din cap de parcă ar fi stocat atent informația, înainte de a continua.

— După moartea lui Billy, Jimmy a continuat acțiunea. A găsit sprijin financiar. Nu mi-a spus la cine, dar am bănuit că nu erau niște tipi prea curați. A venit aici cu ei — iar restul îl știi.

— Restul îl știu, am încuviințat și, instinctiv, mi-am masat cicatricea îngroșată, pe sub mătasea cămășii. Bineînțeles, cu excepția locului în care s-a prăbușit avionul.

Ne-am privit lung.

— Ție ți l-a spus? am întrebat-o, iar ea a negat din cap.

— Ei, povestea a fost interesantă, i-am zîmbit. Ce păcat că nu putem verifica dacă e și adevărată.

Se ridică abrupt și se îndreptă din nou către balustrada verandei. Își cuprinse brațele, era atît de furioasă încît, dacă ar fi avut coadă, ar fi șfichiuit cu ea ca o leoaică.

Am așteptat-o să își revină și a venit și momentul în care a ridicat din umeri și s-a întors din nou cu fața la mine. Avea un zîmbet ușor.

— Ei, asta e. Am crezut că am dreptul la o parte din pradă. Jimmy a fost fratele meu, și am făcut cale lungă pînă aici pentru că el a ținut la tine și a avut încredere în tine. Am crezut că putem lucra împreună dar, dacă vrei să iei tu totul, nu cred că am să te împiedic.

Și-a scuturat părul, care i s-a unduit, lucind în lumina lămpii. M-am ridicat.

— Hai să te duc acasă, am spus, punîndu-i mîna pe braț. Și-a ridicat ambele brațe și și-a încleștat degetele în părul creț și des de pe ceafa mea.

— E cale lungă pîn-acasă, a șoptit și m-a tras spre ea, ridicîndu-se pe vîrfuri.

Avea buzele moi și umede și o limbă îndrăzneață și febrilă. Se depărtă după o vreme și îmi zîmbi,

cu ochii împăienjeniți, cu respirația întretăiată și rapidă.

— Poate că, pînă la urmă, n-am făcut drumul degeaba?

Am ridicat-o în brațe, era ușoară ca un copil; mi-a cuprins gîtul cu brațele și și-a lipit obrazul de al meu, în timp ce o duceam înăuntru. Învățasem demult că e bine să mănînci atîta timp cît ai ce, fiindcă nu se știe niciodată cînd vine foametea!

Chiar și lumina blîndă a zorilor era crudă cu ea, cum stătea întinsă pe pat, adormită, sub plasa de țînțari de deasupra patului dublu. Fardul i se întinsese pe față, mînjind-o. Și dormea cu gura deschisă. Coama de păr blond nu mai era decît un pămătuf încîlcit care nu se asorta cu triunghiul de cîrlionți de la baza pîntecului. O găseam respingătoare în dimineața asta, căci, în timpul nopții, descoperisem că d-ra Sherry era o psihopată sadică!

M-am dat ușor jos din pat și am privit-o cîteva momente, căutînd în zadar pe fața ei o asemănare cu Jimmy North. Am renunțat și, gol încă, am ieșit din colibă pe plajă.

Era vremea fluxului. M-am aruncat în apa rece, înotînd pînă la intrarea în golf. Înotam iute, trăgînd tare în stilul crawl australian, iar apa sărată făcea să usture zgîrieturile adînci de pe spate.

Era una din diminețile mele norocoase, prieteni vechi mă așteptau dincolo de recif: un banc de delfini, care se repeziră în întîmpinarea mea, tăind suprafața întunecată cu aripioarele dorsale, cînd săreau peste valuri. Mă înconjurară șuierînd și sforăind, cu orificiile respiratorii din vîrful capului închizîndu-se și deschizîndu-se ca niște guri mici și cu gurile imense căscate în zîmbete prostești, de plăcere.

M-au tachinat timp de zece minute înainte ca unul dintre masculii mai bătrîni să-mi dea voie să-l apuc de aripioara dorsală şi să-l las să mă remorcheze. Era ca o extraordinară plimbare cu sania, care făcea apa să mi se ridice spumă în jurul pieptului şi capului.

M-a dus la o jumătate de milă în larg, pînă cînd forţa apei m-a smuls de pe spinarea lui.

Aveam mult de înotat înapoi, iar delfinul continua să se învîrtă în jurul meu, înghiontindu-mă din cînd în cînd în spate, invitîndu-mă la o nouă plimbare. Cînd am ajuns în dreptul recifului m-au fluierat în semn de rămas bun şi s-au îndepărtat graţioşi, lăsîndu-mă să mă întorc fericit la mal. Braţul mă durea puţin, dar durerea era semn de însănătoşire şi de reîntoarcere a forţelor.

Patul era gol şi uşa de la baie încuiată. Probabil îşi rade subţiorile cu aparatul meu, m-am gîndit. M-a cuprins un val de iritare, unui ins ca mine nu-i place să i se strice obiceiurile. Am folosit duşul pentru oaspeţi ca să dau jos sarea de pe mine, şi iritarea mi-a mai dispărut sub valurle de apă fierbinte. Apoi, împrospătat dar neras şi flămînd ca un piton, m-am îndreptat spre bucătărie. Tocmai frigeam jambonul cu ananas şi ungeam cu unt felii groase de pîine prăjită cînd intră Sherry în bucătărie.

Era din nou, imaculată. Pesemne avea în poşeta Gucci un întreg galantar cosmetic; părul îi era din nou tapat şi fixat în coama de leoaică.

Avea un zîmbet năucitor.

— Bună dimineaţa, iubitule, spuse, ş veni către mine să mă sărute îndelung. Eram mai indulgent acum faţă de lume şi creaturile ei. Nu mă mai respingea femeia asta strălucitoare. Starea de spirit pe care mi-o dăduseră delfinii se întorsese şi

veselia mea era probabil molipsitoare. Am rîs mult în timpul micului dejun, după care am dus ibricul de cafea pe verandă.

— Cînd mergem să căutăm avionul? mă întrebă deodată, şi, fără să-i răspund, mi-am turnat o cană de cafea neagră şi tare.

Sherry North hotărîse, în mod evident, că o noapte în compania ei mă făcuse sclavul ei pe viaţă. S-ar putea să nu fiu un mare cunoscător al femeilor, dar am totuşi ceva experienţă — vreau să spun, nu sînt virgin — şi nu mi se părea că farmecele ei merită patru rachete cu focoase nucleare şi cutia neagră a unui avion de luptă.

— De îndată ce-mi spui unde trebuie să ajungem, i-am răspuns prudent.

E o veche prejudecată feminină că, dacă un brbat ţi-a produs plăcere, trebuie să plătească pentru asta. Eu sînt de mult de părere că ar trebui să fie invers.

Se întinse peste masă şi mă apucă de încheietura mîinii; ochii de tigru erau din nou mari şi melancolici.

— După noaptea trecută, şopti răguşit, ştiu că avem un viitor minunat, Harry. Tu şi eu, împreună!

Stătusem treaz vreme îndelungată noaptea trecută şi ajunsesem la o concluzie. În pachet nu putea fi un avion întreg ci, probabil o părticică din el, ceva care permitea o identificare certă. Aproape sigur nu era nici cutia neagră, nici vreunul din proiectile. Jimmy North nu avusese timp să detaşeze cutia neagră din carlingă, chiar dacă ar fi ştiut unde se află şi dacă ar fi avut uneletele necesare. Pe de altă parte pachetul nu avea nici forma şi nici dimensiunile unei rachete, era un obiect rotund şi compact, fără o linie aerodinamică.

Era, aproape sigur, un obiect inofensiv. Dacă o luam pe Sherry North cu mine să-l recuperăm, nu dădeam din mînă decît o carte lipsită de importanţă, dacă ea arăta ca un atú major.

Nu trădam nimic, nici locul naufragiului din Gunfire Reef, nici vreun alt obiect de valoare asociat lui.

În schimb era ca şi cînd aş fi trimis hăitaşi să stîrnească tigrii. Va fi interesant de observat exact cum reacţionează Madmoiselle North, odată ce va fi aflat locul naufragiului.

— Harry, îmi şopti din nou, te rog, şi se aplecă mai tare spre mine. Trebuie să mă crezi. Niciodată n-am simţit ce simt acum. Din prima clipă în care te-am văzut, am ştiut...

M-am trezit din calcule şi m-am aplecat spre ea, afişînd o mină pasionată şi cam tembelă, dornică de plăceri.

— Draga mea, am început, dar vocea mi se înecă şi am strîns-o puternic în braţe, dar am simţit-o cum se încordează, iritată fiindcă îi întindeam rujul şi îi ciufuleam coafura sofisticată. Simţeam efortul pe care-l făcea ca să îmi răspundă cu aceeaşi pasiune.

— Şi tu simţi la fel? întrebă ea, din adîncurile îmbrăţişării, înăbuşită la pieptul meu şi, ca să mă amuz urmărind-o cum joacă un rol pe care singură şi-l impusese, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în direcţia patului răscolit.

— Am să-ţi artă ce simt pentru tine, am murmurat pătimaş.

— Iubitule, protestă disperat, nu acum.

— De ce nu?

— Avem atîtea de făcut. Avem timp mai tîrziu, tot timpul din lume.

Cu aparentă părere de rău am lăsat-o jos, deci în realitate îi eram recunoscător fiindcă știam că, după un mic dejun uriaș cu jambon și trei căni de cafea, mi-ar fi dat arsuri la stomac.

Era douăsprezece și cîteva minute cînd am ieșit din Grand Harbour îndreptîndu-ne spre sud și apoi spre est. Echipajului îi spusesem să își ia o zi liberă, pe țărm, căci nu mergeam la pescuit.

Chubby o măsură pe Sherry North, în bikini, întinsă pe puntea cocpitului și se încruntă neutru, dar Angelo îșî dădu ochii peste cap și întrebă:

— Croazieră de plăcere? cu o anumită intonație.

— Numai la prostii ți-e gîndul, l-am mustrat, iar el a rîs încîntat, ca și cînd i-aș fi făcut cel mai frumos compliment, și o luară amîndoi în sus pe dig.

Dansatoarea valsă în josul colierului de atoli și insule pînă cînd, puțin după ora trei, am ajuns în trecătoarea adîncă dintre insulele Little Gull și Big Gull și apele albastre ale Mozambicului.

Aveam o briză suficientă ca să dea o răcoare plăcută zilei și să stîrnească un pic de spumă albă și ușoară pe crestele valurilor.

Manevram atent, cu ochii pe Big Gull în timp ce o aduceam pe Dansatoare în poziție. Cînd am ajuns în dreptul reperelor am împins-o puțin dincolo de ele, ca să-i las loc să se întoarcă. Apoi am tăiat motoarele și am alergat pe puntea din față ca să las ancora.

Dansatoarea se întoarse și se așeză ca o domnișoară bine crescută.

— Ăsta e locul?

Sherry îmi urmărise toate mișcările cu privirile ei neliniștitoare, de felină.

— Asta e, şi am riscat forţînd nota îndrăgostitului fără leac, arătîndu-i şi punctele de reper.

— Am aliniat palmierii ăia doi, cei aplecaţi, cu palmierul ăla stingher de pe linia orizontului; vezi?

Dădu tăcută din cap şi din nou am remarcat privirea aceea, ca şi cînd ar fi stocat o informaţie importantă.

— Şi acum ce facem? întrebă.

— Asta e locul unde s-a scufudat Jimmy, i-am explicat. Cînd a revenit la bord era grozav de agitat. A vorbit în secret cu ceilalţi — Materson şi Guthrie — şi agitaţia i-a cuprins şi pe ei. Jimmy a coborît din nou cu nişte frînghie şi cu o pînză. A stat acolo destul de mult, după care, cînd s-a întors, au început împuşcăturile.

— Da, aprobă ea repede.

Referirile la moartea fratelui ei păreau s-o lase rece.

— Ar trebui să plecăm acum, înainte să ne vadă cineva.

— Să plecăm? am întrebat, privind-o. Dar credeam că o să aruncăm şi noi o privire?

Şi-a dat seama că greşise.

— Trebuie să ne organizăm bine, să ne întoarcem cînd sîntem perfect pregătiţi, cînd vom fi făcut toate aranjamentele să ridicăm la suprafaţă şi să transportăm...

— Iubita mea, am zîmbit. N-am bătut atîta cale ca să nu aruncăm măcar un ochi.

— Cred că nu e bine, Harry, strigă ea după mine, dar eu deja deschideam capacul motorului.

— Hai ne întorcem altă dată, insistă, dar am coborît scara care ducea la spalierul unde erau aşezate rezervoarele de oxigen şi am dat jos un set dublu Draeger. I-am pus valva şi i-am probat etanşeitatea trăgînd aer prin piesa de cauciuc.

Aruncînd o privire iute ca să mă asigur că nu mă urmărește, am întins o mînă și am împins comutatorul mascat care coordona sistemul electric. Acum nimeni nu mai putea porni motoarele Dansatoarei, cît eu nu eram la bord.

Am agățat scara pentru scufundări înafara bordului de la pupa și m-am îmbrăcat în cocpit — costum de neopren cu mîneci scurte și cagulă, centură cu lest și cuțit, mască Nemrod compactă, labe.

Mi-am atîrnat în spinare tuburile de oxigen și am luat un colac de frînghie ușoară, de nylon, pe care mi l-am prins de centură.

— Și dacă nu te întorci, ce se întîmplă ? întrebă Sherry, arătîndu-se pentru prima oară îngrijorată. Vreau să spun, ce se întîmplă cu mine ?

— Ai să te stingi de dor, i-am spus și mi-am dat drumul peste bord, nu spectaculos, pe spate, ci pe scară, mai potrivit cu vîrsta și demnitatea mea.

Apa era limpede ca aerul de munte și, înotînd spre fund, vedeam toate detaliile lui, la cincizeci de picioare dedesubt.

Era un peisaj de coral, cu o lumină pestriță și culori uluitoare. M-am prelins spre el, spre formele lui sculptate, îndulcite și îmblînzite de plante marine, animate de mișcarea peștilor tropicali, ca miliarde de pietre nestemate. Erau crevase adînci și turnuri înalte de coral cu întinderi de alge între ele și spații deschise, acoperite cu nisip de coral, orbitor de alb.

Reperele mele fuseseră surprinzător de corecte, dacă ținem seamă de faptul că ele fuseseră stabilite pe cînd abia dacă mai eram conștient, datorită pierderii de sînge. Aruncasem ancora aproape exact pe pachetul învelit în pînză. Zăcea pe una din întinderile nisipoase și arăta ca un înspăimîn-

tător monstru marin, verde și îndesat, cu frînghiile plutind în jur ca niște tentacule.

M-am ghemuit lîngă el și bancurile de peștișori, vărgați ca niște zebre în auriu și negru, se adunară în jurul meu în număr atît de mare, încît a trebuit să suflu bule de aer spre ei să-i gonesc, ca să-mi continui treaba.

Mi-am desfăcut frînghia de nylon de la centură și am prins-o cu un capăt de balot, smucind zdravăn de ea ca să mă asigur. Apoi m-am ridicat din nou la suprafață, filînd frînghia. Am ieșit la treizeci de picioare de pupa Dansatoarei, am înotat pînă la scară și m-am cățărat în cocpit. Am fixat bine celălalt capăt de brațul scaunului de luptă.

— Ce-ai găsit ? mă întrebă Sherry, nerăbdătoare.

— Încă nu știu, îi spusei.

Rezistasem tentației de a deschide pachetul pe fundul apei. Speram că va merita sacrificiul, ca să-i urmăresc expresia cînd voi desface pînza.

Mi-am scos echipamentul de scufundare și l-am spălat cu apă dulce înainte de a-l pune la loc în dulap. Voiam ca tensiunea s-o mai roadă încă puțin.

— Fir-ai să fii, Harry, hai să-l aducem sus, izbucni ea în cele din urmă.

Îmi aminteam că pachetul era greu ca pămîntul dar, în momentul acela, toate forțele mele erau pierite. Acum mă proptii în rama punții și începui să trag de frînghie. Era greu, dar nu imposibil și am continuat să încolăcesc frînghia udă, pe măsură ce o recuperam, cu mișcarea suplă din încheietură a unui bătrîn pescar.

Pînza verde ieși la suprafață în lateral, moale și plină de apă. M-am întins și am apucat de sfoara înnodată și, într-o încordare, l-am ridicat peste

bord, unde a zdrăngănit greu pe puntea cocpitului — metal de lemn.

— Deschide-l, comandă Sherry nerăbdătoare.

— Imediat, doamnă, am spus trăgîndu-mi cuţitul de la brîu.

Era ascuţit ca un brici şi am tăiat fiecare sfoară dintr-o singură mişcare.

Sherry se aplecă înainte plină de nerăbdare şi, în timp ce trăgeam de cutele ţepene ale pînzei, îi urmăream atent figura.

Expresia de anticipaţie lacomă se transformă într-una de triumf atunci cînd recunoscu obiectul. Îl recunoscu înaintea mea, apoi un văl de incertitudine i se aşternu pe ochi şi pe faţă.

Minunat jucat, era o actriţă de talent. Dacă nu l-aş fi aşteptat încordat, jocul rapid de emoţii mi-ar fi scăpat.

Am privit în jos la obiectul umil pentru care deja atît de mulţi oameni fuseseră ucişi sau mutilaţi, sfîşiat între surpriză, mirare şi dezamăgire. Nu era ce mă aşteptasem.

Jumătate din el era mîncat rău ca o maşină de sablat, iar bronzul era crud, lucios şi adînc marcat. Jumătatea de sus era intactă, acoperită cu un strat gros, verzui, dar urechea de care se agăţa era neatinsă, cu ornamentaţia încă vizibilă în ciuda coroziunii — un simbol heradic, sau o parte a lui, ceva scris cu înfloriturî în stil vechi. Scrisul era fragmentar, parte din el fusese şters cu o linie neregulată, lăsînd să se vadă numai metalul strălucitor, mîncat.

Era clopotul unui vas, turnat în bronz masiv, trebuie să fi cîntărit aproape cincizeci de kilograme cu cupola boltită şi gura largă, deschisă.

Curios, l-am rostogolit pe-o parte. Limba era corodată serios ; în interior erau incrustate crustacee şi scoici. Conturul lăsat prin corodare pe exteriorul său mă intriga, pînă cînd am înţeles care ar putea fi explicaţia. Mai văzusem şi altădată obiecte marcate în mod asemănător, după o şedere îndelungată în apă. Clopotul fusese îngropat pe jumătate în nisipul de pe fund, lăsînd porţiunea expusă pradă acţiunii fluxului din Gunfire Break, iar particulele fine de nisip de coral abraziv curăţaseră o jumătate de centimetru din suprafaţa exterioară a metalului.

Pe de altă parte, jumătatea care stătuse îngropată rămăsese protejată şi am examinat acum mai atent literele — VVN L.

Era un W — lăbărţat sau rupt, urmat imediat de un N perfect, apoi un spaţiu şi un L întreg ; după aceea, literele fuseseră din nou obliterate.

Blazonul încrustat în metal, pe partea opusă a clopotului, avea un desen complicat, cu două fiare sălbatice — probabil lei — care ţineau un scut şi un cap acoperit cu un coif. Mi se părea vag cunoscut, şi mă întrebam unde îl mai văzusem.

M-am lăsat pe călcîie şi am privit-o pe Sherry North. N-a fost în stare să-mi susţină privirea.

— Ciudat lucru, am spus. Un avion cu reacţie care avea atîrnat de bot un mare clopot de bronz.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Nici eu.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus să-mi iau un trabuc din salon. L-am aprins şi m-am aşezat în scaunul de luptă.

— O.K. Hai s-auzim teoria ta.

— Nu ştiu ce să zic, Harry. Zău că nu ştiu.

— Hai să-ncercăm să ghicim, am propus. Încep eu.

Se întoarse cu faţa spre ocean.

— Avionul cu reacţie s-a preschimbat într-un bostan, am îndrăznit. Ce zici de asta ?

Se întoarse din nou către mine.

— Harry, nu mă simt prea grozav. Cred că mi se face rău.

— Şi ce facem ?

— Hai să ne-ntoarcem, acum.

— Mă gîndeam să mă mai scufund o dată, să mai arunc o privire.

— Nu, spuse ea repede. Te rog, nu acum. Nu mă mai simt în stare. Hai să mergem. Putem să ne întoarcem, dacă va trebui.

I-am cercetat faţa, căutînd semne ale răului ; arăta ca o reclamă pentru alimentaţia sănătoasă.

— Bine, acceptai — de fapt o nouă scufundare nu prea avea rost, dar numai eu ştiam asta. Hai acasă, să încercăm să-i dăm de capăt.

M-am ridicat şi m-am apucat să înfăşor la loc clopotul de bronz.

— Ce-ai de gînd să faci cu ăsta ? m-a întrebat, neliniştită.

— Îl pun bine, i-am spus. În nici un caz n-am să-l duc cu mine înapoi pe St. Mary, să-l expun în piaţa mare. Cum spuneai, ne putem oricînd întoarce.

— Da, mă aprobă grăbită. Aşa e, ai dreptate.

Am aruncat încă o dată balotul peste bord şi m-am dus să trag ancora.

Pe drumul spre casă am descoperit că prezenţa lui Sherry North pe punte mă irita. Aveam o mulţime de lucruri la care trebuia să mă gîndesc. Am trimis-o jos să facă o cafea.

— Tare, i-am spus, şi cu patru linguriţe de zahăr. Are să-ţi vindece şi răul de mare.

Reapăru pe punte după nici două minute.

— Aragazul nu se aprinde, se plînse.

— Trebuie să deschizi mai întîi rezervorul principal de gaz.

I-am explicat unde găseşte robinetele.

— Şi nu uita să le închizi cînd termini, altfel transformi barca într-o bombă.

Făcea o cafea lamentabilă.

Era seară tîrziu cînd am ancorat în Grand Harbour, şi cînd am lăsat-o pe Sherry la intrarea hotelului se întunecase. Nu m-a invitat înăuntru să bem ceva, ci m-a sărutat numai pe obraz şi mi-a spus :

— Iubitule, în noaptea asta vreau să fiu singură. Sînt istovită. Mă bag în pat chiar acum. Lasă-mi timp să mă gîndesc şi, cînd o să mă simt mai bine, o să ne putem face planuri mai limpezi.

— Te iau de-aici, la ce oră ?

— Nu, spuse. Ne întîlnim pe vas. Devreme. La opt. Aşteaptă-mă acolo, putem vorbi în linişte. Numai noi doi, fără nimeni altcineva, da ?

— O aduc pe Dansatoare la chei la opt, i-am promis.

Fusese o zi secetoasă şi, în drum spre casă, m-am oprit la Lord Nelson.

Angelo şi Judith erau cu un grup gălăgios de vîrsta lor într-unul din separeuri. Mă chemară şi-mi făcură loc să şed între două fete.

Am cumpărat pentru fiecare cîte o bere şi Angelo se aplecă spre mine, secretos :

— Hei, căpitane, îţi trebuie camioneta astă-seară ?

— Da, am spus. Ca să ajung acasă.

Ştiam ce urmează. Angelo se purta ca şi cînd ar fi deţinut acţiuni din vehicul.

— Şefule, astă seară e o petrecere mare la South Point — dintr-o dată folosea o grămadă de „şefi" şi „căpitani" — şi m-am gîndit că, dacă te ducem pînă în Turte Bay, ne dai şi nouă camioneta. Vin eu să te iau mîine dimineaţă, promit.

Am sorbit o înnghiţitură din halbă, toţi mă urmăreau cu ochi atenţi.

— E o petrecere mare, domnu' Harry, spuse Judith. Te rugăm.

— Vii şi mă iei la şapte fix, Angelo, auzi ? după care a izbucnit un hohot spontan de rîs de uşurare.

S-au înghesuit care mai de care să-mi cumpere o bere.

Am avut o noapte agitată, cu somn zbuciumat întretăiat de perioade de veghe. Am visat din nou visul în care mă scufundam după balotul învelit în pînză. El conţinea şi de data asta o mică sirenă de Dresda, dar sirena avea înfăţişarea lui Sherry North care îmi întindea macheta unui avion de luptă cu reacţie, care se preschimba într-un bostan atunci cînd întindeam mîna să-l iau. Pe bostan erau gravate literele V V N L.

După miezul nopţii a început să plouă, perdele groase de apă şi fulgere care proiectau siluetele palmierilor ciufuliţi pe cerul întunecat.

Încă ploua cînd am coborît pe plajă, iar stropii grei explodau ca nişte bombe minuscule pe trupul meu gol. În lumina puţină, marea era neagră şi norii de ploaie se întindeau pînă la orizont. Am înotat singur pînă mult dincolo de recif dar, cînd m-am întors, am constatat că excursia nu-mi adusese buna dispoziţie obişnuită. Eram vînăt şi tremuram de frig şi un presentiment vag dar persistent al primejdiei şi necazurilor mă bîntuia sîcîitor.

Terminasem de mîncat cînd a apărut camioneta pe cărarea care tăia plantaţia de palmieri, plescăind prin bălţoace, stropită toată cu noroi şi cu farurile încă aprinse.

În curte, Angelo începu să strige : „Eşti gata, Harry ?“ şi am ieşit alergînd, cu o pălărie marinărească, de muşama, pe cap.

Angelo mirosea a bere, era vorbăreţ şi avea ochii uşor înceţoşaţi.

— Lasă-mă să conduc eu, i-am spus şi, cît am traversat insula, mi-a făcut o descriere minut cu minut a marii petreceri — şi din cîte mi-a spus am tras concluzia, că peste nouă luni, avea să fie o epidemie de naşteri pe St. Mary.

Îl ascultam numai cu o ureche fiindcă, din ce ne apropiam mai tare de oraş, neliniştea mea sporea.

— Hei, Harry, copiii au zis să-ţi mulţumesc că ne-ai împrumutat camioneta.

— Cu plăcere, Angelo.

— Am trimis-o pe Judith pe vas, să facă puţină curăţenie şi să-ţi pregătească o cafea.

— Nu era nevoie, am spus.

— Ea a vrut în mod special, ştii, aşa, ca să-ţi mulţumească.

— E-o fată tare bună.

— Aşa e, Harry. O iubesc — şi Angelo începu să cînte „Devil Woman“, în stil Mick Jagger.

După ce am trecut creasta, cînd trebuia s-o luăm în jos spre vale, am avut o inspiraţie neaşteptată. În loc să o ţin drept pe strada Frobisher pînă în port, am luat-o la stînga pe aleea circulară de deasupra portului şi a spitalului, pe aleea cu smochini indieni pînă la Hilton Hotel. Am parcat camioneta sub copertină şi am intrat în hol.

La recepție nu era nimeni atît de devreme dimineața, dar m-am aplecat peste ghișeu și m-am uitat în birouașul lui Marion. Era acolo și, cînd m-a văzut, fața i s-a luminat într-un zîmbet larg și și-a scos căștile.

— Bună ziua, domnu' Harry.

— Bună Marion, scumpeteo, îi întorsei zîmbetul. D-ra North e în camera ei ?

Expresia i se schimbă.

— A, nu, spuse. A plecat de mai bine de o oră.

— A plecat ? m-am holbat la ea.

— Da, s-a dus la aeroport cu autobuzul hotelului. Voia să prindă avionul de 7,30. Marion se uită la ceasul ieftin, japonez, pe care îl avea la mînă. Au decolat acum zece minute.

Mă luase complet prin surprindere. Dintre toate, ăsta era lucrul la care mă așteptam cel mai puțin. Multe secunde la rînd, n-a avut nici un sens, apoi, brusc și oribil, a căpătat unul.

— Dumnezeule, am spus. Judith !

Și am rupt-o la fugă spre mașină. Angelo îmi văzu fața cînd m-am apropiat, s-a ridicat în scaun și s-a oprit din cîntat.

M-am aruncat la volan și am pornit motorul apăsînd pedala pînă la podea și am întors pe două roți, cu motorul urlînd.

— Ce s-a întîmplat, Harry ? întrebă Angelo.

— Judith ? am întrebat încruntat. Ai trimis-o pe vas — cînd ?

— Cînd am venit să te iau pe tine.

— A pecat imediat ?

— Nu, mai avea să se spele și să se îmbrace.

Vorbea direct, neascunzînd faptul că dormiseră împreună. Simțea tensiunea momentului.

— Apoi avea de mers pe jos de la fermă pînă-n vale.

Angelo locuia cu o familie de țărani lîngă izvor, erau trei mile de mers pe jos.

— Dă, Doamne, să ajungem la timp, am șoptit.

Camioneta gonea în jos pe drum, am schimbat vitezele ca la curse cînd am ieșit pe porți pe-o parte cu roțile scîrțiind, apoi am călcat iar tare accelerația, redresînd mașina din derapaj prin forța motorului.

— Ce dracu' s-a întîmplat, Harry ? mă întrebă din nou.

— Trebuie s-o oprim înainte de a ajunge la bordul Dansatoarei, i-am spus încruntat, gonind pe aleea circulară, spre oraș.

Dincolo de fort, la picioarele noastre, se deschidea panorama lui Grand Harbour. N-a mai pierdut timpul cu întrebări prostești. Lucrasem destul de multă vreme împreună ca să știe că, atunci cînd spun un lucru, așa e.

Dansatoarea era încă la locul ei de ancoraj, printre celelalte nave de pe insulă și, la jumătatea drumului spre ea, se vedea Judith vîslind în bărcuță. Chiar de la distanța asta distingeam mica siluetă feminină și recunoșteam loviturile de vîslă, scurte, eficiente. Era născută aici pe insulă, și vîslea la fel de bine ca un bărbat.

— N-o să reușim, spuse Angelo. Are să ajungă pe vas înainte ca noi să ajungem la Amiralitate.

În capătul străzii Frobisher mi-am pus podul palmei stîngi pe claxon și am încercat să-mi fac drum, sunînd din el continuu. Dar era duminică dimineață, zi de piață, și deja străzile se umpleau de lume. Țăranii veniseră la oraș în care cu boi și în rable străvechi.

Blestemîndu-mi neputința, claxonam încercînd să-mi croiesc drum prin ei.

Ne-a luat trei minute să acoperim distanța de o jumătate de milă, din capătul străzii pînă pe digul Amiralității.

— Oh, Doamne, am spus, aplecîndu-mă în scaun și trecînd printre porțile de plasă și traversînd liniile de cale ferată.

Bărcuța era legată într-o coastă a Dansatoarei Valurilor și Judith tocmai urca peste bord. Purta o bluză verde ca smaraldul și o pereche de jeans scurți. Părul îi era strîns într-o coadă lungă, pe spate. Am oprit camioneta în derapaj lîngă depozitele de ananas și am luat-o la goană pe dig, împreună cu Angelo.

— Judith ! am răcnit, dar vocea mea nu a ajuns pînă în partea cealaltă a golfului.

Fără să privească înapoi, Judith dispăru în salon. Angelo și cu mine alergarăm pînă la capătul cheiului. Amîndoi strigam cît ne țineau plămînii, dar ne bătea vîntul din față și Dansatoarea era la cinci sute de metri depărtare, pe apele golfului.

— Uite o barcă !

Angelo mă prinse de braț. Era o barcă pescărească, veche, construită în clinuri, legată cu un lanț de un inel fixat în ponton.

Am sărit în ea de la o înălțime de aproape trei metri și am căzut grămadă. unul peste altul M-am repezit împleticindu-mă la lanțul care ținea barca legată. Avea niște verigi de oțel galvanizat, groase de un sfert de țol și un lacăt greu de alamă care o fixa de inel.

Mi-am înfășurat lanțul de două ori în jurul încheieturii, am proptit un picior în ponton și am tras. Lacătul sări în țăndări, iar eu am căzut pe

spate în fundul bărcii. Angelo pusese deja vîslele în furcheți.

— Vîsleşte ! i-am strigat. Vîsleşte cît poți !

Stăteam la prova, cu mîinile făcute pîlnie la gură, strigînd după Judith, şi încercînd să-mi fac vocea auzită deasupra vîjîitului vîntului.

Angelo vîslea frenetic, înfigînd penele vîslelor scurt şi adînc, mult în spate şi apoi aruncîndu-şi toată greutatea corpului asupra lor, cînd intrau în apă. La fiecare mişcare aerul îi ieşea din piept cu o izbucnire aspră.

La jumătatea drumului un alt nor de ploaie se abătu asupra noastră, acoperind Grand Harbour ca un giulgiu, în valuri mişcătoare. Îmi bătea în faţă şi trebuia să-mi mijesc ochii ca să văd ceva.

Silueta Dansatoarei era acoperită de ploaia cenuşie, dar ne apropiarăm. Începusem să sper că Judih avea să mătură şi să facă ordine prin cabine înainte de a aprinde un chibrit ca să dea foc instalaţiei din bucătărie. Începusem de asemenea să sper că mă înşelasem şi că Sherry North nu-mi lăsase un cadou de despărţire.

Dar îmi răsuna încă în urechi propria mea voce care îi spusese, cu o zi înainte, lui Sherry North :

— Trebuie mai întîi să deschizi rezervorul principal de gaz.

Ne apropiam de Dansatoare, care părea suspendată de firele de ploaie, fantomatic de albă şi lipsită de substanţă printre vîrtejurile de negură.

— Judith ! am strigat.

Acum trebuia să mă audă, eram destul de aproape. La bord se aflau două rezervoare de butan de treizeci de litri, suficient ca să distrugă o casă mare, de cărămidă. Gazul era mai greu decît aerul, odată scurs se va lăsa în jos, umplînd cala Dansatoare cu un amestec exploziv de gaz şi aer. Nu era

nevoie decît de scînteia unei baterii sau de un chibrit.

M-am rugat să mă fi înşelat şi am urlat din nou. Apoi Dansatoarea sări în aer.

Izbucni mai întîi o flacără albastră cumplită care străbătu vasul. L-a despicat cu o lovitură ca de baros şi i-a deschis suprastructura, ridicînd-o ca pe un capac.

Dansatoarea tresări sub lovitura mortală şi suflul ne izbi ca o furtună. Am simţit mirosul electric din aer, înţepător ca o lovitură sfîrîitoare de fulger pe o bucată de fier.

O priveam pe Dansatoare murind, o moarte teribilă, violentă ; apoi carena sfîşiată şi lipsită de viaţă se răsturnă, iar apa cenuşie şi rece se repezi să o umple. Motoarele grele o traseră încet la fund, şi curînd dispăru în apele întunecate ale lui Grand Harbour.

Angelo şi cu mine stăteam îngheţaţi de groază, ghemuiţi în barca ce se legăna violent, şi ne holbam la apa agitată, presărată cu resturi — tot ce mai rămăsese dintr-un vas minunat şi dintr-o fată frumoasă. Am simţit cum mă cuprinde o disperare profundă, voiam să plîng, să urlu, dar eram ca paralizat.

Angelo fu primul care se clinti. Sări în picioare cu un sunet din gîtlej, ca de fiară rănită. Încercă să se arunce peste bord, dar l-am prins şi l-am ţinut.

— Lasă-mă ! ţipă el. Trebuie să mă duc după ea !

— Nu !

Mă luptam cu el în bărcuţa care se legăna nebuneşte.

— N-are nici un rost, Angelo !

Chiar dacă ar fi străbătut cele patruzeci de picioare de apă sub care zăcea acum scheletul sfărîmat al Dansatoarei, ce avea să găsească acolo putea să-l scoată din minți. Judith fusese în centrul exploziei, supusă efectului complet al acesteia, la distanță atît de mică.

— Lasă-mă, lua-te-ar dracu' !

Angelo își eliberă un braț și mă lovi peste față; dar am văzut lovitura venind și am întors capul. Îmi zdreli pielea obrazului, dar știam că acum are să se potolească.

Bărcuța era pe punctul de a se răsturna. Deși avea douăzeci de kilograme mai puțin decît mine, Angelo se zbătea cu forța unui nebun. Acum o striga pe nume.

— Judith, Judith, pe un ton tot mai ridicat, isteric.

Mi-am luat mîna dreaptă de pe umărul lui și l-am îndepărtat puțin de mine, aranjîndu-l cu grijă. L-am lovit cu muchia palmei drepte, fără ca mîna să mi se miște mai mult de zece centimetri. L-am lovit curat, sub urechea stîngă, și a căzut instantaneu fără cunoștință L-am întins confortabil pe fundul bărcii. Am vîslit spre ponton, fără să mă mai uit înapoi. Eram golit de orice senzație, amorțit.

L-am cărat pe Angelo pe dig fără să-i simt greutatea. L-am dus cu mașina la spital, unde MacNab era de gardă.

— Dă-i ceva care să-l țină inconștient la pat pe următoarele douăzeci și patru de ore, i-am spus lui MacNab, care începu cu protestele.

— Uite ce e, bețiv păgubos, i-am spus încet; nu aștept decît un pretext ca să te bat măr.

Păli într-atît, încît vasele sparte de pe nas şi obrajii îi ieşeau perfect în evidenţă.

— Stai... ascultă... Harry, bătrîne, începu el.

Am făcut un pas către el, iar el o trimise imediat pe soră la dulapul cu medicamente.

L-am găsit pe Chubby la micul dejun ; mi-au trebuit cîteva minute ca să-i explic ce se întîmplase. Am plecat spre fort cu camioneta. Wally Andrews reacţionă cu promptitudine. A trecut peste completarea declaraţiilor şi a celorlalte formalităţi poliţieneşti ; în schimb, am umplut camioneta cu echipamentul de scufundare al poliţiei şi, pînă cînd am ajuns în port, jumătate din populaţia de pe St. Mary formase o mulţime tăcută, strînsă de-a lungul digului. Unii văzuseră, alţii numai auziseră explozia.

Din cînd în cînd cîte o voce îmi transmitea condoleanţe. Am cărat echipamentul pînă la barca pescărească.

— Cineva să-l găsească pe Fred Coker, le-am spus. Spuneţi-i să vină aici cu un sac şi un coş.

Urmară comentarii murmurate.

— Hei, domnu' Harry, era cineva la bord ?

— Voi aduceţi-l pe Fred Coker, le-am spus şi am pornit-o cu barca spre locul de ancoraj al Dansatoarei.

În timp ce Wally ţinea bărcuţa pe loc deasupra noastră, Chubby şi cu mine am coborît în apa mîloasă a portului.

Dansatoarea zăcea cu burta în sus la o adîncime de patruzeci şi cinci de picioare — probabil cu căile de acces în interiorul ei, căci carena fusese despicată pe toată lungimea chilei. Era mult dincolo de orice speranţă că ar mai fi putut pluti vreodată.

Chubby a rămas să aştepte lîngă spărtură, în timp ce eu am intrat.

Ce mai rămăsese din bucătărie era plin cu bancuri agitate de peşti. Era o frenezie grozavă şi, cînd am văzut din ce se hrăneau, m-am înecat şi mi s-a făcut rău.

Singurul lucru după care am recunoscut-o pe Judith au fost zdrenţele de material verde atîrnate de bucăţile de carne. Am scos-o în trei bucăţi mai mari, pe care le-am pus în sacul de pînză adus de Fred Coker.

M-am scufundat din nou imediat şi mi-am deschis drum prin carena zdrobită pînă în compartimentul de sub bucătărie, unde cele două butelii de gaz stăteau încă fixate în lăcaşurile lor. Ambele robinete erau complet deschise ; cineva desfăcuse furtunele ca să lase gazul să iasă liber.

Niciodată n-am simţit o furie atît de îngrozitoare ca atunci. Era atît de puternică fiindcă se hrănea din ceea ce pierdusem. Dansatoarea dispăruse — şi Dansatoarea reprezentase jumătate din existenţa mea. Am închis robinetele şi am reconectat furtunele recipientelor de gaz. Era o chestiune personală, aveam să mi-o rezolv singur.

Pe dig, în timp ce mă îndreptam din nou spre camionetă, singurul lucru care-mi mai dădea puţină linişte era faptul că Dansatoarea fusese asigurată. Va mai fi şi un alt vas, nu la fel de frumos şi de îndrăgit ca Dansatoarea, dar un vas.

Am văzut, în mulţime, faţa lucitoare şi neagră a lui Hambone Williams, barcagiul portului. De patruzeci de ani îşi fîţîia bărcuţa încolo şi încoace, pe trei penny un drum.

— Hambone ! l-am strigat. Ai dus pe cineva pe Dansatoare azi-noapte ?

— Nu, domnu'Harry.

— Nimeni-nimeni ?

— Numai pe prietena d-voastră. Își lăsase ceasul în cabină. Am dus-o să și-l ia.

— Doamna ?

— Da, doamna cu părul galben.

— La ce oră, Hambone ?

— Pe la nouă. Am făcut rău, domnu' Harry ?

— Nu, deloc.

Pe Judith am îngropat-o a doua zi înainte de amiază. Am reușit să obțin locul de lîngă mama și tatăl ei. Asta i-a plăcut lui Angelo. A spus că nu voia ca Judith să se simtă singură acolo sus, pe deal. Angelo era încă pe jumătate drogat — a stat tăcut și visător lîngă mormîntul deschis.

A doua zi dimineață am început toți trei operațiunile de salvare a echipamentului de pe Dansatoare. Am muncit din greu zece zile, recuperînd tot ceea ce putea avea valoare — de la undițele pentru pescuitul peștelui mare și carabina FN, pînă la elicele gemene, de bronz. Cala și punțile erau atît de tare distruse încît nu se mai putea recupera nimic.

La sfîrșitul acestor zece zile, Dansatoarea Valurilor devenise doar o amintire. Am cunoscut multe femei, din care a rămas numai un gînd plăcut atunci cînd aud un anumit cîntec sau cînd simt un anumit parfum.

Ca și ele, Dansatoarea începea să se piardă în trecut.

În a zecea zi m-am dus la Fred Coker — în momentul în care am intrat în biroul lui am știut că ceva e în neregulă. Fața îi strălucea de o transpirație nervoasă, ochii îi alunecau de colo-colo în spatele ochelarilor scînteietori iar mîinile, neliniș-

tite ca niște șoricei speriați, alergau pe sugativă, săreau să ajusteze nodul de la cravată sau să netezească șuvițele subțiri de păr de pe țeasta lucioasă. Știa că venisem să discutăm despre asigurare.

— Domnule Harry, vă rog să nu vă enervați, mă sfătui.

Ori de cîte ori cineva îmi spune chestia asta, mă enervez foarte rău.

— Ce e Coker ? Haide, spune !

Am trîntit un pumn în birou, iar el a sărit din scaun și ochelarii cu rame aurii i-au alunecat pe nas în jos.

— D-le Harry, vă rog...

— Spune, vierme mizerabil...

— D-le Harry, e vorba de prima de asigurare pentru Dansatoare.

Mă uitam la el, fix.

— Vedeți, n-ați cerut niciodată pînă acum... părea așa o risipă să...

Am găsit cuvintele.

— Ai băgat banii în buzunar, am șoptit, căci vocea mă părăsise pe neașteptate. Nu ai plătit companiei primele de asigurare.

— Ați înțeles.

Fred Coker dădu din cap.

— Știam că o să înțelegeți.

Am încercat să sar peste birou ca să economisesc timp, dar m-am împiedicat și am căzut. Fred Coker sări din scaunul lui și îmi alunecă printre degetele întinse să-l agațe. Fugi la ușa din spate, trîntind-o după el.

Am trecut aproape prin ușă, smulgînd broasca și lăsînd-o să atîrne în balamalele sparte.

Fred Coker fugea de parcă avea îngerii morții pe urme, ceea ce ar fi fost mai bine pentru el. L-am prins în dreptul ușilor mari care dădeau în alee și

l-am ridicat de beregată cu o singură mînă, înghesuindu-l într-o stivă de sicrie ieftine din lemn de brad.

Îşi pierduse ochelarii şi plîngea de frică, lacrimi mari i se prelingeau încet din ochii neajutoraţi şi miopi.

— Ştii că am să te omor, i-am şoptit, iar el a gemut, cu picioarele dănţuindu-i la zece centimetri de podea.

Mi-am tras pumnul drept înapoi, şi m-am propţit solid pe picioare. L-ar fi descăpăţînat.

N-am putut s-o fac, dar trebuia să lovesc ceva. Am dat un pumn coşciugului de lîngă urechea lui dreaptă. Lemnul se sparse, apoi se crăpă pe toată lungimea coşciugului. Fred Coker ţipă ca o puştoaică isterică la un festival pop, şi l-am lăsat să cadă. Picioarele nu-l mai ţineau şi se prăbuşi pe podeaua de beton.

L-am lăsat să zacă acolo gemînd şi bolborosind de groază şi am ieşit în stradă, mai aproape de faliment ca niciodată în ultimii zece ani.

Domnul Harry, transformat dintr-o trăsătură de condei în Fletcher, şobolan de ponton şi păduche de uscat. Era un caz clasic de întoarcere în timp — încă înainte de a ajunge la Lord Nelson reîncepusem să gîndesc la fel ca în urmă cu zece ani. Deja calculam procentaje, cîntăream şanse.

Chubby şi Angelo erau singurii clienţi ai barului la ora aceea, atît de devreme după-amiază. Le-am povestit, şi au rămas tăcuţi. Nu era nimic de comentat.

Am băut primul pahar în linişte, apoi l-am întrebat pe Chubby :

— Ce-ai să faci acum ? iar el a dat din umeri.

— Mai am încă vechea balenieră...

Lungă de douăzeci de picioare, era proiectată de amiralitate cu puntea deschisă, dar plutea bine.

— O să ies iarăşi după cioturi.

„Cioturile" erau langustele mari de recif. Cozile, congelate, aduceau bani frumoşi. Aşa îşi cîştigase Chubby pîinea înainte ca Dansatoarea şi cu mine să venim la St. Mary.

— O să-ţi trebuiască motoare noi. Sea Gulls-urile pe care le ai sînt vechi şi obosite.

Am mai băut o bere în timp ce-mi făceam socotelile — la naiba, o mie — două de dolari nu mai contau prea mult pentru mine.

— Îţi cumpăr două motoare noi Envirude de douăzeci de cai putere pentru barcă, Chubby, m-am oferit.

— Nu te las, Harry.

Se încruntă indignat şi scuturâ din cap.

— Am strîns destui bani lucrînd pentru tine! Vorbea serios.

— Şi tu, Angelo ? am întrebat.

— Cred că o să-mi vînd sufletul pe-un contract în Rawano.

— Nu, Chubby se zbîrli la gîndul ăsta. O să am nevoie de echipaj pe barca de pescuit cioturi.

Deci ei erau aranjaţi. Eram uşurat, fiindcă mă simţeam răspunzător pentru soarta amîndorura. Mă bucuram mai ales că Chubby va fi aici să aibă grijă de Angelo. Puştiul resimţea foarte greu moartea lui Judith. Era tăcut şi retras, fără nici o urmă a vechiului Romeo. Îi dădusem mult de lucru la recuperarea rămăşiţelor de pe Dansatoare, şi numai asta, aparent, îi lăsase timpul necesar să-şi revină dn lovitură.

Acum, însă, se apucase de băut din greu, combinînd păhăruţele de brandy ieftin cu halbe de bere. Iar asta e cea mai dăunătoare metodă de a

bea, e ca și cînd ai bea alcool metilic, știu din proprie experiență.

Chubby și cu mine am luat-o încet, zăbovind asupra halbelor, căci dincolo de glume se ascundea conștiința faptului că ajunsesem la o răscruce și că, de mîine, nu vom mai umbla împreună. Și asta dădea serii un iz nelămurit, ca sentimentul unei pierderi inevitabile.

În seara aia intrase în port, pentru aprovizionare și reparații, un trauler sud-african. Cînd, în sfîrșit, Angelo și-a pierdut cunoștința, eu și Chubby am început să cîntăm. Șase din membrii cei mai solizi de pe trauler și-au exprimat dezaprobarea în termeni dintre cei mai calomnioși. Nici eu nici Chubby nu puteau lăsa astfel de insulte să treacă fără să răspundem. Am ieșit cu toții să discutăm în curtea din spate.

A fost o discuție extraordinară, cînd a venit Wally Anderson cu echipa de intervenții ne-au arestat pe toți.

— Sînge din sîngele meu... o ținea Chubby morțiș pe cînd ne clătinam braț la braț pe culoarul care ducea spre celule. Să ridice el mîna la mine. Fiul surorii mele...

Wally a fost suficient de uman încît să trimită pe unul din polițiști la Lord Nelson după ceva care să ne facă soarta mai ușoară. Eu și Chubby ne împrietenirăm la toartă cu marinarii de pe trauler, din celula alăturată, trecîndu-ne sticla dintr-o parte în alta, printre bare.

A doua zi cînd ne-au dat drumul, căci Wally a refuzat să ne trimită în judecată, m-am urcat în mașină și m-am dus la Turle Bay, să mă apuc să închid coliba. M-am asigurat că baia era curată, am aruncat cîteva mîini de naftalină în dulapuri și

nu mi-am bătut capul să încui ușa. Pe St. Mary nu există spargeri.

Pentru ultima dată am înotat dincolo de recif și timp de o jumătate de oră, am sperat că vor veni delfinii. N-au venit, am înotat înapoi, am făcut un duș și mi-am schimbat hainele, mi-am luat de pe pat vechiul sac de campanie din pînză și piele și am ieșit în curte, unde era parcată mașina. Am trecut printre palmieri fără să mă uit înapoi, dar mi-am promis că mă voi întoarce într-o zi.

Am tras în parcarea din fața hotelului și mi-am aprins un trabuc. Cînd și-a terminat progrmaul, la prînz, Marion a ieșit prin față și a pornit-o pe drum în jos, legănînd obraznic din poponeț, sub fusta mini.

Am fluierat și m-a văzut. S-a strecurat pe scaunul de lîngă mine.

— Domnu' Harry, îmi pare așa de rău de barcă...

Am stat de vorbă cîteva minute pînă să pot pune întrebarea.

— D-ra North, cît a stat la hotel, a dat vreun telefon sau a transmis vreo telegramă ?

— Nu-mi aduc aminte, domnu' Harry, dar, dacă vrei, pot să verific.

— Acum ?

— Sigur, încuviință.

Și mai e ceva, vrei să-l întrebi pe Dicky dacă i-a făcut vreo poză ?

Dicky era fotograful ambulant al hotelului, aveam o șansă să aibă o poză a lui Sherry North în albumul lui.

Marion a lipsit aproape trei sferturi de oră dar s-a întors zîmbind triumfător.

— A dat o telegramă în seara dinaintea plecării. Îmi dădu o fișie de hîrtie.

— Poţi să păstrezi copia asta, îmi spuse, în timp ce citeam mesajul.

Adresa era :

MANSON FLAT 5 ST. CURZON 97 LONDRA W 1

Iar mesajul era :

CONTRACTUL SEMNAT. MĂ ÎNTORC HEATHROW ZBOR BOAC 316 SÎMBĂTĂ.

Nu era semnat.

— Dicky a trebuit să caute prin toate dosarele lui — dar a găsit una. Îmi dădu o fotografie lucioasă, şase pe patru. Era Sherry North, întinsă pe saltea la soare, pe terasa hotelului. Era în costum de baie şi purta ochelari, dar asemănarea era evidentă.

— Mulţumesc, Marion.

I-am dat o hîrtie de cinci lire.

— Vai domnu' Harry, îmi surîse ea băgînd hîrtia în sîn.

— La banii ăştia puteţi cere orice vreţi.

— Trebuie să prind avionul, scumpo.

Am sărutat-o pe năsucul cîrn şi i-am ars o pălmuţă peste fund cînd s-a dat jos din maşină.

Chubby şi Angelo au venit să mă conducă la aeroport. Chubby urma să se îngrijească şi de maşină. Trişti cu toţii, ne-am strîns stînjeniţi mîinile la poarta dinaintea pistei. Nu mai aveam prea multe de spus, ce fusese ne spusesem cu o seară înainte.

Cînd avionul şi-a luat zborul spre continent, i-am văzut pe amîndoi stînd lîngă gardul ce împrejmuia aeroportul.

Am făcut o escală de trei ore la Nairobi, înainte de a lua cursa BOAC spre Londra. Nu am dormit toată noaptea, cît a durat zborul. De mulţi

ani nu mă mai întorsesem pe pămîntul unde mă născusem, iar acum mă întorceam cu o misiune răzbunătoare. Voiam grozav să stau de vorbă cu Sherry North.

Cînd eşti complet lefter, atunci e momentul să-ţi cumperi o maşină nouă şi un costum de o sută de guinee. Nu trebuie decît să arăţi sigur pe tine şi prosper, şi oamenii vor crede că aşa şi eşti.

M-am bărbierit şi m-am schimbat în aeroport şi, în loc de un Hillman, am închiriat de la Hertz Depot din Heathrow un Chrysler, mi-am aruncat sacul în portbagaj şi am oprit la cea mai apropiată cîrciumă din Courage.

Am mîncat o porţie dublă de ouă cu slănină, udate cu o halbă de bere Courage, şi am studiat harta drumurilor. Trecuse atît de multă vreme că nu mai eram sigur pe ce ştiam.

Peisajul englezesc, abundent şi cultivat, era prea blînd şi prea verde după Malaezia şi Africa, iar lumina de toamnă era de un auriu palid, pe cînd eu eram obişnuit cu soarele crud ; totuşi drumul peste dealuri, spre Brighton, era plăcut. Am parcat Chrysler-ul pe promenada din faţa lui Grand Hotel şi m-am aruncat în Lanes. Erau o mulţime de turişti, chiar şi la vremea asta a anului.

Pavilion Arcade era adresa pe care, cu atît de multă vreme în urmă, o citisem pe bobul subacvatic al lui Jimmy North şi mi-a luat aproape o oră să o găsesc. Era undeva, în fundul unei curţi pietruite, cu cele mai multe uşi şi ferestre închise şi acoperite cu obloane.

„North's Underwater World" avea o poartă lată de trei metri, care dădea în alee. Era la rîndul ei închisă cu un oblon care astupa unica fereastră.

Am încercat fără succes să trag cu ochiul pe după oblon ; înăuntru era întuneric, aşa că am bătut puternic în uşă. Nu se auzi nici un răspuns şi tocmai voiam să mă întorc şi să plec cînd am văzut un pătrăţel de carton care fusese odată lipit la baza ferestrei, dar căzuse acum înăuntru. Răsucindu-mi gîtul ca un contorsionist, am reuşit să citesc mesajul scris de mînă, căzut, din fericire, cu faţa în sus : Informaţii la Seaview, Downers Lane, Falmer, Sussex.

M-am întors la maşină şi am scos harta din torpedou.

Începuse să plouă cînd am pornit Chrysler-ul de-a lungul drumurilor de ţară. Ştergătoarele biciuiau supărate stropii de ploaie şi vedeam cu greu drumul în întunericul prematur al serii.

M-am rătăcit de două ori, dar, în fine, am oprit în faţa unei porţi tăiate în gardul viu, des. Pe pancarta bătută în cuie la poartă scria : NORTH SEAVIEW ; am socotit că în zilele senine era posibil ca, privind spre sud, să vezi marea.

Am pornit din nou printre gardurile vii, pînă am ajuns în curtea pavată a unei ferme vechi, de cărămidă, cu două etaje, cu bîrne de stejar în ziduri şi cu muşchi crescut pe acoperişul cu şindrilă. La parter ardea o lumină.

Am parcat Chrysler-ul şi am traversat curtea pînă la uşa bucătăriei, ridicîndu-mi gulerul ca să mă apăr de vînt şi de ploaie. Am bătut la uşă şi am auzit mişcare înăuntru. Zăvoarele se trasără şi jumătatea de sus a uşii, ca de grajd, se deschise, ţinută încă de un lanţ. O fată mă privea dinăuntru.

Pe moment n-am fost impresionat, căci purta un jerseu albastru marinăresc, lălîu ; era înaltă,

cu umeri de înotător. Am categorisit-o ca „ştearsă", într-un fel special.

Avea fruntea înaltă şi palidă, nasul mare dar nu osos şi nici coroiat, iar dedesubt, gura era largă şi prietenoasă. Nu era fardată deloc, buzele îi erau de un roz pal, iar pe nas şi pe obraji era stropită cu pistrui fini.

Părul îi era sever pieptănat pe spate, strîns într-o coadă groasă. Avea părul negru, cu irizaţii în lumina lămpii, sprîncenele şi ele negre, negre şi îndrăzneţ arcuite deasupra ochilor care mi s-au părut a fi tot negri, pînă cînd i-am văzut în lumină şi am realizat că erau aceeaşi nuanţă de albastru profund ca apele curentului Mozambicului cînd soarele de amiază bate perpendicular în ele.

În ciuda palorii, tenul avea o aură de sănătate. Pielea palidă avea un luciu şi o elasticitate care îi dădeau luminozitate astfel încît, cînd o priveai cu atenţie de-aproape — cum făceam eu acum — ţi se părea că poţi vedea fluxul de sînge curat ridicîndu-i-se cald spre obraji şi gît. Ridică mîna şi atinse o şuviţă brună, mătăsoasă care scăpase din panglică şi-i mîngîia tîmpla. Era un gest emoţionant, care îi trăda nervozitatea şi contrazicea expresia calmă din ochii albaştri.

Am realizat brusc că era o femeie neobişnuit de frumoasă — căci, deşi nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, ştiam că nu mai era o fetiţă, ci o femeie în toată puterea cuvîntului. Avea o forţă şi o maturitate, un calm, profund pe care le găseam incitante.

Femeile pe care mi le aleg de regulă sînt mai accesibile, nu-mi place să-mi pierd prea multă vreme fugind după ele. Ce aveam acum în faţă era în afara experienţei mele şi, pentru prima dată după mulţi ani, eram nesigur pe mine.

Stăteam de multe secunde, privindu-ne, şi nici unul dintre noi nu se mişcase şi nu vorbise.

— Eşti Harry Fletcher, spuse ea, în sfîrşit.

Vocea îi era joasă şi frumos modulată, o voce educată.

Am căscat gura.

— De unde Dumnezeu ştii ? i-am cerut să-mi spună.

— Intră .

Scoase lanţul şi deschise şi jumătatea inferioară a uşii, iar eu mă conformai. Bucătăria era caldă şi primitoare, plină de miros de mîncare bună.

— De unde ştii cum mă cheamă? am întrebat iar.

— Ţi-a apărut poza în ziar, împreună cu a lui Jimmy, îmi explică ea.

Tăcurăm din nou studiindu-ne unul pe celălalt.

Era chiar mai înaltă decît crezusem la început, îmi ajungea la umăr, avea picioare lungi, în pantaloni bleumarin băgaţi în cizme negre de piele. Vedeam acum şi talia îngustă şi nişte sîni care puteau fi frumoşi, sub jerseul gros.

La început o crezusem ştearsă, zece secunde mai tîrziu văzusem că e frumoasă, acum mă îndoiam că văzusem o femeie mai frumoasă ca ea. Era nevoie de un pic de timp pentru ca această revelaţie să-şi facă efectul.

— Sînt dezavantajat, spusei în cele din urmă. Eu nu ştiu cum te cheamă.

— Eu sînt Sherry North, îmi răspunse şi, pînă să-mi revin din şoc, mi-a trebuit un moment, în care m-am holbat la ea.

Se deosebea foarte tare de Sherry North, cea pe care o cunoscusem.

— Ştiai că există un întreg trib ? am întrebat-o.

— Nu înţeleg, se încruntă.

Sub sprîncenele coborîte, ochii îi erau încîntător de albaştri.

— E o poveste lungă.

— Îmi pare rău.

Pentru prima dată păru să-şi dea seama că stăteam în picioare, faţă în faţă, în mijlocul bucătăriei.

— Te rog, stai jos. Pot să-ţi ofer o bere ?

Sherry luă două cutii de bere Carlsberg din dulap şi se aşeză în faţa mea, la masa de bucătărie.

— Începuseşi să-mi spui o poveste lungă.

Desfăcu cutiile, îmi împinse una, apoi mă privi aşteptînd.

Am început să-i spun versiunea pieptănată cu grijă a păţaniilor mele, din ziua în care Jimmy North ajunsese pe St. Mary. Era uşor să-i vorbeşti, ca şi cînd ai fi făcut-o cu un prieten vechi şi interesat. Deodată am simţit dorinţa să-i spun totul, adevărul întreg şi curat. Mi se părea important ca, de la început, totul să fie cinstit, fără rezerve.

Îmi era complet străină, şi totuşi aveam mai multă încredere în ea decît avusesem vreodată în oricine altcineva. I-am povestit totul exact aşa cum se întîmplase.

După lăsarea întunericului a pus masa, am mîncat o friptură minunată, înăbuşită într-un vas de lut, cu pîine făcută în casă şi unt de ţară. Tot mai vorbeam, deşi nu despre întîmplările de pe St. Mary, iar ea mă asculta în linişte. În sfîrşit găsisem o fiinţă omenească cu care puteam vorbi fără rezerve.

M-am întors în timp, într-o stare de catharsis complet. I-am povestit despre începuturi, chiar şi despre modul dubios în care cîştigasem banii necesari pentru achiziţionarea Dansatoarei Valurilor, şi despre felul în care hotărîrile mele nobile înce-

pură să se clatine între timp. Era deja miezul nopții cînd ea spuse, în sfîrșit :

— Îmi e greu să cred tot ce mi-ai spus. Nu arăți așa ; pari atît de... caută cuvîntul... atît de sănătos.

Se vedea că nu ăsta era cuvîntul pe care îl dorise.

— Trag din greu ca să fiu așa. Dar uneori aureola îmi cade pe ochi. Vezi tu, aparențele înșeală, am spus, iar ea dădu din cap.

— Da, așa e ; și, în felul în care a spus-o, era o semnificație ascunsă, poate un avertisment. De ce mi-ai povestit toate astea ? Nu e un lucru prea înțelept, știi asta.

— Venise vremea ca cineva să știe totul despre mine. Îmi pare rău, dar zarurile au căzut asupra ta.

Zîmbi.

— Astă seară poți dormi în camera lui Jimmy, spuse. Nu îmi pot permite să risc să pleci de-aici și să-ncepi să povestești întregii lumi.

Cu o noapte înainte nu dormisem și, deodată, m-am simțit istovit. Mi se părea că n-o să am putere nici să mai urc scările pînă în dormitor, dar mai aveam o întrebare de pus :

— De ce a venit Jimmy pe St. Mary ? Ce căuta ? Știi pentru cine lucra, cine erau indivizii ?

— Nu știu.

Dădu din cap și am știut că spunea adevărul. Nu mă putea minți acum, după cîtă încredere avusesem în ea.

— Ai să mă ajuți să aflu ? Mă ajuți să-i găsesc ?

— Da, am să te ajut, spuse, ridicîndu-se de la masă. Mai vorbim mîine dimineață.

Camera lui Jimmy era la mansardă şi înclinarea acoperişului îi dădea o formă neregulată. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii şi rafturi pline cu cărţi, cu trofee sportive de argint şi cu toate mărunţişurile copilăriei unui băiat.

Patul era înalt iar salteaua moale.

Am ieşit să-mi iau sacul din maşină în timp ce Sherry punea aşternuturi curate pe pat. Apoi mi-a arătat unde era baia şi m-a părăsit.

M-am întins ascultînd ploaia pe acoperiş, dar am adormit după numai cîteva minute. M-am trezit în miez de noapte şi i-am auzit murmurul moale al vocii undeva, în casa tăcută.

În picioarele goale, în chiloţi, am deschis uşa dormitorului şi m-am strecurat tiptil pe coridor, către scări. Am privit jos, în hol. O lumină ardea acolo şi Sherry North vorbea la telefonul fixat în perete. Vorbea atît de încet în receptor, cu mîinile făcute pîlnie la gură, încît n-am auzit ce spunea. Lumina era în spatele ei. Purta o cămaşă de noapte transparentă şi, prin materialul subţire, trupul i se vedea ca şi cînd ar fi fost gol.

M-am surprins uitîndu-mă cu sufletul la gură, ca prin gaura cheii. Lumina lămpii dădea pielii ei un luciu ca de mătase şi, sub materialul transparent, se ghiceau ascunzişuri şi umbre secrete.

Cu un efort mi-am smuls ochii de ea la şi m-am întors în pat. M-am gîndit la convorbirea telefonică şi am simţit o neliniştе vagă, dar curînd somnul mă cuprinse din nou.

Dimineaţa ploaia se oprise, dar pămîntul băltea şi iarba era udă şi grea cînd am ieşit să iau o gură de aer.

Mă aşteptam să mă simt stînjenit faţă de Sherry după ce, cu o seară înainte, îmi goisem în felul acela sufletul, dar nu a fost aşa.

Am discutat lejer în timpul micului dejun, iar după aceea îmi spuse :

— Am promis că am să te ajut ; ce pot să fac ?

— Să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

— Bine întreabă-mă.

Jimmy North fusese tare secretos, ea nu ştiuse că urma să plece la St. Mary. Îi spusese că are un contract pentru instalarea de echipament electronic subacvatic la barajul Cabora-Bassa, în Mozambicul portughez. Îl dusese la aeroport cu tot echipamentul. După cîte ştia ea, călătorise singur. Poliţia venise la magazinul din Brighton să îi anunţe asasinatul. Citise articolele din ziare, şi cam asta era tot.

— N-ai primit nici o scrisoare de la Jimmy ?

— Nu, nimic.

Am dat din cap ; probabil că haita de şacali îi interceptase corespondenţa. Scrisoarea pe care mi-o arătase Sherry era, cu siguranţă, originală.

— Nu înţeleg nimic din toate astea. Sînt eu o proastă ?

— Nu.

Am scos un trabuc şi aproape că mi l-am aprins, dar m-am oprit.

— E-n regulă dacă fumez unul dintr-astea ?

— Pe mine nu mă deranjează, îmi spuse.

M-am bucurat, căci mi-ar fi fost greu să le abandonez. L-am aprins şi am tras în piept fumul aromat.

— Jimmy pare să fi dat peste ceva important. Avea nevoie de bani şi a ajuns la cine nu trebuie. De îndată ce aceştia au crezut că au aflat unde se află obiectul, l-au ucis şi au încercat să mă ucidă şi pe mine. Cînd au văzut că nu le-a reuşit, au

trimis pe cineva care s-a dat drept tine. Cînd a fost convinsă că ştie unde e obiectul, mi-a întins o capcană şi a şters-o acasă. Următoarea mutare va fi să se întoarcă la Big Gull unde îi aşteaptă altă dezamăgire.

Umplu din nou cănile cu cafea şi am observat că, în dimineaţa asta se machiase, dar atît de discret încît pistruii tot se mai vedeau. Mi-am refăcut evaluarea din seara precedentă şi mi-am confirmat că era una din cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată, chiar şi dimineaţa devreme.

Cum stătea încruntată şi gînditoare, privind în cana de cafea, am simţit o dorinţă să ating una din mîinile subţiri şi puternice care stăteau pe faţa de masă, lîngă ale mele.

— Ce caută, Harry ? Şi cine sînt oamenii ăştia care l-au ucis ? întrebă în cele din urmă.

— Două întrebări foarte bune. Am răspunsuri parţiale pentru amîndouă, dar să ne ocupăm de ele în ordinea în care le-ai pus. Mai întîi, ce căuta Jimmy ? Cînd vom afla asta, putem să ne ocupăm şi de asasinii lui.

— N-am nici cea mai vagă idee ce ar putea fi.

Se uită la mine. Albastrul ochilor îi era mai deschis decît în seara trecută, era acum culoarea unui safir brun.

— Ce puncte de plecare ai ?

— Clopotul. Desenul de pe el.

— Ce semnifică ?

— Nu ştiu, dar nu cred că e greu de aflat.

N-am mai rezistat tentaţiei. Mi-am pus mîna peste a ei. Era aşa cum părea, fermă, puternică şi caldă.

— Dar mai întîi aş vrea să văd magazinul din Brighton şi biroul lui Jimmy de acolo. S-ar putea să găsim ceva util.

Nu-şi retrăsese mîna.

— Bine, mergem mai întîi la magazin. Poliţia a trecut deja pe-acolo, dar poate le-a mai scăpat cîte ceva.

— Perfect, fac cinste la prînz.

I-am strîns mîna, pe care ea şi-o întoarse în mîna mea şi mi-o strînse la rîndul ei.

— Bine, am să ţin minte, spuse.

Eram prea uimit de propria mea reacţie la faptul că mă strîngea de mînă, ca să fiu în stare să găsesc o replică spirituală. Mi se uscase gîtul şi pulsul îmi bătea ca şi cînd aş fi alergat o milă. Uşor, îşi trase mîna şi se ridică.

— Hai să spălăm vasele.

Dacă fetele de pe St. Mary l-ar fi văzut pe domnu' Harry ştergînd vase, reputaţia mea s-ar fi făcut zdrenţe.

Intrarăm în magazin prin spate, trecînd printr-o curticică închisă, plină aproape pînă la refuz cu obiecte ciudate, toate legate cumva de scufundări şi de lumea subacvatică : rezervoare de oxigen stricate şi un compresor portabil, hublouri de alamă şi alte bucăţi salvate din naufragii, ba chiar şi un maxilar de balenă cu toţi dinţii intacţi.

— N-am mai fost aici de mult, se scuză Sherry descuind uşa magazinului. Fără Jimmy... dădu din umeri, apoi continuă. Trebuie să-mi iau inima în dinţi şi să vînd toate troacele astea, şi să-nchid magazinul. Presupun că aş putea să revînd contractul.

— Mă duc să arunc o privire, O.K. ?

— Bine, eu pun ceainicul la fiert.

Am început din curte, cercetînd repede dar atent grămezile de boarfe. Nu era nimic semnificativ, după cîte puteam să-mi dau seama. Am intrat în magazin şi am scotocit printre scoicile şi dinţii

de rechin de pe rafturi şi din vitrină. Apoi am văzut un birou într-un colţ şi m-am apucat să umblu prin sertare.

Sherry mi-a adus o cană cu ceai şi s-a cocoţat pe colţul biroului, iar eu am continuat să scot şi să pun grămadă chitanţe vechi, elastice şi clame de hîrtie. Am citit fiecare bucăţică de hîrtie şi am răsfoit chiar şi registrul contabil.

— Nimic ? întrebă Sherry.

— Nimic, confirmai uitîndu-mă la ceas. E vremea prînzului, i-am spus.

A încuiat magazinul şi, printr-un noroc, am nimerit un restaurant cu mîncare englezească, bun. Am căpătat o masă retrasă în salonul din spate şi am comandat o sticlă de vin Povilly Fuissé la porţiile de homari. După ce ne-am revenit din şocul preţurilor, ne-am distrat de minune pe tot timpul mesei, şi asta nu numai datorită vinului. Sentimentul care ne lega era plăcut şi din ce în ce mai puternic.

După prînz ne-am întors la Seaview şi am urcat în camera lui Jimmy.

— Asta e singura noastră şansă, am spus. Dacă avea de ascuns ceva, atunci aici trebuie să fie.

Dar ştiam că mă aşteaptă treabă de durată. Erau sute de cărţi şi mormane de reviste — cele mai multe American Argosy, Trident, Scafandrul şi alte publicaţii pentru scufundări. De asemenea, la piciorul patului se afla un raft întreg de dosare cu arc.

— Te las să-ţi vezi de treabă, spuse Sherry ieşind.

Am dat jos conţinutul unui raft, m-am aşezat la masa de lucru şi m-am apucat să răsfoiesc publicaţiile. Am constatat repede că ţelul pe care mi-l propusesem era cu mult mai dificil decît crezusem.

Jimmy fusese unul din oamenii care citesc cu creionul în mînă. Pe margini erau comentarii, semne de întrebare şi de exclamare, şi tot ceea ce îl interesase era subliniat.

Am citit îndîrjit, căutînd ceva, orice ar fi putut avea o legătură cît de vagă cu St. Mary.

Pe la opt, am trecut la raftul cu dosare. Primele două erau pline cu tăieturi din ziare referitoare la naufragii şi alte evenimente marine. Al treilea avea o copertă dintr-o imitaţie de piele, neagră, fără vreo etichetă. Înăuntru era un teanc subţire de foi şi am văzut imediat că era ceva mai puţin obişnuit.

Erau o serie de scrisori, împreună cu plicurile lor, cu tot cu timbre. Şaisprezece cu totul, erau adresate d-lor Parker şi Wilton din Str. Fenchurch.

Fiecare dintre scrisori era scrisă de o altă mînă, dar toate aveau grafia elegantă a secolului trecut.

Plicurile fuseseră trimise din diferite părţi ale Imperiului — Canada, Africa de Sud, India — şi timbrele singure, din secolul nouăsprezece, trebuie să fi avut o valoare considerabilă.

După lectura primelor două scrisori mi-a fost clar că d-nii Parker şi Wilton fuseseră agenţi comerciali şi că ei acţionaseră în numele unui mare număr de clienţi aflaţi în serviciul Reginei Victoria. Scrisorile conţineau instrucţiuni legate de terenuri, bani sau acţiuni.

Toate scrisorile erau datate între august 1857 şi iulie 1858 şi fuseseră probabil vîndute împreună la o licitaţie de anticariat.

Am trecut repede prin toate, dar conţinutul era tare plicticos. Totuşi, ceva pe singura pagină a celei de-a zecea scrisori îmi atrase atenţia şi-mi dădu emoţii.

Două cuvinte fuseseră subliniate şi, pe margine, era o notiţă scrisă de mîna lui Jimmy North.

„B. Mus. E 6914(8).“

Dar cuvintele erau acelea care aveau o semnificaţie aparte :

„Dawn Light“ [1])

Mai auzisem cuvintele astea. Nu ştiam sigur cînd, dar ele aveau sigur un sens.

Iute, am luat-o de la începutul paginii. Adresa expeditorului era un laconic „Bombay“, şi scrisoarea era datată 16 septembrie 1857.

„Dragul meu Wilton,

Te însărcinez strict cu supravegherea şi depozitarea a cinci bagaje trimise pe numele meu la adresa ta din Londra, la bordul navei „Dawn Light“. Ea va părăsi acest port înainte de 25 curent şi trebuie să ajungă la cheiurile Companiei în Portul Londrei.

Te rog confrmă-mi primirea.

Rămîn al dumitale
Col. Sir Roger Goodchild
Ofiţer Comandant în Reg. 101
Puşcaş M. S. din India
Prin amabilitatea Căpitanului Fregatei
M. S. „Panther“

Hîrtia începu să foşnească şi mi-am dat seama că, de emoţie, îmi tremurau mîinile. Ştiam că eram pe pista cea bună. Aici era cheia. Am întins scrisoarea pe masă cu grijă şi, deasupra ei, ca să o ţină, am aşezat un coupe-papier de argint.

Am reînceput s-o citesc, încet, dar am fost întrerupt. Am auzit zgomotul motorului unui automobil care venea pe alee, dinspre poartă. Lumina farurilor şterse fereastra, apoi dădu colţul casei.

[1] Dawn light = lumina zorilor (lb. engl.).

M-am îndreptat ascultînd.

Zgomotul motorului muri şi se auziră portierele trîntite.

Urmă o tăcere lungă, apoi am auzit murmure de voci groase, bărbăteşti. Am început să mă ridic de la masă.

Apoi am auzit-o pe Sherry ţipînd. Ţipătul răsună clar în casa veche şi mi se înfipse în creier ca o lance. Trezi în mine un instinct protector atît de puternic încît, înainte încă de a fi conştientizat faptul că mă mişcasem, coborîsem scările şi intrasem în hol.

Uşa care dădea în bucătărie era deschisă ; m-am oprit în prag. Sherry era cu doi bărbaţi. Cel mai masiv şi mai în vîrstă purta un palton bej din păr de cămilă şi o şapcă de stofă. Avea o mutră cenuşie, ridată din plin şi ochii înfundaţi în orbite. Buzele îi erau subţiri şi lipsite de culoare.

O ţinea pe Sherry de o mînă, răsucită la spate între omoplaţi şi o înghesuise în peretele de lîngă aragaz.

Celălalt era mai tînăr, suplu şi palid, cu capul gol acoperit de păr blond auriu care-i cădea pînă pe umerii jachetei de piele. Rînjea încîntat în timp ce ţinea cealaltă mînă a lui Sherry deasupra flăcării albastre a aragazului, coborînd-o încet.

Ea se zbătea cu disperare, dar o ţineau bine! Părul i se desfăcuse în luptă.

— Încet, băiete, spuse tipul cu şapcă, cu o voce groasă, strangulată. Dă-i timp să se gîndească.

Sherry ţipă din nou cînd degetele îi fură forţate necruţător să se apropie de flacăra albastră, şuierătoare.

— Haide puicuţo, ţipă pînă nu mai poţi, rîse blondul. Tot nu te-aude nimeni.

— Decît eu, am spus, și amîndoi se răsuciră să mă vadă, cu o expresie de uimire comică.

— Cine... întrebă blondul, dînd drumul brațului lui Sherry și ducînd iute mîna la buzunarul de la spate.

L-am lovit de două ori, cu stînga în trup și cu dreapta în cap și, chiar dacă nici una din lovituri nu mi-a dat vreo satisfacție specială — impactul nu avusese consistența necesară — tipul se prăbuși greu peste un scaun și se izbi de dulap. Nu mai aveam vreme de el ; m-am întors să mă ocup de cel cu șapcă.

O ținea încă pe Sherry în fața lui și, cînd am făcut primul pas înainte, mi-o aruncă în brațe. M-a dezechilibrat și am fost nevoit s-o țin, ca să nu cădem amîndoi.

Individul se întoarse și se repezi afară pe ușa din spatele lui. Mi-au trebuit cîteva secunde ca să scap de Sherry și să traversez bucătăria. Cînd am ieșit în curte, el făcuse deja jumătate din drumul pînă la mașina Triumph sport cam vechiuță, și aruncă o privire peste umăr.

Aproape că-l vedeam făcîndu-și calcule. Nu avea timp să urce în mașină și să întoarcă pînă să ajung eu la el. Coti la stînga și o rupse la fugă spre aleea întunecată, cu poalele paltonului fluturîndu-i în urmă. Am rupt-o la goană după el.

Pămîntul umed era alunecos, iar el se mișca destul de greu pe această suprafață. Alunecă și fu gata să cadă ; eram în spatele lui, aproape pe el și veneam cu viteză, cînd se întoarse. Am auzit zgomotul cuțitului și am văzut sclipirea lamei cînd a țîșnit din mîner. S-a ghemuit cu cuțitul întins și m-am repezit în el fără să încetinesc.

Nu se aștepta la asta, sclipirea oțelului ar îngheța aproape pe oricine. Încercă să mi-l bage în

burtă, cu o lovitură joasă, pe sub mînă, dar nu mai avea suflu şi nici precizie şi o făcu fără convingere. I-am prins încheietura şi în aceeaşi clipă l-am lovit peste antebraţ. A scăpat cuţitul pe care l-am aruncat peste şold. A căzut greu pe spate şi, fiindcă noroiul slăbise din forţa şocului, mi-am dat drumul cu un genunchi în stomacul lui. Genunchiul avea peste o sută de kilograme deasupra lui şi îi scoase tot aerul din plămîni, cu un şuierat lung. Se chirci ca un foetus în pîntecul mamei, gîfîind şi încercînd să-şi recapete respiraţia ; l-am întors pe burtă. Şapca îi căzu din cap şi am descoperit că avea o chică deasă, brunetă, cu şuviţe argintii.

Mi-am băgat mîna zdravăn în ea, m-am aşezat pe umerii individului şi i-am vîrît mutra adînc în noroiul gălbui.

— Mie nu-mi plac băieţeii care chinuie fetiţe, i-am spus ca să fac conversaţie.

În spatele meu, motorul Triump-ului prinse viaţă. Farurile se aprinseră, apoi făcură un arc larg, pînă se opriră pe aleea strîmtă.

Ştiam că nu făcusem treabă bună cu blondul, fusese în grabă şi de mîntuială. L-am abandonat pe cel din noroi şi am rupt-o la fugă înapoi pe alee. Roţile Triumph-ului se învîrtiră în gol pe pavajul din faţa şopronului, farurile îmi ardeau ochii, apoi maşina făcu un salt alunecînd şi derapînd la trecerea de pe pavaj pe noroiul aleii. Şoferul controlă derapajul şi se repezi drept spre mine.

M-am aruncat pe burtă şi m-am rostogolit în îmbrăţişarea rece a unui şanţ prin care se scurgea apa menajeră, dincolo de tufişuri.

Triumph-ul lovi cu laterala gardul, din care ricoşă în afara drumului. Roţile interioare se învîrtiră înnebunite pe căptuşeala de piatră a şanţului la cîţiva centimetri de faţa mea, aruncîndu-mi în

cap noroi şi o ploaie de crenguţe. Apoi trecu mai departe.

Încetini cînd ajunse în dreptul celui cu pantonul de camel-hair noroios. Acesta era îngenuncheat la marginea drumului şi se tîrî urcîndu-se în scaunul de lîngă şofer al Triumph-ului. Exact în clipa în care am ieşit în patru labe din şanţ şi m-am îndreptat în goană spre maşina sport, aceasta o porni din nou, aruncînd noroi din roţile din spate. Am alergat după ea degeaba, căci a prins viteză şi a dispărut în sus pe deal.

M-am lăsat păgubaş, m-am întors în fugă pe alee, bîjbîind prin buzunarele ude ale pantalonilor după cheile Crysler-ului, dar mi-am dat seama că le lăsasem în camera lui Jimmy.

Sherry stătea sprijinită de canatul uşii de la bucătărie. Îşi strîngea mîna arsă la piept, iar părul îi era în dezordine. Mîneca jerseului îi era smulsă din umăr.

— N-am putut să-l opresc, Harry, gîfîi. Am încercat.

— Un pic pîrlită.

— Te duc la un doctor.

— Nu, nu e nevoie, dar zîmbetul îi era contorsionat de durere.

Am urcat în camera lui Jimmy şi am luat din trusa medicală un Doloxene pentru durere şi un Mogadon care să o ajute să doarmă.

— N-am nevoie, protestă ea.

— Vrei să te ţin de nas şi să ţi le bag cu forţa pe gît ? am întrebat-o.

A zîmbit, a dat din cap şi le-a înghiţit.

— Ar fi bine să faci o baie, spuse, eşti murat!

Şi, brusc, am realizat că eram ud leoarcă şi îngheţat. Cînd m-am întors în bucătărie, încălzit de la baie, ea era deja pe jumătate adormită din pri-

cina pastilelor, dar făcu o cafea pe care a întărit-o cu un strop de whisky. Am băut-o stînd la masă, față în față.

— Ce-au vrut ? am întrebat. Ce-au spus ?

— Credeau că știu de ce s-a dus Jimmy pe St. Mary și voiau să afle.

Am meditat un pic. Ceva nu se lega și mă îngrijora.

— Cred că... Vocea lui Sherry erea nesigură și se clătină cînd încercă să se ridice. Au ! Ce mi-ai dat ?

Am ridicat-o în brațe și a protestat stins, dar am dus-o pînă-n camera ei. Arăta ca orice cameră de fetiță, cu tapete înflorat și draperii colorate. Am întins-o pe pat, i-am scos pantofii și am acoperit-o cu pătura.

Suspină și închise ochii.

— Cred că o să te păstrez pe lîngă casă, șopti. Ești foarte folositor.

Încurajat în felul ăsta, m-am așezat pe marginea patului și am mîngîiat-o pînă a adormit, netezindu-i părul la tîmple și fruntea înaltă ; avea pielea caldă cum e catifeaua. A adormit în mai puțin de un minut. Am stins lumina și tocmai voiam să ies, cînd m-am răzgîndit.

Mi-am scos pantofii și m-am strecurat sub pătură. În somn se răsuci în felul cel mai natural și mi se așeză în brațe.

Era bine și, curînd, am adormit și eu. M-am trezit în zori. Stătea cu fața lipită de gîtul meu, cu un braț și un picior azvîrlite peste mine și cu părul moale mă gîdila pe obraz.

Fără s-o trezesc m-am eliberat, am sărutat-o pe frunte, mi-am luat pantofii și m-am întors în camera mea. Era prima dată cînd petrecusem o noapte întreagă ținînd în brațe o femeie frumoasă

şi nu făcusem altceva decît să dorm. Mă umflam în pene de-atîta virtute.

Scrisoarea era pe masa de lucru din camera lui Jimmy, unde o lăsasem şi, înainte de a intra în baie, am mai citit-o o dată. Nota în creion de pe margine „B. Mus. E. 6914 (8)" mă umplea de uimire şi m-am tot gîndit la ea în timp ce mă rădeam.

Ploaia se oprise şi norii tocmai se spărgeau cînd am ieşit în curte să examinez scena întîlnirii din seara trecută. Cuţitul rămăsese în noroi ; l-am ridicat şi l-am aruncat peste gard. Am intrat în bucătărie tropăind şi frecîndu-mi mîinile de frig.

Sherry pregtăea micul dejun.

— Cum e mîna ?

— Doare, recunoscu.

— O să găsim un doctor pe drum spre Londra.

— Ce te face să crezi că merg la Londra ? mă întrebă, prudentă, ungînd o felie cu unt.

— Două lucruri. Nu poţi rămîne aici. Haita de şacali are să se întoarcă.

Mă privi fugar dar nu spuse nimic.

— Al doilea este că mi-ai promis că mă ajuţi — şi urma duce la Londra.

N-o convinsesem, aşa că, în timp ce mîncam, i-am arătat scrisoarea găsită în dosarul lui Jimmy.

— Nu văd legătăura, îmi spuse în cele din urmă, şi a trebuit să recunosc.

— Nici mie nu-mi e prea clară.

Mi-am aprins primul trabuc pe ziua aceea şi, cînd am început să vorbesc, efectul s-a văzut ca prin farmec.

Cînd însă am văzut cuvintele Dawn Light, un clopoţel a început să sune... M-am oprit ! Asta e ! Dawn Light ! Îmi reveneau în minte fragmentele

de conversație purtate pînă pe punțea Dansatoarei de tubul ventilatorului din cabina de dedesubt.

„Ca să ajungem în lumina zorilor trebuie să...“ Vocea lui Jimmy, limpede și stridentă de agitație... „Dacă lumina zorilor e acolo unde“... Din nou vorbele, repetate pe care mi le înțelesesem. Mi se fixaseră, însă, în memorie, ca ștanțate.

Am început să-i explic lui Sherry dar eram atît de tulburat, încît totul ieși sub forma unui potop de vorbe. Izbucni în rîs, văzîndu-mi agitația, dar neînțelegînd o iotă din explicațiile mele.

— Hei ! protestă eea. N-are nici un sens tot ce spui !

Am luat-o de la capăt dar, cînd am ajuns la jumătate, m-am oprit privind-o în tăcere.

— Acum ce mai e ?

Era pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

— Ai de gînd să mă aiurești și pe mine ?

Am apucat brusc furculița.

— Clopotul. Îți amintești, clopotul despre care ți-am povestit. Cel pe care l-a scos Jimmy din Gunfire Reef ?

— Da, sigur.

— Ți-am spus că era ceva scris pe el, pe jumătate mîncat de nisip.

— Da, zi mai departe.

Am zgîriat cu furculița pe unt, folosindu-l ca pe o tăbliță — V V N/L...

Erau literele încrustate în bronz.

— Asta e. La vremea aia nu avea nici un sens, dar acum...

Și, repede, am completat literele ; DAWN LIGHT.

Rămase uitîndu-se la ele, dînd ușor din cap pe măsură ce începeau să capete sens.

— Trebuie să aflăm mai multe despre nava asta, Dawn Light.

— Cum ?

— N-ar trebui să fie prea greu. Știm că făcea drumul pînă în Indiile Orientale, trebuie să existe registre — la Loyd's? La Camera de Comerț?

Îmi luă scrisoarea din mînă și o mai citi o dată.

— Dacă bagajele galantonului colonel nu conțineau cumva șosete murdare și cămăși vechi.

Făcu o față lungă și-mi dădu scrisoarea înapoi.

— Tot am rămas fără șosete, am spus.

Sherry își împachtă o valiză și am răsuflat ușurat văzînd că are rara virtute de a călători fără prea multe catrafuse. Se duse să vorbească cu chiriașul, în timp ce eu urcam bagajele în Chrysler. Acesta urma să aibă grijă de fermă în lipsa ei. Cînd se întoarse, nu încuie decît ușa bucătăriei, apoi urcă în mașină lîngă mine.

— Ce ciudat, spuse, mă simt ca la începutul unui drum lung.

— Am eu planurile mele, am avertizat-o, rînjind.

— Și cînd mă gîndesc că a fost o vreme cînd te-am crezut sănătos, spuse ea tristă, dar cînd faci așa...

— Sexy, nu ? o aprobai, băgînd mașina pe alee.

Am găsit un doctor în Haywards Heath. Pe mîna lui Sherry apăruseră de-acum băsici mari, ca niște săculeți plini cu lichid, care îi atîrnau de degete în ciorchini. Doctorul i-a drenat, apoi i-a bandajat din nou mîna.

— Acum e și mai rău, murmură ea, palidă și mută de durere, în timp ce ne îndreptam spre nord.

I-am respectat tăcerea, până am intrat în zona suburbană.

— Ar trebui să găsim un loc să stăm, am propus. Un loc confortabil și central.

Se uită la mine zîmbind în zeflemea.

— Și probabil ar fi mult mai confortabil și mai ieftin dacă am găsi undeva o cameră dublă, nu-i așa ?

Am simțit ceva mișcîndu-mi-se în stomac, ceva cald și excitant.

— Interesant ce spui, tocmai voiam să propun același lucru.

— Știu că asta voiai, rîse ea pentru prima dată în ultimele două ceasuri. Te-am scutit de efort.

Rîzînd încă, clătină din cap.

— Eu o să stau la unchiul meu. Are o cameră liberă în apartamentul din Pimlico, și chiar după colț e un han. E drăguț și curat, ai putea nimeri și mai rău.

— Mă omor după umorul tău, am murmurat!

De la o cabină publică îi dădu telefon unchiului, iar eu am rămas să o aștept în mașină.

— S-a aranjat, îmi spuse urcîndu-se în mașină! E acasă.

Apartamentul era la parterul unei case de pe o stradă liniștită, lîngă rîu. Sherry a luat-o înainte și a sunat la sonerie, iar eu i-am adus geanta.

Bărbatul care a deschis era mic de statură și firav. Avea vreo șaizeci de ani și purta o jachetă gri, țesută în coate. Avea picioarele vîrîte în papuci. Ținuta de casă nu i se prea potrivea, din cauza părului cărunt, tuns perie și cu mustăți scurte, țepoase. Avea un ten curat și sănătos dar ceea ce m-a neliniștit au fost luciul de pasăre de pradă a ochilor și ținuta militărească a umerilor. Omul ăsta știa ce vrea.

= Unchiul meu, Dan Wheeler.

Sherry se dădu puțin într-o parte, ca să facă prezentările.

— Unchiule Dan, el e Harry Fletcher.

— Tînărul de care îmi povesteai.

Dădu scurt din cap. Avea mîini osoase și uscate și priviri pătrunzătoare.

— Intrați. Intrați amîndoi.

— Nu vreau să vă deranjez, d-le.

Îmi venea ușor să-i spun așa, era ca un ecou al instrucției militare prin care trecusem de mult de tot.

— Aș vrea să-mi găsesc și pentru mine o locuință.

Unchiul Dan și Sherry schimbară o privire și mi s-a părut că ea a clătinat imperceptibil din cap, dar privirea mea era dincolo de ei, în interiorul apartamentului. Era monastic, de o masculinitate perfectă în severitatea și puținătatea mobilierului și a ornamentelor. Într-un fel, încăperea aceea părea să-mi confirme prima impresie legată de omul care o locuia. Voiam să am cît mai puțin de-a face cu el, deși doream să aranjez lucrurile în așa fel încît s-o văd pe Sherry cît mai mult.

— Vin să te iau la masă într-o oră, Sherry — și, după ce ea acceptă, i-am lăsat și m-am întors la mașină.

Locul pe care mi-l recomandase Sherry era Windsor Arms și cînd, după cum mi se propusese, am pomenit numele unchiului, mi s-a dat o cameră liniștită, în spate, cu o minunată vedere spre cer și spre antenele de televiziune. M-am întins pe pat îmbrăcat și, așteptînd să treacă ora, am început să mă gîndesc la familia North și la rudele ei. De un lucru eram sigur — că Sherry North a Doua nu avea să treacă pe lîngă mine ca un vapor în noap-

te. Aveam de gînd să mă ţin aproape de ea, dar mai erau atîtea lucruri la ea pe care nu le înţelegeam. Bănuiam că e o fiinţţă mult mai complexă decît lăsa să se vadă figura senină, angelică. Restul avea să fie interesant de descoperit. Am renunţat să mă mai gîndesc, m-am ridicat şi m-am întins după telefon. În următoarele douăzeci de minute am dat trei telefoane. Unul Companiei Lloyd în Str. Fenchurch, al doilea la Muzeul Marin Naţional din Greenwich şi ultimul la Biblioteca Agenţiilor Indiene din Blackfriars Road.

Mi-am lăsat Chrysler-ul în parcarea privată din spatele hotelului — în Londra— o maşină e mai mult o bătaie de cap decît o uşurare şi am pornit pe jos către apartamentul unchiului. Sherry însăşi mi-a deschis, gata de plecare. Asta-mi plăcea la ea, că era punctuală.

— Nu ţi-a plăcut unchiul Dan, aşa-i ? mă provocă în timpul prînzului, dar m-am eschivat.

— Am dat cîteva telefoane. Locul pe care îl căutam e în Blackfriars Road. E lîngă Waterloo. Biblioteca Indiană. După ce terminăm de mîncat mergem acolo.

— E chiar foarte drăguţ, cînd ajungi să-l cunoşti.

— Uite ce e, fată dragă, e unchiul tău. Păstrează-ţi-l.

—Dar de ce, Harry ? Mă interesează.

— Unde lucrează — armată, marină ?

Se uită la mine surprinsă.

— De unde ştii ?

— Pot să ţi-i aleg oricînd dintr-o mulţime.

— A fost în armată, dar s-a retras — dar ce importanţă are ?

— Ce vrei să mănînci ? — I-am fluturat lista pe sub nas. Dacă tu încerci friptura de vacă, eu o

să iau rață, iar ea acceptă deturnarea discuției și ne concentrarăm asupra mîncării.

Arhivele Agențiilor din India erau găzduite într-unul din blocurile acelea moderne de sticlă verzuie și oțel albastru.

Sherry și cu mine ne înarmarăm cu legitimații de vizitatori și semnarăm în registru. Am mers mai întîi în sala Cataloagelor și de acolo la secția maritimă a arhivelor. Aici prezida o doamnă îmbrăcată sobru și cu o figură severă, cu părul cenușiu și ochelari cu rame metalice.

I-am înmînat un buletin pentru dosarul care cuprindea materiale referitoare la nava Dawn Light, iar ea dispăru printre rafturile de metal, vrăfuite pînă în tavan.

După douăzeci de minute se întoarse și îmi puse în față un dosar voluminos.

— Vă rog să semnați aici, îmi spuse, arătîndu-mi o coloană pe dosarul de carton tare. Ciudat! observă ea. Sînteți al doilea care cere dosarul ăsta în mai puțin de un an.

M-am uitat la semnătura „J. A. North", din ultimul spațiu.

Sîntem aproape pe urmele lui Jimmy, m-am gîndit, iscălind Richard Smith dedesubtul numelui lui.

— Puteți sta la una din mesele de colo.

Ne arătă locurile din partea opusă a încăperii.

— Vă rog să păstrați materialele în ordine, da?

Ne-am așezat umăr lîngă umăr la masă și am dezlegat panglica cu care era legat dosarul.

Dawn Light fusese ceea ce se numea o fregată Blackwall, construită în șantierele Blackwall la începutul secolului al nouăsprezecelea. Tipul era a-

semănător cu al tuturor fregatelor marine din perioada aceea.

Fusese construită la Sunderland pentru Compania Britanică a Indiilor Orientale, şi avea 1330 tone net. La linia de plutire avea 226 picioare cu o traversă de 26 picioare. Aceasta o făcea foarte rapidă, dar lipsită de confort pe vînt puternic.

Fusese lansată în 1832, anul dinaintea celui în care Compania pierduse monopolul comerţului cu China, şi ghinionul acesta păru să-i urmărească întreaga existenţă.

Tot în dosar am găsit rapoarte asupra lucrărilor diverselor tribunale. Primul său căpitan se bucura de numele de Hogge[1]) şi, în prima călătorie, o cocoţase pe Dawn Light pe bancul de la Diamond Harbour, de pe rîul Hooghly. Tribunalul l-a găsit vinovat de a fi fost sub influenţa băuturii la momentul respectiv, şi l-a destituit din comandă.

— S-a porcit, i-am spus lui Sherry, care gemu uşor şi-şi dădu ochii peste cap la auzul glumei mele.

Şirul nenorocirilor continuase. În 1840, în timp ce traversa Atlanticul de sud, bătrînul marinar din cartul de dimineaţă o lăsă să se apropie prea mult de uscat, şi-i rupse catargele. Fu găsită de o navă olandeză, bălăcindu-se neputincioasă şi tîrîndu-şi velatura după ea. I-au tăiat balastul şi au remorcat-o pînă în golful Table. Tribunalul a stabilit că trebuia să plătească o primă de salvare de douăsprezece mii de lire.

În 1846, în timp ce jumătate din echipaj era pe ţărmul sălbatic al Noii Guinee, fură surprinşi de canibali şi măcelăriţi pînă la unul. Şaizeci şi trei din membrii echipajului dispărură atunci.

---

[1] Hogge, omofan cu „hog" porc în lb. engl.).

Apoi, pe 23 septembrie 1857, plecă din Bombay spre St. Mary, Capul Bunei Speranţe, Sf. Elena şi apoi spre Londra.

— Data — mi-am pus degetul pe rîndul respectiv. Asta e călătoria despre care vorbeşte Goodchild în scrisoare.

Sherry dădu din cap fără să răspundă, constatasem în ultimele cîteva minute că citea mai repede decît mine. Trebuia să o împiedic să întoarcă paginile, atunci cînd eu ajunsesem abia pe la trei sferturi. Acum ochii îi zburau peste rînduri, se îmbujorase, obrajii primiseră un flux de sînge proaspăt, şi îşi muşca buza de jos.

— Hai, mă îndemnă. Grăbeşte-te ! şi a trebuit să o ţin de mînă.

Dawn Light nu mai ajunsese pe St. Mary — dispăruse. Trei luni mai tîrziu, fusese considerată pierdută împreună cu întregul echipaj şi Compania Lloyd ceruse garanţilor să achite asigurările către proprietari şi armatori.

Lista încărcăturii era impresionantă pentru un vas atît de mic, căci din China şi India aducea :

364 lăzi ceai
494 lăzi mici ceai 72 t — pt. d-nii Dunbar şi Green
101 lăzi ceai
618 lăzi mici ceai — 65 t — pt. d-nii Simpson, Wyllie şi Livingstone
577 baloturi mătase — 82 t — pt. d-nii Elder şi Co.
5 lăzi bunuri proprii — 4 t = pt. Col. Sir Roger Goodchild
16 lăzi bunuri proprii — 6 t = pt. Maj. John Cotton
10 lăzi bunuri proprii = 2 t = pt. Lord Elton
26 cutii diverse mirodenii = 2 t = pt. d-nii Paulson şi Co.

Fără un cuvînt, am pus degetul pe articolul al patrulea din listă și din nou Sherry dădu din cap, cu ochii strălucindu-i ca safirele. Asigurările fuseseră plătite și afacerea păru încheiată pînă cînd, patru luni mai tîrziu, în aprilie 1858, un alt vas care făcea drumul în Indiile Orientale, Walmer Castle, sosi în Anglia aducînd la bord supraviețuitori de pe Dawn Light.

Erau șase : secundul, Andrew Barlow, un boțman și trei marinari. Mai era și o tînără de douăzeci și doi de ani, o domnișoară Charlotte Cotton, o pasageră care se îndrepta spre casă împreună cu tatăl ei, maior în reg. 40 Infanterie.

Secundul, A. Barlow, a depus mărturie în fața Tribunalului și, dincolo de narațiunea seacă, de întrebările greoaie și de răspunsurile prudente, se putea ghici o istorie romantică și incitantă, povestea unui naufragiu și a unor supraviețuitori.

Cu cît citeam mai mult, cu atît constatam că bucățelele pe care reușisem să le pun cap la cap se potriveau perfect în cadrul general.

La paisprezece zile de la plecarea din Bombay, Dawm Light fusese surprinsă de o furtună venită dinspre sud-est. Timp de șapte zile furia furtunii rămase neabătută, mînînd corabia din urmă. Îmi era ușor să mi-o imaginez ; unul din ciclonii aceia uriași, care îmi smulseseră acoperișul colibei din Turtle Bay.

Rămasă din nou fără catarg, nu mai avea în picioare decît catargul mic din față, arborele artimon și bompresul. Restul fuseseră smulse de vînt și nimeni nu reușise să instaleze un catarg sau să ridice alte pînze, pe o mare cu valuri cît munții.

Așa că, atunci cînd în față i se arătă uscatul, nava nu mai avu nici o posibilitate să-și ocolească

soarta. Vîntul în conspiraţie cu curenţii o azvîrlirâ direct în gura unui recif în formă de pîlnie, pe care valurile se spărgeau ca tunetul din ceruri.

Corabia se izbi de recif dar rămase întreagă, iar Andrew Barlow reuşi, cu ajutorul a doisprezece membri ai echipajului, să lanseze o barcă de salvare. Patru pasageri, inclusiv domnişoara Charlotte Cotton, părăsiră nava împreună cu ei. Barlow, cu un noroc şi o îndemînare ieşite din comun, reuşi să găsească o trecere din marea agitată, prin recifu1 ucigaş, în apele mai liniştite ale canalului interior.

În fine, ajunseră la ţărm, pe plaja stropită din belşug de talazuri a unei insule. Aici, supravieţuitorii se adăpostiră cum putură timp de patru zile, pînă cînd forţa ciclonului istovi.

Barlow, singur, urcă pînă în vîrful cel mai sudic dintre cele trei ale insulei. Descrierea era perfectă. „Bătrînii" şi Gunfire Reef. Nu încăpea nici o îndoială. Aşa aflase Jimmy North ce căuta : o insulă cu trei vîrfuri muntoase şi o barieră de coral.

Barlow fixase poziţia epavei zdrobite a lui Dawn Light, încleştată între fălcile de coral ale recifului, măturată de valuri. În a doua zi coca navei începu să se rupă şi, sub ochii lui Barlow care o urmărea de pe vîrful muntelui, jumătatea anterioară fu împinsă peste recif, ca să dispară într-o prăpastie de coral. Pupa căzu înapoi în ocean, care o făcu ţăndări.

Cînd în sfîrşit cerul se limpezi şi vîntul căzu, Andrew Barlow descoperi că micul lui grup era tot ce mai rămăăsese dintr-un echipaj de 149 de suflete. Ceilalţi pieriseră în apele sălbăticite.

Spre vest, jos, la orizont, se zărea o masă de uscat care, spera el, era continentul african. Îşi încărcă din nou grupul în barcă şi traversară cana-

lul. Speranţele i se împliniră — era Africa — dar, ca întotdeauna, ostilă şi crudă.

Cele şaptesprezece fiinţe rătăcite începură o călătorie lungă şi primejdioasă spre sud şi, trei luni mai tîrziu, numai Barlow, patru marinari şi d-ra Charlotte Cotton mai ajunseră în portul Zanzibar. Frigurile, animalele sălbatice, oamenii cruzi şi nenorocul, le subţiaseră rîndurile ; chiar şi aceia care supravieţuiseră erau nişte schelete vii, înfometate, îngălbenite de friguri şi bîntuite de dizenterie din cauza apei infestate.

Tribunalul îl lăudă pe Andrew Barlow iar Compania îl răsplăti cu cinci sute de lire pentru merite deosebite.

Cînd am terminat de citit m-am uitat la Sherry. Mă privea.

— Uf ! spuse.

Ca şi ea, mă simţeam golit de măreţia vechii tragedii.

— Se potriveşte, Sherry, spusei. Totul e acolo.

— Da, spuse ea.

— Trebuie să vedem dacă au şi desene aici.

Cabinetul de Stampe şi Desene era la etajul al treilea şi o scurtă căutare făcută de o bibliotecară săritoare scoase la iveală pe Dawn Light în toată splendoarea ei.

Era o corabie graţioasă, cu trei catarge, cu un profil lung şi jos. Nu avea nici velă în cruce, nici velă pe arborele gabier. Avea în schimb o randă mare şi un set complet de aripi. Pupa, alungită, avea sppaţiu destul pentru cîteva cabine pentru pasageri ; bărcile erau fixate pe cabina căpitanului, la pupa.

Era bine înarmată, cu treisprezece guri negre de tun pe fiecare parte, prin care tunurile lungi, de optsprezece livre puteau să o apere, în apele ostile

din estul Capului Bunei Speranţe, pe care trebuia să le străbată în drumul ei spre China şi India.

— Simt nevoia să beau ceva, am spus, strîngînd dosarele cu Dawn Light. O să-i rog să ne facă nişte copii după astea.

— Pentru ce ? vru să ştie Sherry.

Bibliotecara apăru din ascunzişul ei dintre grămezile de rafturi cu desene vechi şi, la auzul cererii mele, îşi supse obrajii.

— O să vă coste 75 peny, încercă ea să mă descurajeze.

— E rezonabil, spusei.

— Şi nu vor fi gata decît săptămîna viitoare, adăugă ea implacabil.

— Of, Doamne, spusei, zîmbindu-i. Şi tare aveam nevoie de ele mîine după-amiază.

Zîmbetul a învins-o ; şi-a pierdut aerul hotărît şi a încercat să-şi adune şuviţele de păr sub braţele ochelarilor.

— Bine, să vedem ce putem face atunci, se înduplecă ea.

— E foarte drăguţ din partea d-voastră, zău aşa, şi am plecat, lăsînd-o nelămurită dar încîntată.

— Începusem să-mi recapăt simţul de orientare; am găsit fără probleme drumul spre El Vino. Nu fusese încă inundat de valul de ziarişti de pe Fleet Street, aşa că am găsit o masă mai retrasă. Am comandat două vermuturi şi am ciocnit.

— Ştii, Harry, Jimmy avea o mie de planuri. Întreaga lui viaţă era o vînătoare de comori. În fiecare zi găsea, sau aproape găsea, locul unde se scufundase un vas al Armadei, sau un oraş aztec, sau un vas de piraţi...

Ridică din umeri.

— Eu una am o reţinere înnăscută faţă de toate astea. Dar acum...

Sorbi din pahar.

— Hai să vedem exact ce avem, i-am propus. Ştim că Goodchild era foarte interesat ca agentul său să primească cinci cufere şi să le depoziteze într-un loc sigur. Ştim că urma să le trimită la bordul lui Dawn Light şi că a trimis vorbă înainte, probabil printr-un prieten, căpitanul fregatei Panther.

— Corect, încuviinţă ea.

— Mai ştim că cele cinci cufere au fost trecute în registrul navei. Că nava s-a pierdut, probabil cu ele la bord. Ştim şi locul exact al naufragiului. Ne-a fost confirmat de găsirea clopotului.

— Corect în continuare.

— Nu ştim ce conţineau cele cinci lăzi.

— Şosete murdare, spuse ea.

— Patru tone de şosete murdare ? am întrebat, şi expresia feţei i se schimbă.

Greutatea încărcăturii nu-i spusese nimic.

— Aha, am zîmbit, nu te gîndiseşi. Mi-am închipuit. Citeşti atît de repede încît nu-ţi rămîne decît jumătate în cap.

Făcu bot.

— Patru tone, fată dragă, e o greutate mare — indiferent ce e.

— Bine, bine. Cifrele nu-mi spun prea mult, recunoscu. Dar sună tare mult.

— Cam aceeaşi greutate cu a unui Rolls Royce nou, ca să vorbim în termeni pe care să-i înţelegi chiar şi tu.

Ochii i se dilataseră şi i se mai închiseră la culoare.

— E într-adevăr mult.

= Jimmy, evident, știa despre ce e vorba și avea și dovezi suficiente ca să convingă niște sponsori trecuți prin ciur și dîrmon. L-au luat în serios.

— Destul de serios ca să... și se opri.

O clipă am văzut în ochii ei vechea durere provocată de moartea lui Jimmy. Nu știam ce să spun și am privit în altă parte, prefăcîndu-mă că încerc să scot scrisoarea din buzunar.

Am întins-o, meticulos, pe masă, între noi. Cînd am privit-o din nou, își recăpătase liniștea.

Notițele în creion de pe margine îmi atrase din nou atenția.

— „B. Mus. E. 6914(8)" am spus cu voce tare. Ai vreo idee ?

— Bachelor of Music. [1])

— Grozav, am felicitat-o.

— Scoate tu ceva mai inteligent, îmi pasă ea pisica, și împachetai scrisoarea punînd-o, foarte demn, bine, după care mai comandai încă două vermuturi.

— Ei, a fost o recapitulare utilă, am spus după ce i-am plătit chelnerului. Măcar avem o idee despre ce e vorba. Acum ne putem ocupa de cealaltă pistă.

Se ridică în scaun și mă încurajă în tăcere.

— Ți-am povestit despre înlocuitoarea ta, Sherry North cea blondă ?

Încuviință din cap.

— În seara dinaintea plecării de pe insulă, a trimis o telegramă.

Am scos fîșia de hîrtie din portofel și i-am dat-o lui Sherry. În timp ce ea citea, am continuat.

— Asta era sigur O.K.-ul pentru șeful ei, Manson. El e creierul afacerii ăsteia, iar eu pe el am de gînd să-l încolțesc acum.

[1] Bachelor of Music — absolvent al unei școli speciale cu program de muzică (lb. engl.).

Mi-am terminat vermutul.

— Te duc acasă, la marţialul tău unchi, şi ne vedem din nou mîine.

Buzele i se strînseră într-o expresie de încăpăţînare pe care nu i-o văzusem pînă acum, iar în ochi avea o sclipire ca albastrul unei ţevi de pistol.

— Harry Fletcher, ai impresia că am să te las să mă abandonezi acum, tocmai cînd lucrurile încep să se înviioreze, înseamnă că ţi-ai pierdut şi puţina minte pe care ai avut-o.

Taxiul ne lăsă în Berkeley Square şi am condus-o pînă în Curzon Street.

— Ia-mă repede de braţ, am şoptit, uitîndu-mă pe furiş peste umăr.

Se supuse imediat şi apucarăm să mergem 50 de metri înainte să mă întrebe, tot în şoaptă :

— De ce ?

— Fiindcă-mi place, am rînjit, vorbind normal.

— Ah, fir-ai să fii!

Dădu să-şi tragă mîna, dar am ţinut-o şi a capitulat. Am luat-o în sus spre Piaţa Shepherd, oprindu-ne din cînd în cînd la vitrine, ca doi turişti.

Nr. 97 de pe strada Curzon era unul din blocurile acelea cu preţuri astronomice, şase etaje cu faţadă de cărămidă, o uşă principală ornamentată, din bronz şi sticlă, în spatele căreia se vedea un foyer îmbrăcat în marmură, păzit de un portar în uniformă. Am trecut pe lîngă clădire, am ajuns pînă la Clubul White Elephant, acolo am traversat şi ne-am întors pe trotuarul de vis-à-vis.

— Mă pot duce să-l întreb pe portar dacă d-l Manson ocupă apartamentul nr. 5, se oferi Sherry.

— Minunat, spusei. Şi dacă zice da, ce faci? Îi transmiţi salutări din partea lui Harry Fletcher ?

— Eşti plicticos, îmi spuse, încercînd din nou să-şi tragă mîna.

— În diagonală față de nr. 97 e un restaurant. Ne găsim o masă lîngă geam, luăm o cafea, și pîndim o vreme.

Era trei și cîteva minute cînd ne-am așezat în fața ferestrei, cu o perspectivă bună asupra blocului de vis-à-vis. Următoarea oră trecu în mod plăcut. Îmi era ușor să o distrez pe Sherry, aveam același simț al umorului și îmi plăcea s-o aud rîzînd.

Ajunsesem la mijlocul unei istorii complicate, cînd am fost întrerupt de sosirea, în fața numărului 97, a unui Rolls Royce Silver Wraith. Trase la bordură și șoferul, într-o uniformă elegantă gri-petrol, coborî din mașină și intră în hol. El și portarul începură o conversație, și m-am întors la istorisirea mea.

Zece minute mai tîrziu, peste drum se stîrni mișcare. Liftul urca și cobora iute descărcînd de fiecare dată valize asortate, din piele de crocodil. Pe acestea, portarul și șoferul le încărcau în Rolls. Părea un proces nesfîrșit. Sherry remarcă :

— Cineva pleacă într-o vacanță lungă.

Suspină nostalgic.

— Cum ți-ar plăcea o insulă cu apă albastră și nisip alb, o colibă de trestie printre palmieri...

— Oprește-te, spuse ea. La Londra, într-o zi de toamnă, nu suport nici gîndul la ele.

Mă pregăteam să-mi mai întăresc încă un pic poziția cînd portarul și șoferul luară poziție de drepți și, din nou, ușile de sticlă ale liftului se deschiseră, lăsînd să iasă un bărbat și o femeie.

Femeia purta o haină de nurcă de culoarea mierii, lungă pînă la călcîie și avea părul blond strîns în vîrful capului în stil grecesc.

Cînd am văzut-o, furia m-a izbit ca un pumn în stomac. Era Sherry North întîia. Minunata doam-

nă care le trimisese pe Judith şi pe Dansatoare la fundul apei în Grand Harbour.

Cu ea era un bărbat de înălţime mijlocie, cu părul şaten, lung şi cîrlionţat peste urechi, aşa cum se purta. Era uşor bronzat, probabil la o lampă cu ultraviolete, şi era îmbrăcat mult prea bine. Foarte scump, dar ţipător ca o vedetă de revistă. Avea un maxilar masiv, un nas lung şi cărnos şi ochi blînzi de gazelă, dar gura îi era subţire şi crudă. O gură lacomă, pe care mi-o aminteam prea bine.

— Manson ! am spus. Isuse !

Manson Resnick — Manny Resnick. Trebuia ca el să fie acela pe care Jimmy să-l găsească şi să-i facă propunerea lui fantastică. La fel cum, cu atîta vreme în urmă, şi eu mă dusesem la el cu planurile mele pentru jaful aurului de pe aeroportul din Roma. Manny era unul dintre antreprenorii lumii interlope şi era evident că, de la ultima noastră întîlnire, urcase mult pe scara socială.

Trăia acum pe picior mare, am gîndit văzîndu-l traversînd trotuarul şi urcînd pe bancheta din spate a Rolls-ului, aşezîndu-se comod lîngă blonda în haină de nurcă.

— Aşteaptă aici ! i-am spus apăsat lui Sherry, iar Rolls-ul se desprinse de bordură şi se îndreptă spre Park Lane.

Am ieşit în fugă pe trotuar, căutînd un taxi cu care să-i urmăresc. N-am găsit şi am luat-o la fugă după Rolls, rugîndu-mă cu disperare să-mi apară în drum unul din taxiurile alea mari şi negre, cu luminiţă pe capotă dar, în faţa mea, Rolls-ul o coti la dreapta pe strada Audley şi accelera, îndepărtîndu-se.

La colţ m-am oprit, fiindcă ajunsese departe, înscriindu-se în trafic, în direcţia Grosvenor Square.

M-am întors pe călcîie şi m-am îndreptat dezamăgit spre locul unde mă aştepta Sherry. Ştiam acum că avusese dreptate. Manson şi blonda aveau drum lung înaintea lor. Nu mai avea nici un sens să pierd vremea pe strada Curzon 97.

Sherry mă aştepta în faţa restaurantului.

— Ce-a fost asta ? mă întrebă.

Am luat-o de braţ. I-am spus, pe drum înapoi spre Berkeley Square.

— Tipul e, probabil, cel care a ordonat asasinarea lui Jimmy, răspunzător pentru jumătatea mea de piept distrusă, cel care i-a pus să-ţi prăjească degetele — pe scurt, marele mahăr.

— Îl ştii ?

— Am făcut nişte afaceri cu el, mai demult.

— Drăguţi prieteni mai ai.

— În ultima vreme am încercat ceva mai sus, i-am spus, strîngîndu-i braţul.

Mi-a ignorat amabilitatea.

— Şi femeia ? E cea de pe St. Mary ? Cea care ţi-a aruncat în aer vasul şi pe fată?

M-a cuprins iar furia pe care o încercasem cu cîteva minute înainte, cînd văzusem pasărea aia de pradă vopsită, ferchezuită, îmbrăcată în nurci.

Alături de mine, Sherry gemu :

— Harry, mă doare !

— Iartă-mă.

Mi-am descleştat degetele de pe braţul ei.

— Presupun că ăsta e răspunsul la întrebarea mea, murmură ea bosumflată, masîndu-şi umărul.

Barul de la Windsor Arms era îmbrăcat în lambriuri închise de stejar şi oglinzi vechi. Cînd ne-am întors, era plin. Afară se lăsa întunericul şi un vînt îngheţat stîrnea frunzele căzute în rigole.

Căldura barului era binevenită. Am găsit două locuri într-un colţ, dar aglomeraţia ne-a înghesuit

unul într-altul, obligîndu-mă să-mi pun un braţ pe după umerii lui Sherry. Capetele ne erau atît de apropiate încît puteam foarte bine întreţine o conversaţie privată în acest loc public.

— Cred că ştiu încotro se îndreaptă Manny Resnick şi prietena lui, am spus.

— Insula Big Gull ? întrebă Sherry şi, cînd confirmai, continuă. Are să aibă nevoie de un vas şi de scufundători.

— Nu-ţi face griji, are să-i găsească.

— Şi noi ce facem ?

— Noi ?

— Un fel de-a spune, se corectă ea, fandosindu-se. Tu ce-ai să faci ?

— Am de ales. Pot să uit întreaga afacere, sau să mă întorc la Gunfire Reef şi să încerc să aflu ce naiba se găsea în cele cinci cufere ale colonelului Goodchild.

— O să ai nevoie de echipament.

— Poate n-o să fie la fel de sofisticat ca al lui Manny Resnick, dar pot să fac rost.

— Cum stai cu banii, sau e o întrebare nepoliticoasă ?

— Răspunsul e acelaşi. Pot să fac rost de cît îmi trebuie.

— Apă albastră şi nisip alb, murmură ea visătoare.

— ... şi frunze de palmier clătinîndu-se în vînt!

— Gata, Harry.

— Languste grase fripte pe cărbuni şi eu, alături, cîntîndu-ţi pe plaja pustie, am continuat fără milă.

— Porcule.

— Dacă rămîi aici, n-ai să ştii niciodată dacă erau şosete murdare, am continuat să fac presiuni.

— Ai să-mi scrii să-mi povesteşti, se rugă ea.

= Ba nu!

— Atunci v-a trebui să vin cu tine.

— Ce fată cuminte, am strîns-o de umăr.

— Dar insist să-mi plătesc drumul, refuz să fiu o femeie întreţinută.

Ghicise cît eram de tare strîns cu uşa din punct de vedere financiar.

— Nu vreau să-ţi distrug principiile, i-am spus fericit şi portofelul meu a răsuflat uşurat.

Şi-aşa, din ce-mi rămăsese, organizarea unei expediţii în Gunfire Reef, avea să se dovedească un tur de forţă.

Acum că hotărîrea fusese luată, aveam multe de discutat. Cînd patronul a spus : „E ora închiderii, d-lor", părea că au trecut doar cîteva clipe.

— Străzile sînt periculoase noaptea, am prevenit-o pe Sherry. Cred că nu e bine să riscăm. Am la etaj o cameră confortabilă, cu o vedere minunată...

— Las-o baltă, Fletcher. Se ridică în picioare. Condu-mă acasă, sau îl pun pe unchiu' pe urmele tale.

Pe drumul spre apartamentul unchiului am stabilit să ne întîlnim a doua zi la prînz. Eu aveam o listă de lucruri de făcut dimineaţă, inclusiv rezervările de bilete pentru avion, iar Sherry trebuia să-şi vizeze paşaportul şi să ridice copiile după desenele cu Dawn Light.

La uşa apartamentului ne-am oprit faţă în faţă, dintr-o dată stînjeniţi. Momentul era atît de demodat, încît aproape că am izbucnit în rîs. Arătam ca o pereche de adolescenţi la finalul primei lor întîlniri — dar uneori e plăcut şi-aşa.

— Noapte bună, Harry, spuse ea şi, arta femeilor dintotdeauna, îmi dădu de înţeles, într-un fel nedefinit, că e gata să se lase sărutată.

Buzele îi erau moi și calde și sărutul a durat multă vreme.

— Dumnezeule, șopti, răgușit, îndepărtîndu-se în sfîrșit.

— Ești sigură că nu te răzgîndești ? e o cameră minunată, cu apă caldă și rece, covoare, televizor...

Rîse tremurat și mă împinse ușor.

— Noapte bună, dragul meu Harry, repetă, și mă părăsi.

Am ieșit în stradă și am luat-o încet spre hanul meu. Vîntul scăzuse, dar se simțea mirosul umed al rîului din apropiere. Strada era pustie, lîngă bordură însă erau aliniate vehicule parcate bară-n bară pînă la colț.

Mergeam pe trotuar, nu mă grăbeam să mă culc; ba chiar cochetam cu ideea unei plimbări pe chei mai întîi. Îmi vîrîsem mîinile adînc în buzunarele hainei și mă simțeam relaxat și fericit, gîndindu-mă la Sherry.

Aveam multe lucruri la care să mă gîndesc în legătură cu ea, multe lucruri neclare sau încă neexplicate, dar cel mai mult mă încînta gîndul că, poate, de data asta dădusem peste ceva care avea să dureze mai mult de-o noapte, o săptămînă sau o lună — un sentiment deja puternic și care nu se va pierde, ca altădată, cu trecerea timpului, ci dimpotrivă va fi din ce în ce mai trainic.

Deodată, o voce spuse în apropiere : Harry ! Era o voce bărbătească și m-am întors din instinct spre ea. În clipa în care o făceam mi-am dat seama că fusese o greșeală.

Cel care vorbise ședea pe bancheta din spate a uneia din mașinile parcate. Era un Rover negru. Geamul era deschis, dar fața îi era doar o pată albă în întunericul dinăuntru.

Am încercat cu disperare să-mi scot mîinile din

buzunare şi să mă întorc cu faţa în direcţia din care ştiam că va veni atacul. M-am răsucit, aplecîndu-mă, şi ceva îmi trecu zbîrnîind pe lîngă ureche şi mă lovi în umăr, amorţindu-mi-l.

Am lovit în urmă cu ambele coate, am întîlnit un corp solid şi am auzit un geamăt de durere. Apoi mi-am eliberat mîinile şi m-am întors iute, eschivîndu-mă, căci ştiam că va folosi din nou măciuca.

Nu erau decît umbre din miez de noapte, gigantice şi ameninţătoare, în haine de culori închise. Păreau să fie o întreagă legiune, dar nu erau decît patru, plus unul în maşină. L-am pocnit cu palma sub bărbie, aruncîndu-i capul pe spate ; am crezut că i-am rupt gîtul, căci a căzut greu pe pavaj.

Un genunchi îmi căută vintrea, dar m-am răsucit şi m-a atins în coapsă. Am folosit însă elanul răsucirii, ca să-i aplic o contralovitură. A fost una reuşită, m-a zgîlţîit pînă sus în umăr, iar tipul a primit-o în piept şi a căzut pe spate dar, în clipa aceea, unul din ei m-a prins de braţ, răsucindu-mi-l şi am primit un pumn în obraz, sub ochi. Am simţit cum se despică pielea.

Mai aveam unul în cîrcă, cu un braţ în jurul gîtului, sufocîndu-mă, dar m-am aplecat şi l-am tras în jos. Într-un nod strîns, încleştat, ne-am prăbuşit pe trotuar.

— Ţine-l bine, spuse o voce joasă, apăsată. Staţi să-l ochesc.

— Da ce dracu' crezi că încercăm să facem ? gîfîi o alta, şi l-am văzut pe cel cu măciuca sculîndu-se în picioare. Ridică din nou braţul. Am încercat să-mi feresc capul, dar mă lovi în tîmplă. Nu m-a scos complet din circulaţie, numai m-a secat de vlagă. Eram slab ca un prunc, abia mă mai puteam ţine pe picioare.

— Așa, urcați-l în spate!

Mă înghesuiră pe locul din mijloc, în spatele Rover-ului, cu cîte unul din ei de fiecare parte. Ușile se trîntiră, motorul bîzîi și porni, și nepuserăm iute în mișcare.

Creierul mi se mai limpezise, dar tîmpla îmi era amorțită și umflată ca un balon. În față erau trei, iar în spate cîte unul pe fiecare parte a mea. Toți respirau greu ; cel de lîngă șofer își mîngîia ușor gîtul și falca. Cel din dreapta mea mîncase usturoi și gîfîia din greu în timp ce mă căuta de arme.

— Trebuie să-ți spun că ți-a murit ceva în gură, demult, și e și-acum tot acolo, i-am spus, cu limba încleiată și cu un junghi în cap, dar n-a meritat efortul. Nu a părut să mă audă, ci a continuat să-și vadă de treabă cu perseverență. În sfîrșit se declară mulțumit ; mi-am pus hainele în ordine.

Am mers cinci minute în tăcere, urmînd cursul rîului spre Hammersmith, pînă cînd își recăpătară cu toții suflul și își oblojiră rănile, apoi cel de la volan spuse :

— Ascultă, Manny vrea să-ți vorbească, dar zicea că nu e foarte important. E doar curios. Mai zicea că, dacă faci pe nebunul, nu e nevoie să ne complicăm, numai să-ți luăm gîtul și să te împingem în rîu.

— Bun băiat, Manny, spusei.

— Gura ! spuse șoferul. Așa că, vezi, de tine depinde. Dacă te porți frumos s-ar putea să mai trăiești puțin. Am auzit că erai un tip tare, Harry. Te-am tot așteptat să apari, încă de cînd Lorna te-a ratat, pe insulă, dar în nici un caz nu ne așteptam să te vedem mărșăluind în sus și în jos pe Curzon Street, ca o fanfară. Manny nu-și putea crede ochilor. A și spus : „Asta nu poate fi Harry. Pesemne că s-a moleșit de tot". Tare s-a întristat. „Cum

au căzut vitejii... nu dați de știre pe ulițele Ascalonului",[1]) așa a spus.

— Asta-i din Shakespeare, spuse cel cu miros de usturoi.

— Taci din gură, spuse cel de la volan, apoi continuă. Manny s-a întristat, dar nu destul ca să plîngă sau mai știu eu ce, mă înțelegi.

— Înțeleg, am mormăit.

— Gura ! spuse șoferul. Manny a spus : „Nu aici. Urmăriți-l pînă într-un loc mai dosnic și înhățați-l. Dacă vine cuminte, aduceți-l să vorbească cu mine, dacă face pe nebunul, aruncați-l în rîu".

— Asta-i Manny al meu. Întotdeauna a fost un drăcușor cu o inimă de aur.

— Gura, spuse șoferul.

— Abia aștept să-l văd iar.

— Stai cuminte și liniștit, și poate ai noroc.

Am făcut cum mi s-a spus, o parte din noapte, în timp ce mașina gonea spre vest pe autostrada M 4. Era ora două cînd am intrat în Bristol ; am ocolit centrul și ne-am înscris pe A 4 spre Avonmouth.

În dana rezervată iahturilor, printre alte vase, se afla un iaht mare, cu motor. Era legat la chei și avea pasarela lăsată. Numele lui, pictat pe pupa și la prova, era Mandrake. Era un transoceanic cu structură de oțel și linii frumoase, alb cu albastru. Mi s-a părut rapid și stabil, cu el puteai să ajungi în orice parte a lumii. Jucăria unui bogătaș. Pe punte se mișcau cîteva siluete, avea lumini aprinse la mai toate hublourile și părea gata de plecare.

Se ținură aproape de mine pe distanța pînă la puntea de îmbarcare. Rover-ul dădu înapoi, în-

[1] Vechiul Testament, Cartea a doua a lui Sammuel, I, 20.

toarse şi dispăru, iar noi urcarăm la bordul lui Mandrake.

Salonul era prea elegant pentru stilul lui Manny Resnick ; fusese decorat fie de precedesorul lui fie de un decorator profesionist. Mochetele, verzi ca frunza, acopereau în întregime podeaua şi se asortau cu draperiile de catifea, mobila era din lemn de tec, închis la culoare, şi piele, iar tablourile în ulei erau în ton cu decorul general.

Vasul ăsta valora jumătate de milion de lire şi am bănuit că era închiriat. Manny îl preluase pe şase luni şi îşi adusese propriul echipaj — căci nu-mi nu-mi făcuse niciodată impresia unui marinar de apă sărată.

Stînd în aşteptare în mijlocul mochetei, grup tăcut şi sumbru, am auzit zgomotul inconfundabil al pasarelei ridicate şi al odgoanelor aruncate. Vibraţia motorului se transformase în bătaie regulată şi luminile portului alunecară pe lîngă hublouri, la intrarea în apele rîului Severn.

Am recunoscut farurile de la Portishead Point şi Redcliff Bay — Mandrake trecea pe lîngă Weston-super-Mare şi Barry, îndreptîndu-se spre larg.

În sfîrşit, apăru şi Manny ; purta un halat de mătase albastră şi avea faţa boţită de somn, dar buclele îi erau grijuliu pieptănate, iar zîmbetul îi era larg şi lacom.

— Harry, zise el, ţi-am spus eu că ai să te întorci.

— Salut, Manny. N-aş putea spune că-mi face prea mare plăcere.

Rîse uşor şi se întoarse către femeia care îl urmase în salon. Era minuţios machiată şi fiecare fir al coafurii elaborate stătea la locul lui. Era îmbrăcată într-un halat lung, alb, cu dantelă la gît şi la mîneci.

— Ai făcut cunoştinţă cu Lorna, cred. Lorna Page.

— Data viitoare cînd îmi trimiţi pe cineva pe cap, Manny, încearcă ceva mai stilat. La vîrsta mea încep să fac mofturi.

Ochii femeii se mijiră periculos, dar zîmbi.

— Ce-ţi mai face barca, Harry, barca aia a ta frumoasă ?

— E pe post de coşciug.

M-am întors spre Manny.

— Hai, Manny, spune, cădem la învoială ?

Negă din cap, trist.

— Nu cred, Harry. Mi-ar plăcea, pe cuvînt, măcar de dragul vremurilor de altădată. Dar nu văd cum. Mai întîi, tu n-ai nimic de vînzare — iar asta e o premisă lamentabilă pentru o învoială. Al doilea, ştiu că eşti un sentimental. Eşti în stare să strici orice tîrg am încheia, din motive pur subiective. N-aş putea avea încredere în tine, tot timpul cu gîndul la Jimmy North şi la vasul tău, la fata aia de pe insulă care a picat ca musca-n lapte şi la sora lui Jimmy North de care a trebuit să ne debarasăm...

Am resimţit o vagă plăcere la gîndul că Manny evident nu auzise nici ce se întîmplase găştii de pungaşi pe care îi trimisese să se ocupe de Sherry North şi nici că ea era încă foarte vie. Am încercat să-mi fac glasul să sune cît mai sincer şi maniera cît mai convingătoare.

— Ascultă, Manny, eu sînt unul din cei care vor să supravieţuiască. Pot să uit orice dacă trebuie!

Rîse din nou.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, zău că te-aş crede, Harry dădu iar din cap. Regret, Harry, nu facem tîrgul.

— Atunci de ce ţi-ai mai bătut capul să mă aduci pînă aici ?

— De două ori pînă acum am trimis pe alţii să te elimine, Harry, şi au zbîrcit de ambele dăţi. De data asta vreau să fiu sigur. Pe drumul spre Cape Town, trecem prin nişte locuri cu apă foarte adîncă şi intenţionez să-ţi atîrn nişte greutăţi serioase.

— Cape Town ? Deci te duci tu însuţi după Dawn Light. Ce e atît de fascinant la epava aia ?

— Haide haide, Harry. Dacă n-ai fi ştiut nu mi-ai fi pus atîtea beţe-n roate.

Rîse, şi am considerat că e mai bine să nu-i las să-şi dea seama că nu ştiam mare lucru.

— Crezi că ai să găseşti drumul ? am întrebat-o pe blondă. Oceanul e mare şi multe insule arată la fel. Eu cred că ar trebui să mă păstraţi ca poliţă de asigurare, am insistat.

— Regret, Harry. Manny se îndreptă spre barul de alamă şi lemn de tec.

— Vrei ceva de băut ? întrebă.

— Scotch, am spus, iar el a umplut pe jumătate un pahar şi mi l-a adus.

— Ca să fiu cinstit, în parte, toată chestia asta e şi ca să-i fac o plăcere Lornei. Ai supărat-o, Harry, nu ştiu cu ce, dar a ţinut în mod special să fie de faţă cînd ne luăm adio. Genul ăsta de întîmplări îi place, nu-i aşa, iubito ; o excită.

Mi-am golit paharul.

— Şi are nevoie de excitante, după cum ştim amîndoi foarte bine ; dacă nu le are, e jalnică în pat, am remarcat.

Manny mă plesni peste gură spărgîndu-mi buzele ; whisky-ul făcea să mă usture rana deschisă.

— Închideţi-l, spuse blînd.

În timp ce ei mă îmbrînceau afară din salon şi în lungul punţii spre prova, m-am gîndit cu plăcere

că Lorna va trebui să răspundă la cîteva întrebări dureroase. Pe ambele părți, luminile de pe maluri treceau încet pe lîngă noi și dispăreau în noapte. Rîul era larg și negru.

În partea din față a punții era cabina căpitanului, joasă, pe teugă, și un culoar care dădea într-o scară care, la rîndul ei, cobora într-un hol. Asta era, evident, partea locuită de echipaj ; din hol o serie de uși se deschideau spre cabine și spre sala de mese. Chiar la prova se afla o ușă de metal pe care stătea scris după șablon : MAGAZIE TEUGA! Mă împinseră înăuntru și trîntiră ușa grea. Au încuiat și m-au lăsat singur în cubul mic de oțel care avea vreo 2 metri pe 1,30. Pereții erau căptușiți cu dulapuri, iar aerul era umed.

Prima mea grijă a fost să-mi găsesc o armă! Dulapurile erau încuiate toate și am constatat că rafturile erau din stejar gros de doi centimetri. Ca să le deschid mi-ar fi trebuit un topor ; cu toate astea am încercat. Am încercat să sparg ușile cu umărul, dar spațiul era prea mic și nu aveam loc să-mi iau avînt.

Dar zgomotul atrase atenția. Ușa se deschise și unul din membrii echipajului apăru în prag, la distanță, cu un Magnum Rueger 45 mare și urît, în mînă.

— Potolește-te, îmi spuse. Nu-i nimic în ele.

Îmi arătă o grămadă de veste vechi de salvare, într-un colț.

— Așează-te acolo cuminte, sau mai chem cîțiva băieți și te calmăm.

Trînti ușa iar eu mă așezai pe vestele de salvare.

Deci la ușă era pază permanentă. Ceilalți nu erau nici ei departe. Nu mă așteptasem să deschidă

uşa, şi mă prinsese pe picior greşit. Trebuia să-l fac să o mai deschidă o dată dar de data asta trebuia să încerc să fac ceva. Aveam o şansă foarte slabă, ştiam. Nu avea altceva de făcut decît să ţintească înăuntrul încăperii şi să apese pe trăgaci. Nu avea cum să rateze.

Aveam nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, ceva care să-mi dea posibilitatea să mă apropii suficient. M-am mai uitat o dată cu jind la dulapuri, apoi mi-am concentrat atenţia asupra propriilor mele buzunare. Mă scuturaseră bine, bricheta şi trabucele, cheile maşinii, briceagul, se duseseră toate. Dar îmi lăsaseră batista, trei bancnote de cinci lire împăturite pe care mi le lăsaseră din neatenţie într-un buzunar, şi ceasul.

M-am uitat la grămada de veste de salvare, apoi m-am ridicat din nou, să le dau la o parte. Sub ele era o lădiţă de fructe în care era o perie de podele din plastic, cîrpe de spălat pe jos, o cutie de detergent Brasso, o jumătate dintr-un săpun galben şi o sticlă de coniac, pe jumătate plină cu un lichid transparent. Am desfăcut dopul şi am mirosit-o. Era benzină.

M-am aşezat din nou şi mi-am reevaluat poziţia, încercînd să văd ce şanse am, dar fără prea mult succes.

Întrerupătorul era pe dinafară, iar becul din tavan era acoperit cu sticlă groasă. M-am căţărat pînă la jumătatea dulapurilor, sprijinindu-mă între ele ca să desfac lampa şi să examinez becul. Mi-a dat speranţe.

M-am dat din nou jos şi am ales o vestă mai groasă. Catarama brăţării de la ceas putea fi transformată într-un cuţit bont cu care m-am căznit pînă am tăiat în pînză o gaură destul de mare ca să-mi bag degetul arătător prin ea. Am tras de ea

şi am rupt-o, apoi am scos cei cîţiva pumni de capoc alb cu care era umplută. L-am pus grămadă pe jos şi am mai sfîşiat cîteva veste, pînă cînd am obţinut o cantitate considerabilă.

Am turnat benzina din sticlă peste deşeurile de bumbac şi am luat un şomoiog, cu care m-am urcat din nou pînă la lumină. Am scos becul şi m-am cufundat instantaneu în întuneric. Pe pipăite, am îndesat şomoiogul între firele electrice. Nu aveam nici un obiect care mi-ar fi putut folosi ca izolator, aşa că am scurtcircuitat firele cu mîinile goale şi cu brăţara metalică a ceasului.

A izbucnit o flacără albastră sfîşietoare, benzina a luat imediat foc, şi 180 de volţi m-au zgîlţîit ca pe-o cîrpă, aruncîndu-mă de unde eram cocoţat. Am căzut grămadă pe punte, cu smocul de bumbac arzînd în mînă.

Am auzit afară exclamaţiile iritate. Reuşisem să scurtcircuitez întregul sistem al punţii din faţă. Am aruncat iute bumbacul arzînd în grămada gata pregătită, care a luat foc violent. Mi-am scuturat scînteile de pe mîini, mi-am acoperit gura şi nasul cu batista, am înşfăcat una din vestele de salvare care scăpaseră şi m-am postat lîngă uşa metalică.

În cîteva secunde benzina s-a dus şi bumbacul a început să ardă mocnit, scoţînd un fum gros şi negru, cu un miros oribil. A umplut încăperea ; ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am încercat să respir superficial, dar fumul îmi spinteca plămînii şi am începu să tuşesc violent.

Dincolo de uşă se auzi o nouă exclamaţie :

Arde ceva ! şi i se răspunse :

— Ce dracu', aprindeţi becurile.

Asta aşteptam, am început să bat în uşă şi să răcnesc cît mă ţineau plămînii.

— Foc ! Nava a luat foc !

Nu era tot numai teatru. Fumul din închisoarea mea se făcuse gros și compact, iar grămada de bumbac arzînd continua să scoată nori deși. Am realizat că, dacă nu deschideau ușa în următoarele șaizeci de secunde, aveam să mor sufocat, așa că strigătele mele au devenit foarte convingătoare. Paznicul deschise ușa — avea revolverul mare Rueger în mînă — și lumină cămara cu o lanternă.

Am țîșnit odată cu fumul, ca un taur din țarc, disperat să respir aer curat și îngrozit de cît de aproape fusesem de moartea prin sufocare. Acestea două îmi dădură puteri noi.

Sub năvala mea, paznicul se prăbuși și Rueger-ul bubui în timp ce el cădea. Flacăra pe care o scoase era albă ca un flash, luminînd tot locul și permițîndu-mi să-mi găsesc reperele pe scara care ducea spre punte.

Bubuitura fu atît de asurzitoare în spațiul acela redus, încît păru să paralizeze toate celelalte umbre! Ajunsesem deja la jumătatea drumului înainte ca primul din ei să sară să mă oprească. I-am băgat un umăr în piept și am auzit aerul ieșindu-i din plămîni ca dintr-o minge de fotbal găurită.

Acum se auzeau exclamații de îngrijorare. O altă siluetă uriașă, neagră bloca piciorul scării! Prinsesem însă viteză alergînd pe coridor și mi-am aruncat toată greutatea în șutul pe care i l-am plasat în burtă ; s-a îndoit și a căzut în genunchi. În cădere, lumina lanternei îi șterse fața și am văzut că era amicul meu care mirosea a usturoi. Bucuria pe care mi-o făcu îmi dădu elan, i-am pus un picior pe umăr ca pe o trambulină și am sărit pînă la jumătatea scării.

Niște mîini îmi căutau gleznele, dar le-am tras una și m-am ridicat în mîini pînă la nivelul punții!

Aveam numai un picior pe-o treaptă, cu o mînă ţineam vesta de salvare şi cu cealaltă mă sprijineam de balustrada de alamă. În clipa aceea în care eram complet descoperit, uşa spre punte fu blocată de altă siluetă şi luminile se aprinseră brusc, orbitor.

Tipul din faţa mea era cel cu măciuca şi i-am zărit pe faţă bucuria sălbatică, atunci cînd a ridicat-o deasupra capului meu gol. Singura cale de a-l evita era să las balustrada şi să-mi dau drumul înapoi în teugă, unde viermuiau bandiţii furioşi.

Am privit în urmă şi tocmai desfăceam degetele cînd, în spatele meu, tipul cu pistolul Rueger Magnum se ridică în şezut, ameţit, săltă arma, încercă să-şi găsească echilibrul în legănarea vasului şi trase după mine. Glonţul greu îmi vîjîi pe la ureche aproape spărgîndu-mi timpanul şi-l lovi pe cel cu măciuca, în piept. L-a ridicat de pe picioare şi l-a azvîrlit înapoi pe punte. Rămase atîrnat de frînghiile catargului mare, cu braţele desfăcute, ca ale unei sperietori abandonate şi, într-un efort disperat, m-am repezit după el pe punte, m-am rostogolit şi m-am ridicat în picioare, ţinînd încă strîns de vesta de salvare.

Înurm a mea Rueger-ul bubui din nou şi am auzit glonţul spintecînd marginea tambuchiului. Din trei paşi am ajuns la balustradă peste care m-am aruncat, căzînd pe burtă în apa neagră ; vîrtejul provocat de elice mă prinse şi mă trase dedesubt.

Apa era neaşteptat de rece, mi se părea că-mi trece prin pereţii plămînilor şi îmi înţeapă cu sulițe de gheaţă măduva oaselor.

Vesta mă ajută să mă ridic în cele din urmă la suprafaţă — m-am uitat disperat în jur. Luminile de pe mal sclipeau clare şi puternice, albe, dincolo

de apele întunecate. Aici apa sărată avea o legănare de suprafaţă, care mă ridica şi mă cobora.

Mandrake plutea constant către vidul negru al oceanului deschis. Cu toate luminile aprinse, arăta ca o navă de croazieră, tot mai departe.

Am reuşit, destul de greu, să scap de pantofi şi de haină, apoi să-mi bag mîinile în mînecile vestei. Cînd m-am uitat iar, Mandrake era la o milă depărtare dar începuse să-ntoarcă şi, de pe punte, o rază albă şi lungă de lumină ţîşni în căutarea mea, dansînd pe suprafaţa neagră a apei.

Aruncai din nou o privire spre uscat, căutînd luminile farului de la English Ground, comparîndu-le cu farul de pe Flat Holme. Poziţiile relative ale celor două faruri se modificaseră uşor în decurs de cîteva secunde, începea refluxul şi curentul se îndrepta spre vest. M-am întors şi eu şi am început să înot.

Mandrake îşi încetinise mersul şi se întorcea, cu viteză mică, după mine. Reflectorul se roti şi se aprinse, măturînd şi căutînd, apropiindu-se cu încetul.

Înotam în direcţia curentului, pe-o parte, ca să nu sparg suprafaţa apei şi să fac spumă, abţinîndu-mă cu greu să încep să înot craul, în timp ce vasul, luminat ca de petrecere, era tot mai aproape. Raza reflectorului cerceta zona de pe exteriorul lui Mandrake. Ajunseră în dreptul meu.

Curentul mă împinsese în afara drumului lor, iar iahtul era acum în punctul cel mai apropiat de mine al cursului lui — la vreo sută cincizeci de metri — dar oamenii de pe punte erau perfect vizibili. Halatul albastru de mătase al lui Manny Resnick lucea ca o aripă de fluture în luminile de pe punte şi îi auzeam glasul ridicat, furios, chiar dacă nu înţelegeam cuvintele.

Raza reflectorului se îndrepta spre mine ca un deget acuzator lung și alb. Împărțise apa în carouri ordonate, cu mișcări paralele — înapoi și-n lateral; — data viitoare avea să mă prindă.

Ajunse la capătul tronsonului lateral, îl închise și se întoarse. Eram exact în drumul ei dar, în clipa cînd trecu peste mine, șansa făcu ca un val să se ridice în fața mea, iar eu să cad în adîncitura lăsată. Raza trecu peste mine, neclară în creasta valului și se duse. Își continuă tipicul, cercetînd.

Mă rataseră. Continuau să se îndrepte spre gurile rîului Severn. Pluteam în îmbrățișarea aspră a vestei de pînză, uitîndu-mă după ei cum se îndepărtau și simțind cum mă cuprinde greața, pe de-o parte de ușurare, pe de alta ca reacție la violență. Dar eram liber. Tot ce mă mai preocupa acum era cît timp îmi va lua pînă să mor prin îngheț.

Am reînceput să înot cu ochii la luminile de pe Mandrake, care se pierdeau și dispăreau pe fundalul împestrițat al țărmului.

Îmi lăsasem ceasul în magazie, așa că nu știu cît a trecut pînă am început să nu-mi mai simt brațele și picioarele. Am încercat să înot în continuare, dar nu eram sigur că membrele îmi răspund la comenzi.

Începusem să am un plăcut sentiment de relaxare. Luminile uscatului dispăruseră și parcă eram învăluit în niște nori moi și albi, călduți. M-am gîndit că, dacă asta e moartea, atunci nu era chiar atît de rea pe cît i se făcea reclamă și am chicotit zăcînd murat și istovit în vesta de salvare.

M-am întrebat curios de ce îmi dispăruse văzul; nu auzisem nimic despre asta. Apoi am realizat că era negura zorilor, ea era aceea care mă orbise. Dar

lumina dimineții creștea, vedeam bine la șapte metri deppărtare, printre vălătucii mișcători de ceață.

Am închis ochii și am adormit ; ultimul gînd a fost că ăsta era, probabil, ultimul gînd. M-a făcut să rîd iar și m-a învăluit întunericul.

M-au trezit niște voci, voci foarte limpezi și apropiate prin ceață, cu accent velș, minunat. Am încercat să strig și cu sentimentul unei mari victorii, am scos un cîrîit ca de pescăruș.

Forma urîtă a unei vechi bărci pentru pescuitul de homari ieși din ceață. Ieșise la treabă iar oamenii, aplecați peste bord ca să-și pună capcanele, erau concentrați asupra lucrului.

Am cîrîit din nou și unul din ei a ridicat privirea. Am văzut o pereche de ochi albaștri deschiși, pe o față roșie, brăzdată de vreme și riduri, o căciulă de lînă și o pipă veche de lemn de iarbă neagră, strînsă între dinții galbeni, stricați.

— Isuse ! spuse pescarul de homari, pe lîngă coada pipei.

Ședeam în cabina micuță a timonierului, învelit într-o pătură veche și murdară și beam ceai fierbinte fără zahăr dintr-o cană cu emailul ciobit — tremurînd atît de violent, încît cana se zgîlțîia și-mi tremura în mîinile strînse.

Aveam tot trupul într-o minunată nuanță vineție și sîngele care se repunea în circulație îmi provoca dureri cumplite în încheieturi. Salvatorii mei erau oameni taciturni, care înțelegeau perfect să respecte intimitatea altora, obicei probabil moștenit de-a lungul multor generații de pirați și contrabandiști.

Pînă au terminat de așezat capcanele și am pornit-o înapoi spre casă, se făcuse ora prînzului iar eu mă dezghețasem. Hainele mi se uscaseră pe

aragazul din bucătăria în miniatură și stomacul mi-era plin de sandvișuri cu pîine neagră și scrumbie afumată.

Am tras în portul Talbot. Cînd am încercat să le plătesc cu hîrtiile mele mototolite de cinci lire, cel mai în vîrstă dintre pescari mă privi cu un ochi albastru, înghețat.

— Domnule, ori de cîte ori salvez un om din ghearele mării, eu mă simt răsplătit pe deplin. Păstrează-ți banii.

Drumul înapoi spre Londra a fost un coșmar de autobuze pe drumuri de țară și trenuri de noapte. Cînd, a doua zi la zece dimineața, am ajuns în gara Paddington, am înțeles ușor de ce doi polițiști s-au oprit din patrulare ca să mă studieze atent. Trebuie că arătam ca evadat din închisoare.

Șoferul taxiului îmi măsură cu ochi de cunoscător barba țepoasă, de două zile, buza umflată și ochiul vînăt.

— I s-a întors bărbatul mai devreme, amice ? mă întrebă el, și am gemut slab.

Sherry North deschise ușa apartamentului unchiului ei și se zgîi la mine cu ochii albaștri măriți, speriați.

— Dumnezeule, Harry ! Ce ți s-a întîmplat ? Arăți îngrozitor !

— Mulțumesc. Asta are să mă mai înveselească!

M-a luat de braț și m-a tras înăuntru.

— Am crezut că înebunesc. Două zile. Am sunat și la poliție și la spitale, peste tot unde m-a tăiat capul.

Unchiul se ținea pe-aproape și prezența lui mă irita. Am refuzat baia și hainele curate ce mi s-au

oferit ; în loc, am luat-o pe Sherry cu mine, la Windsor Arms.

Am lăsat uşa de la baie deschisă în timp ce mă bărbieream şi mă înbăiam, ca să putem vorbi, şi deşi s-a ţinut cu străşnicie în afara liniei de vedere tot timpul cît am stat în cadă, am simţit că se crea între noi o intimitate nouă.

I-am povestit în amănunt cum mă răpiseră gorilele lui M.R. şi cum scăpasem — n-am făcut nici un efort să-mi ascund eroismul — iar ea m-a ascultat într-o linişte pe care nu o puteam interpreta altfel decît ca admiraţie fascinată.

Am ieşit din baie cu un prosop în jurul şalelor şi m-am aşezat pe pat să-mi termin povestea, în timp ce Sherry îmi doftoricea rănile şi vînătăile.

— Harry, acum trebuie să te duci la poliţie, îmi spuse, în cele din urmă. Au încercat să te omoare.

— Sherry, draga mea, te rog nu pomeni de poliţie. Îmi dai fiori.

— Dar, Harry...

— Lasă poliţia, mai bine comandă ceva de mîncare pentru amîndoi. Nici nu-mi mai amintesc decînd n-am mîncat.

De la bucătărie ne-au trimis, nişte porţii minunate de şuncă cu roşii, ouă ochiuri, pîine prăjită şi ceai. În timp ce mîncam, am încercat să fac legătura între ultimele evenimente şi ceea ce ştiam dinainte, şi să aduc modificările necesare în planurile noastre.

— A propos, şi tu erai pe lista de obiecte dispărute. Nu intenţionau doar să organizeze un picnic cu degetele tale la grătar. Manny Resnick era convins că băieţii lui te-au omorît...

O expresie scîrbită îi trecu pe faţă.

— Se vede treaba că vor să elimine pe toţi cei care ştiu cîte ceva despre Dawn Light.

Au mai luat o gură de ouă cu şuncă şi am mestecat în tăcere.

— Măcar acum avem un program. Iahtul lui Manny care întîmplător se numeşte Mandrake, pare rapid şi puternic, dar tot o să-i ia trei-patru săptămîni să ajungă la insule. Asta ne dă nouă ceva timp.

Îmi turnă ceai, cu laptele la urmă, aşa cum îmi place mie.

Scoase limba la mine, iar eu am continuat:

— Orice ar fi ceea ce caută, trebuie să fie ceva cu totul extraordinar. Iahtul pe care şi l-a închiriat Manny, arată ca iahtul regal. Cred că a cheltuit aproape 100,000 lire numai pe el. Am încercat să-l trag de limbă pe Manny, dar mi-a rîs în faţă. Mi-a spus că trebuie să ştiu, altfel nu m-aş zbate atîta.

— Harry, se lumină Sherry. Tu ai adus veştile rele, acum pregăteşte-te pentru cele bune.

— Mi-ar face bine vreo cîteva.

— Ştii adnotarea lui Jimmy de pe scrisoare — B. Mus ?

Am dat din cap.

— Bachelor of Music ?

— Nu, fraierule — Britsh Museum.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Discutam cu unchiul Dan. A recunoscut-o imediat. E cota unei cărţi din biblioteca de la British Museum. El are legitimaţie acolo. Studiază pentru o carte şi lucrează acolo adeseori.

— Putem să intrăm şi noi ?

— O să-ncercăm.

Am aşteptat aproape două ceasuri sub cupola vastă, albastră cu auriu, a sălii de lectură de la Bri-

tish Museum, cu setea după un trabuc împlîntată în piept ca un ghimpe.

Nu știam la ce să mă aștept — completasem, pur și simplu, buletinele, după cota luată de Jimmy North — și, atunci cînd custodele mi-a pus în față volumul masiv, m-am repezit la el cu nerăbdare.

Era o ediție Secker & Warburg publicată pentru întîia oară în 1963. Autor era un oarecare doctor P. A. Ready, iar pe cotor scria cu literii aurii : COMORI LEGENDARE ȘI COMORI PIERDUTE ALE OMENIRII.

Am întîrziat să deschid cartea, prelungindu-mi puțin așteptarea și întrebîndu-mă prin ce lanț de coincidențe și șanse ajunsese Jimmy North pe pista de hîrtie a acestor informații străvechi. Citise oare, mai întîi, această carte, în obsesia lui legată de epave și comori scufundate, pentru ca apoi să-i pice în mînă teancul de scrisori vechi ? N-aveam să știu niciodată.

Cartea avea 49 de capitole, fiecare tratînd un subiect diferit. Am citit atent lista.

Era vorba de comorile de aur ale aztecilor, de aurul și argintul din Panama, vasele de piraţi, o mină de aur pierdută din Rocky Mountains, în America de Nord, o vale a diamantelor din Africa de sud, vasele purtătoare de comori ale Armadei, nava Lutine care transporta lingouri de aur și căreia îi aparținea celebrul clopot Lutine, de la Loyd's, carul de aur al lui Alexandru cel Mare, alte vase purtătoare de comori — antice și moderne — de la al doilea război mondial pînă la războiul Troiei, comorile lui Mussolini, Prester John, Darius, ale generalilor romani sau ale piraților. Era o alcătuire vastă de fapte reale și imaginație, istorie și întîmplare pură. Comori ale orașelor dispărute și ale civilizațiilor uitate, de la Atlantida pînă la fabulosul vas

de aur din deşertul Kalahari — erau atît de multe, iar eu habar n-aveam unde să caut.

Cu un suspin am deschis la pagina întîi, sărind peste introducere şi prefaţă. Am început să citesc.

Pe la ora cinci citisem în diagonală 16 capitole care nu puteau avea nici o legătură cu Dawn Light şi parcursesem cu atenţie altele cinci şi înţelesesem cum se făcea că Jimmy North se lăsase prins de romantismul şi spiritul aventuros al căutătorilor de comori. Începeau să mă îmboldească şi pe mine toate poveştile acelea despre bogăţii uriaşe, abandonate, aşteptînd doar să vină cineva cu destul noroc şi curaj să le dezgroape.

Mi-am privit ceasul japonez cu care îmi înlocuisem vechiul Omega şi m-am grăbit să trec dincolo de portalurile de piatră ale muzeului, şi am traversat Great Russell Street să mă întîlnesc cu Sherry. Mă aştepta în barul aglomerat de la Running Stag.

— Iartă-mă, i-am spus, am uitat de ceas.

— Haide. Mă apucă de braţ. Mor de sete şi de curiozitate.

Pentru sete i-am dat o halbă de bere, dar n-am putut decît să-i aprind şi mai tare curiozitatea cu titlul cărţii. A vrut să mă trimită înapoi la bibliotecă înainte de a-mi fi terminat masa compusă din şuncă şi curcan, dar am rezistat, ba chiar am reuşit să fumez şi o jumătate de trabuc înainte de a fi alungat afară, în frig.

I-am dat cheia camerei mele de la Windsor Arms, am urcat-o într-un taxi şi i-am spus să mă aştepte acolo. Apoi m-am grăbit spre sala de lectură.

Următorul capitol al cărţii era intitulat „Marele Mogul şi Tronul cu Tigru din India".

Începea cu o scurtă introducere istorică, descriind felul în care Babur, descendent al lui Gingis Han şi Timur Lenk, cei doi tirani ai antichităţii, au trecut munţii în nordul Indiei şi au pus bazele Imperiului Mogul.

Mi-am dat imediat seama că asta pica în aria mea de interes, căci Dawn Light plecase în ultima sa călătorie de pe acest continent străvechi.

Istoria acoperea domeniile iluştrilor succesori ai lui Babur, conducători mahomedani care se ridicaseră la un înalt nivel de influenţă şi putere, care construiseră oraşe puternice şi lăsaseră în urma lor monumente închinate frumuseţii, ca Taj Mahal-ul. În fine, ea descria declinul dinastiei şi distrugerea ei în primul an al revoluţiei indienilor, atunci cînd forţele răzbunătoare britanice cotropiseră şi prăduiseră citadela şi fortăreaţa antică de la Delhi, împuşcîndu-i pe principii moguli şi aruncîndu-l în temniţă pe bătrînul şah Bahadur.

Apoi, dintr-o dată, autorul îşi muta atenţia de la mersul amplu al istoriei.

„În anul 1665, Jean Baptiste Tavernier, călător şi bijutier francez, a sosit ca oaspete la curtea împăratului mogul Aurangzelb. Cinci ani mai tîrziu, el publica la Paris celebrele sale Călătorii în Orient. Se pare că s-a bucurat de favoruri speciale din partea împăratului, căci i s-a permis să intre în fabuloasele încăperi ale tezaurului din cetate şi să catalogheze diverse obiecte de interes special. Între acestea s-a numărat un diamant, pe care el l-a denumit „Marele Mogul". Tavernier a cîntărit această piatră, pe care a înregistrat-o cu 280 de carate. A descris această minunăţie, ca avînd o strălucire extraordinară şi o culoare limpede şi albă „ca Steaua Nordului din ceruri".

Gazda lui Tavernier l-a informat că piatra fusese extrasă din minele Golconda pe la 1650 și că, neprelucrată, avusese 787 de carate.

Tăietura aparte avea forma unui trandafir rotunjit, asimetric, mai bombat pe-o parte. Piatra nu a mai fost menționată de-atunci și mulți sînt de părere că ce a văzut Tavernier era de fapt diamantul Koh-i-noor sau Orloff-ul. Este însă puțin probabil că un meșteșugar atît de priceput și de atent ca Tavernier a putut face greșeli atît de mari în aprecierea greutății și în descrierea aspectului. Înainte de a fi fost retăiat la Londra diamantul Koh-i-noor nu avea decît 191 carate, și nu era în formă de trandafir. Diamantul Orloff, deși în forma unui trandafir, era și este o piatră simetrică, de 199 carate. Descrierile acestea nu se suprapun de loc aceleia făcută de Tavernier și toate amănuntele duc înspre ideea existenței unui diamant alb, uriaș, în afara celor cunoscute.

În 1739, cînd șahul Nadir al Persiei a invadat India și a capturat Delhi, nu a făcut nici un efort să-și păstreze dominația asupra orașului, ci s-a mulțumit cu prăzi bogate, între care Koh-i-noor-ul și tronul cu păun al șahului Jehan. Pare probabil că Marele Mogul a scăpat lacomului persan și că după retragerea acestuia, șahul Mohammed, împăratul Mogul de drept, lipsit de tronul tradițional, a ordonat construirea unuia nou. Dar existența acestei noi comori a rămas învăluită în taină și chiar dacă în relatările autohtonilor există referiri la ea, dintre europeni doar unul ar putea fi citat.

Jurnalul ambasadorului englez la curtea din Delhi din anul 1747, Sir Thomas Jenning, descrie o audiență care i-a fost acordată de împăratul mogul, „îmbrăcat în mătăsuri prețioase, acoperit cu flori și giuvaeruri, și așezat pe un tron de aur. Tro-

nul avea forma unui tigru fioros, cu fălcile deschise şi un singur ochi, ca de ciclop. Corpul tigrului era minunat lucrat, bătut în tot felul de pietre preţioase. Majestatea sa a avut bunăvoinţa să-mi permită să mă apropii de tron şi să examinez ochiul tigrului care, mi-a sugerat, era un mare diamant, moştenit de la strămoşul său Aurangzelb.

Să fi fost acesta Marele Mogul al lui Tavernier, încorporat acum în Tronul cu Tigru al Indiei ? Dacă de atunci o serie de împrejurări stranii, care vor încheia studiul nostru asupra acestei comori dispărute, capătă credibilitate.

În 1857, la 16 septembrie, lupte crîncene au umplut străzile oraşului Delhi cu grămezi de morţi şi răniţi. Bătălia pe care forţele britanice, împreună cu trupele băştinaşe loiale o dădeau pentru a curăţa oraşul de soldaţii indieni rebeli şi a captura cetatea antică ce-l domina, era echilibrată.

În timp ce în interior luptele continuau, trupe autohtone loiale din regimentul 101, comandate de doi ofiţeri europeni, au primit ordin să traverseze rîul şi să împresoare zidurile luînd sub control drumul spre nord. Aceasta pentru a împiedica fuga din oraşul condamnat a membrilor familiei domnitoare sau a capilor răscoalei.

Cei doi ofiţeri europeni erau cpt. Matthew Long şi col. Sir Roger Goodchild...

Numele îmi sări în ochi nu numai pentru, că cineva îl subliniase cu creionul. Pe margine, tot în creion, era unul din semnele de exclamaţie caracteristice lui Jimmy North. Lipsa de respect a d-lui James pentru cărţi le includea şi pe cele aparţinînd unei instituţii venerabile ca British Museum.

Mi-am dat seama că tremuram din nou şi că obrajii îmi ardeau de emoţie. Era ultimul fragment

al dominoului. Acum era acolo, întreg, iar ochii îmi alergau peste rînduri.

„Nimeni nu va şti vreodată ce s-a întîmplat în noaptea aceea, pe un drum pustiu din jungla indiană, doar că şase luni mai tîrziu, căpitanul Long şi ofiţerul indian Ram Panat depuneau mărturie la procesul intentat de Curtea Marţială colonelului Goodchild.

Ei au relatat interceptarea unui grup de nobili indieni care încercau să fugă din oraşul în flăcări. Din grup făceau parte trei preoţi musulmani şi doi prinţi de sînge. În prezenţa căpitanului Long, unul dintre prinţi încercă să-şi răscumpere libertatea oferindu-se să-i conducă pe ofiţerii britanici pînă la locul unde e ascunsă o importantă comoară, un tron de aur de forma unui tigru cu un singur ochi de diamant.

Ofiţerii acceptară, iar prinţii le arătară calea pînă la o moschee din junglă. În curtea moscheii se aflau şase care trase de boi. Carele erau abandonate, şi la o examinare făcută de ofiţerii care descălecaseră, se dovediră a conţine într-adevăr un tron de aur în formă de tigru. Tronul fusese împărţit în patru părţi separate, pentru a-i uşura transportul : labele din spate, trunchiul, labele din faţă şi capul. În lumina felinarelor, fragmentele stăteau în culcuşurile lor de paie, aur strălucitor încrustat cu pietre preţioase şi semipreţioase.

Apoi colonelul Roger Goodchild ordonă ca prinţii să fie executaţi fără întîrziere. Fură puşi cu spatele la zidul exterior al moscheii şi ucişi cu o salvă de muschetă. Colonelul însuşi se plimbă printre nobilii căzuţi, administrîndu-le loviturile de graţie cu revolverul propriu. Cadavrele fură apoi zvîrlite într-un puţ, în afara zidurilor moscheii.

Cei doi ofiţeri se despărţiră, căpitanul Long cu cea mai mare parte a trupelor indiene întorcîndu-se să păzească zidurile oraşului, în timp ce colonelul, comandantul Ram Panat şi cinsprezece soldaţi porniră mai departe cu carele cu boi.

În depoziţia sa în faţa Curţii Marţiale, comandantul indian a descris drumul preţioasei încărcături spre vest şi trecerea prin liniile britanice datorită autorităţii colonelului. S-au oprit timp de trei zile într-un mic sat indian. Aici, dulgherul satului şi cei doi fii ai săi au făcut, sub îndrumările colonelului, patru lăzi solide din lemn pentru cele patru bucăţi ale tronului. Între timp colonelul a scos de pe statuie toate pietrele încrustate în metal. Poziţia fiecăreia a fost atent marcată pe o schemă dinainte pregătită de Goodchild, iar pietrele au fost numerotate şi închise într-un cufăraş metalic de felul acelora pe care casierii regimentelor le folosesc pentru păstrarea banilor şi a altor valori, în campanie.

Odată tronul şi pietrele ambalate în cele patru lăzi şi în sipetul metalic, au fost din nou încărcate în care şi călătoria spre vest, spre calea ferată, a continuat.

Nefericitul dulgher şi fiii săi fură forţaţi să se alăture convoiului. Ofiţerul indian a povestit cum, la intrarea într-o parte mai stufoasă a pădurii, colonelul a descălecat şi i-a dus pe cei trei în desiş. Au răsunat şase focuri de pistol iar colonelul s-a întors singur."

M-am întrerupt din lectură cîteva clipe, reflectînd asupra caracterului viteazului colonel. Mi-ar fi plăcut să-l pot prezenta lui Manny Resnick, ar fi avut multe lucruri în comun. Am zîmbit gîndului acestuia şi am continuat să citesc.

„In a şasea zi convoiul ajunsese la Allahabad, iar colonelul ceru priorităţi de ordin militar, la îmbarcarea a cinci lăzi într-un tren care ducea trupe către Bombay. După aceea, el şi mica sa trupă se întoarseră la regimentul din Delhi.

Şase luni mai tîrziu, căpitanul Long, sprijinit de ofiţerul indian Ram Panat, îl dădea în judecată pe ofiţerul său comandant. Putem presupune că hoţii se certaseră, poate fiindcă Goodchild ajunsese la concluzia că e mai bine să ai toată prada decît o treime din ea. Oricum ar fi nu a ieşit la iveală nici un amănunt referitor la locul unde s-ar putea afla comoara.

Procesul, judecat la Bombay, a fost una dintre „causes celebres", pe larg comentată atît în India cît şi acasă.

Acuzarea însă a avut dezavantajul de a nu putea aduce nici o dovadă palpabilă a jafului, iar morţii nu vorbesc.

Colonelul a fost găsit nevinovat. Totuşi, scandalul nu i-a lăsat altă posibilitate decît demisia şi întoarcerea la Londra. Dacă a reuşit să ia cu el Marele Mogul şi tronul de aur nu putem spune, căci cariera sa ulterioară nu a lăsat să se vadă în el posesorul unei asemenea averi. Împreună cu o damă celebră a deschis în Bayswater Road o casă de jocuri, care a căpătat repede o reputaţie nu tocmai bună. Colonelul Sir Roger Goodchild — a murit în 1871, probabil în urma unui sifilis terţiar, contractat în timpul remarcabilei sale cariere în India. Moartea sa a făcut să reînvie poveştile despre tronul cel fabulos, dar şi acestea se stinseseră curînd din lipsă de dovezi, iar istoria fu înmormîntată odată cu bravul gentleman.

Poate acest capitol ar fi trebuit intitulat „Comoara care n-a existat niciodată".

„Ba nu, puilor" am răspuns în gînd, fericit. „A existat şi mai există". Şi am luat povestea de la început, scoţîndu-mi de data asta note pentru Sherry.

Mă aştepta cînd m-am întors, trează, într-un fotoliu lîngă geam şi, cum am intrat, s-a repezit la mine.

— Unde-ai fost ? mă întrebă. Am stat aici toată seara şi mi-am ros unghiile de curiozitate.

— N-ai să crezi, i-am spus — şi am crezut că sare să mă bată.

— Harry Fletcher, ai zece secunde să tai discursurile de introducere şi să treci la fapte, după asta îţi scot ochii cu unghiile.

Am stat de vorbă îndelung, pînă după miezul nopţii, cînd podeaua fusese împînzită cu hîrtii peste care ne uitam stînd pe coate şi pe genunchi. Aveam o hartă a arhipelagului St. Mary scoasă de Amiralitate, copiile schiţelor navei Dawn Light, notiţele pe care mi le scosesemi după relatarea naufragiului făcută de marinarul acela şi pe cele făcute în sala de lectură de la British Museum.

Am scos sticluţa plată de argint pe care o port cu mine la drum şi, bînd Chivas Regal din pahare de plastic, am discutat şi ne-am făcut planuri, încercînd să ghicim în care jumătate a calei lui Dawn Light fuseseră încărcate cele cinci lăzi, cum se rupsese după ciocnirea cu reciful şi care parte a vasului fusese împinsă în spărtură şi care fusese tîrîtă spre larg.

Făcusem o mulţime de scheme şi deschisesem o listă de echipament minim necesar unei expediţii la care tot adăugam diverse obiecte care-mi veneau în minte, sau la propunerile binevenite ale lui Sherry.

Uitasem că și ea trebuie să fi fost un scufundător de prima mînă, dar mi-am amintit în timp ce discutam. Am realizat că nu urma să fie doar un pasager în expediția asta și sentimentele față de ea începură să se împletească cu un respect profesional, iar starea de bucurie, amestecată cu camaraderia, se potența într-un crescendo al tensiunii fizice.

Obrajii palizi și catifelați ai lui Sherry erau aprinși de emoție. Stăteam umăr lîngă umăr, îngenunchiați pe covor. Se întoarse să-mi spună ceva: rîdea, iar luminițele albastre ale ochilor erau ghiduse și ispititoare în același timp, la numai cîțiva centimetri de ochii mei.

În momentul acela am știut că toate tronurile de aur și diamantele legendare din lume pot să mai aștepte.

Am simțit amîndoi momentul și ne-am întors unul spre celălalt, cu o dorință lipsită de jenă. Eram amîndoi într-o grabă febrilă și ne-am iubit fără să ne ridicăm de pe covor, peste schițele lui Dawn Light, oricum cel mai bun lucru care i se întîmplase vreodată acestui vas urmărit de nenoroc.

Cînd, în sfîrșit, am ridicat-o în brațe și am așezat-o pe pat, cînd ne-am lipit unul de altul sub pătură, am știut că toate scurtele aventuri amoroase pe care le avusesem pînă să întîlnesc femeia asta, fuseseră lipsite de orice sens. Ceea ce mi se întîmpla acum depășea nivelul timpului, devenind o experiență a spiritului, și dacă nici asta nu era dragoste, atunci era cel mai apropiat lucru de dragoste pe care aveam să-l cunosc vreodată.

Vocea îmi era răgușită și tremurată cînd am încercat să îi explic toate astea. Stătea liniștită la pieptul meu, ascultînd cuvinte pe care nu le spusesem nicicînd vreunei alte femei și strîngîndu-mă

în braţe cînd încercam să mă opresc — un ordin clar de a continua. Cred că încă m . vorbeam cînd am adormit amîndoi.

Văzută din aer, St. Mary are forma unuia dintre peştii aceia abisali, ciudaţi cu un corp bondoc şi strîmb, cu aripioare boante puse alandala, şi o gură imensă, mult prea mare faţă de rest.

Gura era Grand Harbour, iar oraşul se cuibărise la încheietura maxilarelor. Din mantia verde de vegetaţie, acoperişurile de tablă lucesc ca nişte oglinzi de semnalizare. Avionul a dat un ocol insulei, oferind pasagerilor o vedere a plajelor albe şi a apei atît de limpezi încît toate detaliile adîncurilor şi ale recifului se împletesc contopindu-se sub suprafaţa apei, ca într-un vast tablou suprarealist.

Sherry îşi lipi nasul de hubloul rotund, scoţînd exclamaţii de încîntare atunci cînd avionul *Fokker Friendship* se lăsă în jos deasupra culturilor de ananas şi femeile se opriră din lucru ca să ne privească. Am aterizat rulînd spre micuţa, unica clădire a aeroportului, pe care un panou anunţa : Insula St. Mary — Perla Oceanului Indian. Dedesubtul panoului stăteau alte două perle de mare preţ.

Îi telegrafiasem lui Chubby, iar el îl adusese şi pe Angelo să ne întîmpine. Angelo se repezi de la barieră să mă îmbrăţişeze şi să-mi ia bagajele, şi i l-am prezentat lui Sherry.

Întregul comportament al lui Angelo se schimbă. Pe insulă, există un semn al frumuseţii respectat mai presus de orice altceva. O fată poate avea dinţi de cal şi ochi saşii dar, dacă are un ten „curat", peţitorii se vor ţine cîrd după ea. Un ten curat nu înseamnă neapărat lipsa coşurilor, era mai degrabă o unitate de măsură a culorii pielii, iar Sherry tre-

buie că avea una dintre cele mai curate feţe care aterizaseră vreodată pe insulă.

În timp ce-i strîngeam mîna, Angelo se zgîia la ea într-o stare semi-catatonică. Apoi se scuturã, îmi dădu înapoi geanta, şi o luă pe a ei. Rămase cu cîţiva paşi în urmă, ca un cîine credincios, uitîndu-se solemn la ea şi zîmbind larg ori de cîte ori ea se uita în direcţia lui. Devenise sclavul ei din prima clipă.

Chubby veni în întîmpinarea noastră cu mai multă demnitate, enorm şi atemporal ca o stîncă de granit, cu mutra contorsionată într-o grimasă mai feroce decît de obicei şi mormăind, în timp ce-mi strîngea mîna într-unul din pumnii lui uriaşi şi bătătoriţi, ceva care ar fi putut însemna că se bucură că mă vede din nou.

O fixă pe Sherry iar ea dădu puţin înapoi sub privirea sălbatică, dar apoi se întîmplă un lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată. Chubby îşi scoase vechea şapcă marinărească din cap, dezvelindu-şi domul boltit, cafeniu, al cheliei într-un exces de galanterie nemaiîntîlnit, şi zîmbi atît de larg încît lăsă să i se vadă gingiile de plastic ale danturii artificiale. Cînd sosiră bagajele lui Sherry, îl împinse pe Angelo deoparte, luă cîte o geantă în fiecare mînă şi o conduse pînă la maşină. Angelo o urmă devotat, iar eu veneam la coadă, luptîndu-mă cu greutatea propriilor mele bagaje. Era evident că, o dată în viaţă, echipajul meu era de acord cu alegerea pe care o făcusem.

Stăteam în bucătăria lui Chubby, iar Madam Chubby ne hrănea cu prăjitură cu banane şi cafea, în timp ce eu şi Chubby încheiam un contract. În schimbul unui tarif negociat îndelung, avea să-mi închirieze baleniera cu cele două motoare Envirude noi-nouţe, pe o perioadă nedefinită. El si Angelo

aveau să formeze echipajul, cu vechile salarii, iar la sfîrşit, dacă reuşeam, aveau să primească o „primă pentru peşte mare". Nu le-am dat amănunte cu privire la scopul expediţiei, le-am spus numai că grupul nostru urma să locuiască o vreme pe una din insule şi că Sherry şi cu mine vom face nişte scufundări.

Pînă am căzut de acord şi am bătut palma asupra înţelegerii conform unui vechi obicei, s-a făcut după-amiază şi febra insulei începuse să-şi spună cuvîntul asupra mea. Febra insulei îl împiedică pe cel atins să facă astăzi ceea ce se poate face foarte bine şi mîine, aşa că i-am lăsat pe Chubby şi pe Angelo să înceapă pregătirile iar eu şi Sherry ne-am oprit pentru scurt timp la Madam Eddy să ne facem provizii, înainte de a ne strecura cu maşina printre palmieri, spre Turtle Bay.

— E ca-ntr-o carte de poveşti, murmură Sherry, stînd sub acoperişul de trestie pe veranda largă din faţa colibei. E o vrajă.

Scutură din cap spre palmierii foşnitori şi nisipul orbitor de alb de dincolo de ei.

M-am apropiat de ea, i-am pus mîinile în jurul taliei şi am tras-o spre mine. Se rezemă de mine, încrucişîndu-şi braţele peste ale mele şi strîngîndu-mi mîinile într-ale ei.

— Harry, n-am crezut că o să arate aşa.

Ceva se schimbă înăuntrul ei, simţeam limpede. Era ca o plantă de iarnă ţinută prea multă vreme la soare, dar avea rezerve la care nu ajungeam şi care mă tulburau. Nu era o persoană fără complicaţii, pe care s-o înţelegi uşor. Erau înăuntrul ei obstacole, conflicte care se întrevedeau numai ca umbre în adîncurile ochilor albaştri ca apa mării, umbre ca acelea ale rechinilor ucigaşi înotînd în adînc. Nu o dată, cînd se credea neobservată, o

surprinsesem privindu-mă într-un fel ce părea în același timp și să mă cîntărească dar era și ostil, de parcă m-ar fi urît.

Asta fusese înainte de a ajunge pe insulă, dar acum părea, ca o plantă iernatică, să se deschidă la soare ; ca și cum aici ar fi fost în stare să înlăture o reținere interioară care o stînjenise pînă acum.

Își aruncă pantofii din picioare și, cu tălpile goale, se întoarse în brațele mele, ridicîndu-se pe vîrfuri să mă sărute.

— Îți mulțumesc, Harry. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

Madam Chubby măturase și aerisise lenjeria, pusese flori în borcane și umpluse frigiderul. Am umblat de mînă din cameră în cameră și, deși Sherry scotea murmure de admirație în fața decorului funcțional și a mobilelor solide, masculine, mi s-a părut că văd în ochii ei sclipirea pe care o are orice femeie înainte de a se apuca să schimbe mobila și să azvîrle comorile, umile dar adunate cu dragoste, ale existenței unui bărbat.

Văzînd-o oprită să rearanjeze un vas cu flori pe care Madam Chubby îl pusese pe masa mare, din lemn de camfor, din sufragerie, am înțeles că la Turtle Bay se pregăteau ceva schimbări dar, ciudat, gîndul acesta nu m-a neliniștit. Am realizat brusc că mă săturasem pînă în gît să-mi tot gătesc și să-mi fac curat singur.

Ne-am pus costumele de baie în dormitor, căci, în foarte scurtul timp de cînd trăiam împreună, descoperisem că Sherry avea o pudoare exacerbată și știam că îmi va lua timp pînă s-o conving să adopte ținuta de baie standard la Turtle Bay. Chiar și așa, față de îmbrăcămintea normală, Sherry North în bikini era un cîștig.

Era prima oară cînd mă puteam uita la ea direct. Cel mai izbitor detaliu era textura și luciul pielii. Era înaltă și, dacă umerii îi erau prea largi și șoldurile un pic prea înguste, talia îi era subțire și pîntecul plat, cu buricul fin dăltuit. Întotdeauna am fost de acord cu turcii, care consideră buricul o porțiune cu un potențial erotic foarte mare dn anatomia feminină ; al lui Sherry atingea perfecțiunea.

Nu-i plăcea că mă zgîiam la el.

— Vai, bunico, ce ochi mari ai ! spuse și își înfășură un prosop în jurul taliei, ca pe un sari.

Dar se îndreptă în picioarele goale spre plajă, cu o legănare a feselor și-a sînilor pe care am urmărit-o cu o plăcere nereținută.

Ne-am lăsat prosoapele dincolo de linia fluxului și am traversat în goană fîșia de nisip ud, pînă la marginea apei calde și limpezi. Înota cu mișcări înșelător de ușoare, care o purtau prin apă atît de repede încît a trebuit să fac eforturi s-o ajung și s-o prind în brațe.

Dincolo de recif ne-am oprit călcînd apa. Respira puțin mai greu.

— Mi-am ieșit din formă, gîfîi.

Cît ne odihneam, mi-am aruncat privirea spre larg ; în aceeași clipă, un șir de aripioare negre sparse suprafața apei, îndreptîndu-se rapid spre noi. Nu mi-am putut reține încîntarea.

— Ești oaspete de onoare, i-am spus. Asta-i o primire specială.

Delfinii ne-au înconjurat ca niște căței, zbenguindu-se și scoțînd țipete ascuțite, măsurînd-o atent pe Sherry. Știam că se feresc de străini și era o raritate să se lase atinși de la prima întîlnire, și atunci numai după multe rugăminți.

Cu Sherry însă, a fost o dragoste la prima vedere, aproape de felul aceleia pe care i-o arătaseră Chubby şi Angelo.

Într-un sfert de oră, o trăgeau ca într-o sanie din Alaska, iar ea chiuia de plăcere. Cînd cădea de pe spinarea unuia, altul o împingea cu botul, luptîndu-se să fie băgat în seamă.

Cînd, în cele din urmă, am obosit amîndoi şi ne-am îndreptat încet spre mal, unul dintre delfinii mai mari o urmă pe Sherry pînă în apă atît de mică încît îi venea pînă la mijloc. Acolo se rostogoli pe spate, iar ea îl frecă pe burtă cu mîini de nisip aspru şi alb, în timp ce el zîmbea cu zîmbetul acela fix, uşor stupid, al delfinilor.

După căderea întunericului, stînd pe verandă la un pahar de whisky încă îl mai auzeam pe masculul cel mare fluierînd şi bătînd apa cu coada, încercînd să o seducă şi să o convingă să intre din nou în apă.

A doua zi dimineaţă, am înfruntat bărbăteşte un nou atac de febra insulei şi tentaţia de a mai rămîne în pat, mai ales că Sherry se trezise alături de mine, îmbujorată ca o fetiţă, cu ochi limpezi, răsuflare dulce şi buze languroase.

Trebuia să verificăm echipamentul recuperat de pe Dansatoare, şi aveam nevoie de un motor pentru compresor. Chubby fu expediat cu un teanc de bancnote şi se întoarse cu un motor care avea nevoie de multă dragoste şi îngrijire. Fiindcă asta urma să-mi ia tot restul zilei, am trimis-o pe Sherry la Madam Eddy, după provizii. Ne propuseserăm să plecăm în maximum trei zile şi programul era aglomerat.

Era încă întuneric cînd ne-am ocupat locurile

în barcă, Chubby şi Angelo la pupa, lîngă motoare, eu şi Sherry cocoţaţi pe bagaje ca două vrăbii.

Lumina zorilor era numai auriu şi roşu aprins, la începutul unei noi zile fierbinţi ; Chubby ne duse spre nord, pe un curs accesibil numai unui vas mic, cu un căpitan bun. Mergeam la mică distanţă de insule şi de recif, uneori cu numai douăzeci şi cinci de centimetri de apă între chilă şi colţii înspăimîntători de coral.

Toţi eram în aşteptare. Sincer cred că nu gîndul la bogăţia uriaşă mă mîna în momentul acela — tot ceea ce-mi doream era un alt vas ca Dansatoarea Valurilor — ci mai degrabă gîndul la raritatea şi minunăţia comorii, şi şansa de a o smulge apelor.

Dacă n-am fi căutat decît aur în lingouri sau monezi, nu cred că aş fi fost nici pe jumătate atît de intrigat. Marea îmi era adversar şi, din nou, eram puşi faţă în faţă.

Culorile incandescente ale zorilor se decantară în albastrul tare şi fierbinte al cerului ; soarele răsărea din mare iar Sherry North se ridică în picioare, la prova, să-şi scoată jacheta şi jeans-ii. Pe dedesubt avea costumul de baie. Îşi împachetă hainele şi şi le puse în sacul de pînză, de unde scoase un tub de loţiune de plajă, cu care se apucă să-şi dea pe pielea fină şi albă.

Chubby şi Angelo reacţionară îngroziţi. Se consultară grăbiţi şi scandalizaţi, după care Angelo fu trimis cu o bucată de pînză, să ridice un adăpost pentru Sherry. Urmă un schimb înfierbîntat de cuvinte între Angelo şi Sherry.

— Ai să-ţi distrugi pielea, d-ră Sherry, protestă Angelo, pe care însă ea îl trimise înapoi la pupa, învins.

Rămaseră acolo amîndoi, ca două bocitoare la priveghi, Chubby cu faţa numai cute negre, încruntat, Angelo de-a dreptul frîngîndu-şi mîinile. În cele dn urmă nu mai rezistară şi, după un alt dialog şuşotit, Angelo fu din nou ales ca emisar şi se tîrî înspre botul bărcii, peste încărcătură, ca să încerce să capete sprijinul meu.

— Nu se poate s-o laşi, domnu' Harry, pledă Angelo, are să se înnegrească !

— Cred că asta şi vrea, Angelo, i-am spus.

Totuşi am avertizat-o pe Sherry să aibă grijă cu soarele la amiază. Supusă, s-a acoperit cînd am tras la ţărm, pe o plajă nisipoasă, să mîncăm de prînz.

Era plină amiază cînd am văzut vîrfurile triple ale „Bătrînilor" ridicîndu-se. Sherry exclamă.

— Exact cum i-a descris bătrînul marinar !

Am abordat insula dinspre ocean, pe bucata îngustă de apă liniştită dintre insulă şi recif. Trecînd de intrarea prin care o dusesem pe Dansatoarea Valurilor ca să scap de vedeta din Zinballa, Chubby şi cu mine ne-am zîmbit unul altuia la amintirea plăcută, apoi m-am întors spre Sherry să i-o arăt.

— Mă gîndesc să ne facem baza pe insulă ; vom folosi trecerea aia ca să ajungem la locul naufragiului.

— Pare destul de riscant.

Măsură canalul îngust cu oarecare reţinere.

— Economisim un ocol de aproape 20 de mile în fiecare zi şi nici nu-i atît de rău pe cît pare. O dată am trecut pe aici cu vasul mare de 50 de picioare, în plină viteză.

— Trebuie să fii nebun.

Îşi împinse ochelarii negri în vîrful capului ca să mă privească.

— De-acum ar trebui să ştii destul de bine.

I-am zîmbit, iar ea mi-a întors zîmbetul.

— Sînt expert deja, se lăudă.

Soarele îi colorase pistruii de pe nas şi de pe obraji şi-i dăduse pielii o strălucire nouă. Era genul care căpăta repede un bronz auriu, ca mierea.

Cînd am dat colţul la capătul dinspre nord al insulei, fluxul era în perioadă maximă. Am găsit un loc adăpostit iar Chubby a scos baleniera pe nisip, la numai 7-8 metri de primii palmieri.

Am descărcat barca, am dus lucrurile între palmieri, dincolo de nivelul maxim al apei şi le-am acoperit cu o prelată, ca să le ferim de sarea care pătrunde peste tot.

Pînă am terminat s-a făcut tîrziu. Soarele nu mai încălzea, iar umbrele lungi ale palmierilor brăzdau pămîntul. Ne-am îndreptat spre interior, cărînd numai obiectele personale şi un bidon cu douăzeci de litri de apă dulce. Dincolo de vîrful de la nord, generaţii întregi de pescari săpaseră în coasta abruptă o serie de peşteri puţin adînci.

Am ales una mai mare în care ne-am depozitat echipamentul, şi una mai mică, dormitor pentru mine şi Sherry. Chubby şi Angelo şi-au găsit şi ei una la vreo sută de metri mai încolo, despărţiţi de noi printr-o perdea de tufişuri.

Am lăsat-o pe Sherry să măture noua reşedinţă cu o mătură improvizată dintr-o ramură de palmier şi să întindă sacii de dormit pe saltelele pneumatice şi mi-am luat plasa şi m-am întors în golf.

Cînd m-am întors cu o sfoară pe care erau înşiraţi vreo doisprezece chefali mari, vărgaţi, era deja întuneric. Angelo făcuse focul pe care bolborosea ceainicul. Am mîncat mulţumiţi, în linişte; după aceea Sherry şi cu mine ne-am culcat în peştera noastră, ascultînd crabii mari clincănind şi zgrepţănînd printre palmieri.

— E ca la începutul timpului, șopti Sherry, ca și cînd am fi primul bărbat și prima femeie din lume.

— Me Tarzan, you Jane, încuviință, iar ea chicoti și se strînse mai aproape de mine.

În zori Chubby porni singur în balenieră, pe drumul lung de întoarcere pînă în St. Mary. Trebuia să se întoarcă în ziua următoare, cu o încărcătură de benzină și apă, în bidoane. Destule ca să ne țină cam două săptămîni.

Așteptîndu-l să se întoarcă, Angelo și cu mine ne-am asumat greaua sarcină de a căra tot echipamentul și toate proviziile pînă sus, la peșteri. Am instalat compresorul, am încărcat rezervoarele de aer și am verificat echipamentul de scufundare, iar Sherry a aranjat spațiul în care să ne agățăm hainele și s-a ocupat să facă peștera locuibilă.

A doua zi am colindat amîndoi insula, ne-am cățărat pe vîrfuri și am explorat văile și plajele dintre ele. Sperasem să găsim apă, un izvor sau un puț scăpat atenției altora, dar bineînțeles că nu am găsit. Bătrînii pescari nu scăpaseră nimic.

Capătul sudic al insulei, cel mai îndepărtat de tabăra noastră, era de nepătruns din pricina mlaștinilor sărate care acopereau suprafața dintre vîrfuri și țărm. Am ocolit mocirla rău mirositoare și ierburile dese de mlaștină. Aerul era rînced, încărcat cu miros de vegetație putrezită și pește mort.

Colonii de crabi roșii și violeți acoperiseră terenul mlăștinos cu găuri din care ne priveau cu ochi protuberanți, cînd treceam pe lîngă ei. Printre manglieri, bîtlanii își făcuseră cuiburile uriașe și ciufulite, deasupra cărora stăteau cocoțați pe picioarele lor lungi ; la un moment dat, am auzit un plescăit și am văzut învîrtejindu-se într-unul din ochiurile de apă ceva ce nu putea fi decît un cro-

codil. Am ieşit din mlaştinile aducătoare de friguri şi am urcat, tăindu-ne drum printre tufişurile dese, spre vîrful dinspre sud.

Sherry hotărî că trebuia să-l urcăm şi pe acesta. Am încercat s-o descurajez, căci acesta era cel mai înalt şi mai abrupt. Protestele mele au rămas nebăgate în seamă şi, chiar şi cînd am ajuns pe bîrna îngustă de sub creastă, a continuat să mă împingă înainte.

— Dacă marinarul de pe Dansatoarea Valurilor a găsit o cale pînă în vîrf, atunci pot şi eu să ajung pînă acolo, m-a anunţat.

— Vei avea aceeaşi privelişte de acolo ca şi de pe celelalte culmi, i-am atras atenţia.

— Nu aşa se pune problema.

— Dar cum se pune ? am întrebat, iar ea mi-a aruncat o privire compătimitoare, rezervată de obicei copiilor mici şi idioţilor, a refuzat să mă învrednicească măcar cu un răspuns şi şi-a continuat prudenta alunecare laterală de-a lungul cornişei.

Sub noi se căsca un hău de cel puţin 70 de metri şi, dacă exista vreo deficienţă în formidabilul meu arsenal de talente şi curaj, este aceea că nu suport înălţimile. Totuşi, aş fi preferat mai curînd să-mi ţin echilibrul într-un picior în vîrful catedralei Sf. Paul decît s-o recunosc în faţa domnişoarei North, aşa că, deşi cu mare greutate, am urmat-o.

Din fericire, numai cîţiva paşi mai departe, a scos un strigăt de triumf şi a cotit de pe cornişă într-o spărtură verticală îngustă care despica faţa stîncii. Fisura formase un horn pînă în vîrf, în trepte şi uşor de urcat, în care am urmat-o cu uşurare.

Aproape imediat Sherry a ţipat din nou.

— Dumnezeule, Harry, privește ! și a arătat spre o porțiune protejată a peretelui, în fundul nișei întunecate.

Cu mult timp în urmă cineva cioplise cu răbdare o inscripție pe suprafața netedă a stîncii.

A. BARLOW
NAUFRAGIAT ÎN ACEST LOC
14 Oct. 1858

În timp ce ne holbam la ea i-am simțit mîna cum bîjbîie după a mea și o strînge în căutare de consolare. Încetînd să mai fie alpinistă curajoasă, expresia ei era pe jumătate înspăimîntată în timp ce studia înscrisul.

— E înfiorător, a șoptit ea. Arată ca și cum ar fi fost scris ieri — nu cu atît de mulți ani în urmă.

Într-adevăr, literele fuseseră apărate împotriva eroziunii, astfel încît păreau recent gravate și m-am uitat în jur aproape așteptîndu-mă să-l văd pe bătrînul marinar privindu-ne.

Eram încă subjugați de mesajul acela din trecutul îndepărtat cînd am urcat în sfîrșit pînă în vîrf, prin hornul abrupt. Am stat acolo aproape două ore privind cum se sparg valurile în șiruri albe și lungi peste Gunfire Reef. Spărtura în recif și balta mare și neagră din Break se vedeau foarte clar din poziția noastră avantajoasă, în timp ce cursul canalului îngust printre corali de-abia se zărea. De aici a privit-o Andrew Barlow pe Dawn Light în chinurile dinaintea morții, a privit cum o dezmembrau valurile înalte.

— Timpul lucrează împotriva noastră acum, Sherry, i-am spus ; sentimentul de vacanță din ultimele zile dispăruse. Sînt paisprezece zile de cînd Manny Resnick a pornit-o pe mare cu Mandrake.

Se va apropia de Cape Town în curînd. Vom şti cînd ajunge acolo.

— Cum ?

— Am un vechi prieten care locuieşte acolo. Este membru al Yacht-Clubului — el va urmări traficul şi-mi va telegrafia în momentul în care Mandrake ancorează.

Am privit în jos pe versantul opus al culmii şi, pentru prima dată, am observat cum se răspîndeşte printre vîrfurile palmierilor norul albastru de fum de la focul lui Angelo.

— Am fost un pic cam superficiali pînă acum în această călătorie, am murmurat, ne purtăm ca un grup de şcolari la un picnic. De acum înainte va trebui să întărim paza — chiar peste canal se află bunul meu prieten Suleiman Dada, iar Mandrake va ajunge în aceste ape mai curînd decît am vrea. Va trebui să ne ferim pe viitor.

— Cît timp crezi că ne va lua? a întrebat Sherry.

— Nu ştiu scumpa mea — dar fii sigură că ne va lua mai mult decît credem noi. Sîntem încătuşaţi de nevoia de a ne aduce cu barca toată apa şi benzina, de la St. Mary. Vom putea lucra în lagună numai cîteva ore în timpul fiecărui flux şi reflux, cînd condiţiile şi înălţimea apei ne-o vor permite.

Cine ştie ce vom găsi acolo jos odată ce începem şi, în cele din urmă, putem descoperi că pachetele Colonelului au fost stivuite în cala din spate a lui Dawn Light — partea aceea de corabie care a fost purtată în larg. Dacă-i aşa, atunci poţi să-ţi iei adio de la ele.

— Am mai vorbit despre asta o dată, pesimist bătrîn şi îngrozitor ce eşti ! m-a dojenit Sherry. Gîndeşte-te la lucruri frumoase.

Așa că ne-am gîndit la lucruri frumoase și am făcut lucruri frumoase pînă cînd, în sfîrșit, am distins grăuntele minuscul, întunecat ca o gînganie pe suprafața de alamă a mării, semn că Chubby se întorcea de la St. Mary în balenieră.

Am coborît de pe culme și ne-am grăbit înapoi prin liziera de palmieri ca să-l întîmpinăm. Tocmai dubla promontoriul și intra în golf cînd am ajuns noi pe plajă. Baleniera era adîncită în apă din cauza încărcăturii grele de combustibil și apă potabilă. Iar Chubby stătea la pupa la fel de masiv și solid, la fel de nepieritor ca o stîncă uriașă. Cînd am făcut cu mîna și am strigat, el și-a înclinat capul cu gravitate în semn de recunoaștere.

Madam Chubby trimisese o prăjitură de banane pentru mine iar pentru Sherry o pălărie de soare mare, din frunze de palmier împletite.

Chubby povestise în mod evident despre purtarea lui Sherry, iar fizionomia lui a devenit mai sumbră decît era în mod normal, cînd a văzut că răul fusese deja făcut : Sherry era acum bine rumenită.

Pînă am ransportat cele cincizeci de canistre în peșteră s-a făcut întuneric. Ne-am strîns în jurul focului la care Angelo tocmai gătea o mîncare de scoici, specialitatea insulei, făcută din ce pescuise din lagună în cursul după-amiezii. Era cel mai potrivit moment să le spun și celorlalți membri ai echipajului care era adevăratul scop al expediției. În Chubby aveam încredere că nu va sufla o vorbă, chiar și sub tortură, dar așteptasem să-l văd pe Angelo izolat în pustietatea insulei pînă să-i spun. Știam că încercarea de a impresiona pe vreuna din multele lui prietene — putea comite indiscreții uriașe.

Mi-au ascultat explicațiile în liniște, liniște care s-a prelungit și după ce-am terminat. Angelo aștepta ca Chubby să dea tonul, iar respectivul domn nu era unul care să se pripească. Ședea privind încruntat flăcările, iar fața lui arăta ca una din măștile de aramă dintr-un templu aztec. Cînd a considerat că atmosfera necesară fusese creată, și-a vîrît mîna în buzunarul de la spate și a scos o pungă atît de veche și de uzată încît pielea abia se mai ținea.

— Pe cînd eram copil și pescuiam în Gunfire Break, am prins o dată un **grouper fish** mare, bătrîn. Cînd i-am despicat băşica, am găsit asta înăuntru.

Scoase din pungă un disc rotund.

— De-atunci o păstrez, să-mi aducă noroc, deși un ofițer de pe unul din vasele mele mi-a oferit chiar și zece lire pe ea.

Mi-a întins discul și l-am examinat la lumina focului. Era o monedă de aur, de mărimea unui șiling. Reversul era acoperit cu caractere orientale pe care le înțelegeam. dar aversul avea încrustați doi lei, ridicați pe labele dinapoi, care susțineau un scut și un cap cu coif. Același desen pe care ultima oară îl văzusem pe clopotul de bronz de lîngă insula Big Gull. Legenda de dedesubtul leilor era : AUS : REGIS & SENAT ANGLIA, iar pe margine era scris cu caractere proeminente : ENGLISH EAST INDIA COMPANY.

— M-am jurat că o să mă întorc la Gunfire Break — și acum se pare că a venit vremea, continuă Chubby în timp ce eu examinam atent moneda.

Nu era nici o dată pe ea, dar nu încăpea îndoială că era unul din mohurii [1]) de aur ai companiei. Citisem despre ei, dar nu văzusem niciodată vreunul.

— Chubby, ai scos asta din burta unui peşte ? l-am întrebat, iar el a aprobat dînd din cap.

— Mă gîndesc că bătrînul meru a văzut-o lucind şi a înfulecat-o. Probabil i-a rămas în burtă pînă cînd l-am tras eu afară.

I-am dat moneda înapoi.

— Păi atunci, Chubby, asta dovedeşte că istoria mea e adevărată.

— Cred că da, Harry, recunoscu el.

Am intrat în peşteră să aduc desenele cu Dawn Light şi un felinar. Am studiat cu toţii atent desenele. Bunicul lui Chubby lucrase pe unul din vasele companiei Indiilor Orientale, ceea ce îi dădea o oarecare aură de autoritate. Era de părere că toate bagajele pasagerilor şi încărcătura de dimensiuni mai mici fuseseră încărcate în cala din faţă, lîngă teugă — şi n-aveam de gînd să-l contrazic. Niciodată să nu chemi singur piaza rea, după cum de-atîtea ori mă sfătuise Chubby.

Cînd mi-am scos tabelele cu mareele şi m-am apucat să calculez diferenţele de fus pentru latitudinea la care ne aflam, Chubby chiar a zîmbit. Deşi nu puteai fi sigur că asta face. Semăna mai mult a rînjet, căci Chubby nu avea nici un pic de încredere în şirurile de cifre tipărite într-o broşură. Prefera să aprecieze mareele după ceasul marin pe care-l avea în propriul cap. Mi s-a întîmplat să-l văd calculînd fluxul pe o săptămînă înainte, cu cea mai mare precizie şi fără să se inspire de nicăieri.

[1] mohur — monedă din aur, originară din Persia, care a circulat în India începînd cu sec. al XVI-lea. Monedă naţională a Indiei pe timpul dominaţiei britanice.

— Mîine vom avea flux maxim la 1 : 40, i-am anunțat.

— Ei, în sfîrșit ai calculat o dată ca lumea, aprobă Chubby.

Scăpată de poverile imense pe care le avusese de cărat în ultima vreme, baleniera părea să zburde mai veselă și mai ușoară. Motoarele Envirude gemene o propulsau cu viteză și intră în canalul îngust ca un copoi în vizuina unui iepure.

Angelo stătea la prova și-i semnaliza lui Chubby, care era la pupa, capcanele submarine. Alesesem un moment bun, iar Chubby abordă valurile nu prea mari cu multă siguranță. Mica balenieră își sălta capul și scutura din copite peste valuri, împroșcîndu-ne cu stropi.

Drumul a fost mai degrabă amuzant decît primejdios, iar Sherry chiuia și rîdea încîntată.

Chubby ne-a dus în viteză prin gîtul strîmt de coral, cu destul loc de ambele părți fiindcă baleniera avea jumătate din lățimea Dansatoarei, apoi am șerpit în continuare pe canal, pînă cînd am ajuns în laguna de la capătul celălalt.

— N-are rost să încercăm să ancorăm, mormăi Chubby, apa e adîncă aici. Reciful coboară drept în jos. Avem 20 de stînjeni dedesubt, iar fundul e înșelător.

— Și cum facem să stăm pe loc ? am întrebat.

— Cineva trebuie să stea la cîrmă, cu motorul mergînd.

— Asta o să înghită o grămadă de combustibil.

— Mie-mi spui, mîrîi el.

Fluxul era la jumătate și, din cînd în cînd, cîte un val trecea peste recif. Nu aveau încă destulă forță, doar spumă revărsată în lagună, care preschimba suprafața apei într-o bere acidulată. Odată

cu creşterea fluxului, însă, valurile vor creşte şi ele. Curînd laguna nu va mai fi un loc sigur şi va trebui să ne luăm tălpăşiţa. Aveam cam două ore de lucru, în funcţie şi de maree. Era un moment, între prea mult şi prea puţin. În timpul refluxului nu aveam destulă apă ca să putem intra pe canal, iar fluxul maxim aducea valuri mari peste recif, care ar fi putut acoperi baleniera deschisă. Trebuia să ne calculăm atent orice mişcare.

Acum fiecare minut conta. Eu şi Sherry eram gata îmbrăcaţi în costume, cu măştile pe faţă, nu mai rămînea decît Angelo să ne pună aparatele grele de oxigen în spinare şi să ne prindă chingile.

— Gata, Sherry ? am întrebat-o, iar ea a dat din cap, cu capătul tubului de oxigen în gura-i frumoasă.

— Hai.

Ne-am dat drumul peste bord şi ne-am scufundat împreună sub chila lunguiaţă a balenierei. Suprafaţa apei arăta ca o folie de mercur deasupra noastră, pe care apa care trecea peste recif o ataca cu bule de şampanie.

Am privit-o pe Sherry. Era în largul ei, respira rar, ca orice scufundător experimentat care îşi economiseşte aerul dar îşi ventilează şi trupul în mod eficient. Mi-a zîmbit cu buzele deformate de tub şi cu ochii măriţi enorm de mască, apoi mi-a făcut semnul de succes cu degetele mari ale ambelor mîini.

M-am întors cu capul în jos şi am început să dau din labe repede, fiindcă nu voiam să-mi consum oxigenul într-o coborîre lentă.

Dedesubtul nostru, laguna era o gaură neagră. Pereţii de coral împiedicau în bună măsură lumina să pătrundă şi dădeau locului un aer ameninţător. Apa era rece şi sumbră şi am simţit o umbră de respect aproape superstiţios. Locul acesta avea

ceva sinistru, ca o umbră rea şi primejdioasă care bîntuia adîncurile întunecate.

Mi-am încrucişat degetele şi am continuat să cobor, urmărind conturul stîncii de coral. Coralul era presărat cu grote şi colţuri ieşite în afară. Coral în sute de feluri, modelat în forme stranii şi delicate, colorate în toate nuanţele spectrului. Alge şi plante marine se unduiau în mişcarea apei, ca mîinile unor cerşetori care imploră milă, sau ca întunecate coame ale unor armăsari sălbatici.

M-am uitat în urmă la Sherry. Se ţinea aproape de mine şi mi-a zîmbit iar. Era clar că nu simţea nimic din groaza mea îmbinată cu respect. Am continuat să coborîm.

De pe cornişe ascunse apăreau antenele lungi şi galbene ale langustelor uriaşe, agitîndu-se uşor atunci cînd ne simţeau prezenţa din mişcarea apei. Nori de peşti de recif, multicolori, pluteau pe lîngă pereţii de stîncă ; strălucitori ca nişte nestemate în lumina palidă albăstruie care pătrundea pînă în adîncul lagunei.

Sherry mă bătu pe umăr şi ne-am oprit să explorăm o grotă adîncă, întunecată. Doi ochi ca de bufniţă se mijeau spre noi şi, pe măsură ce mă obişnuiam cu întunericul, am început să disting capul gigantic al unui merú. Pestriţ ca un ou de fluierar, cu pete maro şi negre pe un fond gri-bej, avea o gură ca o despicătură largă, cu buze groase de cauciuc. Pe cînd îl priveam, uriaşul peşte a luat o atitudine defensivă. S-a umflat, mărindu-şi circumferinţa şi-aşa impresionantă, şi-a întins aripioarele branhiale, şi-a mărit în volum capul şi, în fine, a căscat gura în care ar fi încăput un om — cavernă imensă, brodată cu dinţi ascuţiţi. Sherry m-a apucat de mînă. Ne-am îndepărtat de gaura grotei şi peştele şi-a închis gura şi s-a desumflat. Acum

ştiam unde să caut dacă voiam un merú care să bată recordul mondial. Chiar şi ţinînd cont de efectul de lupă al apei, l-am apreciat la aproape şase sute de kilograme.

Am coborît de-a lungul peretelui de coral, înconjuraţi de minunata lume submarină, plină de viaţă şi frumuseţe, de moarte şi primejdii. Peştişori delicaţi stăteau cuibăriţi în braţele veninoase ale anemonelor de mare, imuni la săgeţile ucigaşe ; o murenă a alunecat ca un stindard de bătălie lung şi negru pe lîngă peretele de coral, a ajuns în dreptul vizuinei sale, de unde s-a întors să ne ameninţe cu dinţi înspăimîntători, neregulaţi, şi ochi strălucitori ca de şarpe.

Din ce în ce mai jos, coboram dînd din labele de cauciuc, pînă cînd, în sfîrşit, am zărit fundul. Era ca o junglă deasă, prin frunzişul căreia răsăreau crengile bambuşilor marini şi ramurile ţepoase de coral pietrificat, alături de movile şi grămezi de coral lucrate şi modelate în forme greu de imaginat, care acopereau cine ştie ce obiecte ascunse.

Suspendat deasupra acestei jungle impenetrabile, mi-am verificat ceasul şi indicatorul de adîncime. Eram la patruzeci şi doi de metri şi se scurseseră deja 5 minute şi 40 de secunde.

I-am făcut semn lui Sherry să stea pe loc şi m-am apropiat de vîrfurile junglei marine şi, uşor, am dat la o parte frunzişul rece şi vîscos. Mi-am făcut loc prin el pînă am dat de o porţiune relativ degajată, dedesubt. Lumina era stinsă sub acoperişul de bambus, iar locul era populat cu triburi noi de peşti şi animale marine stranii.

Mi-am dat seama repede că nu ne va fi uşor să cercetăm fundul lagunei. Vizibilitatea era sub trei metri şi aveam de acoperit o suprafaţă de zeci-cinsprezece mii de metri pătraţi.

Am hotărît s-o aduc pe Sherry jos cu mine şi să începem prin a verifica fîşia de la baza zidului, fără să ne pierdem din ochi unul pe celălalt.

Mi-am umplut plămînii cu aer şi m-am ridicat de pe fund, prin frunzişul des, pînă în zona deschisă.

La început n-am văzut-o pe Sherry, şi m-a trecut un scurt fior de panică. Apoi am zărit şiragul argintiu al bulelor de aer care se ridicau, pe fundalul întunecat al peretelui de coral. Se mişcase din loc, ignorîndu-mi instrucţiunile, ceea ce m-a iritat. Am înotat spre ea ; ajuns la o distanţă de vreo şapte metri, am văzut ce făcea. Iritarea s-a transformat într-un şoc îngrozitor.

Începuse lunga serie de accidente şi întîmplări nefericite care ne vor urmări la Gunfire Break.

Pe peretele de coral creştea o structură asemănătoare unei ferigi, cu ramuri şi rămurele graţioase, de un roz stins pînă la carmin.

Sherry tocmai rupsese una din crengile mai mari. O ţinea în mînă şi, îndreptîndu-mă cît puteam de repede spre ea, i-am văzut picioarele mîngîiate uşor de degetele roşii ale temutului coral de foc.

Am apucat-o de încheieturi şi am tras-o de lîngă planta aceea frumoasă şi crudă. Mi-am înfipt degetele în carnea ei şi i-am scuturat mîinile pînă am forţat-o să dea drumul primejdioasei prăzi. Gîndul că, din celulele lor de coral, zeci de mii de polipi minusculi îşi trimiteau săgeţile otrăvite spre ea, mă înnebunea.

Mă privea cu ochii măriţi, realizînd că se întîmplase ceva rău, dar fără să ştie încă ce. Am luat-o în braţe şi am început imediat ascensiunea. Cu toată nerăbdarea, eram atent să respect regulile elementare de ieşire la suprafaţă, să nu-mi depă-

şesc în viteză bulele de aer, ci să urc constant, odată cu ele.

Mi-am verificat ceasul — trecuseră opt minute şi treizeci de secunde. Asta însemna trei minute la o adîncime de patruzeci şi trei de metri. Mi-am calculat repede opririle pentru decompresie, dar eram prins între Scylla şi Caribda, între „îndoiturile scafandrului" şi agonia care o aştepta pe Sherry.

A început pe la jumătatea drumului, faţa i s-a contorsionat şi respiraţia i-a devenit superficială şi gîfîită, semn al durerilor mari, pînă cînd am început să mă tem că valvele tubului nu vor rezista ritmului şi se vor bloca, tăindu-i aerul.

Începu să se zbuciume în braţele mele, palmele i se înroşiră violent şi pe coapse îi apărură dungi de un roşu aprins, ca urmele de bici, şi i-am mulţumit lui Dumnezeu că avusese costumul care îi protejase torsul.

La cinci metri ne-am oprit pentru decompresie şi a început să se zbată, răsucindu-se şi dînd din picioare.

Am scurtat oprirea cît am putut şi am ridicat-o la suprafaţă. În clipa în care am scos capul din apă, mi-am scuipat tubul şi am răcnit :

— Chubby, repede !

Baleniera era la cincizeci de metri depărtare, dar motorul duduia egal şi Chubby o întoarse imediat. Cînd fu cu botul spre noi, îi pasă cîrma lui Angelo şi se repezi la prova. Venea spre noi ca un colos cafeniu.

— Corali de foc, Chubby ! am strigat. E atinsă serios ! Scoate-o din apă !

Chubby se aplecă şi apucă de chingile de pe spatele ei, ridicînd-o cu totul ; atîrna în mîinile lui puternice şi negre, ca un pisoi pe jumătate înecat.

Mi-am lăsat echipamentul în apă, să-l recupereze Angelo, şi m-am căţărat la bord ; Chubby o întinsese pe fundul bărcii şi se aplecase deasupra ei, ţinînd-o strîns în braţe, ca să-i potolească zbuciumul şi să-i liniştească gemetele şi suspinele de durere.

Am găsit trusa medicală sub o grămadă de echipament, la prova. Îmi tremurau mîinile de grabă cînd o auzeam pe Sherry suspinînd în spatele meu. Am tăiat vîrful unei fiole de morfină şi am umplut o seringă cu lichidul transparent. Acum eram nu numai îngrijorat, ci şi furios.

— Muiere proastă, m-am răstit la ea. Ce ţi-a venit să faci o asemenea tîmpenie ?

Nu putu să-mi răspundă, buzele albăstrii îi tremurau, stropite cu salivă. Am ciupit-o uşor de pielea de pe coapsă şi i-am injectat tot lichidul în picior. Am continuat, nervos :

— Coral de foc — ce dracu', nu faci nici cît un sfert din cel mai cretin specialist în scoici. Nu există puşti pe toată insula care să fie atît de idiot.

— Nu m-am gîndit, Harry, spuse gîfîind.

— Nu te-ai gîndit, am repetat, căci durerea ei mă întărîta şi mai tare. Nu cred că ai în capul ăla vreun obiect cu care să gîndeşti, n-ai creier nici cît o găină.

Am tras acul şi am scotocit în trusă după un spray antihistaminic.

— Ar trebui să te pun pe genunchi şi...

Chubby se uită la mine.

— Harry, dacă mai scoţi un cuvînt ca ăsta în faţa d-rei Sherry... o să trebuiască să-ţi crăp capul, m-auzi ?

Nu prea susrprins, mi-am dat seama că vorbea serios. Îl mai văzusem crăpînd capete şi ştiam că e un lucru care trebuie evitat, aşa că i-am spus :

— Decît să-mi ţii discursuri, mai bine ne-ai scoate dracului de aici şi ne-ai duce înapoi pe insulă.

— Numai să te porţi frumos cu ea, bătrîne, altfel îţi aranjez dosul de-ai să-ţi doreşti să fi fost tu acela care s-a aşezat pe coralul de foc, auzi ?

Am trecut peste acest început de revoltă şi i-am dat cu spray pe vergile urîte şi roşii, pe care le-am acoperit cu un strat protector, calmant, apoi am luat-o în braţe şi am ţinut-o aşa pînă cînd morfina a început să mai îndulcească din suferinţa sfîşietoare a înţepăturilor şi am ajuns pe insulă.

Cînd am dus-o în peşteră, Sherry era aproape inconştientă din pricina drogului. Am stat lîngă ea toată noaptea şi am ajutat-o să treacă de frisoanele provocate de otrava foarte activă. O dată a gemut şi a şoptit, pe jumătate în delir :

— Îmi pare rău, Harry. N-am ştiut. E prima dată cînd mă scufund în ape cu corali. Nu i-am recunoscut.

Nici Chubby şi nici Angelo n-au dormit. Le-am auzit vocile lîngă foc şi, cam la un ceas, unul din ei tuşea încet în faţa intrării şi întreba neliniştit :

— Ce face, Harry ?

Pînă dimineaţa, efectele mai rele ale otrăvii au trecut şi înţepăturile s-au redus la o spuzeală de băşici urîte. Au mai trecut însă treizeci şi şase de ore pînă cînd ne-am adunat entuziasmul pentru o nouă scufundare, şi-atunci mareea ne-a fost potrivnică. Trebuia să mai aşteptăm o zi.

Pierdeam ceasuri preţioase. Mi-l şi închipuiam pe Mandrake, care mi se păruse a fi un iaht puternic şi rapid, reducînd din avansul pe care îl avusesem, cu fiecare zi care trecea.

În cea de-a treia zi ne-am întors în lagună. Era după-amiaza devreme şi am fost nevoiţi să riscăm puţin cu apa de pe canal şi să ne strecurăm la în-

cepului fluxului, la numai cîțiva centimetri de colții ascuțiți de coral.

Sherry era încă într-o ușoară dizgrație și, cu mîinile bandajate bine, a fost lăsată pe balenieră, să-i țină de urît lui Angelo. Eu și Chubby ne-am scufundat repede, cu o oprire scurtă, deasupra desișului de bambuși, numai cît să lansăm prima baliză de marcaj. Hotărîsem că fundul trebuia cercetat sistematic. Împărțeam întreaga zonă în pătrate și ancoram balize pneumatice peste vîrfurile pădurii marine, cu frînghii subțiri de nylon.

După o oră de muncă nu descoperisem nimic care să arate în mod evident a epavă, în ciuda unor grămezi de coral, acoperite cu alge, care ar fi meritat o atenție specială. Le-am însemnat pe tăblița subacvatică pe care o aveam la brîu.

Cînd ceasul a trecut, rezervele de aer din rezervoarele duble, de trei metri cubi, scăzuseră pînă la un nivel inconfortabil. Chubby consuma mai mult aer decît mine fiindcă era mult mai mare și avea o tehnică de a respira mai puțin eficientă, și trebuia să-i verific tot timpul indicatoarele.

L-am dus cu mine sus, atent la pauzele de decompresie, în ciuda nerăbdării lui obișnuite. El nu văzuse, ca mine, un scufundător care ieșise la suprafață atît de repede încît sîngele începuse să-i fîșîie în vene ca șampania. Suferințele astea pot schilodi un om pe viață, iar o bulă de aer care rămîne în creier, poate să-l distrugă.

— Ați găsit ceva ? a întrebat Sherry de îndată ce-am apărut la suprafață.

Înotînd spre balenieră i-am făcut semn că nu. Am băut o cană de cafea din termos și am fumat un trabuc indigen, în timp ce ne odihneam și schimbam impresii. Eram cu toții ușor dezamăgiți de

lipsa succesului imediat, dar am încercat să-i ţin în priză anticipînd descoperirea.

Eu şi Chubby am schimbat rezervoarele de oxigen şi am coborît din nou. De data asta urma să stăm doar trei sferturi de oră la patruzeci şi trei de metri, căci efectele absorbţiei de gaz sînt cumulative şi scufundările repetate fac ca pericolul să crească.

Am cercetat atent desişul tulpinilor de bambus şi blocurile de coral răsturnate, am explorat spaţiile şi crevasele dintre ele ; ne opream o dată la cîteva minute să notăm pe hartă poziţia obiectelor mai interesante, apoi continuam, înainte şi-napoi pe liniile marcate de mine cu balize.

După patruzeci şi trei de minute m-am uitat la Chubby. Nici unul din costumele pe care le aveam nu-l încăpea, aşa că se scufunda gol, doar cu vechiul slip negru, de lînă. Arăta ca unul din prietenii mei, delfinii — fără să fie la fel de graţios — cum îşi deschidea drum printre tufe. Am zîmbit gîndului şi mă pregăteam să mă întorc cînd, întîmplător, o rază de lumină pătrunsă prin acoperişul de crengi se reflectă în ceva care lucea alb, dedesubtul lui Chubby. Am înotat repede într-acolo şi am examinat obiectul albicios. La început mi s-a părut că e o bucată de scoică dar apoi am văzut că era prea groasă şi avea o formă prea regulată. M-am apropiat, era încrustată într-un strat vechi de coral.

Mi-am desfăcut dalta din centură, am scos-o din teacă şi am desprins întreaga bucată de coral care conţinea obiectul alb. Cîntărea aproape trei kilograme şi am băgat-o în plasă.

Fiindcă Chubby mă urmărea din priviri, i-am făcut semn să urcăm.

— Aţi găsit ceva ? a întrebat Sherry cum am scos capul din apă.

Faptul că era consemnată să stea în barcă era un chin vizibil pentru nervii ei. Era iritată şi nerăbdătoare, dar n-aveam de gînd s-o las să intre la adîncime pînă cînd nu-i treceau rănile urîte şi pline de puroi de pe mîini şi coapse.

Ştiam ce uşor e să faci o infecţie secundară în aceste condiţii şi îi dădeam în continuare antibiotice şi încercam s-o ţin liniştită.

— Nu ştiu, i-am răspuns înotînd spre barcă şi întinzîndu-i plasa.

A luat-o grăbită şi a examinat-o pe toate părţile pînă cînd ne-am urcat la bord şi ne-am scos echipamentul.

Valuri mari începeau deja să se spargă de recif şi se aruncau fierbînd în lagună, iar baleniera sălta de colo-colo pe apă. Angelo o ţinea cu greu pe loc — era timpul să mergem. Stătusem sub apă atîta cît considerasem că e sănătos pentru o zi şi, în plus, nu mai era mult şi valurile aveau să sară bariera de coral şi să măture laguna.

— Chubby, du-ne acasă, am strigat, iar el s-a aplecat deasupra motoarelor.

Întreaga atenţie ne era concentrată asupra drumului zbuciumat prin canal. Fluxul aducea valuri mari care ne luau din pupa, ne ridicau, treceau pe sub chilă atît de repede încît viteza relativă se inversa şi, odată cu ea, cîrma, care ameninţa să ne azvîrle într-unul din pereţii de coral ai canalului. Dar îndemînarea de marinar a lui Chubby era fără cusur şi am ajuns teferi în spatele recifului, în ape mai liniştite, şi înapoi pe insulă.

Acum mă puteam concentra asupra obiectului pe care-l scosesem din lagună. Însoţit de sfaturile lui Sherry, de care nu aveam nevoie, şi de îndem-

nurile de a fi atent, am pus bucata pe banchetă şi am lovit-o scurt cu dalta. S-a despicat în trei şi a dat la iveală cîteva obiecte care fuseseră înghiţite şi protejate de polipii vii de coral.

Erau mai întîi trei obiecte rotunde, cenuşii ; am ridicat unul în mînă şi l-am cîntărit. Era greu. I l-am dat lui Sherry.

— Ce crezi ? am întrebat-o.

— Proiectile de muschetă, spuse fără să ezite.

— Bineînţeles, am încuviinţat.

Ar fi trebuit să le recunosc, dar mi-am luat revanşa, recunoscînd obiectul următor.

— O cheiţă de alamă.

— Genial, spuse ea ironic.

Am ignorat-o, încercînd delicat să eliberez obiectul alb care îmi atrăsese atenţia de la bun început. A ieşit în cele din urmă şi l-am întors ca să examinez modelul albastru pe care îl avea pe-o parte.

Era o bucată de porţelan alb, spartă din marginea unei farfurii care fusese decorată cu un blazon. Jumătate din desen dispăruse dar am recunoscut imediat leul ridicat pe labele dinapoi şi cuvintele „SENAT : ANGLIA". Din nou deviza lui John Company, pe una din farfuriile de pe navă.

I-am dat-o lui Sherry şi, deodată, am avut totul înaintea ochilor. I-am povestit şi ei şi m-a ascultat tăcută, mîngîind bucata de porţelan.

— Cînd pînă la urmă valurile i-au frînt coloana şi coralul a sfîşiat-o în două, trebuie că s-a lăsat de mijloc şi toată încărcătura grea s-a deplasat şi a spart copastia. S-a vărsat totul, tunuri şi ghiulele, farfurii şi argintărie, sticle şi căni, monede şi arme, totul s-a împrăştiat pe fundul lagunei, pradă bogată de obiecte lucrate de mîna omului, pe care canalul le-a înghiţit şi acoperit.

— Şi lăzile cu comoara ? întrebă Sherry. Au ieşit şi ele ?

— Nu ştiu, am recunoscut, iar Chubby, care ascultase atent, scuipă peste bord şi mîrîi.

— Avant-cala e întotdeauna cu pereţi dubli, făcuţi din scînduri de stejar groase de opt centimetri, ca să ţină încărcătura care se mişcă pe furtună. Dacă s-a aflat ceva acolo, şi-acum tot acolo e.

— Informaţia asta, cumpărată pe Harley Street, te-ar fi costat zece guinee, i-am spus lui Sherry, făcîndu-i cu ochiul. A rîs şi s-a întors spre Chubby.

— Nu ştiu ce ne-am face fără tine, Chubby dragă, iar Chubby se încruntă fioros şi imediat descoperi ceva extrem de interesant la orizont.

Abia mai tîrziu, după ce Sherry şi cu mine am făcut o baie pe una din plajele mai adăpostite şi ne-am îmbrăcat cu haine curate, după ce ne-am aşezat în jurul focului să bem un pahar de Chivas Regal şi să mîncăm crevete proaspete din lagună şi după ce primul val de entuziasm în faţa micilor noastre descoperiri s-a mai stins, abia atunci am început să mă gîndesc mai serios la consecinţele faptului că Dawn Light se spărsese şi îşi împrăştiase tot conţinutul pe fundul mării.

Dacă Chubby greşea şi lăzile cu comoara, cu greutatea lor imensă în aur, spărseseră pereţii navei şi ieşiseră, aveam toate şansele să le căutăm pînă în ziua de apoi. Numai în dimineaţa aceea văzusem două sute de blocuri de coral şi de movile şi fiecare dintre ele putea ascunde o parte a tronului indian cu tigru.

Dacă avea dreptate şi încărcătura era încă înăuntru, atunci polipii se vor fi întins peste toată partea din faţă a vasului aşezat pe fundul apei, acoperind lemnul cu straturi succesive de schelete cal-

caroase, pînă cînd vor fi construit un depozit fortificat, mascat printr-un veşmînt de plante marine.

Am discutat despre toate astea în amănunt şi am început cu toţii să înţelegem greutatea sarcinii pe care ne-am propus-o, după care am căzut de acord cu ea se împarte în două părţi distincte.

Trebuia mai întîi să localizăm lăzile cu comoara, după care trebuia să le smulgem din îmbrăţişarea tenace a mării.

— Ştii ce-o să ne trebuiască, Chubby, nu ? am întrebat, iar el a dat din cap.

— Mai ai cele două lăzi ?

Îmi era jenă să pomenesc cuvîntul dinamită în faţa lui Sherry. Prea îmi amintea de proiectul pentru realizarea căruia găsisem de cuviinţă să facem mari provizii de explozibil foarte puternic. Asta se întîmpla cu trei ani în urmă, cînd sezonul de pescuit mersese prost şi aveam mare nevoie de bani ca să supravieţuim, şi eu şi Dansatoarea. Cu oricîtă indulgenţă, proiectul nostru n-ar fi considerat legal şi bucuros aş fi încheiat capitolul şi nu m-aş fi gîndit la el, doar că acum aveam nevoie de explozibil.

Chubby scutură din cap.

— Să vezi ce-a început să transpire, ca un docher pe căldură. Dacă rîgîiai la 15 metri de ea, arunca în aer jumătate din insulă.

— Şi ce-ai făcut cu ea ?

— Am luat-o cu Angelo şi am scufundat-o în Canalul Mozambic.

— O să avem nevoie de cel puţin două lăzi. Ne trebuie o încărcătură completă ca să dezmembrăm blocurile alea de jos.

— O să vorbesc iar cu dl. Coker, cred că el poate să ne ajute.

— Vorbeşte, Chubby. Data viitoare cînd te duci la St. Mary spune-i lui Fred Coker să ne facă rost de trei lăzi.

— Dar ananaşii pe care i-am recuperat de pe Dansatoarea Valurilor ? întrebă Chubby.

— Nu-s buni, i-am spus.

N-aveam nici un chef ca epitaful meu să sune cam aşa : „Omul, care a încercat să aprindă o grenadă de mînă M.K. VII la o adîncime de patruzeci de metri".

A doua zi dimineaţă m-a trezit liniştea neobişnuită şi aerul încărcat cu energie statică. Am rămas întins cu urechile ciulite, dar pînă şi crabii se potoliseră, nu se mai auzea nici măcar clinchetul lor permanent. Singurul sunet care se auzea era respiraţia profundă şi calmă a femeii de lîngă mine. Am sărutat-o uşor pe obraz şi am reuşit să-mi extrag braţul rănit de sub capul ei fără să o trezesc. Sherry se lăuda că nu doarme niciodată pe pernă fiindcă e mai bine pentru coloană, după cum îmi spusese cu un aer virtuos, ceea ce n-o împiedica să folosească drept înlocuitor oricare parte a anatomiei mele care-i venea mai la îndemînă.

Am ieşit din peşteră încercînd să-mi repun sîngele în circulaţie prin masaj şi, în timp ce ofeream o libaţiune palmierului meu preferat, am studiat cerul.

Zorile erau bolnăvicioase, cu o pîclă care acoperea stelele. Aerul cald stătea greu şi lînced deasupra solului, fără să se mişte şi, în atmosfera încărcată, simţeam furnicături pe piele.

Cînd m-am întors, Chubby punea crenguţe pe foc şi sufla în el să-l înteţească. A ridicat ochii la mine şi mi-a confirmat prognoza.

— Se strică vremea.

— Ce ne-așteaptă, Chubby ? iar el a dat din umeri. Barometrul a coborît la 28,2, dar pînă la prînz o să aflăm, spuse și se întoarse la focul lui, suflînd și pufăind.

Vremea o afectase și pe Sherry. Avea părul lipit pe tîmple de transpirație și, în timp ce-i schimbam bandajele, se răsti la mine indispusă ; cîteva minute mai tîrziu însă, pe cînd mă îmbrăcam, se apropie de mine și-și lipi obrazul de spinarea mea goală.

— Iartă-mă, Harry, totul e atît de lipicios și de apăsător în dimineața asta, și își trecu buzele peste spatele meu, atingînd cu limba cicatricea groasă, proeminentă, lăsată de glonț.

— Mă ierți ? mă întrebă.

M-am scufundat împreună cu Chubby în lagună, pe la ora unsprezece. După 38 de minute de cînd coborîsem nu descoperisem nimic interesant cînd am auzit, propagat prin apă, un clinc ! clinc ! clinc ! subțirel. M-am oprit să ascult și l-am văzut pe Chubby, care făcea același lucru. Se auzi din nou repetat de trei ori.

La suprafață, Angelo coborîse scara metalică de scufundare la un metru adîncime, și bătea cu ciocanul în ea, semnalul de chemare.

I-am făcut lui Chubby semnul de „șterge-o !" cu palma deschisă și am început imediat ascensiunea.

Urcînd în barcă am întrebat scurt :

— Ce e, Angelo ?

Și în loc de răspuns, el îmi arătă spre larg, dincolo de recifu negru, neregulat.

Mi-am smuls masca și am clipit să-mi readaptez raza vizuală, după vizibilitatea limitată a lumii submarine.

Întunecată și joasă, chiar deasupra apelor, o pată îngustă, neagră, ca o linie trasă cu cărbunele la orizont de un zeu glumeț — care creștea însă văzînd cu ochii și se întindea pe albastrul palid al cerului, din ce în ce mai închisă la culoare, ridicată din valuri. Chubby fluieră ușor și clătină din cap.

— Uite-o pe Lady C, vine, și e grăbită tare.

Frontul, întunecat, avea o viteză deconcertantă! Se ridicase și tîra pe cer un giulgiu funerar. Chubby porni motoarele și intră pe canal tocmai cînd primii nori goniți de vînt acopereau soarele.

Sherry se așează pe banchetă lîngă mine și mă ajută să-mi dezbrac costumul ud și lipicios.

— Ce se întîmplă, Harry ? mă întrebă.

— Lady C., îi spusei. Ciclonul. Același care a ucis-o pe Dawn Light. A ieșit din nou la vînătoare!

Angelo luă centurile de salvare de pe puntea din față și ne dădu fiecăruia cîte una. Le-am pus și ne-am așezat unul lîngă altul să privim furtuna în toată splendoarea ei înfiorătoare, acoperind soarele, transformînd cerul dintr-un dom albastru și pur, într-un tavan scund, cenușiu, cu nori murdari, tîrîtori.

Fugeam dinaintea ei de ne sfîrîiau călcîiele ; am ieșit din canal, am traversat apele interioare, și ne-am îndreptat spre adăpostul golfului. Cu fețele întoarse spre ea, ne simțeam inimile cît un purice la gîndul propriei noastre fragilități în fața unei asemenea forțe.

Tăvălugul de nori trecu pe deasupra capetelor noastre chiar cînd intram în golf și ne găsirăm scufundați într-o lumină crepusculară, prevestitoare a furiei ce-avea să vină. Dedesubt, norul tîra o fustă de aer rece și umed. Trecu peste noi și ne lăsă tremurînd din schimbarea bruscă de tempera-

ţură. Cu un scrîşnet, vîntul ne-ajunse din urmă şi transformă atmosfera într-un amestec de nisip şi picături de apă.

— Motoarele, tună Chubby spre mine, cînd baleniera atinse nisipul.

Cele două motoare Envirude, noi, reprezentau jumătate din economiile lui de-o viaţă şi îi înţelegeam perfect îngrijorarea.

— Le luăm cu noi.

— Şi barca ? insistă Chubby.

— O scufundăm. Va sta foarte bine pe fundul de nisip.

În timp ce eu şi Chubby demontam motoarele, Angelo şi Sherry întindeau prelate peste puntea deschisă ca să asigure echipamentul şi legau rezervoarele de aer, de neînlocuit, şi cutiile etanşe care conţineau trusa medicală şi sculele, cu frînghiile de nylon.

Apoi eu şi Chubby am săltat motoarele grele, iar Angelo a lăsat vîntul să-mpingă barca spre mijlocul golfului, unde a scos capacele gurilor de scurgere, şi barca s-a umplut imediat cu apă. Valuri agitate de vînt au pătruns şi peste bord, şi a scufundat-o încet la o adîncime de 7 metri.

Înotînd cu greu pe-o parte, cu valurile care i se spărgeau peste cap, Angelo s-a întors la mal. Sherry şi cu mine aproape ajunseserăm pînă în dreptul palmierilor.

Cocoşat sub greutate, am aruncat o privire înapoi. Chubby venea pe urmele noastre. Era la fel de încărcat cu al doilea motor, îndoit şi el sub greutatea neînsufleţită a fierului, şi mergea greu prin torentul de nisip alb, pînă la brîu. Angelo ieşi din apă şi se luă după el.

Nu erau departe de noi cînd am ajuns sub copaci. Ar fi fost o prostie să speri că vom găsi acolo

adăpost, căci schimbasem o situaţie foarte puţin confortabilă cu una de-a dreptul primejdioasă.

Viteza uriaşă a ciclonului biciuia nebuneşte palmierii. Zgomotul ca un răget asurzitor, te împietrea prin intensitate. Tulpinile, lungi şi graţioase ale palmierilor se zbăteau sălbatic şi vîntul smulgea cu ghearele frunze pe care le azvîrlea în aerul pîclos şi încărcat cu nisip, ca pe nişte păsări diforme.

În şir indian, am luat-o la fugă pe potecile abia întrezărite, cu Sherry în frunte, acoperindu-şi capul cu ambele mîini, în timp ce eu eram pentru prima dată recunoscător motorului mare şi alb de pe umeri, pentru puţinul adăpost pe care mi-l oferea, căci eram cu toţii expuşi unei duble primejdii.

În legănarea lor, palmierii zvîrleau din coarnele înalte de peste 15 metri ploaie de nuci tari ca fierul. Mari cît ghindele şi aproape tot atît de periculoase, aceste proiectile ne bombardau în timp ce fugeam. Una lovi motorul pe care-l căram şi lovitura mă făcu să mă clatin, o alta căzu alături şi ricoşă lovind-o pe Sherry în gambă. Chiar dacă forţa loviturii se consumase în cea mai mare parte, tot reuşi s-o dărîme şi s-o rostogolească pe nisip ca un cangur împuşcat cu un glonţ de calibru mare! Se ridică în picioare dar şchiopăta serios. Cu toate astea îşi continuă alergarea sub grindina ucigaşă de nuci de cocos.

Aproape ajunsesem în şaua dintre dealuri, cînd vîntul îşi mări viteza de atac. L-am auzit urlînd deasupra capului pe-un ton ascuţit, furios, trecea peste vîrfurile copacilor şi răgea ca o fiară sălbatică.

Aruncă spre noi o nouă perdea de nisip şi, privind în faţă, am văzut primul palmier care se pregătea să cadă.

L-am văzut cum se înclina istovit, epuizat de efortul de a rezista vîntului, şi-am văzut pămîntul din jurul lui aruncat în toate părţile de rădăcinile smulse din terenul nisipos. Pe măsură ce cădea, căpăta viteză şi, descriind un arc gigantic, căzu spre noi ca securea călăului. Sherry era la cincisprezece paşi înaintea mea şi tocmai începuse să urce dealul, cu ochi în jos, atentă la picioare, cu mîinile tot deasupra capului.

Gonea în întîmpinarea copacului în cădere şi părea atît de mică şi fragilă sub tulpina dură de lemn care se prăbuşea. Avea s-o zdrobească cu o singură lovitură pantagruelică.

Am ţipat la ea dar, deşi era atît de aproape, nu m-a auzit. Mugetul vîntului părea să înece toate simţurile. Tulpina lungă şi suplă a palmierului se apleca tot mai mult, iar Sherry îi alerga în întîmpinare. Am aruncat motorul cu o scuturare din umeri şi m-am repezit înainte. Mi-am dat seama că n-o pot ajunge la vreme şi m-am aruncat pe burtă, cu braţul drept întins cît am putut şi-am lovit-o pe Sherry peste picior, care i se încurcă de celălalt, cînd încercă să păşească. Un placaj la gleznă ca pe terenul de fotbal, care a făcut-o să se împiedice. A căzut pe burtă, în nisip.

Eram încă întinşi pe jos cînd căzu şi palmierul. Furia izbiturii se propagă prin aer acoperind pînă şi zgomotul vîntului, iar bubuitura s-a transmis prin sol, zgîlţîindu-mi tot trupul şi drăngănindu-mi dinţii în gură.

În clipa următoare eram în picioare şi o trăgeam şi ppe Sherry după mine. Palmierul trecuse la vreo 30 de centimetri de ea şi o lăsase mută şi înspăimîntată. Am strîns-o în braţe cîteva secunde, încercînd s-o liniştesc şi să-i dau puteri. Apoi am

ridicat-o peste trunchiul care bloca poteca, am pus-o cu faţa spre deal şi am împins-o uşurel.

— Fugi ! i-am strigat şi a pornit înainte, clătinîndu-se.

Angelo m-a ajutat să ridic motorul şi să mi-l pun din nou în spate. Ne-am căţărat peste copac şi am luat-o pe urmele lui Sherry.

Peste tot în jurul nostru auzeam bubuitul şi scrîşnetele altor copaci în cădere şi am încercat să fug cu privirea ridicată, să văd primejdia la vreme, dar am căpătat o lovitură ameţitoare de la o nucă de cocos, în tîmplă, care mi-a luat văzul pentru un moment, aşa că am preferat să mă clatin înainte şi să-mi încerc norocul printre ghilotinele monstruoase ale palmierilor prăbuşiţi.

Nici nu mi-am dat seama cînd am ajuns pe creastă, nepregătit să primesc întreaga forţă a vîntului care-mi bătea din spate. M-a aruncat în faţă, pămîntul mi-a fugit de sub picioare, genunchii mi-au cedat şi ne-am rostogolit în jos pe panta opusă şi eu şi motorul. Am ajuns-o din urmă pe Sherry North, pe care am cosit-o de la spate. S-a prăbuşit peste mine şi a pornit împreună cu mine şi cu motorul iute la vale.

Acum eram eu deasupra, apoi d-ra North îmi stătea călare pe omoplaţi, pentru ca apoi motorul să fie peste noi amîndoi.

Ajunşi în fundul gropii celei mai adînci, într-o grămadă încîlcită şi zdruncinată bine, ne-am trezit adăpostiţi de furia cea mare a vîntului, aşa că acum puteam să aud ce spune Sherry. Mi-a fost imediat limpede că îi displăcuse grozav ceea ce ea numea un atac fără provocare şi îşi exprima cu voce tare îndoielile cu privire la înaintaşii, caracterul şi educaţia mea. Chiar şi în situaţia disperată în care eram, furia ei mi s-a părut deodată teribil de co-

mică, şi am început să rîd. Am văzut cum îşi adu-na puterile să mă lovească şi-am hotărît să-i distrag atenţia.

— „Jack şi Jill s-au dus la deal."

C-un dolar şi ceva fiecare...

Mă prăpădeam de rîs şi am continuat...

— „Iar Jill s-a întors cu cei trei dolari

Dar fără de apă-n căldare."

M-a privit o clipă de parcă ar fi înebunit, apoi a izbucnit şi ea în rîs, dar hohotele aveau o notă de iritare în ele.

— Porcule ! îmi spuse printre sughiţuri, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji şi cu şuviţele ude şi pline de nisip atîrnate pe lîngă obraji ca nişte şerpi negri.

Angelo a crezut că plînge, cînd ne-a ajuns din urmă, şi a ajutat-o blînd să se ridice şi a susţinut-o pe ultimele sute de metri pînă la peşteră, iar eu am fost lăsat să ridic singur motorul, să mi-l aşez pe umerii învineţiţi, şi să-i urmez.

Peştera era aşezată cu spatele în vînt, probabil aleasă special de bătrînii pescari. Am recuperat prelata de pe trunchiul unui palmier, unde se înfăşurase, şi am astupat intrarea, am fixat-o cu pietre la capătul de jos şi am obţinut un colţ de rai cu lumină difuză, în care ne-am strecurat ca două animale bolnave.

Motorul îl lăsasem în peştera lui Chubby. Simţeam că, dacă nu-l mai văd niciodată, şi tot n-o să fie deajuns, dar ştiam că Chubby are să-l îngrijească cu dragostea unei mame pentru un copil suferind şi că, după ce v-a trece ciclonul, vom fi iar gata să pornim pe mare.

Odată prelata fixată la gura peşterii, să ne adăpostească de vînt, Sherry şi cu mine ne puturăm dezbrăca să ne curăţăm de nisip şi de sare. Am fo-

losit în acest scop un lighean din prețioasa apă de băut, fiecare pe rînd așezat în picioare în lighean și frecat bine cu buretele de către celălalt.

După lunga bătălie cu motorul, eram tot o vînătaie și-o zgîrietură iar trusa medicală zăcea împreună cu barca pe fundul golfului, dar tot am găsit în geantă o sticlă mare cu dezinfectant.

Sherry a imitat-o destul de convingător pe Florence Nightingale [1], ungîndu-mi rănile cu un tampon de vată îmbibat cu dezinfectant și murmurînd condoleanțe și încurajări.

Recunosc că-mi place să mi se dea atenție, așa că am zăcut ca hipnotizat, mai ridicînd un braț sau mișcînd un picior, după cum mi se spunea. Primul semn că d-ra North nu-mi trata rănile cu atenția și gravitatea cuvenită a fost atunci cînd, cu un hohot ascuțit de rîs, îmi aplică o pată roșie pe extremitatea cea mai delicată.

— Rudolph, cerbul cu nasul roșu, spuse înecîndu-se, și m-am ridicat să protestez vehement.

— Hei, chestia asta nu iese la spălat !

— Foarte bine ! hohoti ea. Așa o să te pot găsi dacă o să te pierzi în mulțime.

Eram șocat de atîta lipsă de seriozitate. Mi-am luat un aer demn și mi-am căutat o pereche de pantaloni uscați.

Sherry stătea întinsă pe saltea și mă privea cum scurmam în geantă.

— Și cît o să dureze povestea asta ? a întrebat.

— Cinci zile, i-am răspuns și m-am oprit să ascult furia nepotolită a vîntului.

— De unde știi ?

— Întotdeauna durează cinci zile, i-am explicat și mi-am tras pantalonii scurți.

---

[1] Florence Nightingale = Privighetoarea nopții (lb. engl.).

— Atunci o să avem ceva timp să ne cunoaștem mai bine.

Eram prinși în capcană, închiși în spațiul de numai cîțiva metri pătrați ai peșterii, iar experiența era neobișnuită.

Orice încercare de a ieși, mînați de chemările naturii, sau ca să vedem ce fac Chubby și Angelo, era pîndită de inconfort și primejdii. Copacii fuseseră goliți de cea mai mare parte a fructelor încă din primele douăsprezece ore, și tot în această perioadă, palmierii mai puțin rezistenți se prăbușiseră, dar tot mai era cîte unul care cădea cu zgomot, iar crengile și frunzele zburau ca săgețile, purtate de vînt cu destul de multă forță ca să te orbească sau să te rănească în vreun fel.

Chubby și Angelo munceau pe tăcute la motoare, le desfăcuseră și le curățaseră de apa sărată. Era bine că aveau ceva de făcut.

La noi în peșteră, după ce noutatea situației se tocise, începuse o ciocnire de voințe și interese pe care nu o înțelegeam foarte bine, dar o simțeam ca fiind critică.

Nu avusesem niciodată pretenția că o înțeleg pe Sherry North perfect, rămăseseră prea multe întrebări fără răspuns, prea multe rezerve, prea multe bariere intime dincolo de care nu mi se permisese să trec. Nici pînă acum nu-și declarase sentimentele, nu discutam niciodată despre viitor. Era ciudat, căci toate femeile pe care le cunoscusem așteptau — ba nu, pretindeau — declarații pătimașe de dragoste. Simțeam că nehotărîrea aceasta îi face și ei tot atîta rău cît îmi făcea mie. Era prinsă într-o plasă în care se zbătea, cu întreaga ființă interioară rănită.

Dar cu Sherry nu era nimic de discutat — acceptasem acordul tacit de a nu dezbate sentimentele fiecăruia pentru celălalt. Îmi venea greu, căci sînt un îndrăgostit căruia îi plac întorsăturile de frază cît mai înflorite. N-am reușit încă să conving o pasăre să coboare din copac — asta probabil pentru că nu mi-am pus în cap s-o fac. Dar nu asta mă durea cel mai tare, ci lipsa unui viitor previzibil.

Sherry părea să nu creadă că relația noastră va dura dincolo de apusul soarelui, dar știam că nu poate să-și dorească așa ceva fiindcă momentele de tandrețe care le despărțeau pe cele de melancolie, nu lăsau nici o îndoială.

La un moment dat începusem să fac planuri pentru după ce vom fi găsit comoara, cum o să-mi construiesc un alt iaht, așa cum doream eu, un iaht care să aibă toate calitățile Dansatoarei, pe care o îndrăgisem, cum o să construiesc la Turle Bay o altă casă, care să nu mai merite numele de colibă, cum o s-o mobilez și o s-o umplu cu oameni, dar ea nu lua parte la discuție. Cînd cuvintele mi s-au sfîrșit, mi-a întors spatele pe saltea și s-a prefăcut că doarme deși îi simțeam trupul încordat chiar și fără s-o ating.

Altă dată am surprins-o urmărindu-mă cu privirea aceea ostilă, plină de ură. Iar o oră mai tîrziu era cuprinsă de o pasiune fizică a cărei căldură era într-un contrast total.

Mi-a făcut ordine în lucruri și mi le-a cîrpit cu multă îndemînare așezată turcește pe saltea. Cînd i-am mulțumit mi-a răspuns caustic și în bătaie de joc și am sfîrșit într-o ceartă aprinsă, pînă cînd s-a repezit afară din peșteră, prin furtună, spre peștera lui Chubby.

Nu s-a întors decît după lăsarea întunericului, însoţită de Chubby, care îi lumina drumul cu un felinar.

Acesta m-a ţintit cu privirea care ar fi încovoiat pe cineva mai slab de înger şi a refuzat rece invitaţia mea la un pahar de whisky, ceea ce însemna că era fie foarte bolnav, fie foarte supărat pe mine, apoi a dispărut în furtună, bombănind sumbru.

În cea de a patra zi eram cu nervii la pămînt, dar analizasem problema comportamentului straniu al lui Sherry din toate unghiurile posibile şi ajunsesem la oarece concluzii.

Închisă cu mine în peştera minusculă, fusese obligată să-şi cîntărească sentimentele. Se îndrăgostise poate pentru prima dată în viaţă, şi spiritul ei independent respingea expperienţa. Nici eu n-aş fi putut spune că mă omoram după ea — sau, mai degrabă, mă bucuram de scurtele perioade de pocăinţă şi iubire dintre izbucniri — dar aşteptam cu nerăbdare momentul în care va accepta inevitabilul şi se va supune complet.

Cînd m-am trezit, în zorii celei de-a cincea zile, încă mai aşteptam acest moment fericit. Insula era cuprinsă de o pace aproape ciudată după zbuciumul ciclonului. Stăteam culcat şi ascultam liniştea fără să-mi deschid ochii dar, cînd am simţit-o mişcînd lîngă mine am întors capul şi am privit-o.

— S-a oprit furtuna, spuse încet şi se ridică din pat.

Am ieşit împreună în lumina dimineţii şi am privit clipind în jur la dezastrul produs de furtună! Insula arăta ca o fotografie a unui cîmp de luptă din primul război mondial. Palmierii fuseseră dezgoliţi de frunze, lăsaţi ca nişte catarge îndreptate patetic spre cer, în timp ce pe jos era un strat gros de frunze şi nuci de cocos. Pe deasupra tuturor

atîrnau tăcerea ca o pînză, fără nici o pală de vînt, şi cerul de un albastru lăptos, încă împîclit de nisip şi apă sărată.

Din peştera lor apărură Chubby şi Angelo, ca un urs mare şi unul mai mic la sfîrşit de iarnă. Rămaseră şi ei nesiguri, să privească în jur.

Deodată Angelo scoase un strigăt ca de războinic indian şi făcu un salt de mai bine de un metru în aer.

După cinci zile de prizionerat, instinctele lui animalice nu mai puteau fi ţinute în frîu. O luă la goană printre copaci ca un ogar.

— Ultimul care ajunge la apă e-un prost ! strigă, iar Sherry fu prima care a acceptat provocarea.

Cînd am ajuns pe plajă era la zece paşi în urma lui dar în lagună s-au scufundat în acelaşi timp, îmbrăcaţi, după care au început să arunce unul într-altul cu pumni de nisip ud. Eu şi Chubby i-am urmat cu pas calm,mai potrivit vîrstei noastre. Cu pijamaua în dungi viu colorate pe el, Chubby îşi muie şuncile în apă.

— Trebiue să recunosc, tare-i bine, spuse el serios.

Am tras adînc din ţigară, stînd lîngă el în apă pînă la brîu, apoi i-am dat chiştocul.

— Am pierdut cinci zile, Chubby, i-am spus, iar el s-a încruntat.

— Hai, la treabă atunci, mîrîi el aşezat în apă, în pijamaua în dungi galbbene şi purpurii, cu trabucul în gură, ca un broscoi, uriaş.

Priveam apele lagunei de sus, de pe vîrf, chiar aşa, încărcate de nisip şi resturi aduse de vînt, lăsau să se vadă perfect baleniera scufundată. Se mişcase lateral şi stătea pe fund, la vreo 7 metri adîncime, cu puntea acoperită cu prelata galbenă.

Am ridicat-o la suprafaţă cu ajutorul sacilor pneumatici, am golit-o de apă şi am vîslit în ea pînă la ţărm. Restul zilei l-am folosit ca să descărcăm lucrurile ude, să le curăţăm şi să le punem la uscat, să încărcăm rezervoarele cu aer, să montăm motoarele şi să ne pregătim de o nouă vizită pe reciful Gunfire.

Începusem să fiu tot mai îngrijorat de întîrzierea care ne ţinuse degeaba pe insulă atîtea zile, în timp ce Manny Resnick şi drăguţii lui prieteni reduceau handicapul cu care porniseră.

Am discutat şi asta în aceeaşi seară, aşezaţi în jurul focului şi am căzut de acord că în zece zile nu făcusem aproape nici un progres, în afara confirmării că epava lui Dawn Light se afla în lagună.

Măcar fluxul ne era prielnic şi am pornit foarte devreme ; Chubby ne-a purtat prin canal cînd încă nu era destulă lumină ca să vedem toate capcanele de coral aşa că, atunci cînd soarele îşi arătă geana arzîndă deasuprpa orizontului, eram deja pe poziţie în spatele recifului.

În cele cinci zile în care zăcuserăm pe ţărm, mîinile lui Sherry se vindecaseră aproape complet, şi deşi i-am sugerat subtil să-l lase pe Chubby să mă însoţească în următoarele cîteva zile, atît grija cît şi subtilitatea mea s-au irosit degeaba. Sherry North era gata echipată cu costumul şi labele de cauciuc, iar Chubby stătea la pupa, lîngă motoare şi menţinea poziţia bărcii.

Am coborît repede şi am pătruns în pădurea de bambuşi, ghidîndu-ne după balizele pe care le lansasem împreună cu Chubby la ultima scufundare.

Lucram aproape la baza recifului şi i-am dat lui Sherry zona interioară, unde îi era mai uşor să se orienteze.

Abia începusem căutarea și înaintasem vreo 50 metri de la prima baliză cînd Sherry a început să bată nerăbdătoare în tuburile de oxigen, ca să-mi atragă atenția. Mi-am făcut drum printre bambuși spre ea.

Stătea agățată de stînca de coral, cu capul în jos ca un liliac și examina o bucată căzută pe fundul apei. Locul era întunecat și numai cînd am ajuns lîngă ea am văzut ce îi atrăsese atenția.

Rezemat de stîncă, cu capătul inferior îngropat în alge și nisip, se vedea un obiect lunguieț, cilindric, acoperit aproape complet de plantele care crescuseră pe el și parțial înghițit de coral viu.

Dar dimensiunile și forma regulată arătau că e făcut de mîna omului — avea 3 metri lungime și 50 centimetri grosime, perfect rotunjit și ușor țuguiat.

Sherry îl studia cu interes, și cînd m-am apropiat s-a întors și mi-a făcut semn că nu înțelege.

Recunoscusem imediat ce era și pielea de pe brațe și de pe ceafă începu să mă furnice de nerăbdare. Am imitat un pistol cu arătătorul și degetul mare, și m-am făcut că trag, dar n-a înțeles și a scuturat din cap, și-atunci a trebuit să-i scriu pe tăbliță și să-i arăt.

— Tun.

A dat repede din cap, și-a rostogolit ochii în orbite și-a scos un șir de bule în semn de satisfacție, apoi s-a întors din nou către tun.

Dimensiunile corespundeau tunurilor lungi de nouă livre, care făcuseră parte din arsenalul lui Dawn Light, dar era imposibil de citit ceva pe suprafața corodată și acoperită cu alge, ca o piele de crocodil.

Am dat tîrcoale ţevii masive şi aproape imediat am găsit o alta în întunericul de la baza recifului. Dar şi din aceasta trei sferturi fuseseră încorporate în stîncă, înghiţite de polipii vii de coral.

Am trecut pe sub prima ţeavă şi m-am apropiat de locul unde erau nenumărate bucăţi de coral împrăştiate, Eram la mai puţin de un metru de masa aceasta amorfă cînd, cu un şoc care mi-a tăiat respiraţiţa şi mi-a înfierbîntat sîngele, mi-am dat seama la ce mă uitam.

Grăbit şi nerăbdător am înotat pînă la locul unde se termina grămada de coral şi începea masa continuă, făcîndu-mi loc printre bambuşi ca s-o măsor, oprindu-mă ori de cîte ori dădeam de vreo deschizătură sau neregularitate.

Spărturile erau cam cît două vagoane de tren la un loc, dar abia cînd, printre algele dese, m-am trezit că privesc în gura pătrată făcută pentru tunul a cărui ţeavă încă se iţea acolo, nestricată complet de coralul lacom, am avut certitudinea că ceea ce descoperisem era de fapt întreaga parte din faţă a fregatei Dawn Light, ruptă exact în spatele catargului principal.

M-am uitat în jur disperat după Sherry şi i-am văzut labele de cauciuc care ieşeau dintr-o altă deschizătură a epavei. Am tras-o afară, i-am scos din gură tubul de cauciuc şi am sărutat-o apăsat, apoi i l-am pus la loc. Rîdea încîntată, şi cînd i-am făcut semn că trebuie să urcăm, a scuturat vehement din cap, şi a fugit de lîngă mine să-şi continue cercetările.

Au mai trecut 15 minute bune pînă am reuşit s-o scot de-acolo şi s-o duc sus pe barcă.

Am început să vorbim amîndoi odată, de îndată ce am scăpat de tuburile de oxigen. Vocea mea e mai puternică, dar ea e mai încăpăţînată decît

mine. Mi-a luat cîteva minute ca să-mi impun drepturile de lider al expediției și să pot să-i explic totul lui Chubby.

— E sigur Dawn Light. Greutatea armamentului și încărcătura au tras-o la fund, cum a trecut de recif. S-a dus ca o ghiulea, e chiar la picioarele stîncii. Parte din tunuri s-au desprins și stau împrăștiate în jur...

— Nici n-am recunoscut-o la început, se băgă Sherry iar, tocmai cînd credeam c-am potolit-o. E ca o groapă de gunoi. O grămadă imensă.

— Din cîte îmi dau seama trebuie că s-a secționat chiar în spatele catargului mare, dar e avariată serios pe toată lungimea. Tunurile au rupt copastia și numai partea de lîngă prova e intactă...

— Cum stă ? întrebă Chubby, trecînd iute la subiect.

— Cu fundul în sus, am recunoscut. Probabil s-a răsturnat în timp ce se scufunda.

— Asta e rău, doar dacă nu poți să intri printr-o deschizătură în bord sau pe lîngă catargul principal, mormăi Chubby.

— M-am uitat atent, i-am spus, dar n-am găsit nici un loc pe unde s-ar putea pătrunde înăuntru. Pînă și găurile pentru tunuri sînt acoperite de corali și alge.

Chubby dădu din cap întunecat.

— Fir-ar să fie, locul ăsta parcă-i blestemat — și imediat toți trei ne-am încrucișat degetele să gonim piaza rea.

Angelo îi spuse înțepat :

— Vorbești după furtună. N-ar trebui să spui așa ceva, știi bine, dar Chubby dădu iar din cap, și fața i se boți într-o expresie pesimistă.

L-am bătut pe spate și i-am spus :

— E adevărat că tu faci pipi îngheţat, chiar şi pe căldură ? iar încercarea mea de a-l înveseli îl făcu să arate la fel de încîntat ca un cioclu rămas pe drumuri.

— Hai, lăsaţi-l pe Chubby în pace, îi sări Sherry în ajutor. Mai bine coborîm la loc şi încercăm să găsim o spărtură în carena aia.

— Mai întîi ne odihnim o jumătate de oră, am spus, fumăm o ţigară şi bem o cană de cafea, apoi mergem să mai aruncăm o privire.

A doua oară am rămas în apă atît de mult încît Chubby a fost nevoit să ne aducă sus cu semnalul triplu de chemare — iar cînd am ieşit întreaga lagună fierbea. Ciclonul lăsase moştenire valuri mari, care veneau odată cu fluxul, peste recif şi prin deschizătura din el, tunătoare, mai înalte ca niciodată.

Stăteam în tăcere, agăţaţi de banchete, şi numai cînd Chubby a reuşit, după o călătorie foarte agitată, să ne ducă cu bine în apele lagunei, am reuşit să ne continuăm dialogul.

— E mai ermetic închisă ca seifurile tezaurului naţional, le-am spus. Una din deschizături e blocată de ţeava de tun ; în cealaltă am reuşit să pătrund preţ de un metru şi ceva, dar m-am lovit de o parte a cabinei căpitanului, care s-a prăbuşit acolo. Acum e vizuina unei murene bătrîne care arată ca un piton — are nişte colţi de buldog şi nu sîntem în relaţii prea bune.

— Dar partea centrală ? întrebă Chubby.

— Nu se poate, i-am spus, e aşezată bine şi e blocată de coral.

Expresia de pe faţa lui Chubby arăta că e chiar aşa. Bucuros i-aş fi dat cu ceva în cap, aşa era de înţepat, dar nu l-am băgat în seamă şi le-am arătat bucata de scîndură pe care o desprinsesem din carenă cu ajutorul unei răngi.

— Coralul a solidificat totul. E ca una din pădurile alea pietrificate. Dawn Light e acum o navă de piatră, împlătoşată cu zale de coral. Nu putem intra decît într-un singur fel — dacă facem noi o gaură în ea.

Chubby dădu din cap.

— Da, aşa o să facem, iar Sherry vru să ştie :

— Dar dacă folosim explozibil, n-o să fărîme tot în jur ?

— N-o să folosim o bombă atomică, i-am zis. O să începem cu o jumătate de doză în deschizătura dinspre prova. Numai atît cît să-i spargă platoşa de coral, şi m-am întors spre Chubby. Avem nevoie de explozibilul ăla repede, fiecare ceas contează, Chubby. Luna e bună. Poţi să ne duci pe St. Mary astă-seară ? iar Chubby nici nu se deranjă să răspundă unei întrebări inutile. Numai întrebarea şi era o pată indirectă pe reputaţia lui de marinar.

Luna nouă avea un halou palid. Aerul continua să fie încărcat cu nisipul stîrnit de vînturile puternice şi stelele erau înceţoşate şi îndepărtate, dar ciclonul împinsese pe canal cantităţi uriaşe de plancton oceanic care transformau apa într-o masă cu sclipiri fosforescente la fiecare mişcare.

Siajul lung şi verde, strălucitor, se întindea în urma noastră ca o coadă de păun, pe sub care peştii treceau ca nişte meteoriţi.

Sherry băgă mîna în apă şi scoase o flacără lichidă şi stranie care o făcu să gîngurească de uimire.

Ceva mai tîrziu, cînd i se făcu somn, se cuibări la pieptul meu, sub prelata întinsă ca să ne apere de umezeală, şi împreună am ascultat giganticele pisici de mare sărind din apă pentru ca să cadă la

loc plescăind pe suprafaţa mării cu burţile lor plate şi tonele de carne.

Tîrziu după miezul nopţii am zărit şi luminile de pe St. Mary, ca un colan de diamante la gîtul insulei.

Străzile erau pustii. Am ancorat baleniera şi ne-am îndreptat spre casa lui Chubby. Madam Chubby ne deschisese uşa, îmbrăcată într-un capot pe lîngă care pijamaua lui Chubby părea ştearsă. Avea părul pus pe bigudiuri mari, de plastic. N-o mai văzusem pînă atunci fără pălărie şi m-am mirat că nu era la fel de cheală ca soţul ei. Prea semănau în orice altă privinţă.

Ne-a făcut cîte o cafea, apoi Sherry şi cu mine ne-am suit în camionetă şi-am pornit spre Turtle Bay. Cearşafurile erau umede şi ar fi trebuit aerisite, dar nici unul din noi n-am avut nimic de obiectat.

Dimineaţa m-am oprit devreme la poştă şi am găsit căsuţa pe jumătate plină, în cea mai mare parte cu prospecte de echipament şi reclame de pescuit, dar aveam şi cîteva plicuri de la clienţii mai vechi care voiau să-şi programeze excursiile — ceea ce a redeschis o rană — şi unul cu o telegramă, pe care l-am deschis la urmă. Telegramele mi-au adus întotdeauna veşti proaste. De cîte ori văd unul din plicurile alea, cu numele meu care mă priveşte ţintă pe fereastră, ca un condamnat pe termen lung, simt cum mi se strînge stomacul.

Mesajul era următorul : MANDRAKE PĂRĂSIT CAPETOWN SPRE ZANZIBAR ORA 12,00 VINERI 16. STEVE.

Presimmţirile mele negre se adevereau. Mandrake plecase din Capetown cu şase zile în urmă! Traversarea durase mai puţin decît crezusem eu că e posibil. Simţeam un imbold să mă reped pe vîr-

ful Coolie şi să scrutez orizontul. În loc de asta, i-am înmînat telegrama lui Sherry şi am pornit maşina în josul străzii Frobisher.

Fred Coker, tocmai deschidea uşa agenţiei de voiaj cînd am parcat în faţa magazinului lui Madam Eddy şi am trimis-o pe Sherry înăuntru cu o listă de cumpărături. Eu m-am îndreptat spre agenţie.

Fred Coker nu mă mai văzuse din ziua în care îl lăsasem gemînd pe jos, în propria lui morgă. Acum stătea la birou, îmbrăcat într-un costum alb, imitaţie de piele de rechin, cu o cravată care înfăţişa o dansatoare Hula pe o plajă mărginită de palmieri, cu legenda „Bine aţi venit pe St. Mary — Perla Oceanului Indian !"

Ridică ochii cu un zîmbet asortat la cravată, dar în secunda în care m-a recunoscut, expresia i s-a schimbat într-una de spaimă.

A scos un behăit ca de miel rămas fără mamă şi a ţîşnit din scaun îndreptîndu-se spre camera din spate.

I-am blocat drumul şi-a început să dea cu spatele ; ochelarii cu ramă de aur îi luceau, la fel şi stratul de sudoare care îi acoperea faţa. În cele din urmă s-a lovit de scaun şi s-a prăbuşit în el. Abia atunci am arborat zîmbetul meu larg, prietenos şi am crezut că o să leşine de uşurare.

— Ce mai faceţi, d-le Coker ?

A încercat să-mi răspundă, dar vocea îl părăsise, în schimb a dat din cap destul de repede ca să înţeleg că face foarte bine.

— Voiam să-mi faci un serviciu.

— Orice, a bălmăşit, recăpătîndu-şi brusc graiul. Orice, d-le Harry nu trebuie decît să-mi cereţi.

În ciuda protestelor, nu i-au trebuit decît cîteva minute ca să-şi revină şi să-şi recapete curajul.

Mi-a ascultat cererea, foarte rezonabilă de altfel, nu voiam decît trei lăzi cu explozibil de mare putere, şi a început o pantomimă prin care voia să-mi arate cît îi e de imposibil să mă ajute. Îşi dădea ochii peste cap, îşi sugea obrajii şi plescăia din limbă.

— Le vreau pînă mîine la prînz, cel mai tîrziu, iar el îşi prinse fruntea în mîini, ca în agonie.

— Şi dacă nu sînt aici la ora 12 fix, tu şi cu mine ne vom continua discuţia aia despre prima de asigurare...

A lăsat mîna în jos şi a ridicat capul cu o expresie din nou binevoitoare şi inteligentă.

— N-o să fie nevoie, d-le Harry. Pot să-ţi dau ce-mi ceri, dar o să coste o grămadă de bani. Trei sute de dolari lada.

— Trece-i în contul meu, îi spusei.

— D-le Harry ! exclamă el. Ştii că nu pot să acord credite !

N-am spus nimic, doar mi-am mijit ochii, mi-am încleştat fălcile şi am început să respir greu.

— Bine, bine, spuse el repede. Atunci pînă la sfîrşitul lunii.

— Frumos din partea dumitale d-le Coker.

— Cu plăcere, d-le Harry, mă asigură el. Cu multă plăcere.

— Şi mai e ceva, d-le Coker, şi l-am văzut cum se prăbuşeşte interior în aşteptarea următoarei mele cereri, dar rezistă eroic.

— Cred că în curînd voi avea ceva de transportat pînă la Zürich, în Elveţia.

Se aplecă puţin în scaun.

— Nu vreau să am probleme cu formalităţile vamale, înţelegi ?

— Înţeleg, d-le Harry.

— Ţi se întîmplă vreodată să ţi se ceară să trimiţi trupul vreunuia din clienţii dumitale, celor dragi de-acasă ?

— Poftim ?

Părea nedumerit.

— Dacă un turist moare pe insulă — să zicem după un atac de inimă — trebuie să-i îmbălsămezi cadavrul pentru posteritate şi să-l expediezi închis într-un sicriu. Am dreptate ?

— S-a întîmplat, recunoscu el. De trei ori pînă acum.

— Bun, deci cunoşti procedura.

— Da, d-le Harry.

— D-le Coker, pregăteşte un sicriu şi un teanc de formulare necesare. O să am nevoie curînd.

— Pot să te întreb ce intenţionezi să expediezi — pe post de cadavru ?

Formulase delicat întrebarea.

— Poţi să-ntrebi, d-le Coker.

M-am suit în maşină şi m-am dus la fort, unde am vorbit cu secretarul Preşedintelui. Acesta era într-o şedinţă, dar mă putea primi la ora unu, dacă voiam să iau prînzul la birou, împreună cu el. Am acceptat invitaţia, şi ca să-mi trec vremea pînă atunci, am urcat pînă pe vîrful Coolie, cît a putut să urce camioneta. Am parcat şi m-am îndreptat spre ruinele vechiului post de observaţie şi pază. M-am aşezat pe parapet, cu ochii la mare şi la insulele înverzite şi am fumat un trabuc în timp ce puneam la punct ultimele detalii şi luam ultimele hotărîri, bucuros că am ocazia asta să-mi detaliez planurile înainte de a le pune în practică.

M-am întrebat ce vreau de la viaţă şi am hotărît că vreau trei lucruri : golful Turtle Bay, Dan-

satoarea Valurilor II și pe Sherry, nu neapărat în această ordine.

Ca să stau la Turtle Bay trebuia să rămîn pe St. Mary cu mîinile curate, ca să am o a doua Dansatoare a Valurilor îmi trebuiau bani, mulți bani, iar cît o privea pe Sherry North — ei bine, aici lucrurile trebuiau cumpănite foarte bine ; cînd am terminat, trabucul se transformase într-un chiștoc pe care l-am strivit pe parapetul de piatră. Am tras adînc aer în piept și mi-am îndreptat umerii.

— Haide, Harry, curaj, mi-am spus și am luat-o înapoi spre fort.

Președintele fu încîntat să mă vadă, îmi ieși în întîmpinare în antecameră, se ridică pe vîrfuri ca să-și pună un braț pe după umerii mei și mă conduse în biroul lui.

Încăperea arăta ca o sală de bal, avea un tavan cu grinzi, pereți lambrisați și tablouri cu peisaje englezești în rame masive și bogat ornamentate, sau uleiuri întunecate și afumate. Fereastra romboidală se ridica de la podea pînă în tavan și dădea spre port, iar pe jos erau numai covoare orientale.

Prînzul era întins pe masa de conferințe, din stejar, lîngă fereastră : pește afumat, brînză și fructe, cu o sticlă de Château Lafite '62, cu dopul gata desfăcut.

Președintele turnă vinul roșu în două pahare de cristal, îmi întinse mie unul, apoi își puse două cuburi de gheață în paharul propriu. Îmi zîmbi ghiduș cînd îmi văzu mirarea pe față.

— Un sacrilegiu, nu ?

Ridică spre mine paharul cu vin și cuburi de gheață.

— Dar, Harry, eu am gusturile mele, ce se potrivește pe Rue Royale nu se potrivește în mod obligatoriu și pe St. Mary.

— Asta așa e d-le, i-am zîmbit la rîndul meu, și am băut.

— Acum, fiule, spune-mi despre ce voiai să-mi vorbești !

Cînd m-am întors acasă am găsit un mesaj de la Sherry, cum că plecase în vizită la Madam Chubby, așa că m-am așezat pe verandă cu o bere rece. M-am gîndit la convorbirea cu Președintele Biddle, am reluat-o cuvînt cu cuvînt, și m-am declarat mulțumit. Îmi acoperisem toate ieșirile — mai puțin acelea de care aveam eu nevoie, cînd va fi să vreau să scap.

Trei lăzi de lemn pe care scria „Conserve de pește. Produs în Norvegia" au sosit de pe continent cu avionul la ora 10.00, pe adresa Agenției de Voiaj Coker.

— Să-ți fie de bine, Alfred Nobel, mi-am spus cînd am văzut inscripția de pe lăzile pe care Fred Coker tocmai le descărcase din dric la Thurtle Bay și pe care le puneam în camionetă, sub prelată.

— Deci, pînă la sfîrșitul lunii, d-le Harry, spuse Fred Coker, precum un personaj dintr-o tragedie Shakesperiană.

— Poți să contezi pe mine, d-le Coker, l-am asigurat în timp ce se îndepărta printre palmieri.

Sherry terminase de ambalat proviziile. Nu mai semăna deloc cu sirena de ieri, cu părul acum strîns, îmbrăcată cu o cămașă de-a mea mai veche, care-i venea ca o cămașă de noapte, și cu o pereche de jeanși decolorați, tăiați și lăsați cu franjuri sub genunchi.

Am ajutat-o să ducă toate cutiile la mașină și ne-am urcat în față.

— Data viitoare ne vom întoarce aici bogați, am spus și am pornit motorul, uitînd să fac semnul pentru a izgoni piaza rea.

Am trecut pe sub palmieri, am ieșit în drumul mare mai jos de plantațiile de ananas și am urcat creasta.

Am ajuns sus, deasupra orașului și a portului.

— Fir-ar al dracului ! am izbucnit furios și am călcat frîna atît de tare încît ne-am răsucit în mijlocul drumului și camionul încărcat cu ananas care era în spatele nostru fu nevoit să cîrmească brusc ca să nu ne lovească. Șoferul se aplecă pe fereastră și ne aruncă din mers o înjurătură.

— Ce-i ? Sherry se dezlipi de bordul unde o azvîrlise manevra mea. Ai înnebunit ?

Ziua era limpede și senină, aerul atît de curat încît fiecare detaliu al grațiosului iaht alb-albastru se vedea ca-ntr-o gravură. Era ancorat în gura portului, în dana rezervată oaspeților și vasului de poștă.

Arborase o mulțime de steaguri colorate, iar pe punte, înșirat de-a lungul balustradei, se vedea echipajul în uniforme albe, tropicale. Priveau către țărm. Nava bază a portului se îndrepta spre el; avînd la bord pe căpitanul portului, un inspector vamal și pe doctorul MacNab.

— Mandrake ? întrebă Sherry.

— Mandrake și Manny Resnick, am încuviințat și am întors camioneta în loc.

— Ce-ai de gînd ? mă întrebă ea.

— Unul din lucrurile pe care nu am de gînd să le fac e să mă arăt în St. Mary în timp ce Manny și băieții lui sînt pe țărm. Pe cei mai mulți i-am

cunoscut în împrejurări în care trăsăturile mele delicate s-au întipărit probabil foarte bine în creierele lor rudimentare.

La poalele dealului, în prima staţie de autobuz de la intersecţia cu drumul care duce spre Thurtle Bay e un mic magazin de unde-mi cumpăr ouă, lapte, unt şi altele asemenea. Proprietarul a fost încîntat să mă revadă şi mi-a ieşit în cale fluturîndu-mi contul scadent, ca pe un bilet de loterie cîştigător. I-am plătit, apoi am intrat în biroul din spatele magazinului, am închis uşa după mine şi-am dat un telefon.

Chubby nu avea telefon, dar vecinul lui l-a chemat să vorbească cu mine.

— Chubby, i-am spus, bordelul ăla mare plutitor şi alb din dana de poştă nu e dintre prietenii noştri.

— Ce vrei să fac, Harry ?

— Să te mişti iute. Acoperă canistrele de apă cu plasele de homari şi fă-te că ieşi la pescuit. Ieşi pe mare şi vino în Thurtle Bay. O să încărcăm de pe plajă şi cum se întunecă o tundem spre Gunfire Reef. O să încărcăm de pe plajă şi cum se întunecă o tundem spre Gunfire Reef.

— În două ceasuri sînt în golf, spuse el şi închise.

A ajuns într-un ceas şi trei sferturi. Unul din motivele pentru care îmi plăcea să lucrez cu el, era că puteai să pariezi oricît pe cuvîntul lui.

De îndată ce a apus soarele şi vizibilitatea s-a redus la o sută de metri, ne-am strecurat afară din golf şi, pînă să răsară luna, ne îndepărtasem binişor de insulă.

Ghemuiţi sub prelată, aşezaţi pe o ladă cu explozibil, vorbeam cu Sherry despre sosirea lui Mandrake în Grand Harbour.

— Primul lucru pe care-o să-l facă Manny, o să fie să-şi trimită oamenii, cu buzunarele pline, să facă investigaţii prin baruri şi magazine. „L-a văzut cineva pe Harry Fletcher ?“ şi-or să se înghesuie toţi să povestească cum domnu 'Harry a închiriat barca pentru cioturi a lui Chubby Andrews şi cum s-au apucat să caute scoici. Dacă are şi puţin noroc, atunci cineva o să-l trimită la dl. Fred Coker, iar Fred n-o să ştie cum să-i istorisească mai repede totul, mai ales dacă preţul e bun.

— Şi-apoi, ce-o să facă ?

— O să facă o criză de nervi cînd o să audă că nu m-am înecat în apele rîului Severn. Cînd o să-şi revină, o să trimită o echipă să controleze coliba din Thurtle Bay. Acolo o să dea chix. Apoi suava d-ră Lorna Page o să-i conducă pe toţi la locul presupusului naufragiu în largul insulei Big Gull. Asta o să-i facă fericiţi şi-o să le dea de lucru două-trei zile, pînă vor înţelege că nu-i nimic de găsit acolo în afară de clopotul navei.

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă, Manny o să se înfurie rău de tot. Cred că pe Lorna o aşteaptă zile grele. După aia însă nu ştiu ce-o să mai fie. Tot ce putem face noi e să ne ţinem deoparte şi să lucrăm ca un întreg trib de castori să recuperăm bunătăţile colonelului, din epavă.

În dimineaţa următoare fluxul nu ne-a permis să intrăm pe canal, decît aproape de prînz. Asta ne-a dat timp să ne terminăm pregătirile. Am deschis una din lăzile cu explozibil şi am scos zece batoane galbene ca de ceară. Am închis lada la loc şi am îngropat-o, împreună cu celelalte două în terenul nisipos de sub palmieri, departe de tabără.

Apoi împreună cu Chubby am aranjat echipamentul de detonare. Era o alcătuire manufacturată, dar se dovedise a fi eficientă. Se compunea din două baterii de 9 volți și în întrerupător. Aveam patru role de cablu de cupru cu izolație și o cutie de trabuce cu detonatoare. Fiecare dintre tuburile ucigașe era învelit cu grijă în vată. Mai aveam și cîteva detonatoare cu efect întîrziat, ca niște creioane.

Ne-am izolat amîndoi cîtă vreme am lucrat cu ele, cît am legat detonatoarele electrice la terminalele pe care le sudasem special pentru această împrejurare.

Utilizarea explozibilelor e teoretic foarte simplă; practic cere ceva curaj. Orice idiot poate să lege niște fire și să apese pe un buton, dar în forma ei rafinată treaba asta devine o artă.

Mi s-a întîmplat să văd un copac de dimensiuni medii, supraviețuind exploziei unei jumătăți de ladă, după ce și-a pierdut numai frunzele și o parte din coajă, dar cu o jumtate de batăon, eu pot să fac să cadă același copac de-a curmezișul unei șosele pe care o s-o blocheze perfect, asta fără să-i clintească nici o singură frunză. Mă consider un fel de artist și l-am învățat pe Chubby tot ce știu și eu. Avea o înclinație naturală chiar dacă nu l-ai fi putut numi artist — bucuria cu care făcea totul, era prea copilărească. Chubby pur și simplu adora să arunce în aer tot felul de lucruri. În timp ce lucra cu detonatoarele își fredona singur.

Ne-am amplasat pe poziție, în lagună, cu cîteva minute înainte de prînz și am coborît doar eu, înarmat cu o pușcă *Nemrod*, cu aer comprimat, cu un harpon în cruce, proiectat de mine însumi. Vîrful îi era ascuțit ca un ac și zimțat pe primii 10 cm. Douăzeci și patru de zimți mici și ascuțiți, ca cei

folosiţi de membrii tribului Batonka la pescuitul de somn în Zambezi. În spatele zimţilor era crucea, lungă de zece centimetri, care să împiedice victima să se apropie prea tare de mîner şi să mă atace cînd voi apuca de capătul celălalt. Coarda de nylon albastru rezistă la 250 kg şi sub patul armei aveam un colac lung de aproape şapte metri.

Am coborît pînă la grămada imensă de rămăşiţe şi m-am aşezat comod lîngă copastie, am închis ochii cîteva secunde să mă obişnuiesc cu întunericul, apoi am privit în deschizătura neagră, pătrată, cu ţeava puştii în faţa mea.

Cînd îmi simţi prezenţa, murena îşi descolăci inelele cafenii, alunecoase şi dădu înapoi ameninţătoare, arătîndu-şi colţii înspăimîntători, neregulaţi şi galbeni. În întuneric, ochii negri îi străluceau, reflectînd lumina ca ochii unei pisici.

Era o bestie bătrînă, groasă cît pulpa mea şi mai lungă decît braţele mele desfăcute. Coama vălurită care se încheia cu aripioara dorsală era zbîrlită în semn de furie şi ameninţare.

Am ochit atent şi am aşteptat să se întoarcă să-mi ofere o ţintă mai bună. Cîteva secunde mi-a fost frică : nu aveam decît o şansă, dacă o ratam avea să mă atace. Văzusem o dată o murenă mestecînd lemnul unei bărci. Colţii aceia puteau sfîşia uşor carnea şi costumul de protecţie, pînă la os.

Se unduia uşor, ca o cobră aţîţată şi mă urmărea. Distanţa era prea mare ca să pot ochi perfect. Am aşteptat clipa propice, şi în fine, murena a intrat în a doua etapă a agresivităţii. Şi-a încordat gîtul şi s-a întors puţin din profil.

Dumnezeule, mi-am spus, erau vremuri cînd o făceam din plăcere — apoi am apăsat pe trăgaci.

Aerul a scos un şuierat urît şi pistonul a izbit harponul. Acesta a zburat într-o învolburare prelungă, cu coarda biciuind apa în urma lui.

Ochisem pata ca o ureche de la baza craniului dar harponul s-a înfipt cu patru centimetri mai sus şi cinci centimetri mai la dreapta.

Murena explodă într-un ghem de inele care se zbăteau şi se răsuceau, părînd să umple întreaga cavitate. Am dat drumul puştii şi cu o mişcare din labe, m-am repezit şi am apucat de mînerul harponului. Se zbuciuma violent în mîna mea, în timp ce peştele îşi încolăcea trupul gros în jurul tijei. Am tras-o afară din bîrlog, prinsă de capătul zimţat al harponului înfipt în carnea buretoasă prin pielea aspră.

Gura îi era căscată într-un strigăt tăcut de furie. Şi-a destins corpul şi l-a lăsat să plutească unduit ca un stindard bătut de vînt.

Coada mă plesni peste faţă şi-mi dislocă masca. Apa îmi pătrunse în nas şi în ochi şi-a trebuit s-o scot din mască înainte de a-mi începe ascensiunea.

În clipa următoare murena îşi răsuci capul într-un unghi aproape imposibil şi îşi încleştă fălcile îngrozitoare pe tija metalică a harponului. Auzeam colţii scrîşnind şi hîrşîind pe oţel şi vedeam zgîieturile argintii acolo unde muşcase.

Am ieşit la suprafaţă cu prada deasupra capului. Am auzit-o pe Sherry scoţînd o exclamaţie îngrozită la vederea monstrului care se încolăcea ca un şarpe şi pe Chubby mormăind „Hai la tata, frumuseţe", apoi s-a aplecat peste bord, a apucat harponul şi a ridicat murena în barcă. Zîmbea de i se vedeau gingiile de plastic, căci murena e mîncarea lui preferată. O puse cu capul pe marginea bărcii şi, cu o singură lovitură de cuţit, tăie capul monstruos, pe care-l lăsă să cadă în apă.

— D-ra Sherry, spuse el, o să-ţi placă grozav!

— Niciodată ! se scuturâ Sherry şi se trase cît mai departe de cadavrul însîngerat care se zbătea încă.

— Gata copii, daţi-mi bombonica.

Angelo avea plasa pregătită, şi Sherry îşi dădu drumul în apă, pregătită de scufundare. Sîrma cu izolaţia era la ea şi-o desfăşura încet, pe măsură ce coboram.

M-am îndreptat din nou spre deschizătura din bord, acum nelocuită, şi m-am strecurat înăuntru. Postamentul tunului era înfipt solid în masa de obiecte din spate.

Mi-am ales două locuri pentru explozibil. Intenţionam să arunc tunul într-o parte, folosindu-l şi ca pe-o rangă uriaşă cu care să dizloc o bucată de scîndură pietrificată. A doua încărcătură, simultană cu prima, avea să arunce în aer peretele de resturi solidificate care bloca intrarea spre punte.

Am aşezat bine încărcăturile. Sherry îmi dădu capătul firului; l-am tăiat şi am dezgolit sîrma înainte de a o conecta la terminale.

Treaba odată încheiată, am verificat totul şi m-am întors. Sherry stătea picior peste picior deasupra carenei, cu colacul de sîrmă în braţţe, şi i-am zîmbit pe lîngă tubul de oxigen şi i-am făcut semn că totul e în regulă, apoi mi-am recuperat puşca de unde o aruncasem.

Cînd ne-am căţărat în balenieră l-am găsit pe Chubby cu întrerupătorul pregătit şi conectat alături de el, pe banchetă. Se bucura anticipînd explozia şi stătea ghemuit acaparator deasupra aparatului. Cine ar fi vrut să-l lipsească de plăcerea de a apăsa pe buton, ar fi trebuit să folosească forţa.

— Gata de acțiune, căpitane, mîrîi el.

— Atunci dă-i drumul, Chubby.

Mai moșmondi puțin la cutie, prelungindu-și plăcerea, apoi răsuci butonul.

Suprafața lagunei se ondulă și simțirăm cu toții șocul prin fundul bărcii. Mult mai tîrziu ieșiră la suprafață o mulțime de bule, ca și cînd cineva ar fi aruncat în apă o tonă de *Alka Seltzer*. Apoi, încet, apa se limpezi.

— Iubita mea, vreau să-ți pui pantalonii de la costum pe tine, i-am spus lui Sherry care, așa cum era de așteptat, a interpretat ordinul ca pe o invitație la o dezbatere.

— De ce, e apa caldă ?

— Și mănușile și ciorapii, i-am spus punîndu-mi la rîndul meu echipamentul complet. Dacă am deschis carena s-ar putea să intrăm de data asta. Ai nevoie de un strat protector.

În sfîrșit convinsă, făcu ce ar fi trebuit să facă de la bun început. Mai aveam încă mult de lucru pînă s-o dresez cum trebuie, mi-am spus în timp ce-mi adunam restul echipamentului de scafandru.

Am luat lanterna subacvatică, ranga și un colac de coardă ușoară de nylon și am așteptat pînă cînd Sherry a îndeplinit dificila sarcină de a-și vîrî funduleţul în pantalonii strîmți de cauciuc, asistată atent de Angelo. Odată îmbrăcați și nasturii dintre picioare încheiați, am fost gata de pornire.

La jumătatea drumului am văzut primul pește mort, plutind cu burta în sus în adîncul albastru și tulbure. Explozia ucisese sau rănise sute, de mărimi diferite, de la pui mici de somn pînă la *snapperi* mari, tărcați și bibani de recif lungi cît brațul. M-au cuprins remușcările la gîndul masacrului pe care îl provocasem, dar m-am consolat cu gîndul

că omorîsem mai puţini decît mănîncă un ton albastru într-o singură zi. Am coborît printre urmele acestui masacru, lumina reflectată în cadavrele plutitoare le făcea să sclipească scurt ca stelele căzătoare pe un cer de azur fumuriu.

Apa de la fundul lagunei era tulbure, plină de nisip şi de particule stîrnite de şocul exploziei. În desişul de bambuşi se făcuse o gaură, prin care am intrat.

Am văzut din prima clipă că-mi atinsesem scopul. Explozia mutase din loc tunul masiv şi-l smulsese ca pe un dinte stricat din cavitatea veche şi înegrită a bordului. Căzuse pe fundul apei, înconjurat de toate resturile pe care le trăsese după el.

Marginea superioară a copastiei fusese dizlocată şi deschizătura se lărgise, aşa încît un om încăpea acum stînd în piioare. În lumina lanternei am văzut că interiorul era o ceaţă agitată de mizerie şi particule cărora le va trebui timp îndelungat să se aşeze. Nu aveam răbdare să aştept, şi aşezat pe carena răsturnată, mi-am controlat ceasul şi rezerva de aer. Am socotit repede ce timp mai aveam, ţinînd cont şi de cele două coborîri anterioare, din cauza cărora voi avea nevoie de un timp mai îndelungat pentru decompresie. Aveam 17 minute sigure înainte de a începe ascensiunea ; mi-am potrivit soneria ceasului şi m-am pregătit să intru.

Tunul zdrobit era un loc foarte bun de agăţat capătul corzii de nylon, pe care am filat-o în urmă, pe măsură ce urcam spre spărtură.

A trebuit s-o dau pe Sherry North la o parte; în cele cîteva secunde cît fusesem ocupat cu coarda intrase aproape cu totul în gaura din carenă. I-am făcut semne furioase să stea de-o parte, iar ea

mi-a răspuns cu un semn cu două degete, nedemn de o doamnă, pe care m-am făcut că nu-l văd.

Am pătruns încet și am descoperit că, în supa mîloasă, vizibilitatea nu era mai mare de un metru.

Exploziile nu dizlocaseră decît parțial blocajul din spatele tunului. Mai departe părea să fie un gol, dar pînă acolo trebuia lărgită spărtura. Cu ranga am desprins o bucată și am văzut că ce ne stătea în cale, era afetul greu al tunului.

Lucrul în urma unei explozii e o treabă delicată fiindcă nu știi niciodată cît de bine sînt așezate obiectele. Cea mai ușoară mișcare poate să-ți prăbușească totul în cap, să te prindă dedesubt și să te strivească.

Mă mișcam încet, atent, ignorînd ghionturile periodice în spate, prin care Sherry își manifesta nerăbdarea arzătoare. La un moment dat, cînd am ieșit cărînd o bucată de scîndură ruptă, mi-a luat tăbliță și a scris pe ea : „Eu sînt mai mică !“ și a subliniat „mai mică“ cu două linii, pentru cazul în care nu văzusem cele două semne de exclamare de pe tăbliță pe care mi-o vîrîse la cinci centimetri de nas. I-am întors salutul cu două degete și mi-am continuat săpăturile.

Curățasem zona destul de bine și singurul obstacol pe care-l mai aveam în cale era afetul de tun din lemn masiv, înțepenit într-un unghi straniu de-a curmezișul intrării. Aici ranga era complet ineficientă și nu puteam decît să abandonez și să mă întorc a doua zi cu o nouă încărcătură de explozibil, sau să joc o carte riscantă.

M-am uitat la ceas și am văzut că lucrasem timp de 12 minute.

I-am dat lui Sherry lanterna și ranga și m-am strecurat înapoi către deschizătură. Mi-am vîrît un umăr în partea cea mai de sus a afetului și

mi-am căutat un sprijin bun pentru picioare. Cînd le-am găsit, am tras aer adînc în piept şi am început să ridic.

Am crescut presiunea pînă am ajuns să împing cu toată forţa picioarelor şi a spatelui. Am simţit faţa şi gîtul cum mi se umflă la presiunea sîngelui şi ochii gata să-mi sară din orbite. Nu s-a clintit, am mai tras o dată aer în piept şi-am încercat din nou, de data aceasta aruncîndu-mă cu toată greutatea în el, într-un singur efort exploziv.

A cedat şi m-am simţit ca Samson care-şi dărîmase templul în cap.

Mi-am pierdut echilibrul şi m-am rostogolit pe spate, împreună cu o avalanşă de obiecte care scrîşneau şi gemeau în cădere, bufnind şi trosnind în jurul meu.

După ce s-a aşternut tăcerea m-am trezit într-un întuneric complet, ca o supă groasă de mazăre, care bloca orice rază de lumină. Am încercat să mă mişc dar am descoperit că am un picior prins. Panica m-a cuprins ca un val îngheţat şi am început să mă zbat ca să mi-l eliberez.

După cîteva încercări disperate mi-am dat seama că scăpasem printr-un mare noroc. Afetul tunului îmi trecuse la o jumătate de centimetru de picior şi-mi prinsese laba de cauciuc. Mi-am scos piciorul şi am abandonat-o acolo şi pe pipăite mi-am găsit drumul spre ieşire.

Sherry aştepta nerăbdătoare veşti, am şters tăbliţa şi am scris : „DESCHIS ! !“ şi am subliniat de două ori. A făcut semn spre tun cerînd permisiunea să intre. Mi-am verificat ceasul, mai aveam două minute, aşa c-am dat din cap şi-am luat-o înainte.

Raza lanternei îmi dădea o vizibilitate de vreo 45 cm, suficient ca să pot găsi intrarea. Aveam

loc cît să trec făr să-mi lovesc rezervoarele sau tubul de oxigen.

Desfăşuram firul în urma mea ca Tezeu în labirintul Minotaurului, să nu mă rătăcesc în încîlceala de punţi şi coridoare de pe Dawn Light.

Sherry mă urma aproape.

Îi simţeam mîna atingîndu-mi piciorul, căutîndu-şi calea pe pipăite. Dincolo de barajul de sfărîmături, apa era ceva mai limpede — eram în încăperea largă dar joasă de sub puntea tunurilor. Era înceţoşată şi misterioasă, înţesată de forme ciudate în adîncime. Prin colţuri şi unghere am văzut iar tunuri, afeturi şi ghiulele, împrăştiate sau căzute grămadă, ca şi alte obiecte, de nerecunoscut după atîta vreme sub apă.

Înaintam încet, stîrnind mici vîrtejuri mîloase cu labele. Şi pe aici pluteau peşti morţi, dar am observat şi cîteva languste roşii de recif care fugeau şi se ascundeau în adîncurile navei ca nişte păianjeni monstruoşi. Măcar ele supravieţuiseră exploziilor, apărate de armura carapacei lor.

Am îndreptat lumina lanternei în sus spre puntea de deasupra capetelor noastre, în căutarea trecerii spre punţile inferioare şi spre cale. În nava răsturnată, trebuia să fac efort să leg topografia existentă a epavei de desenele pe care le studiasem.

La vreo 5 metri de intrarea noastră am descoperit scara spre teugă, o nouă deschizătură pătrată, întunecată, deasupra capului, în care m-am ridicat urmînd bulele de aer care urcau într-un şir argintiu şi se împrăştiau ca mercurul lichid pe pereţi şi punţi. Scara putredă s-a sfărîmat la prima atingere, iar bucăţile au rămas suspendate în apă în jurul meu, cînd am pătruns pe puntea inferioară.

Culoarul era strîmt şi aglomerat, şi ducea probabil spre cabinele pasagerilor şi popota pentru

ofiţeri. Atmosfera claustrofobă mă ducea cu gîndul la condiţiile oribile în care trebuie să fi vieţuit echipajul fregatei.

M-am aventurat prudent pe culoar, puternic atras de uşile de pe ambele părţi, care promiteau tot felul de revelaţii spectauloase. Am rezistat tentaţiei şi am pedalat mai departe pînă la capătul coridorului, închis de un perete masiv de lemn.

Era probabil peretele calei de la prova, locul pe unde acesta secţiona puntea şi pătrundea adînc în măruntaiele navei.

Mulţumit de cît văzusem mi-am luminat ceasul şi mi-am dat vinovat seama că depăşisem timpul de lucru cu patru minute. Şi fiecare secundă ne apropia de primejdia de a rămîne cu rezervoarele de aer goale şi de etapele de decompresie incomplete.

Am apucat-o pe Sherry de mînă, şi i-am făcut, cu mîna la beregată, semnul de primejdie, apoi i-am arătat ceasul. A priceput imediat şi m-a urmat ascultătoare pe drumul lung de întoarcere, după fir. Deja simţeam valvele aparatului de respirat mai rigide, cedînd tot mai greu din aerul tot mai puţin din rezervoare.

La ieşire m-am asigurat că Sherry e lîngă mine, apoi am ridicat privirea. Ce-am văzut deasupra mi-a tăiat respiraţia, iar groaza mi s-a scurs în stomac ca un lichid uleios şi fierbinte.

Laguna de la Gunfire Break se transformase într-o arenă sîngeroasă. Atraşi de tonele de peşte mort în explozie, rechini ucigaşi de adînc se strînseseră cu zecile. Mirosul de carne şi sînge, combinat cu zbaterile semenilor lor, propagate prin apă, îi aruncaseră în starea aceea de ferocitate iraţională numită demenţa hranei.

Am tras-o iute pe Sherry înapoi, la alăpost, și ne-am ghemuit acolo, cu ochii la siluetele uriașe care alunecau pe fundalul luminat al suprafeței apei.

Printre nenumăraţii rechini mai mici, erau cel puţin douăzeci de specimene pe care băștinașii le numesc Albacore. Pești puternici cu trupul gros și pîntecul proeminent, cu bot rotunjit și maxilare lăţite ca într-un rînjet.

Se învîrteau prin lagună ca într-un carusel grotesc, dînd din cozi și deschizîndu-și mecanic fălcile pentru a înfuleca bucăţile de carne. Știam că sînt animale lacome dar proaste, ușor de dezarmat printr-o comportare agresivă atunci cînd nu sînt în starea aceea de demenţă. Acum însă erau extrem de aţîţaţi și de periculoși. Chiar și așa mi-aș fi asumat riscul unei ascensiuni cu opriri pentru decompresie dacă n-ar fi fost decît ei.

Ceea ce mă îngrozea cu adevărat erau două siluete prelungi, mlădioase, care se învîrteau în viteză prin apa lagunei, schimbînd direcţia cu o singură zvîcnire puternică a cozii ca de rîndunică într-o mișcare în care botul ascuţit aproape că atingea vîrful cozii, planînd cu forţa și graţia unor șoimi în zbor.

Cînd unul dintre acești pești înspăimîntători se oprea să mănînce, gura ca o lună se deschidea și lăsa să se vadă șirurile multiple de dinţi care se ridicau ca ţepii de pe spinarea unui porc spinos și ieșeau înafară.

Erau o pereche, fiecare lung de vreo 4 metri de la bot pînă în vîrful cozii, cu lama ascuţită a aripioarei dorsale lungă cît un braţ de om, albastru-cenușiu pe spinare, alb ca zăpada pe burtă și cu vîrfurile aripioarelor și cozii negre ; puteau

reteza un om în două și înghiți jumătățile dintr-o dată.

Unul din ei ne zări ghemuiți în gaura noastră, întoarse scurt și se îndreptă spre noi. Se apropie pînă la un metru deasupra noastră, atît de aproape că-i vedeam perfect toate detaliile.

Aceștia erau temuții rechini albi, cei mai vorace locuitori ai mărilor și știam că încercarea de a ne ridica la suprafață cu o decompresie adecvată, cu o rezervă mică de aer și nici o posibilitate de apărare, ar fi însemnat moarte curată.

Dacă voiam s-o scot pe Sherry de-acolo vie, trebuia să-mi asum un risc care în alte împrejurări mi s-ar fi părut de neconceput.

Am scris pe tăbliță „AȘTEAPTĂ !! Urc liber după oxigen și pușcă." A citit mesajul a dat repede din cap că nu și mi-a făcut semne disperate să mă oprească, dar deja îmi scosesem siguranța centurii ; am mai tras o dată, adînc, aer în piept și i-am lăsat rezervoarele în brațe. Mi-am desfăcut lestul ca să fiu mai ușor și m-am prelins pe lîngă carenă, la adăpostul bordului, apoi iute pe lîngă recif.

Îi lăsasem lui Sherry ultima mea rezervă de aer, vreo cinci sau șase minute dacă-l folosea cu zgîrcenie, și numai cu aerul pe care-l aveam în plămîni, trebuia să parcurg întreaga lagună și să încerc să ajung la suprafață.

Am ajuns pînă lîngă recif și am început să urc, lipit de coral, cu speranțta că costumul meu negru se va contopi cu umbrele. Urcam cu spatele la recif și cu fața spre lagună unde continuau să se rotească siluetele sinistre.

La șapte metri deasupra fundului, aerul din plămînii mei înecpu să-și mărească volumul rapid,

pe măsură ce descreştea presiunea apei. Nu-l mai puteam ţine, mi-ar fi rupt ţesuturile plămînilor. I-am dat drumul într-un şuvoi subţire de bule pe care unul din rechini le-a văzut imediat.

S-a întors şi s-a răsturnat, apoi, cu lovituri ucigaşe de coadă, s-a repezit la mine.

Am privit disperat reciful de deasupra mea şi am văzut, la doi metri mai sus, o adîncitură în coralul mîncat de apă. M-am aruncat înăuntru în momentul în care rechinul trecea fulgerător pe lîngă mine ; se întoarse şi făcu o a doua încercare, dar m-am înghesuit cît am putut în scobitura nu prea adîncă. Îşi pierdu interesul şi se răsuci să apuce trupul ca o frunză al unui *snapper* mort, pe care-l înfulecă convulsiv.

Plămînii îmi zvîcneau, căci tot oxigenul din aer fusese absorbit şi în sînge începea să mi se acumuleze bioxidul de carbon. Nu peste multă vreme urma anoxia şi pierderea cunoştinţei.

Am ieşit din adăpost şi, tot pe lîngă recif, m-am ridicat la suprafaţă cît am putut de repede cu o singură labă de cauciuc, regretînd-o amarnic pe cealaltă, rămasă pradă sub afetul de tun.

A trebuit să mai dau drumul la ceva aer pe măsură ce mă ridicam. Ştiam că azotul din sînge mi se decomprimă prea repede şi că în curînd se va transforma în gaz şi-mi va rămîne acolo, ca bulele de şampanie.

Am văzut deasupră-mi oglinda argintie şi mişcătoare a suprafeţei apei şi carena balenierei, ca un trabuc negru, suspendat de ea. Urcînd rapid am mai aruncat o privire în jos. Departe în adînc se vedeau rechinii învîrtindu-se necontenit. S-ar fi zis că scăpasem atenţiei lor.

Mă ardeau plămînii după o gură de aer şi tîmplele îmi bubuiau. Am hotărît că venise vremea

să părăsesc adăpostul stîncii și să înot spre balenieră.

Am împins puternic în picioare și m-am aruncat spre barca staționată la o sută de metri de recif. La jumătatea drumului am privit din nou în jos ; unul din rechinii albi mă văzuse și se lansase în urmărire. Venea cu o viteză incredibilă din adîncurile albastre și, împins de groază, am găsit forțe proaspete să ajung la suprafață și la barcă.

Mă uitam în jos și vedeam rechinul cum vine. Părea să crească în dimensiuni pe măsură ce se apropia. În secundele acelea terifiante, totul mi s-a imprimat în memorie perfect.

I-am văzut rîtul ca de porc cu nările despicate, ochii aurii cu pupile negre ca vîrfurile de săgeți, spatele albastru și lat pe care aripioara dorsală arăta ca o secure de călău.

Am ajuns la suprafață atît de repede încît am țîșnit din apă pînă la brîu. M-am răsucit și mi-am aruncat brațul teafăr peste marginea bărcii. Cu toată puterea mi-am împins corpul înainte și mi-am strîns picioarele sub bărbie.

În aceeași clipă rechinul s-a lansat și apa a explodat în jurul meu cînd a ieșit la suprafață. I-am simțit pielea aspră sfîșiindu-mi costumul apoi, cu o izbitură violentă, se opri în carena balenierei.

Am văzut fețele uluite ale lui Angelo și Chubby cînd barca s-a aplecat și a început să se legene amenințător. Răsucirea mea bruscă îl făcuse pe rechin să rateze ținta, trecuse pe lîngă picioarele mele și se lovise de barcă.

Cu o zvîcnitură disperată din picioare și un ultim efort m-am rostogolit peste bord și m-am prăbușit pe fundul bărcii. Și din nou rechinul izbi

carena în urma mea și din nou mă rată foarte puțin.

Stăteam întins acolo și trăgeam aer în plămînii care mă dureau, înghițituri lungi de aer îmbătător ca un vin tare și dulce.

Chubby țipa la mine:

— Unde-i d-ra Sherry ? A înhățat-o Johnny Coadă-Lungă ?

M-am întors cu fața în sus gîfîind căutînd aerul prețios.

— Rezervoare noi, am șoptit. Sherry mă așteaptă în epavă. Are nevoie de aer.

Chubby s-a repezit la prova și a smuls prelata care acoperea seturile de rezervoare așezate acolo unul peste altul. În momente de criză el e omul pe care îmi place să-l am alături.

— Angelo, a mîrîit el. Adu pastilele lui Johnny.

Aveam un pachet cu pastile de acetat de cupru pe care le comandasem dintr-un catalog al unei firme americane de produse sportive și pentru care Chubby avea un dispreț profund și statornic.

— Hai să vedem dacă e ceva de capul aiurelilor ălora.

În sfîrșit reușii să mă ridic de jos și să-i spun lui Chubby :

— Avem necazuri. Laguna e plină de rechini mari, dintre care doi răi de tot. Ăsta care m-a atacat pe mine și încă unul.

Chubby se încruntă în timp ce potrivea tuburile de respirat la noile rezervoare.

— Ai venit direct la suprafață, Harry ?

Am dat din cap.

— I-am lăsat rezervoarele lui Sherry. Mă așteaptă acolo, jos.

— Ce zici, Harry ai de gînd să te întorci ?

M-a privit și i-am citit îngrijorarea în ochi.

— Da, am încuviințat și m-am tîrît către cutia cu scule și am săltat capacul. Trebuie să mă întorc cît pot de repede — trebuie să refac presiunea din sînge pînă nu începe să fiarbă.

Am scos banduliera cu capete explozive pentru harponul de mînă.

Aveam douăsprezece dar, în timp ce-mi legam banduliera în jurul coapsei, mi-ar fi plăcut să am mai multe. Fiecare dintre ele avea un filet, făcut de mînă, pentru a putea fi înșurubat pe o coadă de oțel inoxidabil lungă de trei metri. Avea o încărcătură explozivă echivalentă cu cea a unui cartuș de calibru doisprezece. Era o armă eficientă pentru vînătoarea de rechini.

Chubby îmi săltă unul din seturile de rezervoare în spate și-mi prinse chingile, iar Angelo îngenunchiase în fața mea să-mi lege pastilele anti-rechin, în cutiuțele lor perforate, de glezne.

— O să mai am nevoie de o centură cu lest, am spus, și mi-am pierdut și o labă. Mai e un set în...

N-am terminat propoziția. O durere cumplită, care mi-a întunecat vederea, mi-a străpuns cotul rănit. O durere atît de îngrozitoare încît țipătul mi-a scăpat fără voie, iar brațul mi s-a strîns ca lama unui cuțit cu arc. Reacția era involuntară, încheietura se chircea sub presiunea bulelor de aer din sînge care apăsau pe nervi și tendoane.

— Se-ndoaie, strigă Chubby. Sfîntă Fecioară, se-ndoaie !

— Fuga, Angelo, trebuie să-l trimitem iar jos.

Durerea lovi din nou, o crampă ca o arsură în piciorul drept. Genunchiul mi-a flexat fără voie și am scîncit ca un copil. Angelo mi-a legat centura

de lest la brîu şi mi-a înfipt laba de cauciuc în piciorul schilodit.

Chubby a tăiat motoarele la adăpostul recifului şi s-a întors spre bancheta pe care stăteam ghemuit. S-a aplecat deasupra mea şi mi-a băgat în gură tubul aparatului de respirat şi a deschis robinetele de aer.

— E bine ? m-a întrebat ; am tras o gură de aer şi am dat din cap.

Chubby s-a aplecat peste bord şi a privit în adînc.

— O.K., a mîrîit el. Johnny Coadă-Lungă e plecat la plimbare.

M-a săltat ca pe un copil, căci nu-mi puteam folosi un braţ şi un picior, şi m-a lăsat în apă între barcă şi recif.

Angelo mi-a prins rezervoarele pentru Sherry de centură, apoi mi-a dat harponul lung de trei metri, pe care m-a rugat să nu-l scap din mînă.

— Du-te şi scoat-o pe d-ra Sherry de-acolo, mi-a spus Chubby, şi m-am întors ca o raţă şchioapă şi m-am scufundat.

Nici măcar în agonia membrelor care mi se chirceau nu am uitat să caut din priviri siluetele sinistre ale rechinilor albi. Am zărit pe unul din ei, dar era la adîncime mare, printre nenumăraţii Albacore. Agăţat la adăpostul recifului, dădeam din picioare chinuit, ca o insectă mutilată. La zece metri adîncime durerea a început să mă lase pe măsură ce presiunea reînnoită a apei reducea dimensiunile bulelor de aer din sînge, membrele mi se îndreptau şi îmi recăpătam controlul asupra lor.

Am început să cobor tot mai repede, mai uşurat şi mai optimist. Un nou val de curaj şi de încredere mi-a gonit disperarea dinainte. Acum aveam aer şi o armă. Aveam o şansă să lupt.

Ajuns la treizeci de metri de la suprafață, vedeam perfect fundul. Bulele de aer ale lui Sherry se ridicau din adîncul albăstrui și priveliștea m-a binedispus și mai tare. Respira încă, iar eu aveam pentru ea un set nou de rezervoare. Nu mai rămînea decît să i le duc.

Un rechin Albacore gras și urît mă zări prelingîndu-mă în jos pe suprafața stîncii și viră spre mine. Îndopat dar niciodată sătul, se îndreptă spre mine rînjind oribil și dînd încet din coada lată.

M-am lipit de stîncă, cu fața la el. Aveam harponul îndreptat către el și eram înconjurat de norișorii de un albastru viu, emanați de pastilele pe care le aveam prinse la picioare.

Rechinul se apropie și mă pregătii să-l ochesc în botul pătrat dar, în momentul în care dădu cu nasul de substanța albastră, se întoarse și o luă din loc, scuturînd din coadă supărat. Acetatul de cupru îi ardea ochii și branhiile și se îndepărtă cît putu de repede.

— Să fii tu sănătos, Chubby, mi-am spus. Uite că sînt bune !

Am pornit din nou în jos, ajuns de-acum în apropierea vîrfurilor desișurilor de bambuși, cu ochii la Sherry care stătea ghemuită în spărtura din bord, la zece metri de mine, așteptîndu-mă. Terminase aerul din rezervoarele proprii și le folosea acum pe ale mele, dar știam din volumul bulelor de aer și din ritmul lor rărit că nu mai avea aer decît pentru cîteva secunde.

Am pornit spre ea îndepărtîndu-mă de stîncă — și numai semnele ei disperate m-au făcut să mă întorc. Am văzut rechinul alb venind ca o torpilă albastră. Aluneca peste vîrfurile bambușilor, cu o fîșie de carne atîrnată de un colț al buzelor. Căscă

gura ca o peșteră ca să înghită, și șirurile de colți sclipiră alb, ca petalele unei flori obscene.

M-am întors cu fața la el, și în același timp, m-am lăsat pe spate dînd din picioare în direcția lui și întinzînd între mine și el un paravan gros de vopsea albastră.

Cu lovituri puternice din coadă acoperi ultimii metri ca o săgeată, dar cînd atinse pata albastră cîrmi, schimbă direcția și se îndepărtă.

Trecu atît de aproape de mine încît îmi arse o lovitură puternică de coadă în umăr, care mă aruncă de-a berbeleacul. Timp de cîteva secunde nici n-am știut ce mi se întîmplă, apoi m-am redresat și am văzut uriașul rechin dîndu-mi tîrcoale.

Se învîrtea în jurul meu, la o distanță de vreo treizeci de metri și ochii mei îngrijorați îl vedeau lung cît o navă de război și albastru ca un cer de vară. Mi se părea de necrezut că sînt pești care pot ajunge de două ori mai mari decît acesta Trebuie că era abia pui — lucru pentru care îi eram recunoscător.

Deodată harponul suplu de oțel în care îmi pusesem atîtea speranțe mi se păru inutil ; rechinul mă privea cu un ochi galben și rece peste care pleoapa se întindea din cînd în cînd ca și cînd mi-ar fi făcut cu ochiul, în bătaie de joc, iar o dată chiar își căscă fălcile convulsiv, ca în așteptarea gustului cărnii mele.

Continuă să se rotească iute în cercuri largi, cu mine în centru tot timpul, dînd din labe frenetic pentru a face față vitezei lui, obținută fără vreun efort.

Tot răsucindu-mă, mi-am desfăcut tubul de oxigen de rezervă de la centură și mi l-am agățat pe umărul stîng, ca un soldat dintr-o legiune roma-

nă scutul, și am vîrît mînerul harponului sub braț, cu vîrful îndreptat către monstrul rotitor.

Întregul trup îmi vibra sub acțiunea adrenalinei din sînge, simțurile mi se ascuțiseră, era senzația aceea de frică plăcută, viciu căruia îi poți cădea ușor pradă.

Fiecare detaliu de construcție al peștelui ucigaș mi se întipărea în memorie, de la mișcarea pulsîndă a branhiilor de la baza capului și pînă la lanțurile lungi de peștișori ventuză lipiți de burta lată și netedă, albă ca zăpada. Un asemenea pește, nu puteam decît să-l înfurii și mai tare cu un harpon exploziv în bot. Singura mea șansă era o lovitură în creier.

Am simțit momentul în care scîrba lui față de ceața albastră fu copleșită de foame și furie. Coada păru să-i înțepenească, apoi bătu apa cu cîteva lovituri rapide, care îi măriră simțitor viteza.

M-am încordat, am ridicat tubul de oxigen să mă apăr de rechinul care își întrerupsese cercurile largi și se îndrepta acum direct spre mine.

Am întins mîna cu harponul și am apăsat vîrful pe craniul albastru, bombat, exact între ochii galbeni, ucigași — și am strîns trăgaciul cu arc de pe mînerul armei.

Împușcătura a scos un zgomot care mi-a zgîlțîit timpanele și harponul mi-a smucit mîna violent.

Rechinul alb se cabră ca un cal speriat și din nou m-a azvîrlit cît colo numai cu o mișcare, dar mi-am revenit iute să-i urmăresc agonia. Sub pielea netedă mușchii se contractau la întîmplare sub impulsurile creierului lovit, rechinul se rotea apoi se scufunda, se întorcea sălbatic pe spate pentru ca mai apoi să se arunce ca o săgeată spre fundul lagunei, de care se izbea cu botul, se ridica în coa-

dă și descria parabole fără nici o noimă prin apa de un albastru deschis.

Cu ochii pe el, dar la o distanță respectuoasă, am deșurubat capul consumat al harponului și l-am înlocuit cu unul nou.

Rechinul alb ținea încă încleștate în dinți rezervoarele lui Sherry. Nu i le puteam lăsa. L-am urmărit prudent pe traiectoria violentă, imprevizibilă și, cînd în sfîrșit a rămas o secundă agățat neclintit cu nasul în jos, ținîndu-se numai în coadă, m-am mai repezit o dată și i-am mai trimis încă o încărcătură explozivă în cap, cu harponul lipit strîns de craniul cartilaginos, în așa fel încît întregul șoc al loviturii să se transmită direct creierului minuscul.

Bubuitura mi-a răsunat dureros în urechi, iar rechinul a înțepenit. După aceea n-a mai mișcat ci, înghețat în rigoarea morții, s-a rostogolit și a început să se scufunde. M-am repezit la el și i-am smuls rezervoarele din fălci.

Am văzut imediat că furtunurile fuseseră sfîșiate de dinții rechinului, dar metalul nu era decît foarte tare zgîriat.

Ducînd plămînii aceștia cu mine, am înotat repede peste vîrfurile bambușilor spre epavă. Din spărtură nu se mai ridicau bule și apropiindu-mă am văzut că Sherry aruncase și ultimul set de rezervoare.

Erau goale, iar ea murea cu-ncetul.

Dar chiar și în clipele oribile de sufocare, nu făcuse încercarea sinucigașă de a se ridica la suprafață. Mă aștepta, îndreptîndu-se încet spre moarte, dar avea încredere în mine.

M-am apropiat de ea și mi-am scos tubul din gură și i l-am dat ei. Avea mișcări încete și dez-

ordonate. Tubul îi scăpă din mînă şi o luă în sus vărsînd un torent de bule. L-am prins şi i l-am băgat cu forţa în gură şi i l-am ţinut aşa în timp ce mă lăsam uşor sub nivelul ei pentru ca aerul să se scurgă mai uşor.

Începu să respire. Pieptul i se ridica şi îi cobora odată cu înghiţiturile de aer preţios şi am văzut-o recăpătîndu-şi aproape instantaneu forţele şi energia. Satisfăcut, mi-am mutat atenţia asupra valvelor de la rezervoarele golite, pe care le-am transferat la setul pe care îl adusesem cu mine, cel distrus de rechin.

Timp de o jumătate de minut am respirat oxigen din ele, înainte de a i le pune lui Sherry în spate şi a mi le lua înapoi pe ale mele.

Acum aveam aer suficient ca să ne ajungă pentru decompresia lungă care ne aştepta pînă sus.

Am îngenunchiat în faţa lui Sherry iar ea mi-a răspuns cu un zîmbet strîmb pe lîngă tubul de oxigen şi mi-a făcut semn de succes, pe care i l-am întors. Tu O.K. eu O.K., am gîndit şi am deşurubat capul consumat al harponului şi l-am schimbat cu unul nou din bandulieră.

Apoi am scos capul de la adăpostul carenei, în apele deschise ale lagunei.

Pe măsură ce cantitatea de peşte mort se împuţise, rechinii păreau să fi dispărut. Am mai văzut vreo două siluete urîte şi negre căutînd şi adulmecînd încă în apele murdare, dar frenezia scăzuse. Se mişcau ceva mai încet şi gîndul la drumul împreună cu Sherry pînă sus nu m-a mai neliniştit aşa tare.

Am apucat-o de mînă şi m-a surprins ce mînă mică şi rece avea, dar mi-a răspuns cu o strîngere a degetelor.

I-am arătat suprafaţa apei şi a dat din cap. Am condus-o afară din navă, ne-am lăsat în jos, şi acoperiţi de desişul de bambuşi, ne-am îndreptat spre adăpostul recifului.

Umăr la umăr, ţinîndu-ne de mînă şi cu spatele lipit de stîncă, ne-am ridicat încet.

Lumina era din ce în ce mai puternică şi, cînd am ridicat ochii, şi am zărit forma balenierei, am mai prins curaj.

La douăzeci de metri m-am oprit pentru a începe decompresia. Un rechin Albacore gras trecu pe lîngă noi, plin de pete şi chel ca un porc, dar nu ne acordă nici o atenţie şi am coborît harponul lăsîndu-l să se îndepărteze în adîncurile înceţoşate.

Ne-am ridicat încet spre următoarea etapă de decompresie, la treisprezece metri unde am stat două minute, pentru ca azotul din sînge să se evapore normal prin plămîni. Apoi am pornit spre următoarea escală, la şase metri.

M-am uitat de-aproape la Sherry, prin mască, iar ea şi-a dat ochii peste cap, semn sigur că îşi recăpătă curajul şi obrăznicia. Acum totul mergea uns. Eram ca şi ajunşi acasă, la un pahar de whisky — mai aveam numai douăsprezece minute.

Baleniera era atît de aproape încît mi se părea că o pot atinge cu mîna. Vedeam limpede feţele negre ale lui Chubby şi Angelo suspendate peste bord, aşteptînd cu nerăbdare să apărem.

Mi-am luat ochii de la ei şi am mai făcut un tur atent de orizont. La capătul celălalt al razei mele vizuale, acolo unde transparenţa apei se schimba într-o masă albastră şi solidă, am văzut ceva mişcînd. Era doar bănuiala unei umbre care apăruse

și dispăruse înainte de a o fi văzut cu-adevărat, dar am simțit din nou mușcătura spaimei și a neliniștii.

Stăteam suspendat în apă, cu toate simțurile din nou treze, scrutînd adîncurile și așteptînd să treacă și ultimele minute care se tîrau ca niște insecte schiloade.

Umbra trecu din nou, vizibilă de data aceasta, cu o mișcare iute și amenințătoare care nu-mi lăsa nici un motiv să cred că ar fi vreun rechin Albacore. Diferența era aceea dintre umbra hienei care pîndește în întunericul din preajma focului de tabără și aceea a leului ieșit la vînătoare.

Și deodată, dintre perdelele albăstrii de apă, apăru cel de al doilea rechin alb. Venea repede, tăcut. Trecu la o distanță de vreo șaptesprezece metri, ca și cînd nu ne-ar fi văzut, apoi se întoarse și trecu iar pe lîngă noi, ca un animal într-o cușcă, de-a lungul gratiilor.

Sherry se strînse lîngă mine și cu greu mi-am desprins mîna din strînsoarea ei disperată. Aveam nevoie de ambele mîini.

La următorul tur rechinul schimbă ritmul mișcărilor și își începu ocolurile largi care preced întotdeauna atacul. Se învîrtea în cerc, cu ochii galbeni ațintiți asupra noastră, flămînzi.

Brusc atenția mi-a fost distrasă de coborîrea lentă a unei duzini de cutii albastre cu pastile împotriva rechinilor. Văzînd în ce încurcătură eram, probabil că Chubby golise în apă toată rezerva. Una din ele trecu foarte aproape și o apucai pentru Sherry.

Scotea un fum albastru în mîna ei, și mi-am mutat din nou atenția asupra rechinului. Substanța albastră îl îndepărtase puțin, dar continua să ne dea tîrcoale și să rînjească amenințător spre noi.

M-am uitat la ceas, ne mai trebuiau trei minute pentru a fi în siguranţă, dar îmi puteam asuma riscul de a o trimite pe Sherry sus înaintea mea! Spre deosebire de mine ea nu avea deja azotul fîsîindu-i în sînge ; încă un minut avea să-i fie suficient.

Rechinul micşoră raza cercurilor, cu noi tot în centru. Aproape — atît de aproape încît mă uitam direct în pupilele cu vîrfurile de săgeţi şi-i citeam acolo intenţiile.

M-am uitat la ceas. Eram la limită, dar am hotărît s-o trimit pe Sherry sus. Am bătut-o pe umăr şi i-am arătat suprafaţa cu gesturi elocvente. A ezitat, dar am mai bătut-o odată pe umăr şi mi-am repetat instrucţiunile.

Începu să se ridice încet, în direcţia cea bună, dar cu mişcări chemătoare ale picioarelor. Rechinul mă abandonă şi se ridică odată cu ea, urmărind-o.

Îl văzu şi începu să se ridice mai repede, dar rechinul se apropia fără efort. Acum eram dedesubtul lor şi mi-am făcut vînt într-o parte chiar în momentul în care rechinul îşi înţepenea coada în atitudinea aceea specifică, prevestitoare a atacului.

Eram chiar sub el, în clipa în care se întoarse să o apuce pe Sherry. Am întins mîna şi am lipit harponul de gîtul moale, apoi am apăsat pe trăgaci.

Am văzut şocul izbind carnea moale şi albă şi rechinul smucindu-se lateral cu o lovitură spasmodică din coadă. Ţîşni în sus şi ieşi din apă, făcu un salt imens şi căzu la loc într-un amestec de spumă şi apă.

Începu imediat să se rotească în cercuri înnebunite, demenţiale, ca atacat de un roi de albine. Îşi căsca şi îşi închidea cu zgomot fălcile. Chinuit

de nerăbdare, o urmăream pe Sherry cum își păstrează calmul și urcă încet către balenieră. O pereche de labe uriașe, cafenii, străpunseră suprafața în așteptarea ei. Sub ochii mei se apropia tot mai tare de ele. Degetele negre se încleștară ca niște cîrlige de oțel și fu smulsă din apă ca de o forță miraculoasă.

Puteam să mă concentrez acum total asupra nevoii de a rămîne în viață în următoarele minute, înainte de-a o putea urma. Rechinul părea să-și fi revenit din șocul exploziei și renunțase la rotirile fără sens pentru a reîncepe cercurile cunoscute dătătoare de fiori.

Începu pee circumferința largă, pe care o strîngea la fiecare nou cerc. Mi-am privit ceasul și am constatat că în sfîrșit puteam să-mi încep ascensiunea finală.

Am luat-o încetișor în sus. Durerea membrelor chircite îmi era proaspătă în minte — dar și rechinul alb era din ce în ce mai aproape.

La trei metri dedesubtul bărcii m-am oprit din nou dar rechinul era prudent, probabil și el își amintea recenta explozie din beregată. Își întrerupsese rotirile și stătea nemișcat în apa albicioasă, planînd pe aripioarele pectorale. Ne-am privit de la o distanță de cinci metri și am simțit că fiara uriașă, albastră, își aduna forțele pentru atacul final.

Am întins harponul atît cît mi-a permis lungimea brațului și încet, ca să nu-l stîrnesc, am înotat spre el pînă cînd vîrful i-a ajuns la doi centimetri de nările despicate sub bot.

Am apăsat pe trăgaci și șocul exploziei l-a aruncat pe spate. A virat furios, iar eu am aruncat arma și m-am repezit la suprafață.

Era ca un leu rănit, gemea din pricina rănilor primite și mă atacă, cu spatele încovoiat ca un munte albastru și cu fălcile larg deschise. Știam că acum nimic nu-l mai întoarce din drum, numai moartea îl mai putea opri.

Gonind spre barcă am văzut mîinile lui Chubby care mă așteptau, degetele ca un ciorchine de banane maronii, și i-am fost recunoscător. Mi-am ridicat brațul drept deasupra capului, întinzîndu-l spre Chubby, și în timp ce rechinul acoperea ultimii metri care ne despărțeau, am simțit degetele prinzîndu-mi încheietura.

Apoi apa explodă în jurul meu. Am simțit forța enormă care mă smulgea din apă și erupția extraordinară a acesteia, despicată de masa rechinului. În clipa următoare eram întins pe spate pe fundul bărcii, scos chiar dintre fălcile temutului animal.

— Ai niște prieteni grozav de simpatici, Harry, spuse Chubby pe un ton nonșalant, forțat, și am privit repede în jur, în căutarea lui Sherry.

— Ești bine ? am întrebat-o cînd am văzut-o, palidă și udă, la pupa.

Dădu din cap. Mă îndoiam că poate să articuleze.

Am smuls siguranța chingilor și m-am eliberat de greutatea aparatului de oxigen.

— Chubby, pregătește repede un baton de dinamită, am strigat aruncîndu-mi masca și labele și privind peste bord, în adînc.

Rechinul era tot acolo, dădea tîrcoale bărcii, rănit, furios și frustrat. Ieși să ne arate aripioara dorsală în toată lungimea ei. Știam că nu-i e greu să atace și să distrugă scîndurile balenierei.

— Dumnezeule, Harry, e oribil, își găsi Sherry vocea în cele din urmă.

Știam exact ce simte. Uram fiara aceea cu toată puterea spaimei prin care trecusem nu de mult, dar trebuia să-i abat atenția și să nu-l las să ne atace.

— Angelo, dă-mi murena pentru momeală și cuțitul, am strigat, iar el îmi aduse cadavrul rece și alunecos.

Am tăiat din el o halcă de vreo cinci kilograme și am azvîrlit-o în lagună.

Rechinul se răsuci și se aruncă spre bucata de carne, pe care o înfulecă fără să mestece ; trecu atît de aproape de noi încît zgîrie carena cu spinarea și ne făcu să ne clătinăm violent.

— Repede, Chubby, am strigat și i-am aruncat rechinului încă o halcă.

O prinse ca un cîine flămînd și trecu iar pe dedesubt lovindu-se de carenă, făcînd iar vasul să se clatine așa de tare încît Sherry scoase un țipăt și se apucă cu mîinile de margine.

— Gata, spsue Chubby și i-am trecut o bucată de murenă de aproape un metru, cu burta despicată atîrnînd ca o pungă.

— Pune batonul aici și leag-o, i-am spus, iar el a început să zîmbească.

— Zău, Harry, chicoti el, începe să-mi placă!

În timp ce eu hrăneam monstrul cu bucățele de murenă, Chubby înveli atent explozibilul într-o bucată de carne, din care nu mai ieșea decît un capăt al firului de cupru. Mi-o dădu înapoi.

— Conectează-l, i-am spus strîngînd vreo zece lungimi de braț din firul de cupru în mîna stîngă!

— Gata de tragere, zîmbi Chubby, și am aruncat halca de carne cu explozibil în calea rechinului!

S-a repezit la ea și cu spinarea lucioasă, albastră, a despicat suprafața apei cînd a înghițit mo-

meala. Imediat firul a început să se desfăşoare peste bord şi i-am mai dat drumul şi de pe mosor.

— Lasă-l s-o-nghită, am spus, iar Chubby a dat din cap încîntat.

— O.K. Chubby, aruncă-l în aer, am mîrîit chiar cînd peştele ieşea la suprafaţă, cu înotătoarea dorsală drept în sus şi se înscria într-un nou cerc, cu firul de cupru atîrnat de-un colţ al gurii ca o semilună.

Chubby apăsă pe detonator iar rechinul explodă într-o cascadă înaltă, rozalie, ca un pepene împuşcat, sîngele deschis la culoare se amestecă cu carnea şi mai deschisă şi cu conţinutul purpuriu al burţii, sărind la 20 de metri în aer şi împroşcînd laguna. Cadavrul zdrobit rămase să plutească la suprafaţă ca un trunchi însîngerat, apoi se răstornă şi începu să se scufunde.

— Adio, Johnny Coadă-Lungă, hohoti Angelo, iar Chubby zîmbi angelic.

— Hai acasă, am spus, căci valurile începuseră deja să treacă peste recif şi m-am temut că o să-mi vină să vărs.

Mi-am tratat însă indispoziţia cu un whisky Chivas Regal care a acţionat miraculos, chiar şi băut dintr-o cană emailată ; numai mult mai tîrziu, în peşteră, Sherry mi-a spus :

— Presupun că aştepţi să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, şi alte asemenea tîmpenii ?

I-am zîmbit şi mi-am desfăcut braţele.

— Nu, iubita mea, nu vreau decît să-mi arăţi cît îmi eşti de recunoscătoare.

Ceea ce a şi făcut, după care nici un vis urît n-a mai venit să-mi strice somnul, căci eram epuizat în trup şi spirit.

Cred că începusem cu toții să privim laguna de la Gunfire Break cu un fel de teamă superstițioasă. Seria de accidente și întîmplări nefericite prin care trecuserăm părea să fie rezultatul unui complot malefic.

Ni se părea că de fiecare dată cînd ne întoarceam acolo locul avea o înfățișare mai sinistră și că o aură amenințătoare începuse să plutească deasupra apelor.

— Știi ce cred eu ? spuse Sherry rîzînd, dar nu tocmai în glumă. Eu cred că spiritele prinților moguli asasinați au luat urma tezaurului și-l păzesc...

Nici lumina strălucitoare a dimineții n-a putut ascunde expresia de pe fețele lui Chubby și Angelo.

— Și mai cred că spiritele se ascundeau în rechinii ăia mari pe care i-am ucis ieri.

Chubby arăta de parcă ar fi mîncat stridii stricate dis-de-dimineață, de decolorase pînă la o nuanță maro-aurie, ca ceara, și l-am văzut făcîndu-și semnul cu mîna dreaptă.

— D-ra Sherry, spuse Angelo aspru, niciodată să nu spui așa ceva.

Îi vedeam pielea ca de găină pe antebrațe. Și el și Chubby se temeau grozav de spirite.

— Așa e, încetează, am aprobat și eu.

— Dar glumeam, protestă Sherry.

— Halal glumă, i-am spus, ne-ai rupt gura.

Și am tăcut cu toții pînă cînd am trecut de canal și ne-am oprit la adăpostul recifului.

Stăteam la prova, dar cînd am văzut cum mă privesc toți trei și am văzut expresiile de pe fețele lor, mi-am dat seama că treceam printr-o criză.

— Cobor singur, am anunțat și i-am văzut cum se mai calmează.

— Merg și eu cu tine, se oferi Sherry cu jumătate de gură.

— Mai încolo, am acceptat, acum voiam să verific dacă mai e vreun Johnny și să recuperez ce echipament am pierdut ieri.

Am coborît atent și timp de cinci minute, am stat numai sub barcă, scrutînd adîncurile în căutarea umbrelor periculoase, apoi am pornit încet spre fund.

Jos între umbrele adîncurilor apa era rece și stranie, dar am constatat că refluxul din timpul nopții, curățase laguna și trăsese în larg toate cadavrele și sîngele care cu o zi înainte atrăseseră un număr atît de mare de rechini.

Nu se vedea nici o urmă a rechinilor albi uriași, singurii pești pe care îi întîlneam erau bancurile multicolore de locuitori ai recifului. O sclipire argintie dedesubt mi-a indicat locul unde abandonasem harponul în graba de a ajunge la balenieră, apoi am găsit și rezervoarele goale și valvele avariate acolo unde le lăsasem, în carenă.

Am ieșit încărcat la suprafață și, pentru prima dată pe ziua aceea, am văzut zîmbete pe fețele membrilor echipajului meu atunci cînd le-am spus că laguna e curată.

— Gata, am profitat de îmbunătățirea stării lor de spirit, astăzi deschidem cala.

— Vrei să spargi carena ? mă întrebă Chubby.

— Așa mă gîndisem, Chubby, dar cred că ne trebuie o cantitate prea mare de explozibil ca să intrăm în felul ăsta. Am hotărît să intru dinspre puntea pentru pasageri.

Le-am desenat pe tăbliță ca să le explic.

— Probabil că încărcătura și-a schimbat locul, cred că e împrăștiată în partea din spatele cabinei,

şi odată făcută o gaură aici, vom putea să le scoatem bucată cu bucată pe scara pasagerilor.

— Dar drumul de-acolo pînă pe punte e destul de lung.

Chubby îşi săltă capul şi-şi masă fruntea gînditor.

— O să montez un scripete uşor în capul scării şi încă unul pe punte.

— E mult de muncă, spuse Chubby trist.

— E prima dată cînd sîntem de aceeaşi părere — o să-ncep să mă tem că greşesc.

— N-am spus că greşeşti, spuse el înţepat, am spus numai că e mult de muncă. Nu poţi s-o pui pe d-ra Sherry să tragă de scripete, nu ?

— Nu, am încuviinţat, avem nevoie de cineva mai vînjos, şi l-am împuns în pîntecul bombat şi tare ca piatra.

— Aşa mă gîndeam şi eu, spuse Chubby întunecat. Vrei să încep să mă echipez ?

— Nu, l-am oprit. Sherry poate coborî cu mine să mă ajute să aşezăm încărcătura.

Voiam să-i pun nervii la încercare, după ororile zilei precedente.

— O să deschidem cala, apoi plecăm acasă. N-o să mai lucrăm imediat după explozie. O să lăsăm fluxul să cureţe laguna de peştii morţi şi abia pe urmă ne scufundăm iar. Nu vreau să repetăm povestea de ieri.

Am pătruns în corpul navei ghidîndu-ne după firul de nylon pe care îl lăsasem la prima noastră vizită, de-a lungul punţii inferioare, în sus pe scară şi-apoi pe puntea pentru pasageri şi în cele din urmă de-a lungul culoarului întunecat, puţin înfricoşat, care se înfunda în peretele calei.

Sherry îmi ţinea lanterna iar eu m-am apucat să fac o gaură în perete cu burghiul pe care-l adusesem de sus.

Lucram greu fiindcă nu aveam în ce să mă proptesc, dar primii patru centimetri am mers repede. Stratul exterior al lemnului putrezise şi ajunsese la consistenţa plutei, după aceea însă am dat de scîndurile de stejar dure ca fierul şi am fost nevoit să abandonez. Mi-ar fi luat o săptămînă întreagă.

Fiindcă nu puteam să-mi pun explozibilul în găurile speciale, trebuia să folosesc o cantitate mai mare decît intenţionasem şi să contez pe efectul dinamic al culoarului, în care şocul secundar urma să dărîme panourile înspre interior. Am pus şase jumătăţi de baton, în colţuri şi în centrul cabinei şi le-am fixat cu buloane de peretele de lemn.

Pregătirile pentru explozie mi-au luat aproape o jumătate de oră şi am răsuflat uşurat cînd am părăsit spaţiul închis, claustrofobic al bătrînei epave şi ne-am ridicat prin apa limpede spre suprafaţa argintie, filînd în urma noastră cablurile izolate.

Chubby declanşă explozia pe cînd noi ne dezbrăcăm echipamentul. Epava amortizase şocurile, pe care abia dacă le-am simţit la suprafaţă.

Am părăsit imediat laguna şi ne-am îndreptat spre casă înveseliţi la ideea unei zile de lenevie în aşteptarea fluxului care avea să cureţe apa de hoituri.

În dimineaţa următoare Chubby şi cu mine am petrecut o jumătate de oră aducînd echipamentul pe balenieră şi depozitîndu-l pe puntea epavei, înainte de a intra mai adînc în carenă.

Încărcăturile substanţiale pe care le montasem în perete produseseră dezastrul de care mă temu-

sem. Sfărîmaseră puntea zdrobiseră pereţii cabinelor pentru pasageri, blocînd un sfert din lungimea culoarului.

Am găsit un loc potrivit pentru scripete şi, în timp ce Chubby îl monta, l-am lăsat şi m-am îndreptat înot spre cabina cea mai apropiată. Prin peretele sfărîmat mi-am trimis raza lanternei. Interiorul era, ca peste tot, sufocat de plante marine dese, sub care se mai ghicea un mobilier simplu.

Am pătruns prin spărtură şi m-am prelins uşor de-a lungul punţii, fascinat de obiectele pe care le-am găsit împrăştiate sau aruncate grămadă prin cabină. Erau bucăţi de porţelan, un lighean spart, şi o oală de noapte superbă, al cărei desen cu flori roz se mai vedea încă prin stratul de sedimente depuse. Am găsit cutii de produse cosmetice şi sticluţe de parfum, ceva obiecte mai mici, din metal, greu de identificat şi grămezi dintr-un material amorf, putrezit, care ar fi putut fi haine, draperii sau saltele şi cearşafuri.

M-am uitat la ceas — era vremea să mergem la suprafaţă, să schimbăm rezervoarele de oxigen. Tocmai mă întorceam cînd am zărit un obiect mic, pătrat ; am pus raza lanternei pe el şi l-am şters de stratul de murdărie. Era o cutie de lemn, de mărimea unui radio cu tranzistori, cu capacul minunat încrustat cu sidef şi baga. Am ridicat-o şi am luat-o sub braţ. Chubby terminase de montat scripetele şi mă aştepta în dreptul scării. Ajunşi la suprafaţă, i-am dat lui Angelo cutia înainte de a urca la bord.

În timp ce Sherry ne turna cîte o cană de cafea şi Angelo monta valvele la noul set de rezervoare, mi-am aprins un trabuc şi am studiat cutia.

Am văzut imediat că era într-un stadiu avansat de deteriorare. Încrustaţiile putreziseră şi se

desprindeau din locul lor, lemnul de trandafir era umflat şi deformat, iar încuietoarea şi balamalele erau pe jumătate mîncate.

Sherry veni şi se aşeză pe banchetă lîngă mine, să examineze prada. Recunoscu pe loc obiectul.

— E o cutie de bijuterii, exclamă ea. Deschide-o, Harry ! Hai să vedem ce-i înăuntru !

Am băgat lama şurubelniţei sub încuietoare, şi la prima apăsare, cuiele au cedat şi capacul s-a deschis.

— O ! Harry !

Sherry fu prima care băgă mîna în cutie, şi scoase un lanţ gros de aur cu o încuietoare masivă din acelaşi metal.

— Nici n-ai crede ce moderne sînt chestiile astea acum !

Toată lumea era cu mîinile în cutie. Angelo smulsese o pereche de cercei de aur cu safire, care-i înlocuiră imediat pe cei de alamă pe care-i purta în mod obişnuit, iar Chubby alesese un colier enorm de granate pe care şi-l atîrnase la gît fălindu-se ca o adolescentă.

— Pentru doamna, ne explică el.

Erau bijuteriile personale ale unei femei din pătura mijlocie, probabil soţia vreunui funcţionar sau a unui oficial mai mărunt — nici una nu avea o valoare prea mare, dar în acest context formau o colecţie fascinantă. Inevitabil d-ra North şi-a adjudecat partea leului, dar am reuşit să-i smulg o verighetă groasă din aur curat.

— Ce vrei să faci cu ea ? mă provocă ea, nevrînd să cedeze nici un singur obiect.

— O să găsesc eu cum s-o folosesc, i-am spus şi i-am aruncat una din privirile mele încărcate de semnificaţii, irosită fiindcă ea se întoarse deja la explorarea cutiei de bijuterii.

Am pus totuşi inelul în buzunărașul cu fermoar al genţii de pînză în care îmi duc echipamentul. Chubby era de-acum încărcat cu podoabe ca o mireasă hindusă.

— Dumnezeule, Chubby, dacă te vede Liz Taylor se îmbolnăveşte, i-am spus, iar el a acceptat complimentul cu o înclinare graţioasă a capului.

Mi-a fost greu să-l conving să ne întoarcem la epavă, dar, odată ajuns din nou în cabină, s-a pus pe muncă precum un uriaş printre resturile naufragiului.

Cu ajutorul scripetelui şi al forţelor noastre reunite, am scos scîndurile şi bîrnele care blocau culoarul, le-am tîrît pe puntea tunurilor şi le-am pus una peste alta deoparte, în galeria întunecoasă.

Ajunsesem la puţul de acces în cala de la prova, cînd rezervele de aer s-au cam terminat. Scîndurile groase se despicaseră în explozie şi dincolo de ele se vedea ceva ce părea a fi materie solidă, compactă. Am presupus că era un conglomerat format din încărcătura turtită sub propria-i greutate şi presiune.

Dar abia în după-amiaza următoare am avut confirmarea. Ajunsesem în cele din urmă în cală, dar nu-mi închipuisem sarcina uriaşă care ne stătea înainte.

Timp de un secol, conţinutul calei fusese pătruns de apa de mare. Nouăzeci la sută din lăzi putreziseră şi se desfăcuseră, şi încărcăturile lor perisabile se combinaseră într-o masă negricioasă, friabilă.

În grămada asta de gunoi oceanic obiectele de metal, lăzile dintr-un material mai solid şi mai rezistent şi alte obiecte neperisabile, mari şi mici, stăteau înfipte ca monedele într-o plăcintă de Crăciun. Trebuia să săpăm după ele.

În acest moment am constatat că mai aveam de depășit un obstacol. La cea mai mică mișcare a masei de prtuegai, apa se umplea imediat de un nor agitat de particule întunecate care ucideau razele lanternelor și ne aruncau în colțuri de un întuneric perfect.

Trebuia să lucrăm numai pe pipăite. Avansam îngrozitor de încet. Cînd dădeam de un obiect solid în masa moale, îl tîram de-a lungul culoarului, îl coboram pe punte și acolo încercam să-l identificăm. Uneori eram nevoiți să spargem și ce mai rămăsese dintr-o ladă ca să ajungem la conținut.

Dacă obiectele erau lipsite de interes, le depozitam undeva mai departe pe punte, ca să ne păstrăm spațiul pentru lucru.

După prima zi de muncă recuperasem un singur obiect care merita scos la suprafață. Era o ladă din lemn tare, îmbrăcată în ceva ce părea a fi piele și cu colțare solide de alamă.

Era atît de grea încît eu și Chubby n-am putut-o ridica. Numai greutatea ei și mi-a dat speranțe. Mă gîndeam că ar putea foarte bine să conțină o parte a tronului de aur. Chiar dacă lada nu arăta a fi fost construită de un dulgher dintr-un sat indian împreună cu fiii săi la mijlocul secolului al XIX-lea, mai era o șansă ca tronul să fi fost reambalat înaintea expedierii din Bombay.

Dacă într-adevăr conținea o parte din tron, atunci sarcina noastră se ușura destul de mult. Știam ce fel de containere să căutăm de-acum încolo. Cu ajutorul scripetelui am tîrît lada pe punte, unde am învelit-o într-o plasă de nylon ca să nu se rupă sau să se deschidă cînd o ridicăm. În orificiile speciale făcute pe circumferința plasei am ancorat sacii pneumatici pe care i-am umplut cu oxigen din rezervoare.

Am urcat odată cu lada, aici golind din aerul din saci, colo umplîndu-i iar din rezervoare. Am ieşit la suprafaţă chiar lîngă barcă şi Angelo ne-a aruncat cîteva chingi de nylon cu care am legat lada înainte de a urca la bord.

Greutatea ei a făcut imposibilă ridicarea peste bord căci, cînd ne-am unit eforturile şi am făcut prima încercare, baleniera a început să se clatine primejdios. A trebuit să desfacem catargul şi să ne folosim de el ca de un braţ de macara şi numai aşa am izbutit s-o aducem sus, împroşcînd apă din toate încheieturile. În clipa în care a atins puntea, Chubby s-a repezit la motoare şi a cîrmit spre canal. Fluxul ne gonea din spate.

Lada era prea grea şi curiozitatea noastră prea mare să ne permitem s-o cărăm pînă sus la peşteri. Am deschis-o pe plajă, cu forţa. Încuietoarea complicată de alamă suportase perfect rigorile apei de mare. Rezistă eroic eforturile noastre, dar pînă la urmă, într-o ploaie de ţăndări, capacul zbură scîrţîind din balamalele ruginite.

Dezamăgirea mea a fost rapidă, căci era evident că acesta nu era tronul de aur. Abia cînd Sherry a luat unul din discurile mari, strălucitoare şi l-a învîrtit în mîini curioasă, am început să bănuiesc că primisem un premiu uriaş.

Ceea ce ţinea ea în mînă era un platou şi primul meu gînd a fost că e din aur masiv. Cînd însă am smuls un altul din locaşul său măiestrit lucrat şi l-am întors să-l examinez, mi-am dat seama că e din argint aurit.

Stratul de aur îl protejase împotriva apei de mare şi era perfect conservat, o capodoperă a unui meşter aurar, cu un blazon în basorelief în mijloc şi cu marginile minunat încrustate cu scene din pădure, cu cerbi, vînători şi păsări.

Platoul pe care-l aveam în mînă cîntărea aproape un kilogram ; l-am aşezat alături şi examinînd restul setului am înţeles de ce lada fusese atît de grea.

Era un set complet de 36 de persoane, castroane de supă, farfurii pentru peşte şi antreuri boluri pentru desert şi garnituri plus tacîmurile asortate. Apoi veneau platourile, o lampă de spirt magnifică, recipiente pentru vin, capace şi o tavă de friptură aproape cît o cădiţă pentru copii.

Pe fiecare piesă se regăsea acelaşi blazon şi scenele ornamentale cu animale sălbatice şi vînători, iar lada fusese construită special pentru acest set de masă.

— Domnilor şi doamnelor, am spus, ca preşedinte îmi revine sarcina de a vă asigura pe toţi că mica noastră intreprindere lucrează acum în profit.

— Nu sînt decît nişte farfurii, spuse Angelo, iar eu mă strîmbai teatral.

— Dragul meu Angelo, acesta este probabil unul din cele cîteva seturi de veselă de argint georgiană rămasă în lumea asta — e nepreţuit.

— Cît ? întrebă Chubby, îndoit.

— Doamne, Dumnezeule, n-am idee. Sigur, depinde şi de autor şi de posesorul iniţial — blazonul aparţine probabil unei case nobiliare. Un nobil trimis în India, un conte, un duce, poate chiar un vicerege.

Chubby mă privea de parcă încercam să-i vînd un cal beteag.

— Cît ? repetă.

— La d-nii Sotherby, într-o zi bună, am evaluat, nu ştiu, să zicem o sută de mii de lire.

Chubby scuipă în nisip şi dădu din cap. Pe bătrînul Chubby nu-l prosteai.

— Tipu ăsta, Shoterby, are o casă de nebuni?

— Așa e, Chubby, se băgă și Sherry. Toate astea fac o avere. Poate chiar mai mult de o sută de mii.

Acum Chubby era sfîșiat între scepticismul lui înnăscut și cavalerism. Ar fi fost o impolitețe s-o facă pe Sherry mincinoasă. Făcu un compromis săltîndu-și pălăria și frecîndu-și fruntea, scuipă încă o dată și rămase tăcut.

Dar cînd am tîrît lada printre palmieri pînă la peșteră am văzut că o trata cu mai mult respect. Am ascuns-o în spatele maldărului de canistre, iar eu m-am dus după o sticlă nouă de whisky.

— Chiar dacă nu e nici un tron în formă de tigru pe epavă, tot vom ieși în cîștig după asta, le-am spus.

Chubby sorbi din cana cu whisky și murmură :

— O sută de mii — trebuie să fie nebuni.

— Trebuie să facem un control mai atent al calei și al cabinelor. Dacă nu, s-ar putea să lăsăm acolo o avere.

— Chiar și piesele mici, mai puțin spectaculoase decît platoul de argint, au o valoare artistică enormă, aprobă Sherry.

— Necazul e că ori de cîte ori pui mîna pe ceva, se stîrnește așa o ceață de nu-ți vezi nici vîrful nasului, protestă Chubby și i-am mai umplut o dată cana, plin de entuziasm.

— Auzi, Chubby, știi pompa centrifugă acvatică a lui Arnie Andrews, de la Monkey Bay ? l-am întrebat, iar el a aprobat din cap.

— Crezi că ne-o împrumută ?

Arnie era unchiul lui Chubby. Era prorietarul unei mici grădini de legume în sudul insulei St. Mary.

— S-ar putea, răspunde Chubby prudent. De ce ?

— Vreau să încerc să montez o pompă de aspirație.

Le-am explicat desenînd pe nisip, între picioare.

— Punem pompa în barcă și-i montăm un tub de cauciuc pînă la epavă — uite-așa.

Schițam cu degetul.

— Apoi o folosim în cală ca pe un aspirator, care să absoarbă toată mizeria și s-o pompeze la suprafață.

— Da, asta e, izbucni Angelo entuziast. Și cînd iese la suprafață o trecem printr-o sită și recuperăm și obiectele mici.

— Exact. Pentru că numai putregaiul și obiectele mici și ușoare vor fi aspirate — tot ce e mare sau greu va rămîne pe loc.

Am continuat încă vreun ceas, punînd la punct detalii și aducînd îmbunătățiri ideii de bază. În tot acest timp Chubby a făcut eforturi să fie bărbat și să nu se înflăcăreze, dar pînă la urmă nu s-a mai putut abține.

— S-ar putea să meargă, murmură, ceea ce pentru el era semn de mare laudă.

— Păi atunci ar trebui să te duci după pompa aia, nu ? l-am întrebat.

— Mai întîi cred c-am să mai beau ceva, declară el și i-am întins sticla.

— Ia-o cu tine, i-am propus, economisim timp.

A mîrîit și s-a dus să-și ia haina.

Eu și Sherry am dormit pînă tîrziu, bucuroși la gîndul unei zile de leneveală care ne aștepta, cu sentimentul că întreaga insulă e a noastră. Nu-i așteptam pe Chubby și pe Angelo înainte de amiază.

După micul dejun am trecut șaua dintre deal și am coborît pe plajă. Ne jucam în apa mică

și zgomotul valurilor care se spărgeau de exteriorul recifului, împreună cu bălăceala și chiotele noastre, acopereau orice alt sunet. Numai printr-o întîmplare mi-am ridicat privirea și am văzut avionul ușor venind dinspre continent.

— Fugi ! i-am strigat lui Sherry, dar ea a crezut că glumesc, pînă cînd i-am arătat avionul cu mînă.

— Fugi ! Să nu ne vadă ! și de data asta a reacționat prompt.

Goi pușcă, am rupt-o la fugă din apă spre plajă cît am putut de iute.

Auzeam deja bîzîitul motorului și am privit peste umăr. Trecuse la mică înălțime peste extremitatea sudică a insulei și acum, pe deasupra plajei lungi și drepte, se îndrepta spre noi.

— Mai repede ! am strigat la Sherry care alerga cu picioarele-i lungi și fesele rotunde înaintea mea, cu șuvițele ude de păr fluturîndu-i pe spatele bronzat.

M-am uitat în urmă, avionul venea direct spre noi, ne mai despărțeau vreo doi kilometri dar puteam vedea deja că era un bimotor. Se lăsă și mai jos, ștergînd nisipul alb de coral.

Din goană ne-am înhățat hainele și am sprintat pe ultimii metri pînă la pîlcurile de palmieri. Acolo era o movilă formată dintr-un palmier doborît și frunziș smuls de furtună din copaci. Era un adăpost bun, înspre care am tîrît-o pe Sherry, de braț.

Ne-am rostogolit la adăpostul frunzelor moarte și am rămas alături, întinși, gîfîind năpraznic după goana de pe plajă.

Era un bimotor *Cessna*. Mătură plaja și trecu la marginea apei, la numai șase-șapte metri înălțime.

Avea fuselajul vopsit într-un galben tare, ca mijlocul unei margarete, împodobit cu numele de *Africair*. L-am recunoscut. Îl văzusem de cîteva ori pe aeroportul insulei St. Mary, de obicei aducînd sau luînd grupuri de turişşti cu mulţi bani. Ştiam că *Aricair* era o companie care închiria avioane, cu sediul pe continent şi că oricine putea închiria unul plătind un tarif oarecare pe milă. M-am întrebat cine era cel care plătea de data asta.

Pe locurile din faţă erau două persoane, pilotul şi un pasager, cu feţele întoarse spre noi la trecerea zgomotoasă prin apropiere. Erau însă prea departe pentru a le distinge trăsăturile şi nu eram sigur că-i cunosc. Singurul lucru de care puteam fi sigur era că amîndoi erau alibi.

Avionul întoarse scurt deasupra lagunei, cu o aripă îndreptată direct în jos, spre apa de cleştar, se redresă şi se pregăti să mai mănture o dată plaja.

De data asta trecu atît de aproape că, printre frunzele palmierilor, m-am uitat chiar în ochii pasagerului. Mi s-a părut că-l recunosc dar nu eram sigur.

Apoi bimotorul se întoarse, luă înălţime încet şi se îndreptă spre continent. Avea un aer mulţumit, ca cineva care şi-a atins scopul şi a făcut o treabă bună.

Am ieşit tîrîş din ascunzătoare şi ne-am ridicat să ne scuturăm nisipul de pe trupurile ude.

— Crezi că ne-au văzut ? mă întrebă ea timid.

— Cu funduleţul ăla al tău semnalizînd ca o oglindă-n soare, nu văd cum ar fi putut să n-o facă.

— Poate că ne-au luat drept băştinaşi, sau pescari ?

Am privit-o în faţă, şi-am rînjit.

— Pescar ? Cu sînii ăştia superbi ?

— Harry Fletcher, eşti un animal dezgustător, îmi spuse. Serios, Harry, ce-o să se întîmple acum?

— Tare-aş vrea şi eu să ştiu, iubita mea, tare-aş vrea, i-am răspuns.

Mă bucuram că Chubby luase cu el lada cu argintărie s-o ducă pe St. Mary. Probabil că era deja îngropată în spatele colibei din Turtle Bay. Tot eram în avantaj, chiar dacă va trebui să eliberăm locul în curînd.

Vizita avionului ne dădu un nou imbold. Ştiam acum sigur că timpul ne e măsurat. La întoarcere, Chubby ne aduse veşti la fel de puţin plăcute.

— Mandrake a navigat timp de cinci zile printre insulele din sud. Au văzut-o de pe Coolie Peak aproape în fiecare zi, se învîrtea în loc cam fără rost, ne povesti el. Apoi luni a ancorat din nou în Grand Harbour. Wally spune că proprietarul şi nevastă-sa s-au dus la hotel să ia prînzul, apoi au luat un taxi pînă în strada Frobisher. Au petrecut o oră în biroul lui Fred Coker, după care el i-a dus cu maşina la Cheiul Amiralităţii şi s-au întors la bordul lui Mandrake. A ridicat pînzele şi-a luat-o imediat din loc.

— Asta-i tot ?

— Da, spuse Chubby, mai puţin faptul că Fred Coker s-a dus direct la bancă unde şi-a depus în contul personal 1500 de dolari.

— De unde ştii ?

— A treia fiică a soră-mii lucrează la bancă.

Am încercat să arborez o mină veselă, chiar dacă simţeam nişte insecte mici şi urîte cum îmi umblă prin stomac.

— Ei, am spus, n-are nici un sens să stăm să bocim. Hai să încercăm să montăm pompa ca să prindem fluxul de mîine.

Ceva mai tîrziu, după ce-am dus pompa în peș-teră, Chubby s-a întors singur pe balenieră, de unde a venit cărînd un pachet lunguieț, învelit în pînză.

— Ce-ai acolo, Chubby ? am vrut să știu și; timid, a dezvelit un colț. Era carabina mea FN și o duzină de încărcătoare într-un săculeț.

— M-am gîndit că o să ne fie de folos, a mur-murat el.

Am dus arma jos sub palmieri, și am îngro-pat-o nu prea adînc lîngă cutia cu dinamită. Fap-tul c-o știam la îndemînă îmi mai dădea ceva cu-raj. M-am întors să-i ajut să asambleze pompa.

Am lucrat pînă noaptea tîrziu la lumina lăm-pilor cu gaz ; era trecut de miezul nopții cînd am cărat pompa și motorul pe balenieră și le-am mon-tat pe un suport grosolan de lemn, în mijlocul punții. Dimineața, pe drumul spre recif, și eu și Angelo mai lucram încă la pompă. Am asamblat-o și am pregătit-o de încercare la o jumătate de oră după ce ajunsesem.

Trei dintre noi ne-am scufundat — Chubby, Sherry și cu mine — și am tîrît furtunul ca un șarpe negru și țeapăn prin spărtura din bord și prin puț, pînă la cală.

Cînd am ajuns acolo l-am bătut pe Chubby pe umăr și i-am făcut semn să urce la suprafață. Mi-a răspuns cu un semn de 'noroc' și a pornit înot lă-sîndu-ne pe Sherry și pe mine pe puntea pentru pasageri.

Planificasem atent această parte a operațiunii și am așteptat nerăbdători ca Chubby să ajungă sus, după ce își va fi făcut etapele de decompresie;

să urce în barcă, să conecteze pompa și să pornească motorul.

Murmurul stins și vibrația care se transmiteau prin furtun ne-a anunțat că Chubby era gata.

M-am proptit bine în spărtura neregulată din peretele calei și am apucat capătul furtunului cu ambele mîini, Sherry a îndreptat raza lanternei spre masa întunecată de obiecte, spre care am îndreptat și eu gura deschisă a furtunului.

Pe loc mi-am dat seama că avea să meargă, bucățele de mici dimensiuni dispăreau miraculos în furtunul care provoca un mic vîrtej aspirînd apa și particulele plutitoare.

La adîncimea la care eram și la forța motorului cu benzină, pompa putea absorbi 120, litri de apă pe oră, ceea ce reprezenta un volum considerabil. În cîteva secunde curățasem întreaga porțiune de lucru și vizibilitatea se menținea bună. Puteam începe să sondez în grămadă cu ranga, să deschid cutiile mai mari și să le împing în culoarul din spatele nostru.

De vreo două ori am fost nevoit să recurg la scripete ca să mut obiecte sau lăzi mai voluminoase, dar în cea mai mare parte m-am descurcat foarte bine cu aspiratorul și cu ranga.

Cînd a venit vremea să ieșim să schimbăm rezervoarele mutasem deja din loc aproape 20 de metri cubi de marfă. Am lăsat capătul furtunului prins bine pe punte și am urcat, întîmpinați ca niște eroi.

Angelo era transportat de fericire și pînă și Chubby zîmbea. În jurul balenierei apa era tulbure și noroioasă, ca o supă îngroșată cu mîlul scos din cală, iar Angelo strînsese aproape o găleată plină de obiecte aspirate și căzute în sită — o colecție întreagă de nasturi, cuie, podoabe de rochii,

însemne militare din alamă, cîteva monede de argint și cupru din vremea respectivă, și tot felul de bucățele de metal, sticlă sau os.

Chiar și eu eram nerăbdător să mă întorc la lucru, dar Sherry era atît de insistentă încît a trebuit să-i cedez lui Chubby trabucul fumat numai pe jumătate și am coborît din nou. După vreun sfert de oră am dat de colțul unei lăzi răsturnate, asemănătoare cu celelalte pe care le cercetasem deja. Deși lemnul era moale ca pluta, era ghintuit și armat cu cercuri de fier și a trebuit să mă lupt ceva cu el pînă să pot desprinde prima scîndură, pe care am împins-o în spate. Următoarea a ieșit mai ușor ; conținutul părea să fi fost o saltea din fibre vegetale în descompunere.

Am scos o mînă plină care mai c-a-nfundat furtunul, dar în cele din urmă s-a dus la suprafață. Îmi cam pierdusem interesul față de această cutie și mă pregăteam să trec la o altă porțiune, dar Sherry dădea semne evidente de dezaprobare, bătîndu-mă cu pumnul în umăr și refuzînd să îndrepte lumina lanternei în altă parte decît spre masa respingătoare de fibre.

După aceea am întrebat-o de ce insistase, iar ea și-a fluturat genele și și-a luat un aer important :

— Intuiție feminină, dragul meu. Nu știi tu ce-i aia.

Împins de ea, am mai atacat o dată deschizătura lăzii, scoțînd însă mănunchiuri mai mici, care să nu blocheze furtunul.

După ce am desprins vreo 15 centimetri de material am zărit lucirea metalului în adîncurile lăzii. Am simțit pentru prima oară zvîcnetul certitudinii în stomac și am mai smuls o scîndură cu o ne-

răbdare agitată. Lărgeam deschizătura ca să pot lucra mai ușor.

Am îndepărtat încet straturile compacte de fibre care, mi-am dat seama, fuseseră paie folosite la ambalare. Și, ca un chip materializat într-un vis, s-a arătat.

Prima sclipire mititică s-a transformat într-o bucată de metal cu o lucrătură complicată și am simțit mîna lui Sherry, care se înghesuia lîngă mine, cum mă strînge de umăr.

Se vedeau un bot și niște buze strînse într-un mîrîit sălbatic, dezgolind niște colți uriași, aurii și o limbă arcuită. Se mai vedea o frunte bombată, lată cît mine în umeri și niște urechi lipite de capul arămiu — și o singură orbită goală, în centrul frunții largi. Lipsa ochiului îi dădea animalului o expresie oarbă și tragică, ca a unui zeu mutilat.

M-a cuprins un fel de teamă religioasă uitîndu-mă la capul imens de tigru, minunat lucrat, pe care-l descoperisem. Ceva rece și înfricoșător îmi alunecă în sus pe șira spinării și fără să vreau m-am uitat în jur, în colțurile întunecate, respingătoare ale calei, aproape așteptîndu-mă să văd acolo, la pîndă, pe prinții moguli, gardieni ai comorii.

Sherry mă strînse din nou de umăr și mi-am întors atenția spre idolul de aur, dar sentimentul de venerație era atît de puternic încît a trebuit să mă forțez să reîncep operațiunile de îndepărtare a ambalajului din jurul său. Lucram foarte încet, conștient că cea mai mică zgîrietură sau stricăciune ar reduce substanțial din valoarea și frumusețea acestei imagini.

La încheierea timpului de lucru, ne-am tras înapoi și am privit capul și umerii, eliberate, pe suprafața cărora lumina lanternei se reflecta în

săgeți aurii care luminau cala ca pe un altar sfînt. Ne-am întors și l-am lăsat în pace, în întuneric, iar noi am ieșit la lumina zilei.

Chubby și-a dat seama imediat că ceva important se petrecuse, dar n-a spus nimic pînă nu ne-am urcat în barcă și ne-am dat jos echipamentul. Mi-am aprins un trabuc fără să mă ostenesc să-mi șterg picăturile de apă de mare care mi se prelingeau din păr pe obraji. Chubby era cu ochii pe mine, dar Sherry stătea deoparte, învăluită în gînduri secrete, închisă în sine.

— L-ați găsit ? m-a întrebat Chubby în cele din urmă, și am dat din cap.

— Da, Chubby, e acolo.

M-a surprins să-mi aud propria voce răgușită și tremurată.

Angelo, care nu sesizase starea de spirit, ridică privirea de unde se afla, la așezatul materialelor. Deschise gura să spună ceva, dar o închise încet cînd realiză că ceva se schimbase în atmosferă.

Eram cu toții tăcuți, întîmplarea ne amuțise. Nu mă așteptasem la asta și am privit-o pe Sherry. Cînd în sfîrșit se hotărî să se uite la mine, privirea îi era încărcată de ceva nedefinit.

— Hai să mergem acasă, Harry, spuse.

Am dat din cap către Chubby. Acesta decuplă furtunul și-l aruncă peste bord ; urma să-l recuperăm a doua zi. Apoi porni motoarele și întoarse prova spre canal.

Sherry străbătu baleniera și veni să se așeze lîngă mine pe banchetă. I-am pus un braț de după umăr dar nici unul nu spuse nimic pînă cînd baleniera atinse nisipul alb al plajei insulei.

În lumina apusului, Sherry și cu mine am urcat vîrful care străjuia tabăra și am rămas strînși unul în altul să privim peste recif, cum lumina dispare

în ocean și cufundă laguna de la Gunfire Reef în umbre adînci.

— Într-un fel mă simt vinovată, șopti Sherry, ca și cînd aș fi comis un sacrilegiu îngrozitor.

— Da, aprobai, știu ce simți.

— Lucrul acela părea să aibă viață. E ciudat că am dat la iveală capul, înainte de orice altceva. Să vezi dintr-o dată fața aia, fixîndu-te.

Se cutremură și rămase tăcută cîteva clipe.

— Dar am simțit și o mulțumire profundă, o liniște interioară. Nu știu cum să te fac să înțelegi — erau două sentimente atît de diferite și în același timp se împleteau.

— Pricep. Și eu am simțit la fel.

— Ce-o să facem cu el, Harry ? Ce-o să facem cu animalul acela fantastic ?

Nu știu de ce, nu-mi ardea să discut despre bani și cumpărători în momentul acela — și într-o oarecare măsură asta arată cît de mult mă mișcase descoperirea idolului de aur.

— Hai să coborîm, i-am spus în loc să-i răspund. Angelo ne așteaptă cu masa.

Așezat în lumina focului, cu o masă bună care-mi umplea și-mi încălzea golul înghețat din stomac, cu o cană de whisky într-o mînă și un trabuc în cealaltă, mă simțeam în sfîrșit în stare să le povestesc și celorlalți ce se întîmplase.

Le-am spus cum dădusem de el și le-am descris înfricoșătorul cap de aur. Mă ascultau într-o tăcere desăvîrșită și încordată.

— Am degajat capul pînă la umeri. Cred că aici se și sfîrșește. E găurit, probabil acolo unde se unește cu piesa următoare. Mîine ar trebui să-l putem ridica la suprafață, dar are să fie treabă complicată. Nu-l putem ridica numai cu scripetele! Trebuie să-l asigurăm înainte de a-l muta din loc!

Chubby veni cu o idee şi o vreme am discutat în detaliu felul în care ar trebui manevrat, cu riscuri cît mai mici.

— Putem presupune că toate cele cinci lăzi care conţineau tezaurul au fost încărcate laolaltă. Sper că le găsim în aceeaşi parte a calei, probabil ambalate asemănător în lăzi de lemn armate cu cercuri de fier...

— Mai puţin pietrele, interveni Sherry. În depoziţia sa în faţa Curţii Marţiale, ofiţerul indian a spus că fuseseră închise într-un sipet.

— Da, sigur, am încuviinţat.

— Cum ar arăta un astfel de sipet ? întrebă Sherry.

— Am văzut unul expus la arsenalul din Copenhaga, care e probabil asemănător. E ca un seif mic metalic — cît o cutie de biscuiţi de format mare.

I-am indicat dimensiunile prin deschiderea braţelor, ca un pescar care se laudă cu ce peşte a prins.

— E armat cu cercuri de fier şi se închide cu o bară cu cîte un lacăt în fiecare capăt.

— Sună impresionant.

— După o sută şi mai bine de ani petrecuţi în lagună e probabil moale ca o bucată de cretă, chiar dacă se mai ţine încă într-o singură bucată.

— Vom afla mîine, spuse Sherry încrezătoare.

A doua zi de dimineaţă am coborît pe plajă prin ploaia care ne răpăia pe mantale şi se scurgea de pe ele în cascadă. Norul era aşezat chiar pe vîrfurile munţilor, mase întunecate şi uleioase care se rostogoleau dinspre mare şi-şi lansau încărcătura umedă deasupra insulei.

Forţa ploii ridica de pe suprafaţa mării o pulbere fină, perlată, iar perdelele cenuşii mişcătoare reduceau vizibilitatea la cîteva sute de metri. Imediat ce ne-am îndreptat către recif, insula a dispărut într-o ceaţă plumburie.

Totul pe balenieră era rece şi lipicios şi şiroia de apă. Angelo era nevoit să scoată tot timpul apa, iar noi stăteam ghemuiţi în mantale, cu Chubby la cîrmă, cu ochi mijiţi împotriva ploii violente şi piezişe, conducînd nava de-a lungul canalului.

Geamandura portocalie fosforescentă sălta încă pe valuri în apropierea recifului ; am apucat-o şi am tras afară capătul pe care l-am conectat din nou la pompă. Ne servea în acelaşi timp şi de ancoră, iar Chubby putea să taie motoarele.

A fost o adevărată uşurare să părăsim barca, să scăpăm de sulițele reci ale ploii şi să ne scufundăm în adîncul albastru, liniştit al lagunei.

După ce rezistase unor presiuni concertate din partea lui Chubby şi a mea, Angelo cedase în cele din urmă ameninţărilor mascate şi bacşişurilor pe faţă şi ne dăduse salteaua lui umplută cu fibre de cocos. Odată îmbibată bine cu apă de mare, salteaua se scufundă repede şi am dus-o cu mine jos rulată strîns, legată cu frînghii.

Abia după ce am băgat-o prin spărtură şi am trecut-o de cele două punţi am tăiat frînghiile şi am desfăcut-o.

Apoi, împreună cu Sherry m-am întors în cală, unde capul de tigru continua să-şi arate orb colţii în lumina lanternei.

Zece minute ne-au fost suficiente ca să-l eliberăm din culcuş. După cum bănuisem, bucata asta se termina la nivelul umerilor, unde marginea era foarte atent lucrată — era clar că urma să intre

în secțiunea de tron reprezentînd trunchiul într-o îmbinare solidă și abia vizibilă.

Cînd am răsturnat capul pe-o parte, cu multă grijă, am mai făcut o descoperire. Nu știu de ce avusesem convingerea că idolul era făcut din aur masiv, dar am constatat că în realitate era gol pe dinăuntru.

Stratul de metal era gros cam de doi centimetri și jumătate, iar interiorul era nefinisat și aspru la pipăit. Mi-am dat repede seama că un idol masiv ar fi cîntărit cîteva sute de tone și că prețul unei asemenea lucrări ar fi fost prohibitiv chiar și pentru un împărat care putuse suporta costul de construcție al unui templu ca Taj Mahal-ul.

Grosimea nu prea mare a stratului de metal slăbise evident structura și de cum l-am răsturnat am văzut că deja suferise ceva stricăciuni.

Marginea gîtului era turtită și strîmbă — poate în urma călătoriei prin pădurile Indiei într-o căruță fără arcuri, sau poate în timpul zvîrcolirilor dinaintea morții ale lui Dawn Light, în ciclon.

Proptit în buza intrării m-am aplecat să-i încerc greutatea și am luat capul în brațe ca pe trupul unui copil. Mi-am încordat gradat mușchii și am fost încîntat, chiar dacă nu surprins, cînd am reușit să-l ridic.

Era desigur foarte greu, și a trebuit să-mi adun toate forțele și să-mi găsesc o poziție bună, dar am reușit. Nu avea mult peste 160 de kilograme, după cum l-am apreciat cînd m-am răsucit cu greu sub povara apăsătoare a aurului sclipitor și l-am așezat încet pe salteaua pe care Sherry o ținea gata să-l primească. Apoi m-am îndreptat să mă odihnesc și să-mi masez locurile unde muchiile ascuțite

de metal îmi intraseră adînc în carne. In timp ce făceam asta am încercat puţină aritmetică mentală : 160 kg., însemnau 160.000 gr., la 150 uncia, asta însemna aproape trei sferturi de milion de dolari. Asta ca valoare intrinsecă a capului singur. Tronul mai avea şi alte secţiuni, probabil mai mari şi mai grele, la care se mai adăuga şi valoarea pietrelor. Totalul era deja astronomic, dar el se dubla sau chiar se tripla dacă ţinem cont şi de valoarea artistică şi istorică a prăzii.

Am renunţat să mai calculez. Nu avea nici un rost în această etapă, aşa că am ajutat-o pe Sherry să împăturească salteaua în jurul capului de tigru şi am legat totul într-un balot strîns bine. Abia după aceea am putut folosi scripetele să-l tîrîm pe scară şi de-a lungul punţii.

Încet şi cu grijă l-am scos din carenă, l-am trecut cu greu prin deschizătura strîmtă, dar am reuşit în cele din urmă să-l punem în plasa de nylon şi să umflăm sacii pneumatici. Şi din nou a trebuit să desfacem catargul ca să-l suim la bord.

Nimeni nu a propus ca el să rămînă acoperit odată ce l-am adus bine-mersi în barcă, şi cu tot aplombul şi toată emfaza pe care am reuşit să le adun sub şuvoiul ploii tropicale, l-am dezvelit să-l vadă şi Chubby şi Angelo. Entuziasmul lor a pus în umbră pînă şi condiţiile mizerabile şi umede — s-au strîns în jurul lui să-l pipăie şi să-l studieze într-un cor de comentarii pe un ton ridicat şi chicoteli vesele.

Aceasta era atmosfera de bucurie festivă de care prima noastră descoperire nu se bucurase. Avusesem suficient spirit de prevedere încît să-mi strecor sticla de voiaj în sac iar acum botezai cănile de cafea aburindă cu cantităţi generoase de scotch şi băurăm în cinstea noastră, a tuturor şi a

tigrului de aur, rîzînd sub ploaia care se prăvălea asupră-ne şi răpăia pe comoara fabuloasă pe care o aveam la picioare.

Într-un tîrziu mi-am clătit cana peste bord şi m-am uitat la ceas.

— Mai coborîm o dată, am hotărît. Poţi să dai drumul la pompă, Chubby. Ştiam acum unde trebuie să continuăm cercetările şi după ce am fărîmat ce rămăsese din lada care conţinuse capul, am văzut, în spatele ei, o bucată dintr-o ladă asemănătoare. Într-acolo m-am dus cu aspiratorul, să curăţ, gunoaiele ca să ne putem continua cercetările.

Săpăturile mele însă probabil dezechilibraseră grămada străveche de obiecte în putrefacţie şi n-a mai fost nevoie decît de mişcarea produsă de furtunul care absorbea apa, pentru ca o parte din ele să se răstoarne. Cu un geamăt şi o bubuitură s-au prăbuşit pe lîngă noi, iar aspiratorul n-a mai putut face faţă norilor de particule, care ne-au aruncat din nou în întuneric.

Am căutat-o pe Sherry pe pipăite şi mîinile ni s-au întîlnit, căci şi ea mă căuta. M-a strîns de mînă să mă asigure că nu fusese lovită de lăzile în cădere şi m-am apucat să mai curăţ ce mai puteam cu ajutorul aspiratorului.

După cinci minute am reuşit să zăresc licărirea galbenă a lanternei lui Sherry prin ceaţă, apoi am văzut silueta ei, apoi pe-a lăzilor proaspăt scoase la iveală.

Cu Sherry alături, am mai înaintat un pic prin cală. Mişcarea acoperise lada de lemn la care lucram, în schimb lăsase să se vadă un alt obiect pe care l-am recunoscut imediat, în ciuda stării foarte proaste în care se afla, fiindcă era aproape exact aşa cum i-l descrisesem lui Sherry cu o seară îna-

înte, pînă la bara trecută prin încuietoare și cu lă-căte la capete. Sipetul era însă aproape complet mîncat de rugină, și cînd l-am atins, mîna mi-a rămas murdară de oxidul de fier ca praful de cretă roșie.

Lădița avea cîte un inel de fiecare capăt, mai mult ca sigur mobile cîndva, acum însă înțepenite de rugină și lipite de pereții ei — am putut totuși să apuc de ele și să trag obiectul din culcușul lui de putregai. A ieșit provocînd un minivîrtej și l-am ridicat relativ ușor. Nu cred că avea mai mult de 80 de kilograme și cu siguranță cea mai mare par-te era structura masivă de fier.

După greutatea uriașă a capului învelit în sal-teaua moale și voluminoasă, scoaterea din epavă a sipetului, mai mic și mai ușor a fost floare la ureche. N-a fost nevoie decît de un singur sac pneumatic ca să-l ridicăm.

Fluxul și valurile albastre inundau din nou la-guna și baleniera sălta nerăbdătoare cînd am ridi-cat povara la bord și am așezat-o deasupra rezer-voarelor de oxigen acoperite cu prelată, de la prova.

— Cum e cînd ești bogat, Chubby ? am stri-gat, iar el a tras o dușcă din sticlă, și-a mijit ochii, a tușit de tăria băuturii și mi-a zîmbit.

— Ca și pîn-acum, amice. Nici o schimbare încă.

— Ce-ai să faci cu partea ta ? insistă Sherry.

— E puțin cam tîrziu, d-ră Sherry, dacă ar fi venit acum douăzeci de ani, aș fi știut eu ce să fac cu ei — și-ncă cum !

Mai trase o înghițitură.

— Asta-i baiul : niciodată nu ai lucrurile cînd ești tînăr, iar cînd îmbătrînești, e prea tîrziu.

— Şi tu, Angelo ? se întoarse ea spre Angelo, care stătea cocoţat pe sipetul ruginit, cu buclele de ţigan grele de apă, atîrnîndu-i pe obraji şi cu stropii agăţaţi în genele lungi şi negre. Tu eşti încă tînăr, ce-ai să faci ?

— D-ră Sherry, am stat şi m-am gîndit — şi am deja o listă de-aici pînă la St. Mary şi-napoi.

În două drumuri de pe plajă pînă în tabără am dus şi capul de tigru şi sipetul la adăpost de ploaie, în peştera pe care o foloseam ca depozit.

Chubby a aprins două felinare cu gaz, căci cerul jos adusese o înserare prematură, şi ne-am strîns în jurul sipetului, în timp ce capul de aur ne străjuia din locul de onoare, o poliţă de pămînt făcută în fundul peşterii.

Cu un fierăstrău şi o rangă Chubby şi cu mine ne-am pus pe lucru la încuietoare şi nu ne-a trebuit mult să ne dăm seama că aparenţa decrepită a metalului era înşelătoare : era clar că era făcut dintr-un aliaj întărit. În prima jumătate de oră am rupt trei lame de fierăstrău, iar Sherry s-a arătat profund şocată de limbajul meu. Am trimis-o să ia o sticlă de Chivas Regal din peştera noastră ca să păstrez moralul muncitorilor ridicat, apoi eu şi Chubby am făcut o pauză de ceai, în variantă scoţiană.

Cu forţe noi ne-am reluat asaltul asupra cufărului, dar ne-au mai trebuit încă douăzeci de minute pînă să tăiem bara. Afară se făcuse de-acum întuneric. Ploaia continua să cadă şuierînd, dar foşnetul moale al frunzelor de palmier prevestea un vînt dinspre vest care să împrăştie norii de furtună înainte de venirea zorilor.

Odată tăiată, am desfăcut bara cu un ciocan de un kilogram din trusa de scule. Fiecare lovitură

scotea o ploaie de solzi ruginii de pe suprafața metalului și ne-au trebuit destule lovituri ca să smulgem bara din îmbrățișarea corodată.

Dar chiar și descuiat, capacul a refuzat să se deschidă. N-a vrut să cedeze în ciuda loviturilor de ciocan primite din toate părțile și a unei noi serii de înjurături din partea mea.

Am cerut o altă pauză de whisky, pentru dezbateri.

— Ce-ai zice de puțină dinamită? propuse Chubby cu un licăr în privire, dar a trebuit să-l potolesc.

— Ne trebuie o lampă de sudură, ne anunță Angelo.

— Extraordinar, l-am felicitat ironic, căci îmi pierdeam răbdarea văzînd cu ochii. Cel mai apropiat atelier de sudură e la o sută de kilometri depărtare, iar tu vii cu o asemenea idee.

Sherry a fost cea care a descoperit a doua încuietoare, un cui ascuns, care trecea prin capac și se înfigea adînc în corpul lăzii. Era bineînțeles nevoie de o cheie pentru a-l deschide, dar în lipsa ei am găsit un cui lung de un centimetru, pe care l-am băgat în gaura cheii și, cu puțin noroc, am agățat mecanismul și l-am deschis.

Chubby se repezi din nou la capac, care de data asta se deschise încet, pe balamalele ruginite. Ceva din conținutul putrezit și urît mirositor se sfîșie desprinzîndu-se de căptușeala din pînză maro. Era o țesătură de bumbac, compactă ca o cărămidă, udă, și am presupus că fuseseră haine sau pînzeturi băștinașe folosite la ambalare.

Tocmai mă pregăteam să cercetez mai departe cînd, deodată, m-am trezit în rîndul al doilea, uitîndu-mă peste umărul lui Sherry North.

— Mai bine lasă-mă pe mine, spuse ea. Tu poate spargi ceva.

— Asta-i bună ! am protestat.

— Ce-ar fi să-ţi mai torni ceva de băut ? îmi propuse ea sec şi se apucă să ridice straturile de pînză udă.

Propunerea nu era chiar atît de rea, mi-am spus, şi mi-am mai umplut o dată cana şi m-am uitat la Sherry care scoase la iveală un strat de pachetele învelite în pînză.

Fiecare era legat cu un şnur care se descompunea la cea mai mică atingere, iar primul pachet s-a dezintegrat cînd a încercat să-l scoată. Sherry şi-a făcut mîna căuş şi a aşezat totul pe o bucată de prelată întinsă pe jos, alături. Pachetul conţinea zeci de obiecte mici, rotunjite, între mărimea mea unei gămălii de chibrit şi o boabă mare de strugure, fiecare învelit într-o bucăţică de hîrtie care, ca şi pînza, putrezise complet.

Sherry luă unul dintre aceste obiecte şi-l şterse de rămăşiţele de hîrtie, dînd la iveală o piatră mare, albastră, lucioasă, tăiată în faţete pătrate şi şlefuită numai pe o parte.

— Safir ? îşi dădu cu presupusul.

Am luat piatra şi am examinat-o rapid în lumina lanternei. Era opacă şi a trebuit s-o contrazic.

— Nu, cred că e mai degrabă un lapis lazuli.

Pe ce mai rămăsese din hîrtie, lipit de ea, se vedeau urme decolorate dintr-o vopsea albastră.

— Cerneală, cred.

— Am mototolit-o între degete.

— Măcar Roger, colonelul nostru, şi-a bătut capul să identifice fiecare piatră în parte. Probabil a învelit fiecare bucăţică într-o hîrtie numerotată,

cu corespondenți într-o machetă a tronului, care să-i dea posibilitatea să-l refacă.

— Acum nu mai avem nici o șansă, spuse Sherry.

— Nu știu, am spus. O să fie al naibii de greu, dar cred că se poate.

Aveam între materialele aduse și un teanc de pungi de plastic și l-am trimis pe Angelo după ele. După ce desfăceam fiecare pachet din pînza putredă, curățam în mare pietrele pe care le conținuse și puneam fiecare lot într-o pungă separată.

Mergea încet deși lucram cu toții și după aproape două ceasuri, umplusem zeci de pungi cu mii de pietre semiprețioase : lapis lazuli, ochi-de-tigru, granate, verdite, ametiste, și încă altele de care nu eram sigur. Fiecare piatră fusese tăiată cu dragoste și șlefuită în așa fel încît să se potrivească perfect în lăcașul ei în tronul de aur.

Cînd am ajuns la ultimul strat am dat și de pietrele cu valoare mai mare. Bătrînul colonel le alesese pe acestea în primul rînd, de-aceea fuseseră așezate la fundul sipetului.

Aveam în mînă o pungă de plastic cu smaralde, care ardeau ca o stea în lumina lanternei. Ne zgîiam la ele ca fermecați și le roteam încet să prindă lumina albă și crudă.

Le-am pus deoparte și Sherry și-a scufundat din nou mîna în ladă, și după o clipă de ezitare, a scos un pachețel mai mic. L-a frecat în mînă să îndepărteze materialul ud și descompus care învelea într-un strat gros o singură piatră.

Și ne-am trezit că ține în căușul palmei Marele Mogul. Era cît un ou de găinușă, tăiat în multe fațete, exact așa cum îl descrisese cu multe sute de ani în urmă Jean Baptiste Tavernier.

Toată galeria sclipitoare de pietre pe care le scosesem pînă atunci nu puteau întuneca valoarea pietrei acesteia, aşa cum toate stelele de pe firmament, nu pot întuneca soarele care răsare. Păleau şi dispăreau în faţa strălucirii şi limpezimii marelui diamant.

Sherry întinse încet mîinile făcute căuş spre 'Angelo, vrînd să i-l dea să-l studieze, dar el îşi trase mîinile şi, şi le încleştă la spate, cu ochii aţintiţi asupra pietrei, într-o veneraţie superstiţioasă.

Sherry se întoarse şi i-l oferi lui Chubby, dar şi acesta refuză, grav.

— Dă-i-l lui domnu 'Harry. Cred că-l merită.

L-am luat din mîna ei, surprins să constat că o flacără atît de nepămînteană poate fi atît de rece la pipăit. M-am ridicat, m-am îndreptat spre colţul în care tigrul stătea furios, cu colţii dezveliţi în lumina neclintită a felinarelor şi am apăsat diamantul să intre în orbita goală.

Se potrivea perfect şi cu ajutorul cuţitului am strîns ghearele de aur care-l ţineau şi pe care colonelul le desfăcuse probabil cu baioneta, cu un secol şi un sfert în urmă.

Apoi m-am tras înapoi şi am auzit exclamaţiile de uimire. Cu ochiul reîntors în orbită, fiara de aur revenise la viaţă. Părea acum că ne urmăreşte cu detaşare împărătească, şi te aşteptai în fiecare clipă să auzi mîrîitul înfundat, furios.

M-am întors la locul meu, în cercul cu sipetul ruginit în centru, şi cu toţii am rămas să privim neclintiţi la capul de tigru din aur. Eram ca adoratorii unui rit păgîn şi vechi, venerînd un idol înfricoşător.

— Chubby, prietenul meu scump şi drag, ai să-ţi cîştigi un loc de frunte în cartea de aur a re-

cunoştinţei dacă-mi dai sticla aia, am spus şi vraja s-a destrămat.

Şi-au recăpătat cu toţii vocile şi-şi disputau sălbatic dreptul la cuvînt. Şi n-a durat mult şi a trebuit s-o trimit pe Sherry să mai aducă o sticlă de lubrifiant pentru gîtlejuri.

Ne-am îmbătat zdravăn în seara aceea, chiar şi Sherry North, care a trebuit să se sprijine de mine cînd, într-un tîrziu, ne-am retras zgomotos prin ploaie spre peştera noastră.

— Fletcher, tu chiar vrei să mă corupi.

Se împiedică într-o băltoacă şi fu cît pe ce să mă doboare şi pe mine.

— E prima dată cînd mă îmbăt criţă.

— Linişteşte-te, iubita mea, curînd lecţia a doua de corupţie.

M-am trezit pe cînd era încă întuneric ; m-am ridicat din pat atent să n-o trezesc pe Sherry, care răsufla uşor şi egal.

Era răcoare, aşa că am tras pe mine o pereche de pantaloni scurţi şi un jerseu de lînă.

Afară vîntul spărsese plafonul de nori. Ploaia încetase şi stelele se zăreau prin spărturi ; aveam destulă lumină să văd cadranul fosforescent al ceasului. Era puţin după trei.

Îmi căutam palmierul favorit cînd am văzut că uitasem felinarul aprins în peştera-depozit.

Am terminat ce-aveam de făcut şi m-am apropiat de intrarea luminată. Sipetul deschis era acolo unde-l lăsasem, ca şi nepreţuitul cap de aur cu ochiul său strălucitor — şi deodată m-a cuprins groaza pe care o simte zgîrcitul pentru soarta bogăţiei sale. Erau atît de vulnerabile.

— „...cînd intră hoţii...“ mi-a trecut prin cap, şi nu ne puteam plînge de lipsa hoţilor în imediata apropiere.

Trebuia să le punem la adăpost, iar mîine va fi prea tîrziu. În ciuda durerii de cap şi a gustului de whisky trezit pe care-l simţeam în gît, trebuia s-o fac acum. Dar aveam nevoie de ajutor.

De la prima chemare Chubby ieşi în gura peşterii, la lumina stelelor, superb în pijamaua vărgată şi treaz ca şi cînd înainte de culcare n-ar fi băut decît lapte.

I-am povestit despre temerile şi presimţirile mele negre. Chubby mormăi şi intră cu mine în peştera-depozit. Am pus pungile de plastic grămadă la loc în lădiţa de fier şi i-am legat capacul cu o frînghie de nylon. Capul de aur l-am învelit cu grijă într-o bucată de prelată verde, apoi le-am dus pe amîndouă între palmieri, şi ne-am întors după lopeţi şi felinar.

La lumina albă şi egală a acestuia ne-am pus pe lucru amîndoi şi am săpat două gropi nu prea adînci în solul nisipos, la cîţiva metri de locul unde îngropasem deja explozibilul şi carabina FN cu muniţia de rezervă. Am culcat capul şi sipetul şi le-am acoperit. După aceea am măturat pămîntul deasupra cu o creangă de palmier ca să şterg orice urmă a activităţii noastre.

— Acum eşti mulţumit, Harry ? m-a întrebat Chubby sfîrşit.

A plecat printre palmieri, cu felinarul în braţe şi fără să privească în urmă. Ştiam că n-o să mai pot să adorm, căci săpatul îmi limpezise capul şi-mi înfierbîntase sîngele. Nu avea nici un rost să mă întorc în peşteră să stau cuminte lîngă Sherry pînă în zori.

Aveam nevoie de un loc liniştit şi retras, în care să-mi plănuiesc următoarele mutări din jocul acesta complicat al întîmplării în care intrasem. Am ales cărarea care ducea la şaua dintre cele două vîrfuri mai mici. Pe cînd urcam, ultimii nori luaţi de vînt descoperiră o lună gălbuie, care mai avea o săptămînă pînă să fie plină. La lumina ei, destul de puternică să-mi arate calea pînă pe vîrful cel mai apropiat, am părăsit cărarea şi mi-am făcut drum spre culme.

Am găsit un loc apărat de vînt şi m-am cuibărit. Mi-ar fi plăcut să am la mine un trabuc, gîndesc mai bine cînd ţin unul între dinţi. De asemenea, gîndesc mai bine cînd nu sînt mahmur, dar nici aici nu era nimic de făcut.

După o jumătate de oră hotărîsem că trebuie consolidat cîştigul de pînă acum. Spaimele care mă asaltaseră ceva mai devreme, pentru siguranţa averii mele, însă nu dispăruseră ; mai mult aveam semne certe că haita de lupi era prin apropiere, la vînătoare. De îndată ce se va lumina vom încărca ce adunasem pînă acum — capul şi sipetul — şi ne vom întoarce repede pe St. Mary să le punem la adăpost după un plan pe care îl întocmisem cu multă grijă.

Va veni şi vremea să ne întoarcem la Gunfire Reef şi să recuperăm ce mai rămăsese în adîncurile întunecate ale lagunei. Odată hotărîrea aceasta luată m-am simţit mai uşurat, mai vesel şi am început să caut rezolvarea celei de-a doua probleme care mă frămînta de multă vreme.

Nu peste mult timp voi putea să-i cer mîna lui Sherry North şi să văd cărţile acelea pe care cu atîta grijă le ţinuse în mînecă. Voiam să ştiu de ce adîncul albastru al ochilor i se întuneca uneori şi

să dezleg o sumedenie de alte mistere care o înconjurau. Şi vremea aceea va veni curînd.

În sfîrşit cerul începu să pălească, prima rază sidefie a zorilor se întinse dinspre est, netezind suprafaţa aspră a oceanului. M-am ridicat cam ţeapăn din fotoliul dintre pietre şi am dat ocol vîrfului pe partea bătută de vîntul rece dinspre vest. Am rămas în picioare pe faţa expusă, cu vîntul care-mi făcea pielea ca de găină pe braţe şi-mi răvăşea părul.

Am privit în jos, spre lagună şi, în lumina încă incertă a zorilor, forma întunecată a navei care se strecura hoţeşte în braţele primitoare ale golfului mi s-a părut a fi o fantomă.

În acelaşi moment am văzut cum lasă ancora, apa se ondulă la prora şi iahtul se răsuci în vînt şi-şi arătă silueta ca să nu-mi lase nici o îndoială că era Mandrake.

Şi, înainte să-mi revin din şoc, coborî o bărcuţă care se îndreptă iute spre plajă.

Am rupt-o la fugă.

M-am împiedicat şi-m căzut, dar inerţia m-a purtat înainte şi, după ce m-am rostogolit o dată, m-am ridicat direct în picioare şi mi-am continuat alergarea.

Am dat năvală în peşteră la Chubby gîfîind şi strigînd :

— Mişcaţi-vă ! Repede, mişcaţi-vă ! Sînt deja pe plajă !

Amîndoi s-au răsucit în sacii de dormit. Angelo era ciufulit şi cu ochii cîrpiţi de somn, dar Chubby fu într-o clipă treaz şi în mişcare.

— Chubby, am spus, du-te şi adu arma de unde-i îngropată. Fuga, în cîteva minute vor fi acolo.

Pînă să termin se şi îmbrăcase, trăsese o cămaşă şi acum îşi încheia cureau la blugi. Mîrîi ceva în semn c-a înţeles.

— Vin şi eu după tine într-o clipă, am strigat după el.

O luase la fugă în lumina palidă a zorilor.

— Angelo, mişcă-te !

L-am înfăşcat de umăr şi l-am scuturat.

— Vreau să ai grijă de d-ra Sherry, m-auzi ?

Era îmbrăcat şi dădea din cap la mine ca o bufniţă.

— Haide !

Mai mult l-am tîrît în fugă către peştera mea. 'Am smuls-o pe Sherry din pat şi, în timp ce se îmbrăca, i-am spus ce se întîmplase.

— Ai să pleci cu Angelo. Vreau să luaţi o canistră cu apă de băut şi să coborîţi pe partea sudică a insulei, dar mai întîi treceţi şaua şi vă ţineţi la adăpost. Urcaţi creasta şi vă ascundeţi în hornul unde-am găsit inscripţia. Ştii unde.

— Da, Harry, dădu ea din cap.

— Rămîi acolo. Nu ieşi şi nu te arăţi, orice-ar fi. Pricepi ?

Dădu din cap vîrîndu-şşi poalele cămăşii în pantaloni.

— Ţine minte, indivizii ăştia sînt nişte criminali. De-acum nu ne mai jucăm, avea de-a face cu o haită de lupi.

— Da, Harry, ştiu.

— Bine atunci — am îmbrăţişat-o şi-am sărutat-o în fugă. Hai, plecaţi.

Au ieşit din peşteră şi-au pornit în trap printre palmieri. Angelo ducea canistra cu apă de băut.

Cît am putut de repede, am aruncat într-un sac cîteva lucruri necesare, o cutie de trabuce, chibrituri, binoclul, o sticlă cu apă şi un jerseu gros, nişte

ciocolată şi o cutie cu ceva alimente, o lanternă, şi m-am încins cu centura de care era prins, în teacă, cuţitul greu de momeală. Mi-am aruncat sacul pe umăr şi am ieşit în goană din peşteră, pe urmele lui Chubby, printre palmieri, în direcţia plajei.

După cincizeci de metri am auzit rafala unei arme de calibru mic, un strigăt, apoi o nouă rafală. Era chiar în faţa mea, foarte aproape.

M-am oprit şi m-am strecurat după trunchiul unui palmier, încercînd să zăresc ceva printre umbrele copacilor. Am văzut o mişcare, o siluetă fugind spre mine, am scos cuţitul din teacă şi-am aşteptat pînă-am fost sigur, apoi am spus încetişor:

— Chubby !

Silueta se întoarse brusc. Ducea carabina FN şi banduliera de pînză cu încărcătoarele de rezervă şi răsufla precipitat, dar uşurat că m-a găsit.

— M-au văzut, mormăi el. Sînt cîteva sute.

În clipa aia am zărit o mişcare printre copaci.

— Uite-i că vin, am spus. Hai s-o ştergem.

Voiam să-i las lui Sherry un avans bun, de aceea n-am luat-o prin şa, ci am cîrmit direct spre sud ca să încurc urmele. Ne-am îndreptat spre mlaştinile de la capătul sudic al insulei.

Ne-au reperat cînd le tăiam pieziş calea. Am auzit o exclamaţie, apoi altele de răspuns, apoi cinci împuşcături din cinci colţuri diferite şi-am văzut gurile ţevilor de puşcă cum înfloresc printre copacii întunecaţi. Un glonţ lovi trunchiul unui palmier sus, deasupra capetelor noastre, se auzi un pocnet înfundat, lemnos, dar picioarele ne duceau iute şi în cîteva minute strigătele urmăritorilor rămăseseră mult în urmă.

Am ajuns la marginea sărăturilor şi am făcut un ocol spre interior pentru a evita mlaştina urît mirositoare. Pe prima pantă lină a dealurilor ne-am

oprit să ne tragem răsuflarea. Lumina era din ce în ce mai puternică. Soarele avea să răsară curînd şi voiam să fim la adăpost pînă atunci.

Deodată izbucniră strigăte îndepărtate de nemulţumire din direcţia mlaştinii şi am presupus că urmăritorii se împotmoliseră în noroiul cleios. Asta o să-i mai potolească, mi-am zis, şi-am zîmbit.

— O.K. Chubby, hai să mergem, am şoptit şi, pe cînd ne ridicam, am auzit un alt sunet, dintr-o altă direcţie.

Era amortizat de distanţă şi de crestele care ne separau, căci venea dinspre partea exterioară a insulei, dar nu încăpea nici o îndoială că era zgomotul unei arme automate.

Am înţepenit cu urechile ciulite şi zgomotul se repetă, într-o rafală prelungită de mitralieră. Apoi se aşternu liniştea, deşi am continuat să aşteptăm încă trei sau patru minute.

— Haide, am spus încet, nu mai putem întîrzia!

Am luat-o la fugă în sus, spre vîrful sudic.

Urcam repede în lumina tot mai clară a zorilor, prea ocupat ca să am timp să-mi fac griji ; am atacat creasta îngustă şi am ajuns, în fine, în fisura adîncă în care aranjasem să ne întîlnim cu Sherry.

Adăpostul era tăcut şi pustiu şi, fără speranţe prea mari, am spus :

— Sherry ! Eşti aici ?

Din întuneric nu veni nici un răspuns şi m-am întors la Chubby.

— Aveau un avans bun faţă de noi. Ar trebui să fi ajuns.

Abia acum rafalele de mitralieră pe care le auzisem mai devreme începură să capete un sens.

Am scos binoclul din sac, pe care l-am îndesat apoi într-o fisură în peretele de stîncă.

— Au dat de belea, Chubby, i-am spus. Haide! Hai să vedem ce s-a-ntîmplat.

Odată ajunşi pe creastă, am dat de mulţimea de bolovani aruncaţi pe versantul dinspre mare, dar chiar şi în graba şi neliniştea legate de viaţa lui Sherry ne strecuram cu grijă să nu fim văzuţi dintre palmieri sau de jos, de pe plajă.

După ce-am traversat creasta am avut în faţa ochilor o privelişte nouă : plaja rotunjită şi linia neagră şi zdrenţuită a recifului Gunfire.

M-am oprit brusc şi l-am tras pe Chubby în jos, lîngă mine, la adăpost.

Ancorată într-o poziţie din care putea supraveghea gura şenalului prin recif, se zărea vedeta din Zinballa Bay, nava amiral a vechiului meu prieten Suleiman Dada. O barcă mică, cu motor, înţesată cu siluete minuscule, se îndrepta spre ea, întorcîndu-se de pe plajă.

— Fir-ar a dracului ! am murmurat. Au planificat totul. Manny Resnick a făcut echipă cu Suleiman Dada. De-aia i-a luat atîta pînă s-ajungă aici. În timp ce Manny ancora în dreptul plajei, Dada ţinea sub observaţie canalul, ca să n-o mai putem şterge ca data trecută.

— Şi şi-a trimis oamenii pe plajă — asta a fost rafala de mitralieră. Manny Resnick a intrat în golf să ne stîrnească din ascunzătoare, iar Dada aştepta la uşa de serviciu.

— Şi d-ra Sherry şi Angelo ? Crezi c-au scăpat ? Sau oamenii lui Dada i-au prins cînd traversau creasta ?

— O, Doamne ! am gemut, blestemîndu-mă că nu rămăsesem cu Sherry.

M-am ridicat şi-am privit prin binoclu la barca cu motor care se îndrepta încet spre vedeta aflată la ancoră, pe apele limpezi ale lagunei.

— Nu-i văd.

Nici cu ajutorul binoclului ocupanţii bărcuţei nu erau mai mult decît o masă întunecată, căci soarele le răsărea din spate şi strălucirea lui, reflectată în apă, mă orbea. Nu puteam nici să separ siluetele, darămite să le recunosc.

— S-ar putea să fie în barcă, dar nu-i văd.

În neliniştea care mă stăpînea, părăsisem adăpostul stîncilor şi căutam un loc de unde să văd mai bine, chiar pe linia orizontului, şi luminat perfect de aceleaşi raze care pe mine mă orbeau.

Am văzut sclipirea atît de cunoscută, fumul lung şi alb ca o pană al tunului de pe navă şi am auzit obuzul venind către noi cu un şuierat ca al aripilor unui şoim.

— Jos ! i-am strigat lui Chubby şi m-am aruncat pe burtă, printre pietre.

Obuzul explodă foarte aproape, cu o flacără strălucitoare şi fierbinte, ca o uşă deschisă de furnal. Schije şi aşchii de piatră au început să zbîrnîie şi să ţiuie în jurul nostru şi-am sărit în picioare.

— Fugi ! am răcnit la Chubby şi ne-am aruncat în spate, dincolo de linia crestei, chiar cînd pe deasupra trece un al doilea proiectil, a cărui forţă ne făcu să băgăm capetele la cutie.

Chubby îşi ştergea o urmă de sînge de pe antebraţ ; ne-am ghemuit în spatele stîncilor.

— E O.K. ? l-am întrebat.

— O zgîrietură, asta-i tot. O bucăţică de piatră, mormăi el.

— Chubby, eu mă duc jos să văd ce s-a-ntîmplat cu ceilalţi. N-are sens să riscăm amîndoi. Aşteaptă aici.

— Îţi pierzi vremea, Harry, vin cu tine. Haide!

Ridică puşca pe umăr şi-o luă înainte, la vale. M-am gîndit să-i iau carabina. În mîinile lui era cam tot atît de periculoasă ca o praştie, cu tehnica lui de a trage cu ochii închişi. Apoi m-am răzgîndit. Îi dădea mai multă siguranţă.

Ne mişcam încet, profitînd de orice adăpost şi cercetînd zona înainte de a înainta. Dar, cu excepţia foşnetului vîntului de vest prin coroanele palmierilor, insula era tăcută şi pe tot drumul pînă la marginea vestică, n-am văzut pe nimeni.

Ne-am intersectat cu urma lăsată de Angelo şi de Sherry care traversaseră şaua deasupra nivelului taberei. În fugă, paşii lor muşcaseră adînc din pămîntul afînat, amprentele mici şi înguste ale lui Sherry se suprapuneau tălpilor late, goale ale lui Angelo.

Le-am urmat la vale, unde coteau brusc. Aruncaseră canistra şi urmele se despărţeau uşor, ca şi cum, pe o porţiune de vreo şasezeci de metri, cei doi ar fi alergat umăr la umăr.

Apoi l-am găsit pe Angelo, care nu avea să se mai bucure vreodată de partea lui din comoară. Fusese atins de trei gloanţe de calibru mare, care-i trecuseră prin cămaşa subţire şi-i deschiseseră nişte găuri imense şi negre în piept şi în spate.

Cursese mult sînge dar nisipul îl absorbise în cea mai mare parte şi ceea ce mai rămăsese se usca acum într-o crustă neagră şi groasă. Se adunaseră şi muştele şi-acum foşcăiau lacome prin răni şi se aşezau în stoluri pe genele lungi şi negre ale ochilor larg deschişi, speriaţi.

Am luat-o pe urme şi-am găsit locul unde se-ntorsese Sherry, care mai fugise încă douăzeci de paşi ; fraiera venise înapoi şi-ngenunchiase lîngă Angelo. Am beştelit-o în gînd. Dacă n-ar fi făcut

acest gest extravagant și inutil, poate-ar fi reușit să scape.

O prinseseră îngenunchiată lîngă cadavru și o tîrîseră printre palmieri, spre plajă. Se vedeau clar urmele prelungi în locul în care-și proptise picioarele încercînd să se opună.

Fără a părăsi adăpostul copacilor, am studiat nisipul alb ținîndu-mă după urme pînă la locul în care se mai vedea încă semnul lăsat în nisip de chila bărcii cu motor.

O încărcaseră în barcă ; m-am ghemuit în spatele unui maldăr de lemne aduse de apă și frunze uscate, cu ochii la ambarcațiunea grațioasă.

Chiar în timp ce-i priveam, aceasta ridică ancora, prinse viteză și, de-a lungul țărmului, coti și intră în lagună, unde stătea încă ancorat Mandrake.

M-am ridicat în picioare și m-am strecurat printre copaci înapoi la locul unde-l lăsasem pe Chubby. Pusese carabina de-o parte și se așezase cu trupul lui Angelo în brațe, ținîndu-i capul pe umăr, strîns. Chubby plîngea, lacrimi mari, sclipitoare îi alunecau pe obrajii brăzdați și-i picurau din bărbie udînd buclele negre și dese ale celui pe care-l strîngea în brațe.

Am ridicat carabina și-am rămas de pază în timp ce Chubby jelea pentru amîndoi. Îl invidiam că se putea vărsa în lacrimi, golindu-și durerea. Suferința mea era la fel de adîncă, fiindcă îl iubisem pe Angelo la fel de mult, dar ea era în fundul sufletului, acolo unde doare mai tare.

— Gata Chubby, hai să mergem, am spus în cele din urmă.

S-a ridicat fără să dea drumul puștiului și am pornit înapoi spre creastă.

Într-o adîncitură înecată de vegetație, l-am întins pe Angelo într-o groapă superficială, pe care

am săpat-o cu mîinile, şi l-am învelit cu crengi şi frunze tăiate cu cuţitul înainte de-a umple mormîntul. Nu m-am putut hotărî să-i acopăr faţa cu nisip, frunzele măcar erau un giulgiu mai moale.

Cu palma deschisă, Chubby îşi şterse lacrimile şi se ridică.

— Au prins-o pe Sherry, i-am spus încet. E sus la bord.

— E rănită ? mă întrebă el.

— Nu cred, încă nu.

— Ce zici să facem acum, Harry ? mă întrebă el, dar nu apucai să-i răspund.

Undeva în depărtare, în direcţia taberei, am auzit un fluier ascuţit ; ne-am deplasat într-un loc de unde să vedem laguna interioară şi partea dinspre continent a insulei.

Mandrake stătea acolo unde-l văzusem ultima dată, iar vedeta din Zinballa era ancorată la o sută de metri mai departe, spre ţărm. Puseseră mîna pe balenieră şi o foloseau să ducă oamenii pe mal. Toţi erau înarmaţi şi purtau uniforme. Imediat ce-şi ocupau poziţiile sub palmieri, baleniera se întorcea alături de Mandrake.

Mi-am concentrat privirile asupra lui Mandrake şi am văzut că şi acolo se petreceau lucruri interesante. L-am recunoscut pe Manny Resnick, într-o cămaşă albă, descheiată la gît şi pantaloni albaştri, coborînd pe balenieră. Era urmat de Lorna Page. Aceasta purta ochelari de soare, o eşarfă galbenă îi strîngea părul şi avea un costum verde smarald. Recunoscîndu-i, am simţit ura cum mă strînge ca o mînă înfiptă-n stomac.

Apoi se întîmplă ceva care m-a nedumerit. Bagajele pe care le-am văzut în Curzon Street încărcate în Rolls au fost aduse pe punte de doi dintre gealaţii lui Manny, apoi coborîte pe balenieră.

Unul din membrii în uniformă ai echipajului de pe Mandrake salută de pe punte, iar Manny îi făcu cu mîna nonşalant.

Baleniera se dezlipi de Mandrake şi se îndreptă spre vedetă. Pe cînd Manny, prietena lui, gorilele şi bagajele lor erau descărcate pe puntea vedetei, Mandrake a ridicat ancora, s-a întors spre ieşirea din golf şi a pornit hotărît spre apele adînci ale canalului.

— Pleacă, murmură Chubby. De ce ?

— Da, pleacă, am spus. Manny Resnick şi-a terminat treaba cu ea. Acum are un alt aliat, şi nu mai are nevoie de iaht. Probabil că-l costă mai bine de-o mie de marafeţi pe zi, iar Manny a fost întotdeauna un om chibzuit.

Am întors binoclul din nou spre vedetă şi l-am văzut pe Manny şi pe cei din anturajul său intrînd în cabină.

— Şi s-ar putea să mai fie un motiv, am murmurat eu.

— Care, Harry ?

— Manny Resnick şi Suleiman Dada vor vrea cît mai puţini martori la ce au ei de făcut.

— Mda, pricep, mîrîi Chubby.

— Cred, amice, că se pregătesc să ne administreze un tratament pe lîngă care ce i-au făcut lui Angelo are să pară o mîngîiere.

— Trebuie s-o scoatem pe d-ra Sherry de-acolo, Harry.

Chubby ieşea de sub imperiul durerii în care-l aruncase asasinarea lui Angelo.

— Trebuie să facem ceva, Harry.

— E-un gînd frumos, Chubby, sînt şi eu de aceeaşi părere. Dar n-o s-o ajutăm prea mult dacă ne lăsăm omorîţi şi noi. Părerea mea e că e în siguranţă pînă cînd pun mîna pe comoară.

Chipul lui uriaș, cafeniu, se încreți ca al unui buldog supărat.

— Și ce facem, Harry ?

— În momentul acesta o s-o luăm din nou la sănătoasa.

— Cum adică ?

— Ascultă, i-am spus, iar el a ciulit urechile.

Fluierul se auzise din nou, apoi vîntul a adus pînă la noi niște voci neclare.

— Se pare că prima lor încercare va fi prin forță brută. Au debarcat întregul escadron de banditi și ne vor hărțui pe insulă ca pe un stol de fazani.

— Hai să coborîm să facem o încercare, mîrîi Chubby săltînd carabina. Am pentru ei un mesaj de la Angelo.

— Nu fi prost, Chubby, l-am repezit nervos. Ascultă-mă bine. Vreau să număr cîți oameni au. Apoi, dacă avem o șansă cît de cît, vreau să încercăm să prindem pe unul cînd e singur și să-i luăm arma. Cască bine ochii, Chubby, dar nu încerca încă nimic. Trebuie să fim prudenți, înțelegi ?

Nu voiam să fac vreo referire negativă la talentul lui de ochitor.

— O.K., dădu Chubby din cap.

— Stai pe versantul ăsta. Numără cîți apar pe partea asta a insulei. Eu trec dincolo și-i număr pe restul.

Dădu din cap.

— Ne întîlnim peste două ore acolo unde-a tras vedeta după noi.

— Și tu, Harry ?

Făcu gestul să-mi dea carabina, dar nu m-a lăsat inima să-l lipsesc de ea.

— Eu mă descurc, i-am spus. Haî, du-te!

Îmi era uşor să mă ţin înaintea liniei de hăitaşi care strigau tare unul la altul pentru a-şi menţine curajul şi nu făceau nici o încercare să-şi ascundă prezenţa, ci înaintau încet şi prudent, în şir.

Pe partea aceasta erau nouă, şapte negri în uniforme de marinari, înarmaţi cu pistoale automate AK 47, şi doi dintre oamenii lui Manny Resnick. Aceştia erau îmbrăcaţi în ţinută tropicală uşoară şi purtau pistoale. Pe unul l-am recunoscut ca fiind şoferul *Rover*-ului din noaptea aceea de demult şi pasagerul avionului *Cessna,* care ne văzuse pe mine şi pe Sherry pe plajă.

Odată încheiată numărătoarea, le-am întors spatele şi m-am îndreptat în fugă spre mlaştina sărată. Ştiam bine că, atunci cînd vor atinge acest obstacol, urmăritorii vor pierde legătura între ei şi că era posibil ca măcar unul să rămînă izolat.

Am găsit un gît de mlaştină, cu mangrove tinere şi ierburi dese, de un verde închis. Am urmat linia tufelor şi am găsit locul unde trunchiul căzut al unui palmier zăcea de-a curmezişul, ca un pod, oferind o posibilitate de scăpare în ambele direcţii. Adunasem un mănunchi mare de frunze de palmier tru o ambuscadă.

M-am întins în spatele acestei grămezi de vegetaţie moartă, cu cuţitul în mînă, pregătit de atac.

Linia de hăitaşi se apropia încet şi vocile li se auzeau tot mai tare pe măsură ce ajungeau mai aproape de mlaştină. Nu peste multă vreme am început să aud pîrîitul şi scîrţîitul ramurilor rupte de unul, care se îndrepta chiar spre mine.

Se opri și scoase un strigăt la șase-șapte metri de mine ; mi-am lăsat capul în jos, aproape de pămîntul umed, și am privit pe sub grămada de ramuri moarte. Printr-o deschizătură îi vedeam picioarele, de la tălpi pînă la genunchi. Avea pantaloni de stofă groasă, albastră și espadrile albe, grosolane, fără șosete. La fiecare pas, gleznele arătau o piele africană foarte neagră.

Era deci unul din marinarii de pe vedetă, ceea ce îmi convenea. Însemna că are un pistol automat. Îl preferam unui revolver, așa cum aveau băieții lui Manny.

M-am rostogolit ușor pe-o parte și mi-am eliberat mîna cu cuțitul. Marinarul strigă din nou, atît de tare și de aproape că m-am speriat și-am simțit fluxul de adrenalină din sînge. Chemării lui îi răspunse o alta, în depărtare, și marinarul se mai apropie puțin.

Îi auzeam pașii ușori pe nisip, venind spre mine.

Deodată apăru la vedere, de după tufișuri. Era la zece pași depărtare.

Era în uniformă de marinar, cu boneta albastră pe cap, cu pomponul roșu și vesel în vîrf, dar la șold avea mitraliera urîtă, ucigașă. Era înalt și suplu, nu cu mult peste douăzeci de ani, cu o față netedă scăldată de o transpirație nervoasă care-i stătea pe piele ca un strat protector, purpuriu, pe fondul căruia ochii se vedeau foarte albi.

Mă zări și încercă să îndrepte arma spre mine, dar o avea pe șoldul drept și încercînd să se întoarcă se împletici singur. Am țintit locul unde se întîlnesc claviculele, încadrat de gulerul uniformei, la baza gîtului. Am aruncat peste mînă și din încheietură dînd cuțitului un efect care-l făcea să arate ca o ceață argintie ; s-a-nfipt cu o bufnitură exact în locul pe care mi-l alesesem. Lama se înfipsese

complet şi numai mînerul maroniu închis îi mai ieşea din beregată.

Încercă să strige dar nu scoase nici un sunet, căci lama îi tăiase corzile vocale, aşa cum şi intenţionasem. Căzu încet în genunchi cu faţa la mine, într-o atitudine ca de rugăciune, cu mîinile spînzurate în lături şi cu mitraliera atîrnată de curea.

Ne-am privit timp de un moment care mi s-a părut cît o eternitate. Apoi s-a cutremurat violent, un şuvoi gros de sînge îl bufni pe nas şi pe gură, şi a căzut cu faţa-n jos.

M-am furişat pînă la el, l-am întors pe spate, am smuls cuţitul din strînsoarea cărnii umede şi am curăţat lama pe mîneca lui.

La repezeală i-am luat pistolul şi încărcătoarele de rezervă din bandulieră, apoi, tot pe furiş, l-am tîrît de călcîie în noroiul cleios şi m-am aşezat cu genunchii pe pieptul lui ca să se scufunde mai repede. Mîlul i-a acoperit faţa încet şi gros ca ciocolata topită ; cînd s-a scufundat complet m-am încins cu centura, am ridicat pistolul mitralieră şi m-am strecurat înapoi prin breşa făcută în linia de hăitaşi.

Fugind aplecat şi folosind toate ascunzişurile posibile am verificat încărcătura pistolului. Îl cunoşteam. Îl mai folosisem în Biafra şi voiam să mă asigur că e plin şi pregătit de tragere înainte de a-l pune pe umărul drept, gata în orice moment.

După vreo cinci sute de metri m-am oprit şi m-am adăpostit după trunchiul unui palmier, să ascult. În urma mea, bateria de hăitaşi părea să aibă probleme cu mlaştina, probleme pe care încercau să şi le rezolve. Ascultam strigătele şi ţiuitul nervos al fluierului. Suna ca o finală la fotbal, mi-am spus şi-am zîmbit acru, fiindcă amintirea

omului pe care tocmai îl omorîsem îmi era încă greţos de proaspătă în minte.

Acum că reuşisem să le sparg rîndurile m-am întors şi-am luat-o direct de-a latul insulei, spre locul de întîlnire cu Chubby, pe vîrful sudic. Ieşit dintre palmieri pe pantele de la baza dealurilor, am dat de o vegetaţie mai deasă prin care mă puteam mişca mai iute.

La jumătatea drumului m-a surprins o rafală bruscă. De data asta era sunetul specific al FN-ului, cu bătaia mai ascuţită şi mai rară decît furtuna AK-ului care îi răspunsese imediat.

Judecînd după volumul şi durata rafalelor, toate armele implicate îşi goliseră încărcătoarele într-un foc neîntrerupt. După care urmă o tăcere grea.

În ciuda tuturor avertismentelor mele, Chubby îşi încerca şansele. Eram furios, dar şi foarte îngrijorat de buclucul în care se băgase. Un lucru era sigur — Chubby ratase ţinta pe care şi-o propusese.

Am rupt-o la goană cît puteam de repede, în sus spre creastă, încercînd să ajung la locul de unde auzisem focurile de armă.

Din tufişuri am ieşit într-o potecă aproape acoperită de vegetaţie, care urma direcţia pe care-o doream, am cîrmit şi am luat-o la fugă în susul ei.

Aproape de culme era să nimeresc în braţele unuia din marinarii în uniformă care veneau din direcţia opusă, şi ei tot în fugă.

Mai avea alţi şase camarazi pe urme, în şir indian, alergînd de le sfîrîiau călcîiele. La treizeci de metri în spatele lor venea un altul, care-şi pierduse pistolul şi a cărui haină era îmbibată cu sînge proaspăt.

Pe feţele lor se citea teroarea şi toţi aveau hotărîrea iraţională a unor oameni urmăriţi îndeaproape de toate cohortele iadului.

Am priceput că aceştia erau supravieţuitorii unei întîlniri cu Chubby Andrews, care se dovedise a fi prea mult pentru nervii lor. Erau îngroziţi şi voiau acasă — pesemne că tirul lui Chubby se îmbunătăţise miraculos şi i-am cerut scuze în gînd.

Marinarii erau atît de preocupaţi de gîndul diavolului de pe urmele lor încît nici nu m-au observat; în fracţiunea de secundă cît mi-a luat să trag piedica pistolului de la şold şi să mă proptesc bine, cu genunchii flexaţi şi picioarele depărtate.

Am ţintit jos, la genunchi şi am baleiat scurt! La o viteză de foc ca cea a pistolului AK 47 trebuie să ocheşti jos şi să contezi pe încă trei sau patru gloanţe în corp pe măsură ce victima cade sub perdeaua de gloanţe. De asemenea, împiedică ţeava scurtă să zvîcnească în sus din recul.

S-au prăbuşit ca unul, ţipînd ascuţit, aruncaţi pe spate şi izbiţi unul de altul de ritmul sălbatic al proiectilelor moi, de calibru mare.

Am ţinut degetul apăsat pe trăgaci pînă am numărat la patru, apoi m-am întors şi-am plonjat între tufişurile dese. M-au acoperit instantaneu şi m-am ghemuit sub ramuri.

În spatele meu o mitralieră deschisese focul, iar gloanţele sfîşiau şi muşcau din frunzişul des. Nici unul nu se apropie însă de mine şi m-am îndepărtat într-un trap uşor.

Apreciam că atacul meu brusc şi complet neaşteptat aranjase definitiv doi sau trei dintre marinari şi rănise, poate, încă unul-doi.

Oricum efectul asupra moralului lor fusese devastator, mai ales că venise atît de curînd după acela al lui Chubby. După ce aceia care rămăseseră

vor ajunge la bordul balenierei, puteam presupune că forţele răului vor delibera vreme îndelungată dacă să mai pună piciorul pe insulă. Cîştigasem a doua rundă cu avantaj mare, dar Sherry North era încă în mîna lor. Şi era atú-ul lor major. Atîta vreme cît o ţineau prizonieră, puteau dicta regulile jocului.

Chubby mă aştepta între bolovanii de pe creastă. Omul acesta era indestructibil.

— Haide, Harry, unde dracu' ai fost ? mîrîi el. Te-aştept aici de azi-dimineaţă.

Îmi recuperase sacul din crăpătura în care-l lăsasem. Îl pusese la picioare, împreună cu cele două pistoale AK 47 şi încărcătoarele pe care le capturase.

Îmi întinse sticla cu apă şi abia atunci îmi dădui seama cît îmi era de sete. Apa cu mult clor mi se părea la fel de bună ca o şampanie *Veuve Cliquot,* dar m-am oprit după trei înghiţituri.

— Te rog să mă ierţi, Harry. Am încercat. Nu m-am putut abţine. Erau toţi strînşi grămadă, în loc deschis ca la un picnic cu şcoala de duminică. Pur şi simplu n-am mai rezistat, a trebuit să le trimit o rafală bună. Am lovit doi, dar ceilalţi au tulit-o ca găinile, aruncîndu-şi pistoalele.

— Mda, am spus. I-am întîlnit cînd traversau creasta.

— Am auzit împuşcăturile. Tocmai mă pregăteam să vin după tine.

M-am aşezat pe-un pietroi lîngă el şi mi-am căutat trabucele în sac. Ne-am aprins fiecare cîte unul şi am fumat într-o tăcere mulţumită, pe care a spart-o Chubby.

— Ce mai, le-am pus sare pe coadă, nu cred să se mai întoarcă prea curînd. Dar ştii că d-ra

Sherry e tot în mîinile lor, Cîtă vreme o ţin prizonieră, avantajul e de partea lor.

— Cîţi erau, Chubby ?

— Zece.

Scuipă un fir de tutun şi scrută capătul aprins al trabucului.

— Dar am omorît doi — şi cred c-am mai rănit unul.

— Da, am aprobat. Eu am întîlnit şapte pe creastă. Le-am spus şi eu o vorbă la ureche. N-au mai rămas mai mult de patru. Şi mai sînt opt din grupul meu. Deci vreo doisprezece, plus cei rămaşi la bord, încă vreo şase sau şapte. Mai avem de-nfundat în jur de douăzeci de mitraliere, Chubby.

— Pariurile or să fie interesante, Harry.

— Hai să vedem ce putem face cu ele, Chubby.

— Hai, Harry.

Am ales mitraliera cea mai nouă şi mai puţin folosită şi cinci încărcătoare pline pentru ea. Restul armelor le-am ascuns sub o lespede plată şi pe cele păstrate le-am încărcat şi verificat.

Am mai luat fiecare cîte o înghiţitură de apă din sticlă, apoi am pornit prudenţi de-a lungul culmii, înapoi spre tabăra părăsită.

Din punctul din care îl văzusem prima dată pe Mandrake am aruncat o privire asupra întregii părţi nordice a insulei.

După cum presupusesem, Manny şi Suleiman Dada îşi retraseseră toţi oamenii de pe insulă. Atît baleniera cît şi mica barcă cu motor erau ancorate lîngă vedeta rapidă. La bordul acesteia era o agitaţie confuză şi fără sens şi, urmărind siluetele care se precipitau de colo-colo mi-am închipuit scenele de furie şi pedepsele administrate în cabina principală.

Suleiman Dada şi noul său protejat îşi vărsau cu siguranţă năduful asupra trupelor deja înfrînte şi demoralizate.

— Vreau să merg pînă jos în tabără, Chubby! Să văd ce ne-au mai lăsat, am spus într-un tîrziu şi i-am întins binoclul. Fii cu ochii-n patru. Trei focuri rapide în caz de pericol.

— O.K., Harry, încuviinţă el.

Dar, pe cînd mă ridicam, la bordul vedetei activitatea se înteţi brusc. Am luat înapoi binoclul de la Chubby şi l-am văzut pe Suleiman Dada ieşind din cabină şi făcîndu-şi drum cu greu pe puntea deschisă. În uniforma albă, acoperită de medalii care sclipeau în soare şi asistat de un roi de subalterni, îmi evoca o regină grasă a unui cuib de termite, transportată dintr-un loc într-altul de mulţimea furnicilor lucrătoare.

În cele din urmă transferul se făcu, şi prin binoclu am văzut cum Suleiman Dada primeşşte o portavoce electronică. Se întoarse cu faţa spre mal, ridică pîlnia la gură şi, prin lentilele puternice, i-am văzut buzele mişcîndu-se. Cîteva secunde mai tîrziu sunetul ajunse pînă la noi, clar, amplificat de portavoce şi purtat de vînt.

— Harry Fletcher. Sper că mă auzi.

Vocea profundă, modulată, căpăta o nuanţă aspră prin amplificator.

— Astă-seară am programat o demonstraţie care te va convinge că trebuie să colaborezi cu mine! Te rog găseşte-ţi un loc de unde s-o poţi urmări! Ai să vezi un spectacol fascinant. Deseară la ora nouă, pe puntea din faţă. Avem o întîlnire, Harry! Să nu lipseşti.

Dădu portavocea unuia dintre ofiţeri şi coborî.

— Or să-i facă ceva lui Sherry, murmură Chubby jucîndu-se neconsolat cu puşca pe care o ţinea în poală.

— Vom afla la ora nouă, am spus, cu ochii la ofiţerul cu portavocea, care cobora în barca cu motor.

Porniră să facă înconjurul lent al insulei, cu opriri la fiecare kilometru pentru a repeta invitaţia lui Suleiman Dada spre malul înverzit. Era foarte interesat să nu lipsesc.

— Bun, Chubby — m-am uitat la ceas. Mai avem cîteva ceasuri. Mă duc jos în tabără. Fii cu ochii-n patru.

Tabăra fusese devastată şi golită de tot ce avea de valoare, echipamentul şi proviziile : fuseseră sfărîmate şi împrăştiate prin peşteri, dar tot mai rămăsese cîte ceva întreg.

Am găsit cinci canistre cu combustibil, pe care le-am ascuns împreună cu multe alte obiecte care ar putea fi preţioase. Apoi m-am strecurat cu grijă pînă sub palmieri, unde am constatat cu bucurie că ascunzătoarea sipetului şi a capului de tigru, ca şi celelalte materiale îngropate, scăpaseră neatinse.

Am luat o canistră de douăzeci de litri cu apă de băut şi trei conserve cu carne de vită şi legume şi-am urcat iar pînă unde mă aştepta Chubby. După ce-am mîncat şi ne-am potolit setea, i-am spus :

— Dormi puţin, dacă poţi. Ne-aşteaptă o noapte lungă şi grea.

Mormăind se făcu covrig în iarbă, ca un urs mare şi brun. Nu după multă vreme, sforăia încetişor şi regulat.

Am fumat trei trabuce fără grabă, pe gînduri, dar abia la apusul soarelui am avut prima sclipire reală de geniu. Era atît de simplu şi atît de uşor

încît era suspect şi-am luat încă o dată totul de la capăt.

Vîntul căzu şi se făcu întuneric complet pînă m-am asigurat că ideea era bună. M-am ridicat zîmbind şi clătinînd mulţumit din cap.

Vedeta era luminată puternic, cu toate becurile aprinse şi două reflectoare îndreptate asupra punţii, care o făceau să arate ca o scenă goală.

L-am trezit pe Chubby şi am mîncat şi-am mai băut încă o dată.

— Hai jos pe plajă, am spus. De-acolo se vede mai bine.

— S-ar putea să fie o capcană, mă avertiză Chubby, sumbru.

— Nu cred. Sînt cu toţii la bord şi se ştiu tari: o au pe Sherry. N-au nici un motiv să-ncerce vreun şiretlic.

— Auzi, dacă-i fac ceva fetei ăleia... — se opri şi se ridică în picioare. Bine, hai să mergem.

Mergem tăcuţi şi prudenţi printre palmieri, cu armele pregătite şi cu degetele pe trăgace, dar noaptea era liniştită şi locul pustiu.

Ne-am oprit sub copacii de la marginea plajei. Vedeta era la numai două sute de metri depărtare. Mi-am sprijinit umărul de un trunchi şi am îndreptat binoclul spre ea. Era atît de aproape şi de clar totul că vedeam scrisul de pe capacul pachetului din care una din santinele şi-a scos şi aprins o ţigară.

Aveam locuri în faţă pentru spectacolul pe care mi-l pregătise Suleiman Dada şi-am simţit o nelinişte şi presimţirea groazei ca o boare rece pe piele.

Am coborît binoclul şi i-am şoptit încet lui Chubby :

— Fă schimb de puşti cu mine, iar el îmi dădu carabina FN cu ţeavă lungă şi luă pistolul AK47.

Aveam nevoie de acurateţea FN-ului pentru a ţine sub control puntea vedetei. Evident, nu puteam face nimic atîta vreme cît nu-i făceau nimic lui Sherry, dar dacă se atingeau de ea... o să am grijă să nu fie singura care suferă.

M-am aşezat pe vine lîngă palmier, am ajustat linia de ochire a puştii şi am ţintit capul soldatului de gardă pe punte. Ştiam că de la distanţa asta pot să-i găuresc tîmpla şi, mulţumit, mi-am pus carabina în poală şi ne-am pus pe-aşteptat.

Ţînţarii din mlaştină ne bîzîiau la urechi dar şi eu şi Chubby i-am ignorat şi-am continuat să şedem în tăcere. Tînjeam după un trabuc ca să-mi calmeze nervii, dar eram nevoit să renunţ la mîngîierea aceasta.

Timpul trecea încet şi gînduri noi începuseră să mă bîntuie făcînd aşteptarea să mi se pară şi mai lungă cînd, în sfîrşit, cu cîteva minute înainte de ora promisă, se stîrni mişcare şi agitaţie la bordul vedetei şi din nou Suleiman Dada fu ajutat de către oamenii lui să urce scara şi-şi ocupă locul lîngă balustradă, supraveghind întreaga punte. Asuda din greu şi îşi îmbibase haina albă a uniformei la subraţ şi pe tot spatele. Bănuiam că-şi petrecuse ceasurile de aşteptare făcînd apel în mod repetat la sticla de whisky, probabil din propriile mele rezerve prăduite din peşteră.

Rîdea şi glumea cu oamenii din jurul lui, pîntecul uriaş i se zguduia de veselie iar ceilalţi îl imitau slugarnici. Rîsetele se auzeau peste lagună pînă pe plajă.

Îl urmau Manny Resnick şi blonda lui prietenă. Manny arăta calm şi stilat în ţoalele lui scumpe. Stătea puţin retras, cu o expresie detaşată şi

lipsită de interes. Îmi evoca un adult invitat la o petrecere pentru copii, care-şi face o datorie plicticoasă şi neplăcută.

În schimb Lorna Page era excitată şi-i străluceau ochii ca unei puştoaice la prima întîlnire. Rîdea cu Suleiman Dada şi se apleca nerăbdătoare peste parapet să vadă puntea pustie. Îi vedeam prin binoclu obrajii înroşiţi de ceva ce nu era ruj.

O priveam concentrat şi numai cînd lîngă mine Chubby a tresărit neliniştit scoţînd un mormăit de îngrijorare mi-am mutat privirile spre punte.

Acolo, Sherry stătea în picioare, între doi marinari în uniformă. O ţineau de braţe şi, între ei, arăta mică şi fragilă.

Era îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le aruncase pe ea dimineaţă, iar părul îi era răvăşit. Chipul îi era palid, cu o expresie chinuită şi abia cînd am examinat-o mai atent am văzut că ce crezusem că sînt cearcăne de nesomn în jurul ochilor ei erau de fapt vînătăi. Într-un fior de ură am realizat că avea buzele umflate şi vinete ca înţepate de albine. Iar unul dintre obraji îi era deformat de o umflătură vînătă.

O bătuseră şi-o bruscaseră rău. Acum că ştiam ce caut am văzut şi stropii întunecaţi de sînge uscat de pe cămaşa albastră şi, cînd unul din marinari o răsuci brutal cu faţa spre mal, am zărit bandajul grosolan de pe o mînă — pătat de dezinfectant sau de sînge.

Părea obosită şi bolnavă, aproape de capătul puterilor. Eram în pericol ca furia să-mi copleşească raţiunea. Voiam să-i fac să sufere pe cei care se purtaseră în halul ăsta cu Sherry şi începusem deja să ridic puşca cu mîinile tremurînd de ură, dar m-am stăpînit. Am închis ochii strîns

și-am tras aer adînc în piept să mă liniștesc. Va veni și vremea aceea — dar nu acum.

Cînd am deschis iar ochii și am focalizat, l-am văzut pe Suleiman Dada cu portavocea la buze.

— Bună seara, Harry, bunul meu prieten. Sînt sigur că o recunoști pe domnișoara de-aici.

Făcu un gest larg către Sherry, iar ea îl privi speriată.

— După un interogatoriu asiduu, procedură care, vai, i-a produs un oarecare disconfort, ne-am convins în fine că nu știe unde se află obiectele care ne interesează pe mine și pe prietenii mei. Aflu de la ea că tu le-ai ascuns.

Se opri să-și șteargă fața asudată cu un prosop pe care-l luă de la unul din oamenii lui, apoi continuă.

— Persoana ei nu mă mai interesează — decît, poate, ca obiect de schimb.

Făcu un gest și Sherry fu dusă jos, în cabină. Ceva rece și scîrbos mi se încolăci în stomac cînd am văzut-o dispărînd. M-am întrebat dacă o s-o mai văd vreodată — vie.

Pe puntea goală erau patru dintre oamenii lui Suleiman. Toți erau goi pînă la brîu și lumina reflectoarelor aluneca pe trupurile lor negre, netede și musculoase.

Fiecare ținea în mînă coada de lemn a unui tîrnăcop și împreună formau o stea pe puntea deschisă. Apoi un bărbat fu adus în centru de către doi soldați. Avea mîinile legate la spate. Îl conjurară și-l obligară să se întoarcă să-și arate fața, în timp ce vocea lui Suleiman Dada bubuia prin pîlnie.

— Oare-l recunoști ?

Mă zgîiam la silueta gîrbovită, îmbrăcată în salopeta de pușcăriaș care-i atîrna în zdrențe de trup

pul slăbănog. Avea pielea palidă ca ceara şi ochii înfundaţi în orbite, părul lung şi blond îi atîrna în şuviţe soioase în jurul feţei, iar barba abia crescută era rară şi îngălată.

Rămăsese fără dinţi care probabil îi fuseseră smulşi cu o lovitură mai neglijentă.

— Da, Harry ? rîse Suleiman gros în portavoce. Un sejur în închisoarea din Zinballa face minuni, nu-i aşa ? E-adevărat că uniforma nu-i la fel de arătoasă ca cea de Inspector de poliţie.

Abia atunci l-am recunoscut pe fostul inspector Peter Daly — omul pe care-l aruncasem de pe puntea Dansatoarei Valurilor în apele lagunei exterioare, cu puţin înainte de a fi scăpat de Suleiman Dada în canalul de la Gunfire Reef.

— Inspectorul Peter Daly, îmi confirmă Suleiman chicotind, un om care m-a dezamăgit foarte tare. Şi mie nu-mi plac oamenii care mă dezamăgesc, Hary. Nu-mi plac deloc. L-am adus cu mine pentru orice eventualitate. Şi-am procedat înţelept, căci cred că o demonstraţie practică e mult mai convingătoare decît cuvintele.

Se opri din nou să se şteargă pe faţă şi să soarbă prelung dintr-un pahar pe care i-l întinse unul din oamenii săi. Daly căzuse în genunchi şi se uita în sus, la cele de pe puntea superioară. Avea pe chip o expresie de groază umilă şi saliva îi picura din gură în timp ce implora milă.

— Ei, cred că putem începe dacă eşti gata, Harry, tună el.

Unul dintre soldaţi aduse un sac de pînză neagră pe care i-l puse lui Peter Daly pe cap şi i-l legă cu o sfoară în jurul gîtului. Apoi îl ridicară brutal în picioare.

— Astea-s variaţiuni personale la jocul de-a baba oarba.

Prin lentilele binoclului vedeam lichidul care trecu prin pantalonii de pînză ai lui Peter Daly în clipa în care băşica i se goli de spaimă. Cu siguranţă mai văzuse jocul ăsta cît fusese la închisoarea din Zinballa.

— Harry, vreau să-ţi foloseşti imaginaţia. Să nu vezi aici fiinţa asta murdară şi smiorcăită, ci să-ţi închipui că în locul lui e drăgălaşa ta prietenă!

Răsuflă adînc, dar cînd cel de lîngă el îi oferi din nou prosopul, Suleiman îi arse un dos de palmă ca din întîmplare, care-l trimise de-a rostogolul pe punte, apoi continuă pe acelaşi ton :

— Închipuie-ţi trupul ei tînăr şi fraged, închipuie-ţi teama ei delicioasă în timp ce stă în întuneric neştiind la ce să se aştepte.

Cei doi soldaţi începură să-l învîrtă pe Daly, aşa cum fac copii cînd se joacă, din ce în ce mai repede, şi începeam să-i aud strigătele înăbuşite şi ţipetele de spaimă.

Deodată, soldaţii se dădură la o parte lăsînd doar cercul de bărbaţi goi, cu cozile de tîrnăcop. Unul din ei îşi propti capătul armei în şalele lui Daly şi-l împinse, împleticit şi ezitant, în partea cealaltă, unde un altul aştepta pregătit să-i înfigă bîta în stomac.

Împins de bîte, se clătina înainte şi înapoi între ei. Încetul cu-ncetul, călăii înteţiră ritmul atacului, pînă cînd unul din ei ridică ciomagul şi-l repezi ca pe o secure într-un copac. Lovitura bufni în coastele lui Daly.

Era semnalul de execuţie : Peter Daly se prăbuşi pe punte iar ei strînseră cercul în care bîtele se ridicau şi cădeau într-un ritm înfiorător, iar loviturile ajungeau pe deasupra apei pînă în locul de unde priveam amîndoi dezgustaţi şi scîrbiţi. Unul după altul obosiră şi făcură cîte un pas îna-

poi, lăsînd trupul zdrobit al lui Peter Daly să zacă în mijlocul punţii.

— Brutal, ai să spui, Harry — dar nu poţi nega că e eficient.

Cruzimea barbară a spectacolului mă umpluse de greaţă, iar Chubby murmură de alături :

— E-un monstru, n-am văzut aşa ceva în viaţa mea.

— Ai timp pînă mîine la prînz, Harry, să te prezinţi neînarmat şi dispus să stăm de vorbă. Discutăm, negociem cîteva chestiuni, facem schimbul şi ne despărţim prieteni.

Se opri să privească cum unul din oamenii lui lega o coardă de glezna lui Peter Daly şi-l ridica pe catargul vedetei unde rămase atîrnat grotesc, ca un stindard obscen. Lorna Page îl privea cu capul dat pe spate, astfel că părul îi cădea pînă aproape de mijloc, şi cu buzele întredeschise.

— Dacă te încăpăţînezi, Harry, mîine la prînz dau ocol insulei cu prietena ta agăţată acolo...

Făcu un semn cu mîna spre cadavrul al cărui cap înfăşurat se bălăngănea încet, la cîţiva metri deasupra punţii.

— ...de catarg. Mai gîndeşte-te. Nu te grăbi. Gîndeşte-te bine.

Reflectoarele se stinseră brusc şi Suleiman Dada îşi începu coborîşul greoi spre cabină. Manny Resnick şi Lorna Page îl urmau. Manny era uşor încruntat, ca şi cum ar fi cîntărit o afacere, dar se vedea limpede că Lorna se distra de minune.

— Cred c-o să vomit, murmură Chubby.

— Atunci dă-i drumul, fiindcă avem o groază de treburi de făcut.

M-am ridicat şi-am pornit încet înapoi, printre palmieri. Am săpat cu schimbul, în timp ce unul făcea de pază. Nu voiam să folosesc lanterna

ca să nu atrag atenţia celor de pe vedetă şi eram amîndoi mai mult decît prudenţi să nu facem zgomot şi să nu lăsăm să se audă zăngănitul metalului pe metal.

Am scos explozibilul care mai rămăsese şi detonatoarele, apoi am mutat sipetul ruginit într-un loc ales cu grijă, la poalele dealului. La cincizeci de metri mai sus pe pantă era o adîncitură perfect mascată cu tufe şi ierburi dese.

Am săpat o altă groapă pentru sipet, adînc, pînă am ajuns la apă. Apoi am învelit sipetul şi l-am îngropat la loc. Chubby a urcat pînă la adîncitura de deasupra să facă pregătirile necesare.

Între timp eu am reîncărcat mitraliera şi am învelit-o într-o cămaşă veche, laolaltă cu cele cinci încărcătoare, şi le-am îngropat în nisip la numai trei centimetri adîncime, lîngă tulpina unui palmier unde apa de ploaie săpase un şănţuleţ nu prea mare, scurgîndu-se de pe coastă.

Şanţul şi copacul erau la patruzeci de paşi de locul unde îngropasem sipetul, nu puteam decît să sper că era suficient. Şanţul nu avea nici un metru adîncime şi nu ne putea oferi cine ştie ce adăpost.

După miezul nopţii răsări luna să ne dea lumină pentru ce aveam de făcut. Chubby se asigură că mă vede bine din ascunzătoarea lui de pe coasta dealului, cînd stăteam lîngă şanţ. Apoi am urcat să mai verific şi eu o dată. Ne-am aprins cîte un trabuc, ascunzînd flacăra chibritului şi mascînd capetele trabucelor aprinse în palme şi ne-am mai revizuit încă o dată planul.

Mă interesa în mod special să nu apară vreo greşeală la timpi sau la semnale şi l-am pus pe Chubby să repete de două ori. A făcut-o cu o răbdare teatrală, pasămite greu încercată, dar în cele din urmă m-am declarat mulţumit. Am aruncat

resturile trabucelor, le-am acoperit cu nisip apoi am coborît panta ducînd cu noi ramuri de palmier care să şteargă orice urmă a activităţii noastre.

Prima parte a planului încheiată, ne-am întors la locul unde ascunsesem explozibilul şi capul de tigru. L-am îngropat la loc pe cel de-al doilea şi ne-am apucat să-l pregătim pe primul. Am pregătit o cutie plină — o cantitate de zece ori mai mare decît era nevoie, dar n-am fost niciodată omul care să se zgîrcească atunci cînd îşi poate permite.

Nu puteam folosi detonatoarele electrice, cu fir, aşa că eram nevoit să mă mulţumesc cu cele cu efect întîrziat. În general jucăriile acestea imprevizibile îmi displac foarte tare. Funcţionează după principiul corodării cu acid a unui fir metalic subţire, care ţine percutorul deasupra unei capse cu pulbere. Cînd acidul taie sîrma, pulberea explodează. Timpul de detonare poate fi determinat de concentraţia acidului şi de grosimea sîrmei.

Există o marjă de eroare foarte mare, care era să-mi fie fatală o dată. De data asta însă nu aveam de ales şi m-am hotărît asupra unui detonator de şase ore, apoi m-am apucat să pregătesc explozibilul.

Între lucrurile scăpate din vedere de devastatori era şi vechiul meu set de respirat subacvatic. Aparatul pentru scufundări e aproape tot atît de periculos ca şi detonatoarele cu efect întîrziat. Spre deosebire de aparatele acvalung, care folosesc aer comprimat, acest fel de aparat funcţionează cu oxigen pur care se filtrează şi se purifică de bioxidul de carbon după fiecare respiraţie, apoi se reciclează.

Oxigenul respirat la presiuni care depăşesc două atmosfere devine la fel de toxic ca monoxidul de carbon. Cu alte cuvinte, oxigenul pur respirat sub apă, la o adîncime mai mare de o sută de

metri, ucide. Trebuie mult curaj ca să folosești așa ceva, dar are și un avantaj enorm : nu scoate bule la suprafață, care să alarmeze gărzile și să te dea de gol.

Ne-am întors pe plajă. Chubby ducea explozibilul și pușca. Pînă am testat aparatul de oxigen s-a făcut ora trei. Apoi am dus explozibilul în apă să văd dacă plutește. Avea nevoie de cîteva kilograme de lest pentru o flotabilitate neutră, care să-l facă mai ușor de manevrat în apă.

Eram pe partea opusă a golfului unde era ancorată vedeta. Limbul de nisip și copacii ne adăpostiseră pe timpul în care am lucrat, dar acum în sfîrșit eram gata.

Avem de înotat o distanță lungă și obositoare. Trebuia să ocolesc capul ca să intru în golf — aproape doi kilometri — și trăgeam după mine și cutia cu explozibil. Era grea în apă și mi-a luat aproape o oră pînă să văd luminile de pe vedetă desupra capului, prin apa limpede.

M-am tîrît încet pe fund, conștient tot timpul că în lumina lunii silueta mea se vedea perfect pe fundul alb al patului de nisip, fiindcă apa era transparentă ca ginul și nu avea mai mult de opt metri adîncime.

Am răsuflat ușurat cînd am intrat în umbra proiectată de corpul navei și am știut că scăpasem nedescoperit. M-am odihnit cîteva minute, apoi mi-am desfăcut chingile de nylon de la brîu și le-am prins de cutia cu explozibil.

M-am uitat la ceas, limbile fosforescente arătau patru și zece.

Am spart fiola de sticlă a detonatorului lăsînd acidul să-și înceapă atacul asupra firului metalic, apoi l-am pus la locul lui în cutie. Peste șase ore —

cu aproximație — totul va fi aruncat în aer cu forța unei bombe de două sute de livre.

Apoi m-am dezlipit de fund și m-am ridicat pînă în dreptul carenei. Era acoperită cu un strat mîzgos de alge și îngroșată de rîndurile de scoici și melci lipite pe ea.

Înotam încet de-a lungul chilei, în căutarea unui loc potrivit — dar nu l-am găsit și-a trebuit să mă folosesc de tija cîrmei. Am legat cutia cu explozibil de ea cu toată frînghia pe care o aveam. Cînd am terminat am fost sigur că va rezista și forței apei la viteză maximă.

Mulțumit în cele din urmă, m-am lăsat din nou pînă la fund și am pornit prudent pe drumul de-ntoarcere. Acum că nu mai aveam greutatea cutiei cu explozibil mă mișcam mult mai repede prin apă. Chubby mă aștepta pe plajă.

— S-a aranjat ? m-a întrebat încet ajutîndu-mă să-mi scot tubul de oxigen.

— Totul e acum să funcționeze detonatorul.

Eram atît de obosit că drumul de întoarcere printre copaci mi s-a părut nesfîrșit, abia-mi mai puteam tîrî picioarele. Dormisem foarte puțin noaptea trecută și de loc de-atunci încoace.

De data asta Chubby m-a păzit pe mine în timp ce dormeam și cînd m-a scuturat ușor să mă trezească am constatat că se făcuse deja șapte și lumina zilei creștea rapid.

Am luat un mic dejun rece din conservă, încheiat cu o mînă de tablete energizante cu glucoză, din trusa de supraviețuire. Le-am înghițit cu o cană de apă bogată în clor.

Mi-am scos cuțitul din teacă, l-am aruncat pe sub mînă și l-am înfipt în cel mai apropiat palmier. A rămas acolo zbîrnîind în urma șocului.

— Faci pe nebunul ! a mormăit Chubby şi i-am zîmbit, încercînd să par relaxat şi fără griji.

— Uite, aşa cum mi-a cerut — neînarmat.

Mi-am întins mîinile goale în lături.

— Eşti gata ? mă întrebă.

Ne-am ridicat şi ne-am privit încurcaţi. Chubby nu-mi ura niciodată noroc. Era cel mai rău prevestitor semn din toate.

— Ne vedem mai încolo, spuse el.

— O.K., Chubby.

I-am întins mîna. Mi-a luat-o şi mi-a strîns-o tare, apoi s-a-ntors, a ridicat carabina FN şi a plecat printre copaci.

L-am urmărit pînă nu s-a mai văzut, dar nu s-a întors, apoi m-am răsucit şi eu pe călcîie şi-am pornit fără nici o armă către plajă.

Am ieşit de sub palmieri şi am rămas la marginea apei privind la vedeta rapidă peste fîşia îngustă pe apă. Am constatat cu uşurare că dăduseră cadavrul jos de pe catarg.

Timp de multe secunde, nici una dintre santinelele de pe bord nu m-a observat, şi-atunci mi-am ridicat ambele mîini deasupra capului şi-am strigat tare : Alooo ! Instantaneu la bordul vedetei s-a stîrnit o fierbere zgomotoasă şi ordine strigate! Manny Resnick şi Lorna şi-au făcut apariţia lîngă balustradă cu ochii la mine, iar şase marinari înarmaţi s-au aruncat într-o barcă şi-au pornit-o spre plajă.

Cînd barca a atins nisipul au sărit jos şi m-au înconjurat, cu ţevile pistoalelor AK47 înfipte nerăbdător în spinarea şi stomacul meu. Ţineam mîinile pe jumătate ridicate şi încercam să păstrez o expresie lipsită de interes faţă de ofiţerul de rang inferior care mă percheziţiona foarte atent, în căutare de arme. Cînd în sfîrşit s-a convins că nu am,

mi-a pus o mînă între omoplaţi şi mi-a dat un brînci serios în direcţia bărcii. Unul din subalternii lui, mai sîrguincios, interpretă asta ca pe un îndemn şi încerca să-mi rupă rinichii cu patul armei, doar că lovitura căzu cu cincisprezece centimetri prea sus.

M-am îndreptat în pas alert spre barcă, într-o încercare de a le scurta demonstraţiile marţiale, iar ei s-au înghesuit în jurul meu înghiontindu-mă dureros cu ţevile pistoalelor încărcat înfipte în diverse părţi ale organismului.

Manny Resnick mă urmări urcînd la bordul vedetei.

— Mă bucur să te revăd, Harry, îmi zîmbi el fără nici o urmă de veselie.

— Plăcerea e numai de partea ta, Manny, i-am întors eu rînjetul ca de cap de mort.

O nouă lovitură între omoplaţi mă aruncă în partea cealaltă a punţii. Am scrîşnit din dinţi să-mi stăpînesc furia şi m-am gîndit la Sherry North. Asta mă mai ajuta.

Comandorul Suleiman Dada stătea lăbărţat pe o canapea joasă, cu perne îmbrăcate în pînză simplă. Îşi scosese haina de uniformă care atîrna acum greu, cu toate fireturile şi decoraţiile, într-un cui bătut în peretele de-alături. Nu avea pe el decît un maiou cenuşiu, îmbibat de transpiraţie şi chiar şi la o oră atît de matinală ţinea în mîna dreaptă un pahar cu lichid maroniu deschis.

— Aa, Harry Fletcher — sau poate Harry Bruce ? îmi zîmbi el, ca un bebe gigantic, negru ca tăciunele.

— Cum îţi place mai mult, Suleiman Dada, l-am invitat, dar acum nu-mi ardea de jocuri de cuvinte cu el.

Nu-mi făceam nici o iluzie cu privire la primejdia în care eram, şi eu şi Sherry ; nervii îmi erau întinşi pînă la durere şi în stomac frica îmi mîrîia ca un animal în cuşcă.

— Am aflat atît de multe despre tine de la bunii mei prieteni — mi-i arătă pe Manny şi pe blonda Lorna, care mă urmaseră în cabină. E fascinant, Harry. Nici n-am visat că eşti un om cu un asemenea talent şi cu asemenea performanţe.

— Mulţumesc, Suleimn, eşti amabil, dar hai să nu ne pierdem vremea cu complimentele. Avem afaceri importante — nu ?

— Adevărat, Harry, foarte adevărat.

— Ai recuperat tronul cu tigru, Harry, ştim, interveni Manny, dar am scuturat din cap.

— Numai o parte a lui. Restul s-a dus, dar am salvat ce-a mai rămas.

— Bine, să zicem că-nghit şi asta, acceptă Manny. Spune-ne media ?

— E capul tigrului, cam 160 de kilograme în aur.

Suleiman şi Manny se priviră.

— Asta-i tot ? întrebă Manny.

Eram sigur că Sherry le spusese tot ce ştia cînd o bătuseră. Nu-i reproşam nimic. Mă aşteptam.

— Mai e şi sipetul cu pietre. Pietrele demontate de pe tron au fost puse într-un cufăraş metalic.

— Diamantul — Marele Mogul ? vru Manny să ştie.

— L-am găsit, am spus, iar ei începură să murmure, să zîmbească şi să dea din cap unul la altul. Dar eu sînt singurul care ştie unde e, am adăugat încet, şi au redevenit tăcuţi şi încordaţi.

— De data asta am ceva de vînzare, Manny. Te interesează ?

— Ne interesează, Harry, ne interesează foarte mult.

Suleiman Dada răspunsese în locul lui şi simţeam cum între cei doi inamici ai mei tensiunea creştea, acum că prada era ca şi pe navă.

— O vreau pe Sherry North, am spus.

— Sherry North ? — Manny mă privi ţintă o clipă, apoi tuşi uşor, amuzat. Eşti mai prost decît credeam, Harry.

— Fata nu ne mai interesează.

Suleiman luă o înghiţitură din pahar. Îi simţeam respiraţia în aerul din ce în ce mai cald din cabină.

— N-ai decît s-o iei.

— Vreau baleniera, combustibil şi apă cît să-mi ajungă să părăsesc insula.

— Eşti rezonabil, Harry, chiar foarte rezonabil, zîmbi Manny din nou, ca după o glumă pe care o ştia numai el.

— Şi mai vreau capul de tigru.

Şi Manny şi Suleiman izbucniră în rîs.

— Harry ! Harry ! mă mustră Suleiman, încă rîzînd.

— Harry cel lacom.

Manny nu mai rîdea.

— Puteţi lua diamantul şi încă aproape treizeci de kilograme de alte pietre preţioase.

Încercam să le vînd ideea cît mai convingător. Era de aşteptat din partea unui om aflat în situaţia mea.

— Prin comparaţie capul nu valorează mare lucru. Diamantul face un milion, capul abia dacă-mi acoperă cheltuielile.

— Eşti un tip dur, Harry, chicoti Suleiman, prea dur.

— Şi-atunci, eu cu ce mă aleg ? am întrebat.

— Cu viața, pentru care ar trebui să fii recunoscător, spuse Manny moale și m-am întors să-l privesc.

I-am văzut răceala din ochii de reptilă și am înțeles care-i erau planurile în legătură cu mine, odată ce vor fi pus mîna pe comoară.

— Cum pot să mă încred în voi ?

Făceam totuși mutările obligatorii. Manny dădu din umeri indiferent.

— Harry, cum ai putea să nu te-ncrezi în noi ? interveni Suleiman. Ce-am cîștiga dacă te-am omorî pe tine și pe prietena ta ?

„Dar ce-ați putea avea de pierdut ?" mi-am spus în gînd, dar am dat din cap și-am spus :

— O.K., nu prea am de ales.

S-au relaxat din nou, și-au zîmbit, iar Suleiman și-a ridicat paharul într-un salut tăcut.

— Bei ceva, Harry ? mă întrebă el.

— E puțin cam devreme pentru mine, Suleiman, am refuzat eu, dar aș vrea să-mi aduceți fata acum.

Suleiman făcu semn unuia din oamenii lui să o aducă.

— Vreau baleniera, încărcată cu combustibil și apă, lăsată pe plajă, am continuat încăpățînat, iar Suleiman dădu cîteva ordine.

— Fata vine odată cu mine la țărm și, după ce vă arăt sipetul și capul, le luați și vă duceți.

Mă uitam cînd la unul cînd la celălalt.

— Ne lăsați pe insulă, nevătămați, ne-am înțeles ?

— Bineînțeles, Harry, își desfăcu brațele Suleiman inocent. Ne-am înțeles.

M-am temut că vor vedea lipsa de încredere în ochii mei — și m-am întors ușurat spre Sherry care fusese adusă în cabină.

Ușurarea mea se stinse repede cînd am privit-o.

— Harry, șopti ea, cu buzele umflate și vinete. Ai venit — o, Doamne, ai venit.

Făcu un pas șovăitor spre mine.

Avea un obraz tumefiat și îngrozitor de umflat și, după cum arăta, mi-am închipuit că osul era plesnit. Vînătăile de sub ochi o făceau să pară bolnavă de plămîni, iar în jurul nărilor avea sînge închegat într-o crustă neagră. Nu mai suportam priveliștea, așa că am luat-o în brațe și-am strîns-o la piept.

Ceilalți ne urmăreau amuzați și plini de interes, le simțeam privirile asupra noastră, dar nu voiam să-i înfrunt, ca să nu vadă ura ucigașă care cu siguranță mi se citea în ochi.

— Bun, am spus, hai să terminăm odată.

Cînd în cele din urmă m-am întors cu fața la ei, am făcut-o cu speranța că voi reuși să mă stăpînesc.

— Din nefericire eu n-am să merg cu voi, spuse Suleiman, care nu făcuse nici un efort să se ridice de pe canapea. Urcatul și coborîtul din bărcuță, mersul prin soare pe distanțe mari, pe nisip, nu se numără printre pasiunile mele. Eu o să-mi iau aici la revedere de la tine, Harry, dar prietenii mei — se întoarse spre Manny și Lorna — vor merge cu tine ca reprezentanți ai mei. Desigur, zece soldați vă vor însoți — toți înarmați și cu ordine primite de la mine.

Mi-a trecut prin cap că avertismentul nu era numai pentru mine.

— La revedere, Suleiman. Poate ne-om mai întîlni.

— Mă îndoiesc, Harry, chicoti el. Dar Dumnezeu să te aibă în pază și mergi cu bine.

Mă concedie cu o labă uriașă, cu palma rozalie, în timp ce cu cealaltă ridică paharul din care sorbi ultimul centimetru de lichid.

În barca cu motor, Sherry s-a așezat lîngă mine, aproape. Se sprijinea de mine, iar trupul părea că i se chircise din pricina durerii. I-am pus un braț pe după umeri și mi-a șoptit îngrijorată :

— Or să ne omoare, Harry, știi și tu ? !

Am trecut peste întrebare și i-am spus încet :

— Mîna aia — avea încă un bandaj grosolan — ce-ai pățit ?

Sherry ridică ochii la blonda de lîngă Manny Resnick și-am simțit-o scuturată de un fior alături de mine.

— Ea, Harry.

Lorna Page discuta animat cu Manny Resnick. Coafura dată cu fixativ rezista eforturilor brizei de a o ciufuli, iar chipul ei era meticulos machiat cu farduri scumpe. Rujul îi era gras și lucios, iar pleoapele îi erau colorate într-un verde sidefiu, cu gene lungi, rimelate, în jurul ochilor de pisică.

— Ei mă țineau, iar ea îmi smulgea unghiile.

Se cutremură din nou și Lorna Page rîse degajat. Manny își făcu mîinile căuș în jurul flăcării unei brichete Dunhill de aur și îi aprinse o țigară.

— Mă tot întrebau unde e comoara... și de fiecare dată cînd nu le puteam răspunde, ea îmi smulgea cîte o unghie cu cleștele. Scoteau și un sunet, ca și cînd s-ar fi rupt ceva.

Sherry se opri și-și lipi protector mîna de stomac. Știam cît e de aproape de momentul unei cedări nervoase complete și am luat-o în brațe, încercînd să-i transmit un pic de forță. prin contactul fizic.

— Gata, iubita mea, gata, i-am șoptit, iar ea se strînse puțin mai aproape.

Îi mîngîiam părul și încercam iarăși să-mi controlez furia înainte ca ea să-mi întunece rațiunea.

Barca cu motor ajunse pe plajă și se opri. Am coborît și am rămas pe nisipul alb, încercuiți de soldații cu armele ridicate.

— O.K., Harry, îmi arătă Manny. Uite, barca te așteaptă.

Baleniera era trasă pe plajă.

— Rezervoarele sînt pline și, după ce ne-arăți unde e marfa, poți s-o ștergi.

Vorbea degajat, dar femeia de lîngă el ne privea cu ochi aprinși, lacomi — așa cum privește o mangustă un pui de găină. Mă întrebam ce ne pregătise. Bănuiam că Manny îi promisese că o să ne lase pe mîna ei, necondiționat, imediat ce va fi terminat cu noi.

— Sper că n-o să începem să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, Harry. Sper c-ai să fii rezonabil și că n-o să ne pierdem vremea.

Observasem că Manny se înconjurase de proprii lui oameni.

Erau patru, toți înarmați cu pistoale, iar unul era vechea mea cunoștință, șoferul Rover-ului de la prima întîlnire. Pentru echilibru, mai erau zece marinari negri conduși de un ofițer inferior. Simțeam deja ostilitatea crescîndă între cele două tabere rivale. Manny mai reduse o dată numărul marinarilor trimițînd doi să păzească barca cu motor. Apoi se întoarse spre mine.

— Dacă ești gata, Harry, poți s-o iei înainte.

Trebuia s-o ajut pe Sherry, o țineam de braț ghidînd-o printre copaci. Era atît de slăbită că se împiedica tot timpul și ajunse în dreptul peșterilor cu răsuflarea tăiată.

Cu mulțimea înarmată pe urme, am luat-o de-a lungul coastei. M-am uitat pe furiș la ceas. Era

nouă. Mai aveam o oră pînă cînd explozibilul va arunca vedeta în aer. Eram încă în limitele de timp pe care mi le impusesem.

M-am prefăcut că încerc să găsesc locul exact unde unde era îngropat sipetul şi cu greu m-am abţinut să mă uit în sus pe coastă, la adăpostul acoperit de vegetaţie.

— Spune-le să sape aici, i-am spus lui Manny şi-am făcut un pas înapoi.

Patru dintre marinari îşi lăsară armele unor camarazi şi se apucară să monteze lopeţile mici, ca cele de infanterie, pe care le aduseseră cu ei.

Pămîntul proaspăt răscolit era moale, iar ei înaintau cu o viteză alarmantă. Aveau să dea de sipet în cîteva minute.

— Fata e rănită, i-am spus lui Manny, trebuie să stea jos.

Mă privi şi-i vedeam mintea lucrînd în viteză. Ştia că Sherry nu putea fugi departe şi cred că-i surîse ideea de a mai îndepărta pe cîţiva marinari, căci îi spuse ofiţerului cîteva cuvinte şi mă lăsă să o duc pe Sherry pînă lîngă palmier şi s-o aşez pe jos, lîngă tulpină.

Oftă uşurată, în ciuda celor doi marinari care ne păzeau cu pistoalele pregătite.

Am aruncat o privire în sus, dar nu se vedea nimic suspect, deşi ştiam că Chubby ne urmăreşte cu atenţie. În afara celor doi gardieni, toată lumea se strînsese în jurul celor patru care erau deja pînă la genunchi într-o groapă proaspăt săpată.

Chiar şi cei doi paznici ai noştri erau morţi de curiozitate, interesul le era în altă parte şi aruncau tot mai des priviri către grupul aflat la patruzeci de metri mai încolo.

Am auzit limpede clinchetul lopeţii cînd a atins metalul sipetului şi strigătul de surpriză. Se adu-

naseră în jurul gropii într-un murmur tot mai puternic de voci și începeau să se înghiontească unul pe altul ca să vadă mai bine ce-i înăuntru. Soldații care ne păzeau ne întoarseră spatele și făcură vreo doi pași în direcția săpăturii. Era mai mult decît aș fi putut spera.

Manny dădu la o parte cu brutalitate doi marinari și sări în groapă alături de cei care săpau. L-am auzit strigînd :

— Gata, aduceți frînghiile și hai să-l scoatem de-aici. Încet, să nu stricați ceva.

Și Lorna Page era acolo, aplecată peste marginea gropii. Totul era perfect.

Mi-am ridicat mîna dreaptă și mi-am șters fruntea dîndu-i lui Chubby semnalul stabilit, apoi, lăsînd mîna în jos, am apucat-o pe Sherry și ne-am răsturnat pe spate în șănțulețul săpat de apă.

Am luat-o pe Sherry prin surprindere, în nerăbdarea mea de a ajunge la adăpost o cam bruscasem. Scoase un țipăt de durere.

Gardienii se răsuciră la auzul lui, ridicînd armele. Știam că vor trage și că șănțulețul nu oferea nici un fel de protecție.

— Acum, Chubby, acum ! m-am rugat și m-am aruncat peste Sherry s-o apăr de gloanțele mitralierei, acoperindu-i și urechile.

În clipa aceea Chubby răsuci întrerupătorul detonatorului electric și impulsul porni în goană de-a lungul firului pe care îl ascunsesem cu-atîta grijă cu o seară înainte. În sipetul de fier era o jumătate de cutie de explozibil — înghesuisem în el atîta cît îndrăznisem, fără să mă distrug și pe mine și pe Sherry în explozie.

Mi-am închipuit încîntarea sălbatică a lui Chubby în momentul exploziei. Totul fu aruncat în sus, izbit de pereții gropii — dar împachetasem explo-

zibilul cu tot cu nisip şi cu cîteva mîini de pietre preţioase care să servească drept schije şi să mărească explozia şi mai violentă.

Cei adunaţi în jurul gropii fură săltaţi mult în aer, răsuciţi şi daţi peste cap ca o trupă de acrobaţi smintiţi. O coloană de nisip şi praf se ridică la o înălţime de treizeci de metri.

Pămîntul se cutremură sub noi şi ne izbi — apoi unde de şoc trecu peste noi. Îi aruncă pe cei doi soldaţi care tocmai se pregăteau să ne împuşte cît colo, smulgîndu-le hainele de pe trup.

Am crezut că mi-au plesnit amîndouă timpanele, asurzisem complet, dar ştiam că-i salvasem urechile lui Sherry. Asurzit şi pe jumătate orbit de praf, m-am rostogolit într-o parte şi-am început să sap frenetic pe fundul nisipos al şanţului. Degetele găsiră pistolul îngropat acolo, l-am scos, l-am dezvelit de zdrenţele care-l protejau şi am sărit în genunchi.

Ambii soldaţi de lîngă mine erau în viaţă, unul se ridica cu greu în genunchi, celălalt stătea ameţit, cu un firişor de sînge scurgîndu-i-se pe obraz dintr-un timpan spart.

I-am lichidat cu două rafale scurte şi s-au prăbuşit în nisip. Apoi mi-am aruncat ochii şi spre grămada de rămăşiţe umane din jurul gropii.

Se vedea o mişcare uşoară, spasmodică, însoţită de gemete stinse şi de scîncete. M-am ridicat din şanţ clătinîndu-mă şi l-am văzut pe Chubby în picioare pe coastă. Striga ceva, dar nu auzeam ce din cauza ţiuitului puternic din urechi.

Continuam să stau pe loc, legănîndu-mă uşor şi privind în jur prostește, cînd Sherry se ridică în picioare lîngă mine. Îmi atinse umărul şi spuse ceva şi, uşurat, am constatat că ţiuitul dispărea încetul cu-ncetul.

Am privit din nou la locul exploziei : priveliștea era înfricoșătoare și ciudată în același timp. O siluetă pe jumătate umană, despuiată de haine dar și de cea mai mare parte a pielii, o bucată sîngerîndă de carne vie, cu un braț smuls din umăr pe jumătate și rămas atîrnat într-o parte de-o fîșie de mușchi, se ridică încet de la marginea gropii ca o fantomă oribilă dintr-un mormînt.

Rămase așa o clipă nesfîrșită, pînă l-am recunoscut pe Manny Resnick. Părea incredibil că supraviețuise holocaustului dar el făcu chiar mai mult; începu să se îndrepte spre mine.

Pas cu pas, din ce în ce mai aproape, iar eu stăteam încremenit, incapabil să mă clintesc. Apoi am văzut că era orb, nisipul îi arsese ochii și îi pîrlise pielea feței.

— Dumnezeule ! Dumnezeule mare ! șopti Sherry de lîngă mine spărgînd vraja.

Am ridicat pistolul : șuvoiul de gloanțe care i-au străpuns pieptul lui Manny Resnick au fost un gest caritabil.

Încă ametit, mă uitam la prăpădul pe care-l făcusem, cînd a ajuns și Chubby lîngă noi. M-a luat de braț și i-am auzit vocea strigînd :

— Ești întreg, Harry ?

Am dat din cap iar el a continuat :

— Baleniera ! Trebuie să asigurăm baleniera !

M-am întors spre Sherry.

— Du-te în peșteră. Așteaptă-mă acolo — iar ea s-a supus cuminte.

— Întîi să ne asigurăm de ăștia, i-am spus lui Chubby.

Ne-am apropiat de grămada de trupuri care înconjurau cufărul metalic, sfărîmat. Erau toți morți, sau urmau să fie în curînd.

Lorna Page zăcea pe spate. Explozia îi smulsese hainele și corpul suplu și alb rămăsese îmbrăcat doar în lenjeria de dantelă, cu cîteva zdrențe din costumul verde atîrnate de încheieturi și drapate în jurul picioarelor zdrobite, pline de sînge.

Sfidînd explozia, coafura dată cu fixativ își păstrase eleganța, dar era acum pudrată cu nisip fin. Moartea îi jucase un renghi macabru — o bucată albastră de lapis-lazuli din sipet i se încrustase adînc în frunte, prin forța exploziei. I se îngropase în os ca ochiul tigrului de pe tronul de aur.

Ochii ei proprii erau închiși, dar acest al treilea ochi scump, de piatră mă privea acuzator.

— Sînt morți toți, mormăi Chubby.

— Da, sînt morți, am spus și mi-am smuls privirile de la femeia mutilată.

Eram mirat că nu simțeam nici un fel de triumf sau satisfacție în fața morții ei sau a felului în care murise. Răzbunarea, departe de a fi dulce, nu are nici un fel de gust, mi-am spus și l-am urmat pe Chubby. Se mișca foarte iute pentru un om de dimensiunile lui.

Baleniera era unde-o lăsasem, dar cei doi marinari puși să păzească barca cu motor auziseră probabil explozia și hotărîseră că nu merită să rişte.

Erau deja la jumătatea drumului între mal și vedetă și, la vederea mea și-a lui Chubby, unul din ei trase o rafală în direcția noastră. Erau mult prea departe ca să poată ochi cum trebuie, așa că nici măcar nu ne-am bătut capul să ne adăpostim. Dar focurile au atras atenția celor de pe vedetă și i-am văzut pe trei dintre aceștia repezindu-se la tunul ușor de la prova.

— Avem necazuri, am murmurat.

Primul foc trecu prea sus și mult într-o parte și se prăbuși între palmieri împroșcîndu-i cu schije.

Ne-am retras amîndoi grăbiți și ne-am culcat la adăpostul dunelor de nisip.

— Și-acum ? întrebă Chubby.

— Remiză, i-am spus.

Următoarele două își vărsară furia neputincioasă asupra copacilor de deasupra și din spatele nostru dar, în clipele de liniște care urmară, i-am văzut cum își reglau tirul.

Obuzul următor ridică o arteziană grațioasă în apa mică dimprejurul balenierei. Chubby scoase un răget ca de leoaică al cărei pui e în primejdie.

— Vor să scufunde barca ! strigă el chiar în clipa în care o altă lovitură stîrnea nisipul de pe plajă.

— Dă-o-ncoace, i-am spus repezit și i-am luat carabina FN și sacul de pe umăr dîndu-i în schimb pistolul mitralieră. Acum era nevoie de finețe și el nu era un ochitor destul de bun.

— Stai aici, am spus.

Am țîșnit în picioare și m-am întors pe drumul pe care venisem, ocolind golful. Îmi revenisem aproape total de pe urma expoziei și, ajuns la extremitatea cea mai apropiată de nava ancorată, m-am aruncat pe burtă în nisip și am întins țeava lungă a FN-ului.

Marinarii se încrîncenaseră împotriva balenierei în jurul căreia se ridicau succesiv trîmbe de nisip și apă. Armura frontală a tunului era îndreptată pieziș față de mine, ceea ce-mi dădea o rază bună de ochire din spate și din flanc.

Am pus selectorul în poziția foc-cu-foc și am inspirat de cîteva ori să mă liniștesc după goana prin nisip.

Ochitorul manevra pîrghiile transversale și de elevație ale tunului, cu fruntea presată pe peticul de pîslă de deasupra cătării.

L-am ţintit şi-am tras un singur glonţ. L-a proiectat din scaun, pe-o parte, peste suportul tunului. Pîrghiile rămase nesupravegheate se învîrteau aiurea, iar ţeava se ridică leneş spre cer.

Cei doi încărcători priviră în jur uimiţi ; am mai tras două focuri, în direcţia lor.

Uimirea li s-a preschimbat instantaneu în panică. Îşi părăsiră posturile şi-o tuliră înapoi să se ascundă.

Mi-a mutat ţinta pe puntea deschisă a vedetei. Trei focuri în grupul de ofiţeri şi marinari adunaţi acolo produseră un cor încîntător de răcnete şi puntea se goli în mod miraculos.

Barca cu motor ajunse şi ea alături de vedetă şi, cu alte trei gloanţe, i-am convins pe cei doi marinari să urce foarte repede la bord. Au omis pînă şi să lege barca, iar aceasta a început să se îndepărteze încet.

Am schimbat încărcătorul FN-ului, apoi încet şi cu grijă, am trimis cîte un glonţ prin fiecare hublou de pe bordul dinspre mine. Cu fiecare lovitură am auzit limpede zgomotul sticlei sparte.

S-a dovedit a fi mai mult decît putea răbda Suleiman Dada. Am auzit vinciul clănţănind şi lanţul ancorei se ridică lucind din apă şi, în momentul în care ancora bifurcată sparse suprafaţa, elicele vasului stîrniră o spumă albă sub pupa şi acesta se roti îndreptîndu-se spre ieşirea din lagună.

Am rămas cu ochii pe el, pregătit, în tot timpul cît a trecut pe lîngă ascunzătoarea mea, nu cumva să se răzgîndească. Puntea avea o copertină albă, împotriva vîntului. Ştiam că timonierul stă pe burtă în spatele ei, cu capul la cutie. Am tras foc după foc prin pînză, încercînd să-i ghicesc poziţia.

Nu s-a văzut nici un rezultat şi m-am întors la hublouri, în speranţa unui ricoşeu norocos.

Vedeta prindea viteză și curînd arăta ca o bătrînă care aleargă legănat după autobuz. Cînd ajunse în afara golfului m-am ridicat și m-am scuturat de nisip. Mi-am reîncărcat pușca și-am luat-o la fugă ușor pe sub palmieri.

Pînă să ajung în capătul dinspre nord al insulei și să urc suficient de sus ca să am sub ochi canalul, vedeta era la o milă depărtare și înainta hotărît spre Africa, o siluetă micuță și albă pe fondul în multe nuanțe de verde al mării și al albastrului aspru al cerului.

Mi-am vîrît FN-ul sub braț și mi-am ales un loc de unde să o pot urmări din priviri. Ceasul arăta zece și șapte minute. Începeam să mă întreb dacă nu cumva încărcătura de explozibil nu se desprinsese totuși prin cine știe ce întîmplare de sub pupa navei, în mișcarea provocată de elice.

Vedeta tocmai trecea printre recifele ascunse sub apă și urma să intre în apele interioare. Reciful respira regulat, aruncînd valuri de spumă albă, ca un monstru pitit sub suprafața apei.

Nava ca o scamă albă părea eterică și lipsită de substanță, înconjurată de o mare și un cer sălbatice, și avea să se contopească în curînd cu apa împroșcată cu puncte albe și străbătută de curenți a oceanului.

Explozia, atunci cînd a venit, a fost lipsită de violență, amortizată de distanță și acoperită de zgomotul vîntului. O trîmbă neașteptată de apă a acoperit nava mică și albă. Era ca o pană de struț, moale în bătaia vîntului. Cînd a atins înălțimea maximă s-a îndoit și s-a dezintegrat, împrăștiindu-se pe suprafața zbuciumată.

Pînă la mine sunetul a ajuns mult mai tîrziu, o singură bubuitură care nu avea nimic de-a face cu zgomotul unei bătălii, mi-a atins timpanele încă

sensibile şi mi s-a părut că simt adierea blîndă a curentului de aer pe faţă.

După ce stropii de apă s-au pierdut în neant, lăsînd canalul pustiu, nimic n-ar fi lăsat să se bănuiască trecerea micii ambarcaţiuni pe-acolo, căci nu mai rămăsese nimic din ea.

Ştiam că, odată cu fluxul, vor apărea marii rechini Albacore. Vor veni iute, atraşi de mirosul de sînge şi de carne sfîşiată din apă şi aveam mari îndoieli că aceia dintre marinarii care scăpaseră din explozie vor mai putea scăpa şi de atenţia acestor ucigaşi feroce, urmăriţi de un singur gînd. Cei care vor da de Suleiman Dada vor avea parte de o masă bună, mi-am spus, doar dacă nu vor recunoaşte în el pe unul din aceeaşi tagmă şi-i vor da întîietate. Nu era decît o glumă nesărată, care mi-a oferit un moment trecător de amuzament. M-am ridicat şi am pornit în jos, spre peşteri.

Am descoperit că trusa mea medicală fusese spartă şi împrăştiată peste tot de vandali cu o zi înainte, dar am mai recuperat destule medicamente ca să-i bandajez lui Sherry degetele mutilate. Avea trei unghii smulse. Mă temeam că rădăcinile fuseseră distruse şi că nu vor mai creşte niciodată, dar cînd Sherry şi-a exprimat aceleaşi temeri, am negat hotărît.

După ce i-am îngrijit rănile am obligat-o să înghită vreo două pastile de codeină, împotriva durerilor, şi i-am făcut un pat în întunericul din fundul peşterii.

— Odihneşte-te, i-am spus şi am îngenunchiat să o sărut uşor. Încearcă să dormi. Vin să te iau cînd sîntem gata de plecare.

Chubby se şi apucase de treabă. Verificase barca pe care, în afara cîtorva găuri făcute de schije, o găsise în bună stare.

Am acoperit găurile cu chit din trusa de scule și am lăsat-o pe plajă.

Groapa în care fusese îngropat sipetul a servit ca mormînt comun pentru cadavrele împrăștiate în jurul ei. I-am întins înăuntru ca pe sardele și i-am acoperit cu nisipul moale.

Am dezgropat capul de tigru de unde stătea ascuns, cu ochiul strălucitor încă înfipt în mijlocul frunții late și, clătinîndu-ne sub greutatea lui, l-am așezat pe perne de polietilenă, pe fundul bărcii. Pungile de plastic cu smaralde și safire le-am pus în sacul meu de pînză și le-am așezat lîngă cap.

Apoi ne-am întors la peșteri și am adunat ce echipament și provizii rămăseseră neatinse — canistrele de apă și de benzină, rezervoarele de aer și compresorul. Se făcuse după-amiază tîrziu pînă să terminăm noi de împachetat totul. Eram obosit. Am așezat carabina FN deasupra și m-am dat un pas înapoi.

— O.K., Chubby ? l-am întrebat aprinzînd două trabuce, în prima pauză pe ziua aceea. Cred că acum putem pleca.

Chubby trase din trabuc și scoase un nor de fum albăstrui, apoi scuipă în nisip.

— Mai vreau numai să mă duc să-l iau pe Angelo, murmură el și, cînd nu primi nici un răspuns de la mine, continuă :

— N-am de gînd să-l las aici. Aici e prea singur, o să vrea să fie împreună cu ai lui, îngropat creștinește.

Așa că eu m-am dus să o trezesc pe Sherry, iar Chubby și-a ales o bucată mare de prelată și s-a pierdut în întunericul din ce în ce mai des.

Am sculat-o pe Sherry și am îmbrăcat-o gros într-unul din jerseele mele, apoi i-am mai dat două pastile de codeină și am dus-o jos, pe plajă. Era

de-acum întuneric, cu o mînă ţineam lanterna şi cu cealaltă o sprijineam pe Sherry. Cînd am ajuns pe plajă m-am oprit neliniştit. Ceva nu era în regulă, simţeam eu. Am trecut cu lumina lanternei peste puntea încărcată.

Apoi mi-am dat seama ce era şi o ghiară mi s-a înfipt în stomac.

Carabina nu mai era acolo unde o lăsasem.

— Sherry, i-am şoptit repede, lasă-te jos şi stai aici pînă îţi spun eu.

Se lăsă iute jos lîngă carena înfiptă în nisip iar eu am început să-mi caut cu disperare o armă. M-am gîndit la harpon, dar era acoperit cu canistre iar cuţitul rămăsese înfipt în trunchiul unui palmier — uitasem complet de existenţa lui pînă în clipa asta. O cheie din trusa de scule, poate — dar gîndul ăsta a fost şi ultimul.

— Da, Harry, carabina e la mine.

Vocea profundă, răguşită venea din întunericul de alături.

— Nu te întoarce şi nici nu încerca să faci vreo prostie.

Probabil stătuse lungit în tufişuri, după ce pusese mîna pe puşcă, iar acum mi se strecurase pe nesimţite în spate. Am îngheţat.

— Fără să te întorci, aruncă lanterna încoace. Peste umăr.

Am făcut cum mi-a cerut şi am auzit nisipul scîrţîindu-i sub tălpi, cînd s-a aplecat să o ridice.

— Bun, acum întoarce-te, încetişor.

Cînd m-am întors, mi-a pus raza puternică a lanterne direct în ochi, orbindu-mă. Chiar şi-aşa, reuşeam să întrezăresc forma gigantică de la capătul celălalt al razei.

— Cum a fost baia, Suleiman ? l-am întrebat.

Era numai într-o pereche de chiloți albi, iar pîntecul enorm și picioarele groase, fără nici o formă, îi luceau ude în lumina reflectată a lanternei.

— Am început să fac alergie la bancurile tale, Harry.

Vorbea din nou cu vocea aceea profundă, frumos modulată și mi-am adus aminte prea tîrziu că supraponderalii devin ușori în apa sărată de mare. Dar chiar și dacă țineam cont de fluxul care fără îndoială îl ajutase, Suleiman Dada realizase o performanță extraordinară supraviețuind exploziei și înotînd aproape trei kilometri în apa agitată. Mă îndoiam că mai era vreunul din marinarii lui care să fi reușit același lucru.

— Cred că primul ar trebui să fie în burtă, spuse, și am văzut carabina pe care o ținea sprijinită de cotul stîng.

Cu aceeași mînă ținea lanterna a cărei rază era acum în ochii mei.

— Am auzit că ăla e locul unde doare cel mai tare.

A urmat o tăcere îndelungată, în timp ce Suleiman Dada răsufla greu, șuierînd astmatic, iar eu încercam cu disperare să găsesc o cale de a-i distrage atenția suficient ca să-i smulg carabina FN.

— Presupun că nu ești dispus să-mi cazi în genunchi și să mă implori să te iert ? mă întrebă el.

— Du-te dracului, Suleiman, i-am răspuns.

— Nu, m-am gîndit eu că n-ai să vrei. Păcat, mi-ar fi plăcut. Dar fata, Harry, măcar ea merită să-ți calci un pic pe mîndrie...

L-am auzit amîndoi pe Chubby. Știa și el că nu va putea traversa plaja fără a fi detectat, chiar și pe întuneric. Încercase un atac rapid împotriva lui Suleiman Dada, dar sînt sigur că știa că nu are

prea multe şanse. Îmi dăduse însă mie ocazia de care aveam atîta nevoie.

Apăru din întuneric, alergînd tăcut, trădat doar de scrîşnetul nisipului de sub picioare. Şi nu ezită nici cînd Suleiman Dada îşi întoarse ţeava puştii spre el.

Mai întîi pocnitura, apoi fulgerul prelung scos pe gura ţevii — dar eram deja la jumătatea distanţei care mă separa de uriaşul negru. Cu coada ochiului l-am văzut pe Chubby căzînd, apoi pe Suleiman Dada care îşi îndrepta arma spre mine.

M-am scurs pe lîngă ţeavă şi m-am aruncat cu umărul în pieptul lui. În mod normal, ar fi trebuit să-i zdrobesc coastele ca într-un accident de maşină, dar am constatat că şocul loviturii era absorbit de stratul gros de carne. Era ca şi cînd m-aş fi aruncat într-o saltea de puf şi, deşi se clătină şi scăpă puşca, Suleiman Dada rămase vertical pe picioarele acelea ca două trunchiuri de copac. Înainte să-mi revin, m-am trezit învăluit strîns, ca în braţele unui urs.

Mă ridică de pe picioare şi mă strînse la pieptul imens şi moale ţinînd-mi braţele şi săltîndu-mă ca să nu mă pot propti în picioare să opun rezistenţă greutăţii şi forţei lui. M-a trecut un fior de mirare cînd am simţit ce putere avea — nu forţa aceea brutală, inconştientă, ci ceva atît de masiv şi de greu încît părea fără sfîrşit, cam ca absorbţia irezistibilă a mării.

Am încercat să scap din strînsoare dînd din coate şi din genunchi dar loviturile nu întîlneau nimic solid în cale şi nu-l impresionau în nici un fel. Mai mult, presiunea începea să crească, precum forţa înceată şi pulsînd a unui piton uriaş. Mi-am dat seama în clipa aceea că era capabil să mă zdrobească pur şi simplu — şi m-a cuprins pa-

nica. Mă zbăteam și mă zbuciumam fără rost în brațele lui, dar pe măsură ce mă strîngea mai tare, respirația îi era mai șuierată și se aplecă în față, înconvoindu-și umerii deasupra mea și îndoindu-mi spinarea într-un arc care avea să-mi frîngă curînd șira spinării.

Mi-am dat capul pe spate, apoi m-am aruncat cu gura căscată și mi-am înfipt dinții în nasul turtit și lătăreț. Am mușcat tare, cu toată disperarea, și mi-am simțit dinții pătrunzînd prin carne și prin cartilagiile nazale, apoi imediat gura mi s-a umplut cu sînge sărat, călduț și cu gust metalic. Ca un cîine într-o luptă, smuceam într-o parte și-n alta.

Scoase un răcnet de durere și de furie și își înmuie strînsoarea din jurul trupului meu încercînd să-și scape fața din dinții mei. În clipa în care mi-am simțit brațele libere, m-am răsucit brusc și mi-am înfipt bine picioarele în nisip, ca să-l pot împinge cu șoldul. Era atît de preocupat să-mi descleștеze dinții de pe nasul lui, încît n-a rezistat încercării mele și s-a dus pe spate. În timp ce cădea, dinții continuau să sfîșie și am rămas cu o bucată de carne vie în gură.

Am scuipat oribila pradă, dar sîngele continua să mi se scurgă pe bărbie și a trebuit să fac un efort să nu mă întrerup să mă șterg.

Suleiman Dada era căzut pe spate, ca un broscoi uriaș, schilodit, dar nu avea să rămînă multă vreme așa, trebuia să-i dau o lovitură decisivă, și nu era decît un singur loc unde ar fi putut fi vulnerabil.

M-am aruncat de sus deasupra lui, cu un genunchi pe beregată, cu toată forța pe care mi-o dădeau mișcarea și greutatea, încercînd să-i zdrobesc laringele.

Era iute ca o cobră, își azvîrlise ambele brațe în sus să-și apere gîtul și să mă prindă în cădere. Și din nou iată-mă învăluit în labele negre și groase. Ne rostogoleam pe plajă, piept lipit de piept, pînă în apa călduță și mică a lagunei.

Într-o încercare directă a greutății, ca asta, nu aveam nici o șansă ; se ridică deasupra mea, cu nasul rănit șiroindu-i de sînge, încă răcnind de furie, și mă împinse sub apă, presîndu-mi pieptul și plămînii cu toată greutatea.

Începeam să mă înec. Plămînii îmi luară foc și din lipsă de aer vedeam înaintea ochilor numai scîntei și vîrtejuri incandescente. Simțeam cum mi se scurg puterile, cum îmi pierd cunoștința și mă afund în hău.

Zgomotul împușcăturii fu îndepărtat și surd. Nici nu mi-am dat seama ce fusese pînă nu l-am simțit pe Suleiman Dada tresărind și apoi încremenind, am simțit forțele cum îl lasă și, greutatea care mă eliberează și alunecă într-o parte.

M-am ridicat tușind și gîfîind, cu apa care mi se scurgea din păr și îmi intra în ochi. În lumina lanternei căzute am zărit-o pe Sherry North îngenuncheată pe nisip, la marginea apei. În mîna bandajată mai ținea încă arma, iar chipul îi era palid și înspăimîntat.

Lîngă mine, Suleiman Dada plutea în apa mică cu fața în jos și corpul pe jumătate gol îi lucea întunecat ca al unui delfin eșuat. M-am ridicat încet în picioare, cu apa șiroindu-mi de pe haine. Sherry mă privea fix, îngrozită de ce făcuse.

— Doamne, șopti ea. L-am omorît. Doamne !

— Iubita mea, i-am spus gîfîit. E lucrul cel mai bun pe care l-ai făcut vreodată în viața ta.

Apoi m-am îndreptat ezitant spre locul unde zăcea Chubby.

Încerca din greu să se ridice.

— Uşurel, Chubby, m-am răstit la el şi am ridicat de jos lanterna.

Cămaşa îi era udă de sînge. I-am descheiat-o şi am dezgolit pieptul lat, cafeniu.

Rana era în stînga, jos, dar unul dintre plămîni fusese atins. Vedeam cum, cu fiecare respiraţie, din gaura întunecată iese o spmă roşie. Văzusem destule răni de glonţ ca să-mi dau seama că era una din cele mai grave.

Îmi urmărea expresia feţei.

— Cum arată ? spuse greu. Nu doare.

— Minunat, i-am răspuns, îngîndurat. De cîte ori o să bei o bere, o să-ţi iasă pe-aici.

Mi-a zîmbit strîmb şi l-am ajutat să se ridice în fund. Orificiul de ieşire era curat şi neted, FN-ul fusese încărcat cu muniţie solidă, şi nu era decît cu puţin mai mare decît cel de intrare. Glonţul nu zdrobise oase.

Am mai găsit nişte bandaje în trusa medicală şi i-am legat rana înainte de a-l ajuta să urce în barcă. Sherry pregătise o saltea, apoi l-am acoperit cu pături.

— Să nu-l uiţi pe Angelo, a şoptit el.

Am găsit balotul lunguieţ, înfăşurat în prelată, care-mi sfîşia inima, acolo unde-l lăsase Chubby. L-am cărat pe Angelo pînă la barcă şi l-am aşezat la prova.

Am împins baleniera pînă cînd apa mi-a ajuns în dreptul pieptului, apoi m-am căţărat la bord şi am pornit motoarele. Singura grijă pe care o aveam acum era ca Chubby să capete îngrijirea medicală de care avea nevoie, dar pînă la St. Mary era drum lung şi noaptea era rece.

Sherry şedea pe jos, lîngă Chubby şi făcea tot ce putea ca să-i uşureze suferinţa, în timp ce eu,

la pupa, între motoare, încercam să-mi găsesc drumul prin meandrele canalului înainte de a putea cîrmi spre sud, sub cerul plin de stele albe și reci, cu încărcătura mea de răniți, muribunzi și morți.

Mergeam de vreo cinci ore cînd Sherry se ridică de lîngă forma învelită în pături de pe fundul bărcii și își făcu drum în direcția mea.

— Chubby vrea să vorbească cu tine, îmi spuse ea.

Apoi, într-un impuls, se aplecă în față și-mi atinse obrazul cu degetele reci ale mîinii rămase întregi.

— Cred că se duce, Harry.

Am auzit disperarea în vocea ei.

I-am trecut cîrma.

— Vezi stelele alea două, mari ? i-am arătat capetele Crucii Sudului. O ții direct spre ele.

Apoi m-am dus la Chubby.

O vreme păru că nu mă recunoaște. Am îngenunchiat lîngă el, ascultînd zgomotul lichid al respirației. Apoi în sfîrșit își recăpătă cunoștința. Am văzut lumina stelelor reflectîndu-i-se în ochi și m-a privit, iar eu m-am aplecat. Acum fețele noastre erau la numai cîțiva centimetri distanță.

— Am prins ceva pești grozavi împreună, Harry, șopti el.

— Și-o să mai prindem o mulțime, i-am răspuns. Cu ce avem acum la bord o să putem să ne cumpărăm o navă bună. Tu și cu mine vom ieși din nou după sturioni în sezonul care vine, asta-i sigur.

Am tăcut amîndoi vreme îndelungată, pînă cînd i-am simțit mîna căutîndu-mă ; i-am luat-o și i-am strîns-o tare. Simțeam bătăturile și cicatricele de la pescuitul de pește mare.

— Harry — vocea îi era atît de stinsă, încît abia îl auzeam peste zgomotul motoarelor, chiar cînd mi-am pus urechea lîngă buzele lui — Harry, am să-ţi spun ceva ce nu ţi-am spus niciodată. Te iubesc — şopti — te iubesc mai mult ca pe propriul meu frate.

— Şi eu te iubesc, Chubby, i-am spus, şi, cîteva secunde, degetele lui mă strînseră puternic de mînă, apoi se relaxară. Am rămas lîngă el pînă cînd palma mare, bătătorită se răci între mîinile mele şi zorii începură să decoloreze cerul deasupra apei întunecate şi sumbre.

În cele trei săptămîni care au urmat, Sherry şi cu mine am părăsit araeori sanctuarul de la Turtle Bay. Împreună mersesem şi asistasem stînjeniţi la înmormîntarea prietenilon noştri, iar o dată eu singur am luat maşina şi m-am dus la fort unde am petrecut două ceasuri cu Preşedintele Biddle şi cu Inspectorul de poliţie Wally Andrews. Restul timpului însă l-am petrecut singuri lăsînd rănile să se închidă.

Trupul se vindecă mai repede decît sufletul. Într-o dimineaţă, pe cînd îi schimbam bandajele, am văzut în carnea încă zdrobită a degetelor lui Sherry ceva ca nişte seminţe sidefii şi mi-am dat seama că erau rădăcinile unghiilor care creşteau din nou. Va avea iar unghii la capetele degetelor prelungi şi subţiri — eram încîntat.

Nu erau nişte zile prea fericite, amintirile erau prea proaspete şi totul era întunecat de doliul după Chubby şi Angelo, şi amîndoi ştiam că se apropie momentul de criză în relaţia noastră. Bănuiam prin ce momente cumplite trebuie să treacă încercînd să ia o hotărîre şi îi iertam clipele în care îşi pierdea răbdarea ca şi tăcerile lungi şi mohorîte şi

dispariţiile bruşte din colibă urmate de plimbări de ceasuri întregi pe plaja pustie sau de aceleaşi ceasuri întregi în care stătea nemişcată la extremitatea cealaltă a golfului.

În cele din urmă am înţeles că e destul de puternică încît să suporte ceea ce ne aştepta pe amîndoi. Într-o seară am deschis, pentru prima dată de la întoarcerea pe St. Mary, subiectul comorii.

Aceasta era acum îngropată sub temeliile înălţate ale colibei. Sherry mă ascultă în linişte. Stăteam amîndoi pe verandă, beam whisky şi ascultam zgomotul valurilor care se spărgeau pe plajă.

— Vreau să pleci înainte, să te ocupi de formalităţile pentru sosirea sicriului. Închiriezi o maşină la Zürich şi mergi cu ea pînă la Basel. Ţi-am rezervat o cameră la hotelul *Red Ox* de-acolo. Am ales special hotelul fiindcă au o parcare subterană şi-l cunosc pe portar. Îl cheamă Max.

Îi expunem pe larg planul.

— El o să aranjeze ca o maşină funerară să aştepte la aeroport. Tu o să joci rolul văduvei neconsolate şi o să mergi cu sicriul pînă la Basel. În garaj vom face schimbul, iar tu vei avea grijă ca bancherul să aibă o maşină blindată în care să transporte capul de tigru pînă la locul unde va fi depozitat.

— Ai gîndit totul, pînă la cel mai mic detaliu, nu ?

— Aşa sper.

Mi-am mai turnat un pahar de whisky.

— Banca mea e *Falle et Fils* şi omul de care trebuie să întrebi se numeşte M. Challon. Cînd te întîlneşti cu el îi dai numele meu şi numărul meu de cont — o-mie-şasezeci-şi-şase, ca bătălia de la Hastings. Aranjezi cu M. Challon să ne pună la

dispoziție o încăpere separată unde clienții să poată vedea capul...

Am continuat să-i dau detalii cu privire la planul făcut, pe care le-a ascultat atentă. Din cînd în cînd mai punea cîte o întrebare, dar în cea mai mare parte a timpului a rămas tăcută, pînă la sfîrșit cînd am scos biletul de avion și un teanc subțire de cecuri de călătorie, destul ca să-i ajungă.

— Ai și cumpărat bilete ?

Părea speriată. Cînd i-am făcut semn că da, a răsfoit broșurica biletuliu de avion.

— Cînd trebuie să plec ?

— Cu zborul de prînz, mîine.

— Și tu cînd vii ?

— Cu același avion ca și sicriul, trei zile mai tîrziu, adică vineri. O să vin cu cursa BOAC, 1 : 30. În felul ăsta o să ai timp destul să faci toate aranjamentele și să mă aștepți la aeroport.

Noaptea a fost mai tandră și mai frumoasă ca niciodată dar o simțeam pe Sherry melancolică, așa cum ești atunci cînd îți iei adio de la un prieten bun.

În zori delfinii ne așteptau la intrarea în golf și ne-am zbenguit cu ei cea mai mare parte a dimineții, apoi ne-am înapoiat fără grabă spre plajă.

Am dus-o la aeroport cu camioneta mea veche. Mai tot drumul a fost tăcută, apoi a încercat să-mi spună ceva, dar era confuză și fără sens. A sfîrșit tristă :

— ...dacă ni se întîmplă ceva... vreau să spun... nimic nu durează o veșnicie, nu...

— Da, spune, i-am spus.

— Nu, nimic, doar că trebiue să încercăm să ne iertăm unul pe altul, dacă se întîmplă ceva.

Asta a fost tot ce-a reușit să spună. La aeroport, la barieră, m-a sărutat ușor și s-a agățat o clipă cu

ambele braţe de gîtul meu, apoi s-a întors şi a pornit repede spre avionul care aştepta. Nu a privit înapoi şi nici nu mi-a făcut cu mîna cînd a urcat scara.

Am urmărit avionul care lua încet înălţime şi se îndrepta spre continent, după care m-am întors la Turtle Bay.

Fără ea locul era singuratic şi, în noaptea aceea, întins sub plasa de ţînţari în patul larg, m-am convins că riscul pe care urma să mi-l asum era necesar. Foarte mare, dar necesar. Ştiam că trebuia să o aduc înapoi. Fără ea, nimic n-ar fi avut nici un gust. Trebuia să încerc să contracarez toate celelalte forţe care aveau o influenţă asupra ei. Trebuia să o las să aleagă singură, dar trebuia să încerc să o influenţez folosindu-mă de toate atu-urile pe care le aveam în mînă.

Dimineaţă am mers în oraş. După ce împreună cu Fred Coker am negociat, ne-am consultat, am schimbat bani, promisiuni şi ameninţări, îmi deschise uşile duble ale hambarului şi am intrat cu camioneta pe care am parcat-o lîngă dricul lui. Am încărcat unul dintre sicriele cele mai bune, din lemn de tec cu mînere de argint aurit, căptuşit în interior cu catifea roşie, în spatele camionetei. L-am acoperit cu o bucată de prelată şi l-am dus la Turtle Bay. După ce l-am încărcat şi i-am bătut capacul în cuie, coşciugul cîntărea aproape trei sute de kilograme.

La căderea întunericului m-am întors în oraş ; pînă să-mi închei aranjamentele la Lord Nelson se făcuse aproape ora închiderii. Nu mai aveam timp decît pentru un pahar băut în grabă, apoi trebuia să mă întorc la colibă, să-mi împachetez lucrurile în vechiul sac de pînză.

A doua zi la prînz, cu douăzeci și patru de ore mai devreme decît îi spusesem lui Sherry North, m-am îmbarcat într-un avion care mă ducea pe continent și, în aceeași seară, luam cursa BOAC spre Nairobi.

La Zürich nu mă aștepta nimeni la aeroport, fiindcă sosisem cu o zi înainte de termen. Am trecut repede prin vamă și prin secțiunea pentru imigranți și am ajuns în holul mare de la Sosiri.

Mi-am verificat bagajele și ultimele detalii ale planului. Am găsit un zbor care pleca a doua zi la unu și douăzeci, care-mi convenea de minune. Mi-am rezervat un bilet, apoi m-am îndreptat spre biroul de informații și am așteptat pînă cînd blonda drăgălașă îmbrăcată în uniforma companiei Swissair și-a terminat treburile, apoi am început cu ea o conversație îndelungată. La început nici nu a vrut să audă, dar mi-am mijit ochii și i-am zîmbit în felul acela special al meu, pînă cînd am făcut-o curioasă și a început să chicotească cu gîndul la ce avea să urmeze.

— Ești sigură că ai să fii aici mîine ? am întrebat-o să mă asigur.

— Da, domnule, nu vă faceți griji, am să fiu aici.

Ne-am despărțit prieteni, mi-am recuperat sacul și am luat un taxi pînă la Holliday Inn din Zürich, care era în apropiere. Era același hotel unde așteptasem cu atîta emoție știri despre polițistul olandez, cu atît de multă vreme în urmă. Mi-am comandat ceva de băut am făcut o baie și m-am așezat în fața televizorului. Amintirile reveneau.

Cu puțin înaintea prînzului, a doua zi, mi-am ocupat locul în café-barul aeroportului, prefăcîndu-mă că citesc un exemplar din *Frankfurter Allgemeine Zeitung* și urmărind sala Sosirilor pe dea-

supra lui. Predasem deja și bagajul și biletul. Tot ce mai aveam de făcut era să trec dincolo de uși, în sala pentru Plecări.

Purtam un costum nou, pe care mi-l cumpărasem în dimineața aceea, cu o croială atît de bizară și o nuanță de cenușiu-șobolan atît de ștearsă încît nimeni din cei care îl cunoșteau pe Harry Fletcher nu și l-ar fi putt închipui purtînd așa ceva. Era cu două numere mai mare decît ar fi trebuit și, pentru a-mi schimba formele cu totul, mă înfășurasem în prosoapele hotelului. De asemenea, îmi făcusem singur o tunsoare scurtă, în scări, pe care o acoperisem cu pudră de talc ca să mai cîștig cincisprezece ani. Nici eu nu m-am recunoscut cînd m-am privit în oglindă peste ramele aurii ale ochelarilor.

La unu și șapte minute Sherry North intră pe ușa principală. Era îmbrăcată într-un deux-piéces de lînă gri, în carouri, și o haină lungă, de piele neagră, la care era asortată o pălărie din același material, cu boruri înguste. Își acoperise ochii cu o pereche de ochelari de soare dar, se mișca cu multă siguranță printre grupurile de turiști.

Am simțit un val de ameteală fierbinte și de greață văzîndu-mi bănuielile cele mai negre confirmate ; ziarul începu să-mi tremure în mîini. Cu numai un pas în urma ei și puțin lateral se zărea silueta scundă și îngrijită a bărbatului pe care mi-l prezentase ca fiind unchiul ei Dan. Acesta avea o șapcă de stofă și un pardesiu pe braț. Emana mai mult ci niciodată aerul acela de certitudine, încrederea vînătorului care pășea în urma fetei.

Era însoțit de patru oameni. Se mișcau în spatele lui fără zgomot, bărbați îmbrăcați sobru, cu priviri bănuitoare.

— Ah, mincinoaso ! mi-am șoptit.

Nici eu nu știam de ce sînt atît de supărat pe ea. La urma urmelor, era multă vreme de cînd aflasem.

Grupul format din fată și cei cinci bărbați se opri în centrul sălii, ascultînd ordinele unchiului Dan. Era un adevărat profesionist, se vedea din felul în care îmi aranja primirea. Își așezase oamenii în așa fel încît să acopere ușa de la Sosiri și toate celelalte căi de acces.

Shery North stătea și îl asculta calm, cu o expresie neutră și cu ochii ascunși în spatele ochelarilor. Unchiul Dan îi spuse ceva iar ea dădu scurt din cap apoi, împreună cu el, se așeză cu fața la ușa dinspre Sosiri.

— Pleacă acum, Harry, mă îmboldea o voce subțirică. Nu te mai juca. Nu e decît o altă haită de lupi. Fugi, Harry, fugi !

În aceeași clipă fu anunțat zborul pentru care îmi rezervasem bilet cu o zi înainte. M-am ridicat de la masă, în costumul acela lăbărțat, și m-am îndreptat tîrîndu-mi picioarel către ghișeul de Informații. La început blonda drăgălașă de la Swissair, nici nu mă recunoscu, apoi căscă gura și ochii i se deschiseră mari. Duse mîna la gură, cu o lucire conspirativă în priviri.

— Cabina din capăt, îmi șopti, capătul dinspre Plecări.

I-am făcut cu ochiul și mi-am tîrșîit picioarele mai departe. Am intrat în cabină și am ridicat receptorul prefăcîndu-mă că vorbesc dar cu degetul pe furcă și privind sala prin ușa de sticlă.

Mi-am auzit complicea făcînd anunțul.

— D-ra Sherry North, d-ra Sherry North este rugată să se prezintă la biroul de Informații.

Prin geam am văzut-o pe Sherry apropiindu-se de ghișeu și stînd de vorbă cu fata. Blonda îi arătă cabina de lîngă mine, iar Sherry se întoarse și porni hotărîtă în direcția mea.

Haina de piele i se legăna grațios în jurul picioarelor lungi și părul negru, lucios i se unduia pe umeri la fiecare pas. Purta mănuși de piele neagră ca să-și ascundă mîna rănită și mi-am spus că nu fusese niciodată atît de frumoasă ca în clipa aceasta de trădare.

Intră în cabina alăturată și ridică receptorul. Ușurel, l-am pus pe-al meu în furcă și am ieșit din cabină. Cînd am deschis ușa cabinei ei mă privi iritată.

— O.K., copoi mîrșav, dă-mi un singur motiv pentru care să te iert și să nu-ți frîng gîtul, i-am spus.

— Tu !

Chipul i se boți și duse repede mîna la gură. Ne-am privit îndelung.

— Ce s-a întîmplat cu adevărata Sherry North? am vrut să știu, iar întrebarea păru să o mai liniștească.

— A fost ucisă. I-am găsit trupul, aproape de nerecunoscut, într-un șanț lîngă Ascot.

— Manny Resnick mi-a spus că a omorît-o... am spus. Nu l-am crezut. Și a rîs de mine cînd m-am dus la bordul vedetei ca să fac un tîrg cu Suleiman Dada pentru viața ta. Am pomenit numele Sherry North, iar el a rîs și m-a făcut prost.

I-am zîmbit strîmb.

— Avea dreptate, nu ? Am fost un prost.

Tăcu, fără să mă poată privi în ochi. Am continuat să vorbesc, ca să-mi confirm bănuielile.

— Deci, după ce Sherry North a fost asasinată, s-a hotărît să nu i se anunțe public identitatea, ci

să se preia căsuţa familiei North. În speranţa că ucigaşii se vor întoarce să vadă cine e noul venit, sau că vreun alt fraier îşi va face apariţia şi-i va duce acolo unde trebuia. Te-au ales pe tine drept momeală pentru că erai unul din scafandrii special antrenaţi de poliţie. Aşa e ?

Dădu din cap tot fără să se uite la mine.

— Ar fi trebuit să te înveţe cîte ceva şi despre scoici, atunci. Nu te-ai mai fi repezit la ramurile alea de coral de foc — şi mi-ai fi economisit o grămadă de energie.

Primul şoc al întîlnirii cu noua mea înfăţişare trecuse. Dacă avea de gînd să fluiere după unchiul Dan şi după oamenii lui, acum era momentul să o facă. Rămase tăcută, cu faţa pe jumătate întoarsă, cu obrazul înroşit de un val de sînge sub bronzul auriu.

— Atunci, în prima noapte, cînd ai bănuit că dorm ai dat un telefon. Raportai superiorilor că fraierul tocmai sosise. Ţi-au spus să-mi cînţi în strună. Şi — mamă, Doamne — ce mi-ai mai cîntat !

În sfîrşit îşi ridica ochii la mine, cu fulgere sfidătoare în priviri ; cuvintele păreau să i se îngrămădească pe buze, dar şi le înghiţi şi mă lăsă să continui.

— De-aia am intrat în magazinul lui Jimmy pe uşa din spate, ca să-i eviţi pe vecinii care o cunoşteau pe Sherry. De-aia au venit gorilele lui Manny să-ţi prăjească degetele pe aragaz. Trebuia să afle cine eşti, fiindcă ştiau sigur că nu eşti Sherry North. Ei înşişi o uciseseră.

Acum aş fi vrut să spună ceva. Tăcerea ei mă călca pe nervi.

— Ce grad are unchiul Dan ? Inspector ?

— Inspector Şef, spuse.

— L-am categorisit de cum am dat ochii cu el.

— Dacă știai toate astea, de ce n-ai procedat în consecință ? vru ea să știe.

— Mai întîi am avut numai niște bănuieli, apoi, cînd m-am convins, eram deja îndrăgostit de tine pînă peste urechi, ca un prost.

Se încordă, de parcă aș fi lovit-o ; am continuat fără milă.

— Din unele din lucrurile pe care le-am făcut împreună am crezut că simți ceva pentru mine. După capul meu, atunci cînd iubești pe cineva, nu-l vinzi ca pe-un escroc.

— Sînt polițist, îmi aruncă, iar tu ești un ucigaș.

— N-am ucis niciodată un om care să nu fi încercat mai întîi să mă ucidă el pe mine, i-am aruncat la rîndul meu, exact cum ai făcut tu cu Suleiman Dada.

O luasem pe nepregătite. Se bîlbîia și privea în jur ca prinsă într-o cursă.

— Ești un hoț, trecu ea din nou la atac.

— Da, recunoscui. Am fost, odată, dar asta a fost demult, și de atunci am muncit din greu. Cu puțin ajutor, aș fi scos-o la capăt.

— Tronul, continuă ea, ai furat tronul.

— Ba nu, domnișoară, i-am zîmbit.

— Atunci ce e în sicriu ?

— O sută șaizeci de kilograme de plajă de la Turtle Bay. Cînd ai să-l vezi, să te gîndești la zilele pe care le-am petrecut acolo.

— Și tronul... unde e ?

— În mîinile proprietarului de drept, reprezentantul poporului din St. Mary, Președintele Godfrey Biddle.

— I l-ai cedat ?

Mă privea cu o uimire care începea să dispară lăsînd altceva în loc.

— De ce, Harry, de ce ?

— După cum îţi spuneam, muncesc din greu.

Ne priveam din nou nemişcaţi, apoi, pe neaşteptate, am văzut lacrimile limpezi inundîndu-i ochii albaştri.

— Şi ai venit aici... ştiind ce am eu de făcut ? mă întrebă cu vocea înecată.

— Am vrut să-ţi dau posibilitatea să alegi, i-am spus.

Lăsa lacrimile să-i atîrne ca boabele de rouă în genele dese şi negre. Am continuat hotărît.

— Am să ies din cabină şi am să trec de uşa aceea. Dacă nu se aude nici un fluier, mă sui în primul avion care pleacă şi poimîine voi înota pe lîngă recif în căutarea delfinilor.

— Or să vină după tine, Harry, îmi spuse, dar clătinai din cap.

— Preşedintele Biddle tocmai şi-a schimbat condiţiile de extrădare. Pe St. Mary nu se va atinge nimeni de mine. Mi-a dat cuvîntul lui de onoare.

M-am întors şi am deschis uşa.

— Şi o să fiu al naibii de singur acolo, la Turtle Bay.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat încet spre uşa cu pricina, chiar în clipa în care îmi anunţau zborul pentru a doua oară. A fost drumul cel mai lung şi mai greu din viaţa mea, inima îmi bătea în ritmul paşilor. Nimeni nu m-a oprit, iar eu n-am îndrăznit să privesc înapoi.

Aşezat în fotoliul din avionul Caravelle al companiei Swissair m-am întrebat cît îi va trebui să-şi adune curajul şi să mă urmeze pe St. Mary, şi m-am gîndit ce multe mai aveam să-i spun.

Trebuia să-i spun că încheiasem un contract pentru recuperarea celorlalte bucăţi ale tronului din Gunfire Break, pentru cei de pe St. Mary. În schimb, Preşedintele Biddle se angajase să-mi

cumpere un iaht nou din beneficii, exact ca Dansatoarea Valurilor, ca semn al recunoştinţei locuitorilor insulei.

Voi putea să-i asigur soţiei mele tot confortul cu care fusese învăţată şi bineînţeles că mai exista şi cufărul cu serviciul de argint, îngropat în spatele colibei de la Turtle Bay, pentru zile negre. Nu mă făcusem pînă-ntr-atîta de cuminte. Oricum, terminasem cu cursele de noapte.

Pe cînd avionul Caravelle îşi lua zborul şi cîştiga înălţime deasupra lacurilor albastre şi a munţilor împăduriţi, mi-am dat seama că nici măcar nu-i ştiam numele adevărat.

Asta avea să fie prima întrebare pe care aveam să i-o pun cînd o s-o aştept la aeroportul de pe insula St. Mary, Perla Oceanului Indian.

SFÎRŞIT

WILBUR SMITH

OCHIUL DE TIGRU

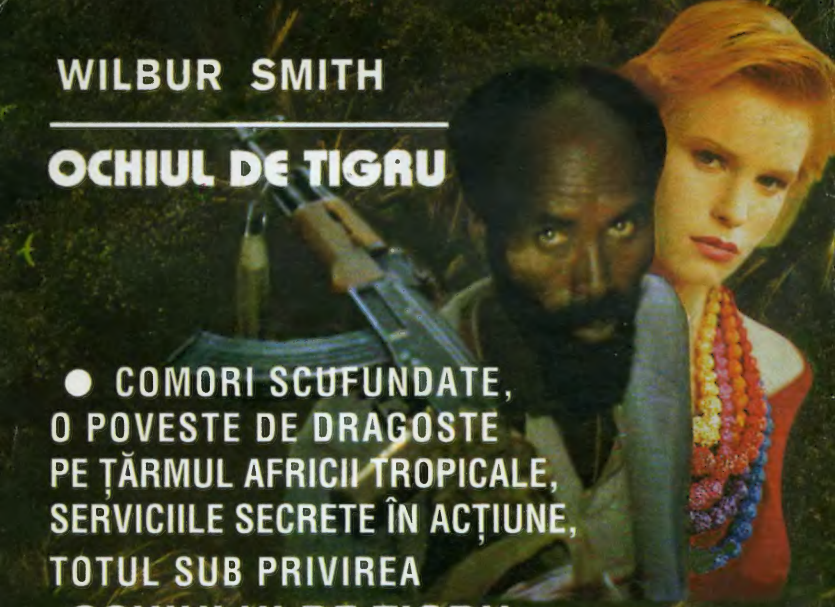

● COMORI SCUFUNDATE,
O POVESTE DE DRAGOSTE
PE ȚĂRMUL AFRICII TROPICALE,
SERVICIILE SECRETE ÎN ACȚIUNE,
TOTUL SUB PRIVIREA
„OCHIULUI DE TIGRU"

EDITURA ELIT COMENTATOR

1400 LEI